AL OPTULEA PĂCAT

PHILIPP VANDENBERG

www.virtual-project.eu

PHILIPP VANDENBERG

AL OPTULEA PĂCAT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba germană de CORNEL STOENESCU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română
2010

PROLOG

Uşa locuinţei rămase închisă şi după ce sună de mai multe ori. Ridică mâna şi bătu cu pumnul în uşă. Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, care îl însoţeau, priveau iritaţi.

— Dar deschideţi odată! strigă enervat. Nu vă vrem decât binele. Deschideţi, în numele Domnului atotputernic!

Din locuinţă se auzi o voce speriată, de femeie:

— Nu vă cunosc. Ce vreţi? Plecaţi de aici!

Vocea era agitată, dar în niciun caz isterică, cum s-ar fi aşteptat el. În altă situaţie don Anselmo s-ar fi întors pe călcâie şi ar fi plecat. La experienţa lui de patruzeci de ani în acest domeniu, ştia prea bine că uneori era nevoie de mai multe încercări pentru a-şi atinge scopul. Dar în acest caz totul era altfel, absolut altfel. Iar don Anselmo se zbătuse îndelung până să cedeze presiunilor de la cel mai înalt nivel şi să purceadă la teribila faptă.

Pentru că, deşi în viaţa sa clericală don Anselmo eliberase de o mie de ori, poate chiar şi de mai multe ori, de un chin sufletesc de nesuportat oameni demni de milă şi alungase diavoli sau demoni cu denumiri atât de ciudate ca Incubus, Enoh sau Leviathan, fiecare astfel de caz îl costase multă autoconvingere.

Nu numai din punct de vedere al efortului fizic solicitat de procedură. Îl marcaseră adânc în special trăirile. Unii demoni, fie că se numeau Baal sau Forcas, unul având trei capete, iar cel de al doilea fiind un lăudăros de o şiretenie perfidă, aceştia nu l-au cruţat şi au pătruns în el.

Într-unul dintre cazuri, Abu Gosh, demonul sângelui, care ani de-a rândul vieţuise într-o fecioară infirmă din Perugia, îl luase în stăpânire la o exorcizare, fără ca el să bage de seamă. Abia când începuse să îşi provoace singur tăieturi şi răni şi se apucase cu ajutorul unei foarfece să îşi reteze organul reproducător considerat inutil, unul dintre confraţi l-a observat şi l-a oprit.

Prin aplicarea unei moaşte a sfintei Margareta din Cortona, adusă în grabă, demonul fusese alungat din don Anselmo. În tinereţe, Margareta trăise în păcat şi ruşine, dar apoi, prin

cumpătare şi autoflagelare, îşi găsise adevărata credinţă. Totodată, ea îşi făcuse tăieturi de-a lungul coapselor şi pe pântece.

Don Anselmo bătu din nou în uşă şi apăsă pe butonul soneriei.

— Aţi uitat că aveam stabilită o întâlnire?

— O întâlnire? Nu mi-am dat întâlnire cu nimeni.

— Ba da, săptămâna trecută. Nu vă amintiţi?

— Săptămâna trecută nici nu eram aici, se auzi vocea din interiorul locuinţei.

— Ştiu, răspunse don Anselmo.

Nu pentru că acest lucru corespundea adevărului, ci mai mult pentru că nu voia să îi mai dea femeii ocazia să se mai agite.

— Tipic, murmură cel mai în vârstă dintre însoţitori, un tip de vreo cincizeci de ani, înalt, cu chelie strălucitoare şi bronzat ca un ghid montan din Trient. Noi, neurologii, vorbim despre schizofrenie neurastenică. Nu este un fenomen rar – pacientul nu îşi mai aminteşte de lucruri recente.

— Este o prostie, remarcă furios don Anselmo. Este demonul Isaacaron. El şterge toate gândurile clare şi orientează întreg comportamentul către ispită şi plăceri, sau cum se zice astăzi, spre sex.

Cel de al doilea însoţitor, un tinerel grăsuţ, cu obraji roşii şi tuns scurt, coborî încurcat privirea către încălţămintea bine lustruită. Purtarea lui dădea de înţeles fără putinţă de greşeală că era student la un seminar teologic.

Studentul intimidat strângea cu ambele mâini mânerul unei genţi de forma unui cufăr din piele neagră, unde se aflau ustensilele necesare exorcizării: o stolă violetă, două sticle cu apă diferită, o lumânare albă, groasă, o capsulă din nichel cu fitilul pulverizat al unei lumânări sfinţite, un crucifix din alamă, cincisprezece pe douăzeci şi cinci centimetri, cablu de tractare achiziţionat dintr-un magazin cu accesorii auto şi o carte în format octav, legată în piele roşie şi inscripţionată cu litere aurii – RITUALE ROMANUM. EDITIO PRIMA POST TYPICAM[1].

Larma atrase o martoră nedorită, care scosese capul peste balustrada scării la etajul inferior. Când studentul o remarcă, îi făcu cu capul un semn părintelui, arătând în jos.

Don Anselmo se aplecă şi el peste balustradă şi şuieră răguşit:

— Plecaţi de acolo, asta nu vă priveşte!

Femeia dispăru imediat. La câteva etaje mai jos se trânti o uşă.

Pe neaşteptate uşa locuinţei se deschise. Apăru ca o viziune a Mariei din secolul al XIX-lea, într-un capot subţire, albastru ca cerul, cu chipul palid, nemachiat, cu părul lung ridicat în grabă, ce îi dădea un anume aer lasciv.

Ce admirabilă femeie, gândi don Anselmo, care nu o cunoştea pe femeie, dar care fusese avertizat şi ştia la ce să se aştepte. Tot el îşi reveni primul.

În timp ce ceilalţi doi înţepeniseră şi o mâncau din ochi de parcă era ambrozie, părintele vârî un picior în deschizătura uşii. Din casă răzbătea o căldură sufocantă. Nu era ceva neobişnuit la o locuinţă aflată la ultimul etaj în acest anotimp. Nici noaptea nu se făcea răcoare aici.

În ciuda căldurii şi din pudoare în faţa celor trei bărbaţi, frumoasa femeie ţinea cu ambele mâini de gulerul capotului.

— Sunteţi de la poliţie? Aveţi mandat de perchiziţie? întrebă ea pierdută, privind bărbaţii cu ochii mari.

Don Anselmo îi vârî sub nas o foaie de hârtie:

— Nu suntem de la poliţie, *signora*. Ştiţi despre ce este vorba!

Dar *signora* era prea tulburată pentru a citi textul, care pe deasupra era conceput şi în latină. Ea văzu doar însemnele papale din capul scrisorii, expeditorul care era Citta del Vaticano, ca şi cuvintele reliefate în mod deosebit NORMA OBSERV AND A CIRCA EXORCIZANDAM A DAEMONIO.

Minimele cunoştinţe de latină dobândite în şcoală i-au fost suficiente pentru a da un sens dificilei limbi bisericeşti: „Linii directoare în alungarea unui demon”.

Frumoasa *signora* trase adânc aer în piept. Exorcizare! îi trecu fulgerător prin cap.

Auzise despre aşa ceva, văzuse chiar şi un film produs la Hollywood, *Exorcistul*, o cârpăceală înfiorătoare, dar considerase că toate acestea sunt ficţiune. Era de neimaginat că mai exista astăzi ceva de acest gen.

— Ascultaţi, trebuie să fie o confuzie! Vocea ei căpătă un ton mai ridicat când continuă: Doar nu credeţi în mod serios că sunt

stăpânită de diavol?

Don Anselmo afişă un zâmbet greu de descifrat:

— Satana pune nu arareori stăpânire pe cele mai frumoase creaturi ale Domnului.

Frumoasa *signora* izbucni într-un râs sonor, artificial. Se înecă, tuşi mai să-şi dea sufletul şi nu lipsi mult să se sufoce.

Părintele îi aruncă neurologului care îl însoţea o privire semnificativă şi acesta răspunse la rândul lui înclinând uşor capul. În cele din urmă întinse braţul şi împinse femeia într-o parte.

— Nu dorim să facem vâlvă, spuse el în timp ce păşea în apartament.

Însoţitorii îl urmară muţi şi fără a ridica privirile. Signora era prea surprinsă pentru a-i opri.

— Numele meu este don Anselmo, spuse acesta privind salonul aranjat cu gust. Iar dânsul este neurologul *dottore*… numele nu are a face cu chestiunea noastră. Angelo este un teolog în devenire, care promite mult, el va asista la *liberatio*.

Angelo făcu o plecăciune rigidă, ca un artist de circ la anunţarea numelui său. După care îi întinse geanta lui *padre*.

— Ce înseamnă asta?

Cu ochii pe telefon, frumoasa *signora* stătea în mijlocul încăperii, în faţa canapelei. În timp ce padre începea să înşire conţinutul genţii pe măsuţa joasă de lângă canapea, femeia căuta o posibilitate de a ieşi din această afurisită situaţie. Temătoare, privea fiecare obiect scos de don Antonio din geantă.

— Vă rog, ce înseamnă prostia asta? Adăugă pe un ton mai ridicat: Ieşiţi imediat din casă!

Când văzu cele patru cabluri întinse de padre pe măsuţă, scoase un strigăt strident, prelung. Apoi simţi cum studentul cel gras se apropie de ea prin spate şi o fixă cu o forţă de urs.

În acelaşi timp, doctorul interveni. Îi văzu siringa din mână. Începu să se zbată ca ieşită din minţi. Dar împotrivirea ei fu zadarnică. Simţi înţepătura din coapsă. Tavanul începu să se clatine. Apoi simţi o toropeală plăcută.

Sesiză indiferentă că studentul îi lega picioarele şi încheieturile mâinilor. Nu protestă nici când acesta o ridică şi o duse pe

braţele-i puternice în dormitorul de alături.

Pe patul deasupra căruia se arcuia un baldachin diafan, studentul strânse legăturile trecând cablurile pe sub pat şi legându-le unele cu altele.

Doctorul îi lua pulsul, cu mâna pe carotidă:

— Are pulsul patruzeci şi şase, zise el şi ridică din sprâncene. Este dificil să lucrezi cu un pacient fără să ai indicaţii asupra dozei corecte.

— Este Isaacaron, care o posedă, strigă don Anselmo cu ochii sclipitori. Dar am să îl alung din frumosul trup al acestei femei.

Pe chipul exorcistului apăru un rânjet diabolic. Era rândul lui.

Îşi puse agitat stola violetă. Scoase dopurile celor două sticle cu apă. Din prima turnă puţin lichid în podul palmei şi o stropi pe frumoasa signora.

Aceasta nu reacţionă. Abia când procedura se repetă cu apă din a doua sticlă, frumoasa *signora* începu să mişte capul spre stânga şi spre dreapta. Corpul i se încordă şi spuse cu o voce obosită:

— Ce faceţi cu mine, porcilor? Dezlegaţi-mă! Trei indivizi contra unei femei slabe! Nu vă este ruşine?

Studentul tresări ca atins de fulgerul Sfântului Duh. Strânse pleoapele ca şi cum ar fi simţit durerea pricinuită de teribilele cuvinte. Doctorul urmări tensionat reacţia părintelui. Dar don Antonio rămase impasibil.

— Este demonul care vorbeşte din ea şi care foloseşte asemenea cuvinte, şuieră el. Apoi se adresă neurologului: Poate vă miră faptul că am stropit-o cu ape diferite. Am vrut să fiu sigur că în acest caz nu avem de-a face cu isterie. În cazul isteriei unii reacţionează ca şi cum ar fi posedaţi, de exemplu pentru a se da interesanţi. Atunci *signora* ar fi un caz pentru dumneavoastră, *dottore*, nu un caz pentru exorcist. Aşa că am început cu *exorcismus probativus*. Am stropit-o pe *signora* la început cu apă obişnuită, după cum aţi văzut, şi ea nu a reacţionat. Apa din cea de a doua sticlă era apă sfinţită. Aţi putut singur constata cum a reacţionat demonul din femeie.

— Don Anselmo… îşi întrerupse studentul maestrul, don Anselmo…

— Vă rog! se răsti părintele la student şi ridică în mână *Rituale*

romanum. Deschise cartea la pagina dorită cu o mişcare sigură. Apoi apucă crucifixul cu mâna dreaptă şi începu ritualul îngenuncheat în faţa signorei care tremura: Părinte atotputernic, Dumnezeu, grăbeşte-te să salvezi de la pieire omul pe care l-ai creat după asemănarea Ta. Doamne, îndreaptă mânia ta asupra fiarei care refuză via Ta. Atotputernica Ta mână dreaptă să îl silească să se îndepărteze de roaba Ta, şi să nu mai cuteze a o poseda pe cea pe care Tu ai socotit-o demnă de a fi creată după asemănarea Ta.

Frumoasa *signora* smuci legăturile care o ţineau legată de pat. Acestea îi produseră durere şi lăsară urme de un roşu-închis. În măsura în care îi permiteau legăturile, se arunca dintr-o parte în alta, şi în acest fel trupul ei perfect se dezveli vederii bărbaţilor. Respira cu greutate.

Pe punctul de a leşina, studentul îşi desfăcu gulerul specific preoţesc, leoarcă de transpiraţie. De când fusese înţărcat de la sânul mamei la vârsta de un an şi jumătate, nu mai văzuse atât de aproape niciun semn caracteristic al sexualităţii. După ce absorbi cu voluptate în sine imaginea detestabilă şi aţâţătoare, îi aruncă lui don Anselmo o privire plină de reproş.

Neurologul, de la natură înclinat mai curând către propriul sex şi obişnuit cu simptomele de isterie asemănătoare, se arătă mai puţin impresionat, dar începu să se gândească la faptul că procedura ar putea suprasolicita atât natura psihică, cât şi cea fizică a signorei.

— Eu vă sfătuiesc să întrerupeţi imediat procedura, strigă el, încercând să acopere ţipetele, plânsul şi gemetele scoase de frumoasă.

Don Anselmo păru că nu îl aude.

O stropi din nou pe zbuciumata *signora* cu apă sfinţită. Vocea ei chinuită se amplificase atât de puternic, încât exorcistul începu să strige el însuşi:

— Îţi poruncesc, oricine ai fi tu, spirit spurcat, ţie şi tuturor celor însoţiţi cu tine, care posedă această roabă a Domnului, să îţi declini numele, ziua şi ora ieşirii tale, printr-un semn oarecare. Şi mie, nevrednic slujitor al lui Dumnezeu, îmi vei da ascultare întru toate. Şi nu vei produce niciun rău acestei

creaturi sau celor prezenţi aici!

Abia îşi terminase don Anselmo incantaţia, că frumoasa *signora* începu să zbiere din toate puterile care îi mai rămăseseră:

— Ajutor, ajutor! Nu mă aude nimeni? Ajutor! Ajutor!

Striga atât de tare încât părintele îi făcu semn studentului să îi pună signorei o pernă peste faţă ca să nu adune tot blocul.

— Terminaţi, nu puteţi face asta! îi porunci *dottore* studentului, şi încercă să îi smulgă perna.

Totuşi, cu ajutorul Domnului şi cu forţa tinereţii lui, acesta îl împinse la o parte pe neurolog, care se împiedică şi căzu.

— Asta nu o mai înghit! *Dottore* făcea spume de furie, se ridică și se îndreptă şchiopătând spre ieşire. Consideraţi colaborarea noastră ca încheiată! strigă el din mers.

După care trânti uşa după el.

Perna de pe faţă înăbuşea ţipetele frumoasei *signora*. Mişcările ei convulsive, prin care încerca să se elibereze din legături, continuară.

Imaginea ei îi aţâţa studentului noi şi noi gânduri păcătoase. Cum or fi arătând îngerii din ceruri, gândea el, dacă dracul de pe pământ ia asemenea înfăţişări seducătoare?

Don Anselmo, din cauza vârstei fiind mai curând scutit de asemenea gânduri, nu se lăsa abătut şi continua în desăvârşirea operei sale:

— Te conjur, şarpe bătrân, pe judecătorul vieţii şi al morţii, ieşi imediat din această femeie, care găseşte refugiul în sânul Bisericii. Îţi porunceşte asta Dumnezeu Părintele. Îţi porunceşte Dumnezeu Sfântul Duh. Îţi porunceşte credinţa sfântului apostol Pavel. Îţi porunceşte sângele martirilor. Îţi porunceşte intervenţia tuturor sfinţilor. Îţi porunceşte tăria credinţei creştine. Deci retrage-te, amăgitorule, duşman al virtuţii!

— Don Anselmo, don Anselmo! strigă studentul. Priviţi!

Tremura din tot corpul.

CAPITOLUL 1

Alberto, şoferul cardinalului, apăsa pedala acceleraţiei micului Fiat atât de adânc, încât motorul acestuia urla ca un animal chinuit.

Cardinalul Gonzaga stătea pe locul din spate, ţeapăn ca o statuie egipteană. Croncănea răguşit:

— Trebuie să ajungem înaintea zorilor!

— Ştiu, Excelenţă!

Alberto privi ceasul luminat verzui din bordul maşinii; arăta ora douăzeci şi două şi zece minute.

În cele din urmă persoana de lângă Alberto vorbi. De când cotiseră puţin după Florenţa pe autostrada A1 în direcţia Bologna, monseniorul nu mai scosese un cuvânt. Monseniorul Soffici, secretarul particular al cardinalului, nu era cu siguranţă un tăcut. Totuşi, în această situaţie tulburarea îl făcuse să amuţească.

Soffici se prefăcu că îşi drege glasul. După care, fără să îşi ia privirea de pe luminile de poziţie ale maşinii din faţa lor, zise:

— Nu ajută pe nimeni dacă ne trezim în vreun şanţ, nici pe dumneavoastră, şi nici sfânta Biserică, dacă îmi permiteţi remarca, Excelenţă!

— Ei, da! răspunse nemulţumit Gonzaga şi îşi şterse chelia năduşită cu mâneca hainei negre.

Îl termina arşiţa nopţii fierbinţi de august.

Alberto îl observa în oglinda retrovizoare.

— A fost ideea dumneavoastră, Excelenţă, să plecăm cu maşina mea personală. Maşina dumneavoastră de serviciu are aer condiţionat, ceea ce în situaţia dumneavoastră ar fi fost un avantaj.

— Nu trebuie să îmi spui asta, îl puse Gonzaga la punct pe şofer.

Acum interveni şi monseniorul:

— Da, o limuzină neagră cu număr de Vatican! Era cel mai bine cu o escortă de la poliţie şi cu informaţia dată la ştiri: „În această

noapte, pe autostrada de la Florenţa către Bologna, Excelenţa sa cardinalul Curiei Philippo Gonzaga transportă…”

— Tăceţi! întrerupse cardinalul euforia verbală a secretarului său. Niciun cuvânt în plus. Eu nu m-am plâns. Noi am decis că cel mai simplu este ca trei bărbaţi să călătorească noaptea, de la Roma spre Brenner, într-un Fiat care nu atrage atenţia. *Basta!*

— Am fost bine intenţionat, Excelenţă! se scuză Alberto.

Cei trei bărbaţi fură din nou cuprinşi de o tăcere tensionată.

Alberto menţinea o viteză constantă de 160 kilometri pe oră. De pe locul din spate, cardinalul privea încordat prin parbriz înainte, unde lumina farurilor îşi croia cu greu drum.

Soffici, un om de vreo patruzeci de ani, zvelt, tuns perie, cu ochelari cu ramă de aur, îşi mişca buzele la intervale scurte de timp, ca şi cum s-ar fi rugat, şi scotea cu această ocazie nişte sunete asemănătoare picăturilor de apă ce se scurgeau dintr-un robinet.

— Nu aţi putea să vă rugaţi în linişte? zise enervat cardinalul.

Supus ca un copil pus la punct, monseniorul încetă să îşi mai mişte buzele.

După Modena, unde autostrada A1 se îndreaptă spre vest, spre Milano, iar A22 coteşte către nord, zgomotul motorului fu acoperit de *Halleluja* lui Haendel. Melodia provenea din buzunarul interior al sacoului lui Soffici. Secretarul scoase nervos telefonul mobil şi privi pe ecran. Se răsuci şi întinse micul aparat înapoi:

— Este pentru dumneavoastră, Excelenţă!

Pierdut în gânduri, Gonzaga întinse mâna stângă fără să îl privească pe secretar:

— Dă-mi-l!

Şi îl duse la ureche.

— *Pronto!* O vreme ascultă fără să scoată un cuvânt, apoi spuse scurt: Am înţeles parola. Să sperăm că putem ajunge la timp. În rest, mă simt ca o mumie egipteană, ca acel…

Se opri din vorbit.

— Tutankhamon! îi sări în ajutor Soffici de pe locul din faţă.

— Exact. Ca Tutankhamon. Lăudat fie Domnul.

Cardinalul Gonzaga îi restitui telefonul.

— Dacă nu iese bine, schimbaţi-vă melodia de apel, zise el sarcastic.

Secretarul îi răspunse:

— Ce ar putea să nu mai iasă acum bine, Excelenţă?

Gonzaga ridică teatral ambele braţe, de parcă ar fi vrut să intoneze *Tedeum;* dar cuvintele ce urmară au fost mai curând blasfemice:

— Niţel cam mult din ceea ce aşteaptă de la noi Domnul nostru Isus. Nu m-ar mira dacă planul nostru ar da greş în ultimul minut.

O vreme domni o tăcere meditativă. În cele din urmă Gonzaga spuse în şoaptă, de parcă cineva ar fi tras cu urechea la discuţia lor:

— Parola este „Apocalipsa 20:7”. M-ai înţeles, Alberto?

— „Apocalipsa 20:7”, repetă şoferul şi încuviinţă din cap. Când suntem aşteptaţi?

— La ora trei şi treizeci. În orice caz, înainte de ivirea zorilor.

— *Madonna mia,* şi cum pot face asta?

— Cu ajutorul Domnului şi accelerând la maximum!

Autostrada parcurgea dreaptă la nesfârşit câmpia fluviului Po. În timpul nopţii şi la viteză mare, drumul te îndemna la somn. Şi Alberto lupta cu oboseala.

Apoi îşi aminti scopul călătoriei. O acţiune absurdă, în ale cărei taine erau iniţiaţi doar secretarul cardinalului, monseniorul Soffici, şi el.

După o îndelungată tăcere, cardinalul se adresă lui Soffici:

— Este plină de înţelesuri această parolă. Cunoaşteţi textul Apocalipsei după Ioan?

— Desigur, excelenţă!

— Şi capitolul douăzeci, versul şapte?

Soffici se bâlbâi:

— Tocmai acest vers nu mi-l amintesc acum, dar pe toate celelalte vi le pot cita din memorie.

— Bine, Soffici, acum ştiţi de ce aţi ajuns doar monsenior şi nu mai mult.

— Dacă îmi permiteţi remarca, Excelenţă, mă înclin smerit în faţa titlului acordat!

Gonzaga se pricepea de minune să îl jignească în mod perfid pe secretar. Lui Soffici îi rămânea doar libertatea gândurilor lui.

Aerul din maşină era îmbâcsit cu izul de „Pour Monsieur” al casei Coco Chanel, un parfum bărbătesc pe care cardinalul îl achiziţiona convenabil dintr-un magazin exclusivist din gara Vatican. Cardinalul îşi fricţiona chelia de culoarea marţipanului cu această apă de colonie, de când paracliserul de la Santa Maria Maggiore îi destăinuise în cel mai adânc secret, după o liturghie pontificală, că amintita procedură favorizează creşterea părului.

Deşi stătea în spate şi era întuneric, cardinalului nu îi scăpară mişcările involuntare din cap ce însoţeau gândurile secretarului său.

— Vă voi spune ce prevede 20:7!

— Nu este nevoie, îl întrerupse Soffici pe cardinal. Am avut doar un lapsus de moment. Fraza în chestiune sună astfel: Când mia de ani va lua sfârşit, Satana va fi eliberat din temniţă.

— Toată consideraţia, monseniore, zise Gonzaga. Oricum nu văd nicio legătură cu misiunea noastră.

Alberto, care de la început luase cunoştinţă de tainica misiune, îşi înăbuşi un chicot jenat şi îşi concentră atenţia asupra unei maşini care de vreo treizeci de kilometri îi ţinea trena. De fiecare dată când accelera, şoferul acelei maşini se ţinea scai după el. Dacă micşora viteza, încetinea şi maşina din urma lui.

Pentru a scăpa de conducătorul care îl deranja, Alberto acceleră puternic.

S-a întâmplat undeva după ce au trecut de ieşirea către Mantua şi Verona: cu motorul urlând, maşina care îl urmărea făcu o depăşire şi trecu atât de aproape în faţa Fiatului, încât Alberto se văzu nevoit să frâneze brusc. Alberto comentă riscanta manevră cu o sudalmă de cea mai joasă speţă, ceea ce îl făcu pe secretar să tuşească dezaprobator. Brusc în partea dreaptă a maşinii apăru un braţ cu un baston care clipea roşu. Poliţia.

— Asta mai lipsea, oftă Alberto.

În silă se supuse semnului făcut de poliţist de a-l urma.

Acţiunea poliţiei fusese bine gândită. La nici trei sute de metri se afla o parcare neluminată. Acolo i se indică să urmeze maşina poliţiei.

Abia apucase Alberto să oprească, când din cealaltă maşină săriră trei bărbaţi înarmaţi cu pistoale automate, care încercuiră Fiatul.

Soffici îşi încrucişă braţele şi începu să mişte din buze. Pe locul din spate, cardinalul stătea ţeapăn ca un mort. Şoferul cardinalului acceptă situaţia explozivă cu sânge rece. Fără un cuvânt deschise geamul lateral şi se trezi în ochi cu lumina puternică a unei lanterne.

— Coborâţi!

Exagerat de încet şi vădit nemulţumit, Alberto se supuse solicitării brutale. Nici nu ieşi bine din maşină, că doi carabinieri îl apucară de braţe şi îl împinseră cu mâinile pe capota maşinii.

Alberto, care era un bărbat deloc fricos, aşadar nu chiar un italian tipic, scoase un strigăt de durere, care în niciun caz nu era în concordanţă cu situaţia. Se linişti doar când simţi în spinare ţeava pistolului automat al celui de al treilea carabinier.

— Sunt şoferul Excelenţei Sale, cardinalul papal Gonzaga, strigă el după ce unul dintre poliţişti îl căutase din cap până în picioare după arme.

— Bun, iar eu sunt împăratul Chinei, îi răspunse şeful grupului celor trei. Documentele!

Alberto arătă către portbagaj. Şeful îşi părăsi victima şi se îndreptă spre portbagaj. Pe drum lumină scurt interiorul maşinii. Se îngrozi.

— Este mort? i se adresă el lui Alberto.

— Este cardinalul Gonzaga!

— Aţi mai spus-o. Vom reveni mai târziu la asta. Mă refer la faptul că nu dă niciun semn de viaţă.

— Asta este treaba dânsului.

— Sunt curios să îl aud.

Prin uşa deschisă, cardinalul auzise disputa dintre poliţist şi şoferul său. Ridică plin de demnitate mâna dreaptă.

Poliţistul se retrase un pas.

— Chiar am crezut că tipul este mort, se adresă el celorlalţi doi.

Aceştia se postaseră de o parte şi de alta a lui Alberto, când ultimul deschise portbagajul.

— *Madonna!* exclamă unul dintre ei, un bărbat cu un cap mai

înalt decât ceilalţi doi, probabil şeful echipei.

Dumnezeu ştie la ce se aşteptase el să găsească în portbagajul micului Fiat, în niciun caz o eşarfă roşie-purpurie împăturită cu grijă pe un talar cu aplicaţii roşii şi o tichie purpurie.

Dintr-o mapă din saftian roşu, Alberto scoase un paşaport cu inscripţia aurie „Citta del Vaticano”, pe care îl întinse carabinierului.

Parcă cerând ajutor colegilor săi, poliţistul le aruncă acestora o privire şi, când văzu că ei ţineau armele în poziţie de tragere, le şopti printre dinţi să lase pistoalele automate în jos.

Desigur că fotografia din paşaport nu era cea mai nouă poză – timpul acţionează şi asupra unui cardinal –, dar asupra autenticităţii paşaportului nu exista îndoială. Numele: S.E. Philippo Gonzaga, Cardinale di Curia, cu domiciliul în Citta del Vaticano.

Poliţistul îi împinse de o parte pe colegii săi şi se duse în dreptul geamului portierei din spate, prin care Gonzaga privea în continuare nemişcat.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, Excelenţă! strigă carabinierul prin geamul închis. Nu puteam să ştiu că Excelenţa Voastră aţi plecat la drum cu un Fiat vechi. Mi-am făcut doar datoria…

Gonzaga aruncă doar o privire dispreţuitoare poliţistului umilit, apoi coborî doar puţin geamul şi întinse mâna hotărât.

Carabinierul îi restitui paşaportul, ţinându-l cu mare atenţie, cu vârful degetelor. Salută şi le făcu un semn energic cu capul celorlalţi doi să dispară.

— A mai mers o dată bine, bombăni Alberto şi se lăsă să cadă pe locul şoferului.

CAPITOLUL 2

Trenul de noapte plecat de la München spre Roma ajunsese luni dimineaţa cu întârziere în Stazione Termini. Malberg dormise prost, iar micul dejun servit de însoţitorul vagonului de dormit fusese o catastrofă.

Malberg îşi târa prost dispus geamantanul pe peron. Într-o italiană ireproşabilă îi spuse şoferului de taxi adresa unde voia să meargă:

— Via Giulia 62. Hotel Cardinal, *per favore.*

Ceea ce s-a dovedit a fi o greşeală, pentru că şoferul, din motive inexplicabile, începu să îi povestească viaţa sa străinului care îi cunoştea limba, subiect pentru care Malberg nu nutrea nici cel mai mic interes şi din care reţinu doar că italianul avea cinci fiice.

Hotelul era nu departe de Piazza Navona, într-un cartier cu numeroşi negustori de antichităţi şi multe anticariate. Malberg se mai cazase de câteva ori aici, aşa că fu salutat entuziast de către angajatul de la recepţia decorată în întregime în roşu.

Ajuns în camera de la etajul întâi despachetă fără niciun chef – ura cumplit făcutul şi desfăcutul bagajelor –, apoi apucă telefonul şi formă numărul compus din unsprezece cifre al unui telefon mobil.

I se păru că a durat o veşnicie până când cineva răspunse. Era o voce adormită de femeie:

— Alo?

— Marlene? întrebă nesigur Malberg.

— Lukas, tu eşti? Unde eşti? Cât este ceasul?

— Hai să o luăm pe rând, răspunse amuzat Malberg. Da, eu sunt. Tocmai m-am cazat la Hotel Cardinal. Şi ora este zece şi patruzeci şi cinci. Alte întrebări?

Femeia râse:

— Lukas, eşti acelaşi mucalit dintotdeauna!

— Stabilisem o întâlnire, îţi aminteşti?

— Ştiu. Dar dimineaţa nu este perioada din zi pe care o prefer.

Ascultă: Te iau peste o oră de la hotel. Apoi mergem împreună la marchesa. Pe curând!

Malberg privea uimit receptorul telefonic, aşteptând şi un „la revedere”, dar Marlene închisese demult.

De fapt cunoştea nestatornicia lui Marlene, obişnuinţa ei de a lua decizii pe moment şi de a se entuziasma pe loc. În definitiv împărţiseră aceeaşi bancă la şcoală timp de doi ani. Dar cum se întâmplă de obicei, după şcoală nu mai ţinuseră legătura. Şi când se reîntâlniseră la aniversarea a douăzeci de ani de la absolvire, Lenchen – cum îi spunea el pe vremuri lui Marlene – îl uimise. Căci Lenchen cea de treabă de odinioară devenise acum o femeie chipeşă, tulburătoare.

La scurt timp după ce trecuse bacalaureatul ea îşi întrerupsese şi studiile de biologie pentru un post în învăţământ. De ce venise la Roma, Marlene nu putea sau nu voia să spună. Şi nici din ce trăia de fapt. Şi spre deosebire de toţi foştii colegi de clasă, nu se căsătorise. Ceea ce era de mirare.

În orice caz, pe Lukas Malberg, anticar avut stabilit în München, îl impresionase profund. Săptămâna trecută, când o sunase, ea amintise în conversaţie că ar cunoaşte o anume *marchesa* care, sărăcită, ar vrea să renunţe la colecţia de carte a soţului decedat – din care făceau parte şi preţioase foliante din secolul al XV-lea. Malberg se arătase imediat interesat. Dar să recunoaştem că nu doar cărţile îl atrăseseră la Roma.

El era un celibatar arătos şi Marlene era o femeie atrăgătoare. Iar Roma oferea cadrul perfect pentru o aventură tulburătoare.

Bineînţeles că Marlene se dovedea nepunctuală. Lukas nici nu se aşteptase la altceva. Circulaţia la Roma reducea la absurd orice întâlnire la oră fixă. Dar când Marlene nu sosise nici la ora douăsprezece şi jumătate, Malberg puse mâna pe telefon şi formă numărul telefonului mobil al acesteia. Dar se anunţă doar căsuţa vocală. Când formă numărul telefonului fix, obţinu anunţul automat: „Momentan acest post telefonic nu poate fi accesat.”

Gândindu-se că formase greşit numărul, Lukas mai încercă o dată.

După a treia încercare renunţă. Privea nedumerit pe fereastră. După încă o jumătate de oră încercă din nou.

— Momentan acest post telefonic nu poate fi accesat.

Pe Malberg îl cuprinse neliniştea. Dacă intervenise ceva – de ce Marlene nu îl anunţase?

Pe un bileţel avea notat pe lângă numerele ei de telefon şi adresa: Via Gora 23.

În faţa hotelului, Malberg urcă într-un taxi.

* * *

Casa din Trastevere, un bloc ca majoritatea clădirilor de pe stradă, părea cam sărăcăcioasă. Cu siguranţă că avea peste o sută de ani, iar intrarea pompoasă cu câte o coloană înaltă de fiecare parte nu reuşea să ascundă faptul că avea urgent nevoie de renovare.

Din cele relatate de Marlene, Malberg ştia că ea locuia într-o mansardă cu terasă şi cu vedere la Tibru şi la Palatin.

Trecând de portăreasa dolofană care se iţea prea puţin interesată prin uşa întredeschisă, Malberg se îndreptă către lift. Luă la cunoştinţă mustăcind de numele aflat pe tăbliţa de pe uşa administratoarei: Fellini. Monstrul din lemn de mahon de culoare închisă şi sticlă bizotată pufnea şi gemea încă înainte ca vizitatorul să fi pus piciorul în el. Zgomotele răsunau în toată scara în timp ce liftul cobora. Malberg, care privea cu neîncredere orice mijloc de locomoţie care se desprindea de pământ, se hotărî să urce pe jos.

În casa scărilor aerul era înăbuşitor. Mirosea a ceară de parchet şi a proaspăt spălat. În timp ce urca, fu cât pe aici să fie doborât de doi bărbaţi care erau foarte grăbiţi să coboare.

— Nu aţi putea să fiţi atenţi? le strigă el celor doi.

Ajuns la ultimul etaj, Malberg îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Uşa cu două canaturi, vopsită în alb, nu avea tăbliţă cu numele locatarului. Pe perete era butonul din alamă al unei sonerii. Malberg apăsă butonul.

Din interior nu se auzi niciun zgomot.

După un timp, Malberg mai sună o dată şi, neprimind nici o reacţie din partea lui Marlene, mai sună a treia şi a patra oară. În cele din urmă, bătu cu palma în uşă şi strigă:

— Sunt eu, Lukas! De ce nu deschizi?

În aceeaşi clipă uşa se deschise singură, fusese doar apropiată. Malberg ezită. Apoi intră cu atenţie.

— Marlene? Este totul în regulă? Marlene?

Malberg ascultă cu gura întredeschisă.

— Marlene?

Niciun răspuns.

Fu brusc cuprins de frică, frica de ceva necunoscut.

— Marlene?

Încercând să evite orice zgomot, făcea pas după pas. În aer plutea un iz aspru, neplăcut, de crini. Involuntar remarcă tapetul de brocat auriu, aplicele scumpe şi mobilierul antic.

În salon, un interior mobilat cu gust cu mobilă grea tapiţată, cu mochetă grea, americană, era dezordine. În ce privea perspectiva asupra Romei, Marlene nu exagerase, priveliştea era minunată. Merita să locuieşti aici.

Malberg nu apucă să viseze la asta, că fu trezit la realitate: telefonul se afla pe podea şi priza era smulsă din perete. Ceva nu era în regulă.

Tocmai voia să ridice telefonul de pe podea, când privirea îi căzu pe uşa deschisă a băii.

Pe gresia neagră strălucea o baltă mare de apă. Malberg se apropie. Acum îşi dădu seama de unde provenea mirosul de crini. O esenţă scumpă de baie. În uşă simţea bătăile inimii în urechi.

Privea înlemnit vana de colţ albă, luxoasă, plină ochi: în ea se afla Marlene, cu capul sub apă, cu ochii deschişi, daţi peste cap, cu gura schimonosită de parcă luptându-se cu moartea ar fi urlat de durere. Părul lung plutea prin apă ca ramurile unei plante căţărătoare. Deşi trupul gol era frumos bronzat, ceva din el inspira teamă. Era contorsionat ca trupul unei păsări înecate, aduse la mal de valuri.

— Marlene, bolborosi Malberg şocat. Ştia că era prea târziu pentru orice ajutor. Marlene…

Nu ştia cât stătuse ca paralizat în uşă. Deodată auzi voci pe scară. Trebuia să dispară din această locuinţă cât mai repede posibil. Dacă va fi găsit aici, va deveni imediat suspect. Pentru că i se părea absurd ca Marlene să se fi sinucis.

Malberg se întoarse, mai aruncă o privire asupra luxosului salon şi descoperi un notes deschis pe o măsuţă. Gândul că Marlene ar fi putut să îşi noteze numele lui, adresa şi telefonul îl făcu să ia carneţelul şi să îl vâre în buzunarul hainei. Apoi ieşi din apartament şi trase uşor uşa după el.

Cum ar putea să iasă neobservat din clădire? Aceasta nu era chiar atât de mare, încât un vizitator străin să poată să treacă neobservat.

Coborâse pe vârfuri două etaje, când vechiul lift începu să urce. Prin grilajul care înconjura ca o cutie puţul liftului, Malberg văzu o femeie de vârstă mijlocie. Aceasta nu părea să îl fi observat. Ajuns la parter, Malberg se opri.

Ca şi mai înainte, uşa portăresei era întredeschisă. Din interior se auzea muzică difuzată la radio. Malberg şovăi. Dacă trecea prin dreptul uşii, portăreasa l-ar fi văzut. Dar fu ajutat de întâmplare.

O pisică grasă şi ciufulită, ţinând ceva în bot, ţâşni brusc pe uşă. Portăreasa, o femeie impozantă, cu o coafură scurtă, modernă, cu cercei strălucitori, urmări animalul până în stradă ţipând strident. Malberg folosi ocazia ivită pentru a părăsi neobservat casa.

Cu o nonşalanţă subliniată merse agale pe Via Gora către Tibru. Malberg era răscolit. Simţea o sudoare rece pe spinare şi impulsul de a o rupe la fugă cât de repede putea; însă o voce interioară îl avertiza că în acest fel se va face suspect. Straniu era că aşa confuz cum era, Malberg se simţea cumva vinovat de moartea lui Marlene. Păruse atât de veselă la telefon; de ce aşteptase atât de mult? Ajunsese prea târziu. Apoi se puse pe plâns. Lacrimi sărate îi curgeau necontrolat pe obraji.

Ce Dumnezeu se petrecuse la etajul cinci de pe Via Gora 23? În urmă cu trei ore Malberg vorbise la telefon cu Marlene. Acum ea era moartă. Omorâtă. Marlene!

În timp ce cotea pe Viale di Trastevere, o arteră intens circulată ce ducea direct către malul Tibrului, îi apăru în faţa ochilor imaginea corpului lui Marlene în apă. Se uită chinuindu-se în soare pentru a scăpa de acest coşmar. Mergea aproape ca un orb. Să fie doar departe de acel loc îngrozitor! Cu braţul întins încerca

să oprească un taxi; dar toate taxiurile zburau pe lângă el.

În cele din urmă, pentru a fi remarcat, Malberg coborî pe carosabil. Simţi o lovitură teribilă, care îi tăie răsuflarea. Pentru o clipă crezu că zboară. A doua lovitură fu la cap, după care se făcu noapte.

CAPITOLUL 3

Când îşi reveni, Malberg văzu în faţa ochilor chipul aspru al unei surori. În imediata apropiere se auzea un piuit regulat, nervos.

— Unde sunt? o întrebă pe soră.

— La clinica Santa Cecilia. Aţi suferit un accident.

Abia acum sesiză Malberg că îl durea capul. Îi era rău şi respira anevoie.

— Un accident? Nu îmi amintesc.

Malberg încercă să se concentreze, dar nu reuşi.

— Nu este de mirare, aveţi o comoţie cerebrală. Totuşi puteţi fi bucuros. Cu excepţia rănii de la cap aţi scăpat ieftin.

Malberg duse mâna la frunte şi simţi un bandaj uşor.

— Un accident aţi spus?

— Pe Via di Trastevere. Conducătorul auto a fugit.

Oricât se străduia, din întunericul ce domnea în amintirile lui nu se ivea niciun accident. Dar deodată, de parcă o scânteie se aprinsese în memorie, revăzu o imagine: cadavrul lui Marlene în cadă. Gemu.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, zise sora. Într-o săptămână veţi fi externat. Acum aveţi nevoie doar de repaus total.

Malberg se încruntă şi o privi întrebător pe sora medicală.

— Altceva?

— La ce vă referiţi?

— Adică altceva nu s-a mai întâmplat?

Sora făcu semn că nu, apoi spuse:

— Vă pot lăsa o clipă singur?

— Bine.

Singur în încăperea albă, goală, i se făcu frică. Aparatul pentru EKG la care era conectat piuia nervos. Se concentră cât putu pentru a-şi face ordine în amintiri: călătoria cu trenul de noapte la Roma, sosirea la Hotel Cardinal, convorbirea telefonică cu Marlene, apoi coşmarul cu Marlene în cadă.

Când ajunse cu gândul aici, aparatul îşi acceleră frecvenţa. În

acelaşi moment reveni sora însoţită de un medic.

— *Dottor* Lizzani. Doctorul îi întinse mâna şi se interesă pe un ton profesional: Dumneavoastră cum vă numiţi?

— Lukas Malberg.

— Sunteţi german?

— Da. Dar, *dottore*, nu îmi pot aminti de niciun accident.

Lizzani îi aruncă surorii o privire semnificativă. Apoi întrebă direct:

— Cât face de trei ori nouă?

— *Dottore*, se revoltă Malberg, sunt în regulă. Doar că nu îmi pot aminti de niciun accident!

— De trei ori nouă? reveni medicul fără a-i da atenţie.

— Douăzeci şi şapte, mârâi supărat pacientul. Şi adăugă ofensat:… Dacă nu mă înşel.

Dottor Lizzani nu se zăpăci.

— Aveţi rude la Roma, pe care le-am putea anunţa?

— Nu.

— Aţi venit în concediu?

— Nu, mai curând în interes profesional.

Mai curând profesional decurse în continuare şi discuţia dintre medic şi pacient. Ea se încheie cu concluzia doctorului:

— Vă vom ţine sub observaţie câteva zile, signor Malberg. Iar în ce priveşte pierderea de memorie referitoare la accident, nu trebuie să vă îngrijoraţi. Este absolut normal. Mai devreme sau mai târziu memoria vă va reveni.

— Şi sârmele? zise Malberg arătând din privire cablurile care duceau către aparatul de supraveghere.

— Sora le poate deconecta. Bună ziua, signore.

După ce sora îl eliberă din încâlceala cablurilor şi părăsi încăperea, Malberg privi în jur. Dar în afară de aparatul EKG de care atârnau cablurile ca tentaculele unui polip, nu mai era nimic de văzut. Doar pereţi albi, goi, şi un paravan alb. Un scaun, pe care se aflau hainele lui.

Pe noptiera din ţeavă de oţel vopsită alb erau portofelul lui şi alături carneţelul pe care Malberg îl luase din locuinţa lui Marlene. Imaginea acestuia o recepţionă ca pe o lovitură în stomac. I se făcu rău.

Malberg remarcă tremuratul mâinilor lui când începu să răsfoiască notesul. Scrisul stângaci de fată nu corespundea apariţie sigure de sine a lui Marlene. Şi mai mult îl uimiră notiţele: fără nume, fără adrese, doar cuvinte ciudat codificate. Ce ar putea să însemne notiţe ca:

Laetare: Maleahi
Sexagesima: Iona
Reminiscere: Zaharia
Oculi: Naum

Teama lui Malberg că numele său s-ar putea afla în carneţelul lui Marlene nu se adeveri. De fapt aici nu se găseau nume normale. Nedumerit lăsă de o parte însemnările.

Marlene! Malberg revăzu capul scufundat în apă şi părul lung plutind ca o plantă agăţătoare. Ştia că nu va uita nicicând această privelişte. Apărură primele îndoieli: Se comportase oare corect sub imperiul panicii, ori ar fi făcut mai bine să anunţe poliţia?

Ce motiv ar fi avut să fugă? În acest fel nu se făcuse singur suspect? Şi portăreasa? Oare chiar nu îl văzuse? L-ar recunoaşte la o confruntare?

Prin capul şi aşa zguduit îi trecea un caleidoscop de gânduri şi posibilităţi, se suprapuneau imagini care îl nedumereau şi mai mult. Şi între ele reapăreau mereu ochii deschişi sub apă ai lui Marlene. Cât de mult va fi suferit înainte ca moartea să o mântuie.

Niciodată în viaţă nu mai fusese atât de aproape de moarte. Cunoştea moartea doar de la distanţă. Când afla din ziar sau de la ştiri că murise cineva. Atunci doar înregistra moartea, care nu îl afecta nemijlocit. Abia acum îşi dădu seama ce aşteptări mari îşi pusese în frumoasa colegă de şcoală.

Neliniştit se ridică în capul oaselor. Trebuia să afle ce se întâmplase cu Marlene. Aici nu voia, nu *putea* rămâne mai mult timp. Pentru moment se simţea încă prea slăbit. Dar mâine, îşi propuse asta foarte serios, mâine va părăsi clinica.

CAPITOLUL 4

Drumul îngust urca abrupt. După lunga noapte, Soffici, secretarul cardinalului preluase volanul. Acum Alberto dormea pe locul de alături, şi hârtoapele de pe drumul neconsolidat îl treziseră nu o dată. Soffici lua curbele scurte în viteza întâia. Rămurelele joase ale arboretului din dreapta şi din stânga se loveau de parbriz.

— Putem doar să sperăm că din faţă nu vine nicio maşină, remarcă secretarul de stat, cardinalul Gonzaga, după o îndelungată tăcere.

Stătea tot atât de ţeapăn pe locul din spate. Nu închisese un ochi tot timpul călătoriei.

După ce dincolo de Wiesbaden părăsiseră autostrada, Gonzaga preluase sarcina de ghid. Porţiunea de drum care ducea pe dreapta Rinului la burgul Layenfels era notată pe un bileţel. În Lorch, un orăşel milenar, un drum urma valea râului Wisper, mărginită de podgorii ample, până la o bifurcaţie.

Gonzaga, prea mândru pentru a purta ochelari de citit, ţinea notiţa cu descrierea drumului în mâna întinsă.

— Acum ţineţi mereu stânga, zise el răguşit.

Între timp începuse să plouă.

— Sunteţi sigur, Excelenţă, că acesta este drumul corect? se interesă nesigur Soffici.

Gonzaga nu răspunse. Studia pentru a nu ştiu câta oară bileţelul cu descrierea drumului. În cele din urmă zise:

— Ce este aceea sigur? Fac drumul acesta prima oară. Dar undeva trebuie să ducă blestematul acesta de drum!

Secretarul tresări şi Alberto se trezi. Când ultimul observă nesiguranţa cu care Soffici conducea maşina, ceru permisiunea să preia volanul.

Soffici opri maşina şi apoi opri şi motorul.

Drumul abrupt era atât de îngust, încât Soffici şi Alberto coborâră cu greu pentru a schimba locurile.

Domnea o linişte mormântală. Se auzea doar ploaia ce cădea pe

arbuşti. În timp ce Alberto se strecura la volan, cardinalul coborî geamul lateral. Înăuntrul maşinii pătrunse izul proaspăt de muşchi. Gonzaga inspiră lacom. De foarte departe se auziră lătrături.

— Mai departe! ordonă cardinalul.

Alberto porni motorul, dar vehiculul nu vru să se urnească.

— Asta mai lipsea! exclamă Gonzaga nemulţumit.

— Pe Sfânta Fecioară, maşina mea nu m-a lăsat baltă niciodată. Este pentru prima dată, Excelenţă, afirmă Alberto, care se simţea vinovat.

Cardinalul făcu un gest de supărare, apoi de la spate îl bătu pe umăr pe Soffici.

Monseniorul Soffici înţelese ce voia să spună cu asta cardinalul-secretar de stat. Alberto scoase din compartimentul pentru mănuşi o bonetă şi i-o întinse lui Soffici.

— Nu poate fi departe, îi strigă Gonzaga secretarului prin geamul coborât. După câţiva metri Soffici dispăru la curba următoare.

În momente ca acestea, monseniorul îşi blestema şeful. Nu degeaba, pe la spate acesta era denumit *Gonzaga la iena,* adică Gonzaga hiena. Niciodată nu ştiai ce va face. În orice caz, cel de al doilea om la Vatican după papă avea mai mulţi duşmani decât prieteni. Nici chiar Soffici nu era sigur dacă se putea considera prieten al lui Gonzaga.

În ciuda acestor lucruri, monseniorul era evident fidel şefului său. Un om ca el considera sarcinile sale ca fiind în slujba Domnului.

Fără să pregete, atunci când Gonzaga îl iniţiase în această misiune sub pecetea discreţiei, făcuse sfântul jurământ de a lua secretul cu sine în mormânt.

Pe măsură ce urca, drumul devenea tot mai dificil. Soffici gâfâia şi respira cu greutate. Nu era ce s-ar numi o fire sportivă. Desişul din ambele părţi ale drumului îl lovea peste faţă şi nu contribuia la a-i ameliora dispoziţia.

După o cotitură bruscă, printre ramuri se zări o construcţie. Soffici se opri. Hainele îi erau leoarcă şi, când ridică privirea spre cer, văzu sus deasupra arborilor zidurile şi turnurile unui burg

impresionant.

— Doamne sfinte, zise el cu jumătate de voce.

Priveliştea oferită de clădire cu crenelurile, turnurile şi foişoarele ei îl nelinişti. Îşi imaginase burgul Layenfels ceva mai primitor.

Se îndreptă nesigur către poartă. În timp ce se apropia remarcă o gheretă aflată lângă intrarea prevăzută cu grilaj. În spatele ferestrei minuscule a gheretei ardea lumina, deşi afară se crăpase deja de ziuă. Totul părea ameninţător şi plin de mister, iar Soffici putea doar cu greu să îşi imagineze că acest burg aflat sus deasupra Rinului ar corespunde scopului gândit de Gonzaga.

Din interiorul burgului nu răzbătea niciun sunet, nicio voce, niciun zgomot de paşi, nimic. Ridicat pe vârfuri, Soffici încercă să arunce o privire pe ferestruică: încăperea pătrată, mică, semăna cu chilia unui călugăr. Pereţi goi, o masă grosolană cu un scaun, o banchetă de lemn netapiţată situată în partea opusă ferestruicii, iar deasupra, pe perete, era un telefon de pe vremuri. Pe bancheta incomodă moţăia un paznic cu palmele în poală. Becul puternic aprins din tavan îl împiedica să adoarmă. Tabloul idilic era tulburat de un pistol automat aşezat la îndemână pe scaun.

Soffici se pregătea să bată la uşă, când se auzi zgomotul unui motor. Alberto reuşise să pună Fiatul în mişcare şi acum se chinuia să urce panta la pas.

Paznicul tresări, apucă arma şi veni la ferestruică. Soffici era faţă în faţă cu un chip palid, istovit.

— Parola! ceru imperativ paznicul.

— Parola, se bâlbâi Soffici spre care paznicul îndreptase pistolul, Apocalipsa 20:7!

Paznicul cel palid închise fereastra, ridică receptorul telefonului şi anunţă ceva.

Grilajul greu din fier vibră ca ridicat de mâna unei fantome şi dispăru în nivelul superior al porţii turnului.

Alberto frână. Paznicul apăru în faţa intrării şi făcu semn maşinii să intre în curtea burgului. Erau aşteptaţi. Din galeria boltită care încadra curtea pentagonală a burgului apărură din toate părţile siluete îmbrăcate în negru. Într-o clipă acestea

formară un cerc cucernic în jurul maşinii.

Soffici îl ajută pe cardinal să coboare din automobil. La vederea mulţimii de oameni, acesta rămase ţeapăn şi puţin confuz.

Un bărbat înalt, cu umeri înguşti, într-o redingotă neagră, cu păr lung pieptănat pe spate, îl întâmpină pe Gonzaga şi, fără a-l saluta, îl întrebă rece:

— A decurs bine totul?

Numele acestuia era Anicet.

În calitatea lui de cardinal-secretar de stat, Gonzaga era obişnuit să i se vorbească pe un ton smerit. Funcţia impunea cea mai înaltă demnitate, la care el nu era dispus să renunţe.

— Bună dimineaţa, domnule cardinal, ripostă Gonzaga fără a răspunde întrebării. Ce regiune mizerabilă!

Pe cei doi îi unea un trecut comun. Fiecare îl cunoştea perfect pe celălalt. Diferenţa era că Anicet îl avea la mână pe cardinalul-secretar de stat. Tocmai de aceea Gonzaga îl ura pe acest Anicet, care fudul se intitula mare maestru, mai mult decât se cuvenea unui creştin – ca să nu mai vorbim de un cardinal.

— În ce priveşte întrebarea dumneavoastră, adăugă în sfârşit cardinalul, da, a fost bine.

Anicet sesiză perfect cinismul din răspunsul lui Gonzaga, dar se comportă de parcă nu ar fi remarcat uşoara ironie. Ba chiar pe faţa lui aspră îşi făcu loc un zâmbet politicos atunci când îl invită cu un gest să îl urmeze.

Burgul Layenfels fusese construit pe la mijlocul secolului al XIX-lea, de către un englez, după asemănarea fortificaţiilor medievale. Lucrările nu au fost însă finalizate, pentru că James-Thomas Bulwer – acesta era numele englezului – se sprijinise într-o geroasă Vinere Mare de o balustradă şi îşi pierduse viaţa prăbuşindu-se de la o înălţime de treizeci de metri.

Fabricantul prusac de nasturi care cumpărase construcţia neterminată, n-a prea apucat nici el să se bucure de ea, pentru că încă înainte de a o termina a fost împuşcat din gelozie de către iubita lui, o dansatoare alcoolică dintr-un şantan berlinez.

Atunci s-a răspândit zvonul că burgul Layenfels ar fi blestemat. În câteva decenii construcţia a ajuns o ruină, deoarece nu s-a găsit niciun cumpărător, care să vrea să investească, pe lângă

preţul de cumpărare, încă un milion pentru restaurarea şi finalizarea burgului.

Aşa că mare a fost mirarea edililor din Lorch, în a cărui proprietate trecuse între timp imobilul, când într-o zi a apărut un italian cu numele de Tecina. Bărbatul, un tip cultivat, cu haine scumpe, conducea un Mercedes 500 albastru-închis. Dar acestea erau şi singurele lucruri ce se puteau spune despre el.

Unii simţeau că acesta ar fi avocat şi că era în slujba unui ordin obscur, alţii vorbeau despre legături cu mafia rusească. Dar nimeni nu putea dovedi nimic. Fapt este că Tecina a plătit suma pentru cumpărare şi pentru restaurare cu un cec plătibil în numerar. Ceea ce a făcut ca problema provenienţei banilor să devină secundară.

Cardinalul-secretar de stat era încredinţat că ştie secretul ascuns de zidurile burgului Layenfels. Nu se gândea la altceva. Aceste gânduri îl îngrijorau şi îi făcea greaţă. În plus i se părea dezonorant să urmeze ordinul lui Anicet şi să se ţină după el ca un căţel.

Urcară o scară exterioară din piatră, până la primul etaj. Aceasta era abruptă şi nu dispunea de o balustradă de care să te poţi sprijini. Gonzaga era obosit şi îi era greu să o urce până la nivelul superior aşa îmbrăcat cum era.

Ca într-o procesiune erau urmaţi de bărbaţii în negru înşiraţi unul câte unul după cardinal. Unii murmurau ceva de neînţeles, alţii urcau în tăcere.

Sus, o uşă ferecată îngustă dădea în sala cavalerilor. O boltă cilindrică dreaptă se arcuia deasupra încăperii înguste şi lungi. Aceasta era puternic iluminată, şi ca mobilier avea doar o masă în mijloc.

Cam neajutorat, cardinalul Gonzaga îşi căută din priviri secretarul. Aflat în mulţime – să tot fi fost vreo sută de bărbaţi – acesta îi remarcă privirea, îi veni în ajutor şi îl ajută să scoată mantaua. Când văzură ce se ivi de sub pardesiu, bărbaţii îl înconjurară pe cardinal precum nişte câini înfometaţi înconjurau prada răpusă. Ca la o comandă tăcută li se lungiră brusc gâturile.

Doar Anicet rezistă forţei invizibile radiate de Gonzaga. Răbdător, cu o expresie ce oscila între triumf şi curiozitate,

urmărea cum Soffici desfăşura pânza de culoare galben-ocru, aspră, care înfăşură ca un corset pântecul cardinalului.

În timp ce Gonzaga se rotea în jurul propriei axe de trei ori, secretarul împături pânza şi o puse apoi pe masa din mijlocul sălii. Bărbaţii care urmăriseră încordaţi toată procedura, rămaseră muţi.

— *In nomine domini,* murmură înfumurat Anicet şi începu să desfăşoare pânza.

O sută de perechi de ochi urmăreau cu atenţie fiecare mişcare a marelui maestru. Deşi fiecare dintre cei aflaţi în sală ştia cu exactitate ce se petrecea, atmosfera era explozivă.

Anicet desfăşurase deja mai mult de doi metri din lungimea pânzei. Acum cardinalul se duse la capătul celălalt şi împreună cu marele maestru desfăşură întreaga pânză.

— Acesta este începutul sfârşitului, zise triumfător Anicet. Până acum marele maestru se reţinuse şi se comportase calm, lipsit de emoţii. Dar acum, contemplând pânza, trase cu putere aer în piept şi repetă: începutul sfârşitului!

Bărbaţii din jur priveau sceptici, unii dintre ei păreau destul de nedumeriţi. Un bărbat scund, cu chelie, roşu la faţă, se agăţă de vecinul lui ascunzându-şi chipul la pieptul acestuia, ca şi cum nu ar mai fi putut să suporte priveliştea. Un altul clătina din cap, parcă spunând: Nu, nu se poate! Un al treilea, a cărui tonsură îi trăda trecutul de călugăr, deşi în loc de rasa monahală purta costum, îşi lovea cu putere bustul, căzut în extaz.

În faţa lor se afla pânza cu care fusese înfăşurat Isus din Nazareth după crucificare. Urme întunecate întruchipau pe pânză amprenta în negativ a unui bărbat chinuit groaznic. Se vedeau clar partea din faţă şi partea din spate, la distanţă de o jumătate de metru. Dacă priveai suficient de mult timp locul unde ar fi trebuit să fie faţa, imaginea lua forme tridimensionale.

Cardinalul-secretar de stat respira cu greutate. În încordarea lui se amesteca şi furia faţă de Anicet şi de frăţie.

Marele maestru se apropie de Gonzaga. Fără a-şi lua privirea de pe preţioasa relicvă, de parcă i-ar fi citi gândurile, îi spuse:

— Dacă mă urâţi, vă înţeleg, cardinale. Dar credeţi-mă, nu a existat o altă cale.

CAPITOLUL 5

După trei zile, Lukas Malberg părăsi clinica Santa Cecilia. Aceasta se petrecu împotriva voinţei medicului şi cu recomandarea strictă de a evita orice efort, şi mai ales orice emoţie.

Uşor de spus, greu de făcut. În camera lui de hotel, în care se sufoca – era o căldură tipică de august –, Malberg încercă înainte de toate să îşi limpezească gândurile. Capacităţile lui de judecată şi de percepere fuseseră afectate de modul în care aflase de misterioasa moarte a lui Marlene. După ore lungi de meditaţie îşi punea serios întrebarea dacă trăise în realitate totul, sau doar visase. Gânditor trecu cu mâna peste coperta notesului lui Marlene. Acesta nu mai era vis. Trebuia să afle ce se petrecuse.

Chinuit de îndoieli, scoase biletul pe care notase numărul de telefon al lui Marlene, şi apucă telefonul. Formă numărul şi spre surprinderea lui telefonul suna.

— Alo?

Malberg se sperie îngrozitor. Nu putu să mai scoată un sunet.

O voce de femeie repetă întrebarea, de această dată mai energic:

— Alo? Cine este la aparat?

— Lukas Malberg, bâlbâi el, apoi continuă: Marlene, tu eşti?

— Sunt *marchesa* Lorenza Falconeri. Malberg aţi spus? Anticarul din München?

— Da, răspunse el abia auzit şi privi consternat biletul din faţa sa.

— Trebuie să vă dau o veste tristă, spuse şovăind marchiza. Marlene este moartă.

— Moartă! repetă Malberg.

— Da. Poliţia nu ştie încă dacă a fost un accident sau o sinucidere…

— Accident sau sinucidere? Nici vorbă!

— Încă nu se ştie, repetă marchiza rece şi stăpână pe sine. Credeţi că Marlene nu era femeia care să îşi pună singură capăt

vieţii? Se poate. Poate că nu am cunoscut-o eu suficient. De fapt, cine poate să citească în interiorul unui om? Probabil că a fost accident.

— Nu a fost nici accident!

Malberg se îngrozi de ceea ce spusese.

Marchiza tăcu un moment.

— Cum de puteţi şti asta? întrebă ea suspicioasă.

Malberg tăcea încurcat. Avea neplăcuta senzaţie că se amesteca tot mai mult într-o chestiune cu care, de fapt, nu avea nici în clin, nici în mânecă. Ţinea în mâna stângă biletul cu numărul de telefon al lui Marlene. Sub acesta era notat cel al marchizei. Îl formase pe ultimul din nebăgare de seamă.

— Deci vă interesează cărţile mele, o auzi el pe marchiză.

Vorbele ei îl surprinseseră, şi ele erau mai curând profesionale, de parcă nu discutaseră până acum despre moartea unui om pe care îl cunoşteau personal.

— Sunt anticar. Trăiesc din cumpărarea şi vânzarea cărţilor valoroase.

— Vă cunosc bine breasla, *signore. Marchese,* Dumnezeu să îl ierte, cumpăra mult la licitaţii, dar şi de la anticarii din Germania. Nu se lăsa până nu intra în posesia uneia sau alteia dintre cărţi. Pentru unele dintre ele dădea o avere. Necunoscătorii nici măcar nu ar bănui valoarea acestor cărţi. De aceea mă bazez pe corectitudinea dumneavoastră, în caz că vom trata afacerea. Când puteţi să veniţi?

— Când vă convine dumneavoastră?

— Să zicem pe la ora cinci?

— Mie îmi convine.

— Aveţi adresa mea, *signor* Malberg.

— O am notată.

— Ah, încă ceva: Să nu vă speriaţi când veţi vedea casa. Primele trei nivele nu sunt locuite. Pe mine mă găsiţi la etajul patru. *Buon giorno!*

Casa se afla între Piazza Navona şi cotul Tibrului, pe o laterală din Via dei Coronari, nu departe de hotelul unde sta Malberg. Acesta purcese la drum.

Pe străzi se simţea arşiţa apăsătoare a verii. Majoritatea

locuitorilor Romei părăsiseră oraşul. Mirosea a praf şi a gaze de eşapament. Malberg căuta umbra.

Era bine că marchiza îl prevenise asupra stării în care se găsea casa, altfel ar fi trecut pe lângă clădirea aproape în ruine. Nu, casa nu făcea o impresie tocmai distinsă. Ca rezidenţă a unei marchize veritabile, era mai curând jalnică. În orice caz, văzuse timpuri mai bune.

Din jurul ferestrelor căzuseră bucăţi de stucatură barocă, tencuiala faţadei se sfărâma şi uşa de la intrare nu mai văzuse vopseaua de pe vremea lui Piranesi.

Malberg intră. Scara întunecoasă îl întâmpină cu un aer umed şi răcoros. Fără voie îşi aminti de casa lui Marlene.

Ajuns la nivelul de sus, în uşă fu întâmpinat de o femeie delicată, îmbrăcată în negru. Avea părul neted pieptănat pe spate şi era perfect machiată. Picioarele ireproşabile erau valorificate de ciorapii negri şi pantofii cu toc înalt. La fel de severă ca aspectul ei exterior era şi expresia feţei când îi întinse mâna lui Malberg spunând cu voce voalată:

— *Signore!*

Altceva nu mai spuse.

— Malberg, Lukas Malberg. Sunteţi foarte amabilă că mă primiţi, *marchesa!*

— Oh, un domn manierat, răspunse marchiza şi reţinu o clipă mâna lui Malberg.

Avea ochi întunecaţi, plânşi.

Malberg era încurcat. Intonaţia ei îl încurca. Râdea de el?

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi, *signore,* continuă marchiza şi o luă înainte.

Lukas Malberg îşi închipuia o marchiză cu totul altfel, nu micuţă şi delicată şi nici atât de aparte şi de arătoasă. Trebuia să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, poate chiar cincizeci. În orice caz, dădea impresia unei anumite clase, clasă la care vârsta avea un rol secundar.

Lorenza Falconieri îl conduse pe Malberg într-o încăpere mare, pătrată, în care toţi cei patru pereţi, excepţie făcând o fereastră lată şi uşa, erau acoperiţi de la podea până la tavan de rafturi cu cărţi. O masă neagră, rotundă, cu un picior-labă de leu era

situată în mijlocul bibliotecii, încadrată de o canapea uzată verde cu albastru şi de un fotoliu uriaş cu rezemătoare pentru cap.

— O cafea? întrebă *marchesa* după ce îl invitase pe Malberg să ia loc.

— Cu mare plăcere, dacă nu reprezintă un deranj.

Marchiza dispăru, şi Malberg avu ocazia de a privi mai de aproape biblioteca. Deja cotoarele cărţilor promiteau lucruri deosebite.

— Uitaţi-vă liniştit, se auzi din bucătărie vocea marchizei. Pentru asta aţi venit!

Curios, Malberg se apropie de rafturile aflate pe peretele opus ferestrei şi scoase un volum cu coperte din piele maro de viţel, întoarse prima şi ultima pagină şi dădu din cap apreciativ. Luă apoi un al doilea volum cu aceleaşi coperte, apoi un al treilea şi un al patrulea.

— Presupun că ştiţi ce aveţi aici, remarcă Malberg când marchiza reveni cu o tavă din argint şi puse pe masa neagră două ceşti cu cafea.

Lorenza se aşeză pe sofa şi înregistră atitudinea aproape evlavioasă cu care Malberg ţinea în mâini un foliant.

— Ca să fiu cinstită, nu. Ştiu doar că marchizul a dat pentru acestea o avere. Din păcate, nu mă pricep deloc la carte veche şi mă văd silită să apelez la un expert ca dumneavoastră.

Malberg ridică cartea grea cu ambele mâini, ca pe un trofeu.

— Acesta este volumul patru al unei biblii Koberger, un incunabul din anul 1483, o raritate de prim rang. Dar în acest caz, ceea ce este deosebit este faptul că aveţi şi primele trei volume. Acest lucru este deosebit de rar, şi natural că are preţul lui. Deschise cartea la ultima pagină şi arătă cu degetul ultimul alineat. Uitaţi-vă la colofon!

— Colofon?

— Nota tipăritorului. În secolul al XV-lea, când arta tipăritului era în faza copilăriei, fiecare tipograf trecea pe ultima pagină, printr-o notă, data în care a terminat cartea, notă comparabilă cu semnătura aplicată pe o pictură. Iată aici: *Explicit Biblia Antbonij Koberger anno salutis M.CCCC. LXXXIII. V. Decembris,* adică: Această biblie a terminat-o Anton Koberger în anul 1483, la 5

decembrie.

— Interesant, se miră marchiza. Mărturisesc că nu m-au interesat niciodată cărţile vechi ale soţului meu. Şi ca să fiu cinstită, chiar le-am urât.

Malberg se aşeză la masă.

— Le-aţi urât? Cum ar putea fi urâte cărţile?

— Asta vreau să vă spun, signore! Ochii negri ai marchizei sclipiră furioşi. Pasiunea pentru colecţionarea lor depăşea considerabil posibilităţile lui financiare. Pentru a-şi cultiva pasiunea pentru cărţi, şi-a dezvoltat o a doua pasiune, a devenit jucător. Se simţea ca acasă în cazinourile din Baden-Baden, Viena şi Monte Carlo. Un timp a câştigat sume importante, dar într-o zi m-a surprins destăinuindu-mi că suntem faliţi. După trei săptămâni marchizul era mort. Infarct.

— Îmi pare rău, *marchesa*.

— *Marchesa, marchesa!* se înfurie Lorenza Falconieri. Credeţi-mă, signore, pentru mine acest jalnic titlu nobiliar este mai curând jenant, o insultă. Vedeţi în ce stare se află casa. Nu am bani pentru a o restaura. Chiriaşii s-au mutat. Iar să găseşti un cumpărător pentru o casă în această stare este aproape imposibil. Asta este trista moştenire lăsată de *marchese*. Spuneţi-mi Lorenza.

— Cu plăcere, zise încurcat Malberg. Eu sunt Lukas.

— Lukas? *Marchesa* avea obiceiul de a vorbi cu un ton care te putea face să crezi că te ia peste picior. Acest lucru îl făcea nesigur pe Malberg. Bine, Lukas, cât oferiţi pentru biblia Koberger?

— Greu de spus…

— Cât?

Marchesa rămânea inflexibilă.

— Lucrurile stau astfel: Biblia nu este paginată, adică paginile nu sunt numerotate. Mai întâi ar trebui să verific dacă volumele sunt complete. În caz afirmativ, vă ofer douăzeci de mii de euro.

Lorenza îl examină cu privirea pe Lukas.

— Nu este un preţ prost, susţinu Malberg. Şi mă interesează, natural, şi celelalte cărţi.

— Am încredere în dumneavoastră. În orice caz, Marlene îmi spunea că în dumneavoastră pot avea încredere oarbă. Lorenza

se întunecă: Cum de s-a putut întâmpla… Este groaznic.

Malberg dădu încurcat din cap.

— Tot mai credeţi că a fost vorba de un accident?

— Dumneavoastră nu credeţi? Ce vă face să fiţi atât de sigur?

Marchesa îi aruncă lui Malberg o privire plină de reproş.

Fără să vrea, duse mâna la buzunarul de la piept, unde avea notesul lui Marlene. Ar fi fost nesocotit dacă s-ar fi destăinuit unei marchize care îi era străină. Ridică din umeri. În cele din urmă întrebă:

— De fapt cum aţi aflat de moartea lui Marlene?

— De la poliţie. Marlene avea numărul meu în memoria telefonului. Un *commissario* mi-a spus că Marlene fusese găsită moartă în cadă. M-a întrebat dacă pot da nişte date despre persoana ei. Am fost de acord, şi *commissario* mi-a pus câteva întrebări uzuale. Nici nu mai ştiu ce am răspuns. Mi-a lăsat numărul lui de telefon, pentru situaţia că îmi voi mai aminti ceva ce ar putea conduce la clarificarea cazului.

— Şi? V-aţi mai amintit ceva?

Lorenza scutură din cap. Apoi se ridică şi se duse la fereastră. Nu voia ca Malberg să îi vadă lacrimile.

Malberg se foi jenat în fotoliu. Ar fi spus ceva pentru a o consola, dar nu ştia ce. În cele din urmă se ridică şi el.

— Îmi permiteţi să mă mai uit la cărţi? întrebă el stingherit.

— Da, bineînţeles, răspunse Lorenza şi ieşi din încăpere.

Priveliştea preţioaselor cărţi, care în general erau într-o stare excepţională, îl făcu pe Malberg să uite pe moment de cumplita soartă a lui Marlene. Îşi dădu repede seama că întreaga colecţie depăşea cu mult posibilitatea lui de a cumpăra.

Doar *Schedelsche Weltchronik,* un foliant al doctorului şi istoricului din Nümberg Hartmann Schedel, din anul 1493, costa cât o maşină respectabilă de clasă mijlocie. Cartea conţinea mai mult de o mie de gravuri în lemn ale tuturor oraşelor importante din Evul Mediu. Pentru aşa ceva colecţionarii dădeau o avere.

Anticarului îi pricinui o nelinişte febrilă descoperirea unei cărţi cu format *in cvarto,* insignifiantă ca aspect. Dură ceva timp până când Malberg înţelese că era vorba despre acea legendară ediţie a comediilor lui Terentius, vânată de o jumătate de secol de

colecţionarii şi anticarii din lumea întreagă. În volumul din anul 1519, reformatorul Philipp Melanchthon făcuse corecturi de mână pentru o nouă ediţie. De la Melanchthon încoace documentarea posesorilor cărţii avea lacune. În istoria ei de o jumătate de mileniu, cartea ajunsese din Germania în Anglia. Acolo fusese cumpărată la o licitaţie de un colecţionar evreu, care o adusese înapoi în Germania în secolul al XIX-lea. Fugind de nazişti, acest colecţionar o ţinuse ascunsă sub pardesiu şi ajunsese cu ea la New York, unde de nevoie o vânduse unui colecţionar din Florida. Moştenitorii acestuia o scoseseră cândva la vânzare. Dar mai înainte ca cineva din branşă să fi prins de veste, preţiosul obiect bibliofil îşi găsise un nou proprietar. Se spunea că ar fi fost un european. Mai multe date nu se cunoşteau.

Malberg îşi văzu mâinile tremurând. Primul impuls fu să îi destăinuie marchizei ce comoară avea aici. Dar în clipa următoare îşi dădu seama că dacă voia să obţină cartea, şi-ar fi făcut singur rău. Dar a păstra tăcerea într-o astfel de situaţie era ceva foarte imoral. Dar nu trăiau cu toţii într-o lume extrem de imorală? O lume în care cel viclean îl înşela pe cel necunoscător?

În definitiv, ca anticar trăia din a cumpăra convenabil şi a vinde mai departe cu câştig. Să îi facă marchizei o ofertă? Pentru ce sumă? Zece mii de euro? Douăzeci de mii? Cu siguranţă că ea va încheia imediat târgul. Putea să îi dea un cec. Târgul ar fi fost perfect. Iar el ar fi făcut afacerea vieţii lui.

— Încă o cafea?

Malberg tresări. Fusese atât de pierdut în gânduri, că nici nu o observase pe *marchesa*.

— Mă scuzaţi, se pare că vă adânciţi complet în profesia dumneavoastră. Malberg afişă un zâmbet chinuit şi privi cum *marchesa* turna cafeaua.

— Într-adevăr este remarcabilă această colecţie, exclamă el doar ca să spună ceva. Într-adevăr remarcabilă!

Sunetul strident al soneriei îl salvă pe Malberg din încurcătură.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse Lorenza şi ieşi din cameră.

La urechile lui Malberg ajunse o discuţie purtată în uşă cu un bărbat cu o voce subţire, discuţie care nu îl interesa. Confuz puse

preţioasa carte la locul ei în bibliotecă. Cum trebuia să se comporte?

Pierdut în gânduri privi la uşa încadrată de cărţi, care în stânga da într-o altă cameră. Fără vreun gând ascuns o deschise, în timp ce Lorenza era încă ocupată cu vizitatorul necunoscut.

Dincolo de uşă se afla un budoar aranjat cam fără gust, cu un pat, un fotoliu acoperit cu un brocart auriu şi o comodă cu oglindă lăcuită în culoare alb-gălbuie, totul complet diferit de gustul lui.

Tocmai voia să se retragă, când privirea îi căzu pe nişte fotografii de mărimea unei coperte de carte, care ornau peretele din dreptul patului. Toate fotografiile aveau acelaşi subiect: Marlene, Marlene goală sau în lenjerie intimă.

Malberg privea trăsnit imaginile încântătoare. Raţiunea lui se ferea să tragă nişte concluzii de aici. Era zăpăcit. *Marchesa* se putea întoarce în orice clipă. Malberg preferă să se retragă.

Abia închisese uşa budoarului în spatele lui, că Lorenza reveni în bibliotecă. Se scuză politicoasă pentru scurta absenţă, fără a intra în amănunte.

— Dar sunt sigură că nu v-aţi plictisit.

Malberg dădu negativ din cap şi surâse forţat. Privirea indiscretă aruncată în budoarul marchizei răsturnase lucrurile. Descoperirea făcută eclipsa totul.

În timp ce sub privirile indiferente ale Lorenzei lua câte un foliant din raft şi îl răsfoia cu un interes mimat, Malberg încerca să îşi explice de ce o femeie atârna deasupra patului fotografii nud ale prietenei ei.

Exista o singură explicaţie.

De fapt Malberg nu avea nimic împotrivă dacă o femeie iubea altă femeie, dar în cazul morţii lui Marlene legătura apropiată a celor două femei ridica bineînţeles probleme.

Incapabil să se concentreze asupra preţioaselor cărţi, puse foliantul la loc. Şi când întâlni privirea întrebătoarei a Lorenzei, Malberg spuse nesigur că nu mai voia să zăbovească şi că în următoarele zile va reveni cu o ofertă concretă.

CAPITOLUL 6

Când Malberg ajunse în stradă, deja se lăsa seara. Pe Via dei Coronari circulaţia era rară. Nu era de mirare, pentru că majoritatea locuitorilor părăsiseră oraşul, pentru a petrece luna august la mare sau la ţară. Turiştii preferau să se oprească la *trattoria* din Piazza Navona, sau de partea cealaltă a râului, în Trastevere.

Malberg se îndreptă către hotel. Cămaşa i se lipea de spinare ca o folie. Însă ceea ce îl făcea să transpire nu era doar arşiţa serii. Gândul că între Lorenza şi Marlene s-ar fi putut desfăşura o scenă de gelozie îl făcea să simtă fiori pe şira spinării.

Trecând în revistă întâlnirea cu *marchesa*, îşi aminti că ea îl primise cu ochii înlăcrimaţi, dar că trecuse repede la ordinea de zi. Iar la teoria lui Malberg care se îndoia de decesul prin accident ori sinucidere al lui Marlene, ea reacţionase nervoasă şi vexată. Nu exista nicio explicaţie clară a faptului că ea afirmase că nu o cunoscuse bine pe Marlene, în timp ce pe de altă parte îşi pavoaza dormitorul cu fotografiile nud ale ei.

Ceva nu corespundea, şi Malberg se întreba în ce consta acel ceva.

La hotel, Malberg făcu un duş rece. După care îmbrăcă o pereche de pantaloni subţiri şi o bluză.

Îl întrebă pe portar de un local cu specific pescăresc, dar acesta îi arătă o tânără care îl aştepta în faţa glasvandului curţii interioare a hotelului.

— Numele meu este Caterina Lima. Scriu pentru magazinul *Guardiano*.

Malberg avea în faţă o fată drăguţă, şi nu îşi putu ascunde surprinderea.

— Şi ce aş putea face pentru dumneavoastră, *signorina?* Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată. Cu siguranţă că o amintire atât de plăcută nu aş fi uitat-o.

Caterina zâmbi sigură pe sine. Asemenea complimente nu i se adresau rar.

— *Marchesa* Falconieri mi-a spus că aţi fi prieten cu Marlene Ammer – adică eraţi. Ea mi-a spus şi că vă găsesc în acest hotel.

— Ce înseamnă prieten? Tonul lui Malberg se modifică radical. Câţiva ani am fost colegi de clasă, după care am pierdut legătura. Aşa cum se mai întâmplă. Ne-am reîntâlnit în urmă cu nu mult timp. Tăcu un moment, apoi continuă: Dar pentru ce vreţi să ştiţi lucrurile acestea?

— Da, păi… de fapt lucrurile stau aşa: ca ziaristă trăiesc mai ales de pe urma contactelor cu lumea importantă…

— Lucrul acesta nu îmi este necunoscut, signorina.

— Ei, da, de la o astfel de persoană de contact am aflat că ar trebui să mă interesez mai îndeaproape de moartea unei anume Marlene Ammer. Pot conta pe discreţia dumneavoastră, signor Malberg?

Pe Malberg îl cuprinse neliniştea. Cu un gest îi dădu de înţeles reporterei să meargă în curtea interioară a hotelului.

— Şi *marchesa* v-a orientat către mine? se interesă Malberg după ce interlocutoarea luă loc pe scaunul alb din nuiele.

— Da, răspunse Caterina. Nu ar fi trebuit să o facă?

Malberg ridică din umeri fără a răspunde.

— Omul meu de încredere din comandamentul poliţiei mi-a spus că în cazul Marlene Ammer cercetările au încetat la indicaţii primite de sus de tot. Şi că – aici ea se aplecă în faţă şi îl privi semnificativ pe Malberg – s-a făcut asta deşi toate indiciile converg către crimă. În prezent rezultatul cercetărilor sună „deces prin accident”, a căzut în baie.

— Indicaţii de sus de tot?

— Aşa este.

Malberg tăcu un moment. Eră ceva cu totul deosebit. O privi pe ziaristă.

— Dumneavoastră aveţi îndoieli?

Caterina încuviinţă din cap.

— Omul meu de încredere este absolut serios!

Malberg zâmbi amar.

— Ştiţi, crima sau lovitura cauzatoare de moarte nu sunt specialitatea mea. Ca să fiu sincer, nu am avut de-a face niciodată cu poliţia. Ce interes ar avea un om din conducerea

poliţiei să redeschidă investigaţiile într-un caz care a fost declarat accident?

— Oh, există multe motive. Ar putea, de exemplu, să o fi cunoscut personal pe Marlene Ammer.

— Posibil. Dar improbabil.

— Sau există acolo o rivalitate la nivele de conducere.

— Asta mai degrabă.

— Dacă avem în vedere un act de răzbunare al mafiei, un secretar de stat din ministerul respectiv ori poate chiar ministrul ar putea fi implicaţi în asasinat…

Malberg o întrerupse pe reporteră:

— Eu cred că supraestimaţi importanţa lui Lenchen!

— Lenchen?

— Aşa îi spuneam mai demult.

— Lenchen! Sună cumva ciudat. Oh, vă rog să-mi scuzaţi remarca prostească, *signore*. Vă pot pune acum câteva întrebări?

Malberg dădu aprobator din cap. De ce i-o trimisese *marchesa* pe cap pe ziarista asta? Ştia mai multe despre el?

— Ce fel de om era Marlene? se interesă reportera.

— În orice caz nu era un om care să îşi încheie viaţa înecat în baie. Răspunsul lui Malberg suna iritat. Şi când ne-am întâlnit ultima dată, nu mi s-a părut atât de damblagită încât să bănuiesc că ar putea să cadă în baie.

— Dacă vă înţeleg bine, şi dumneavoastră credeţi că a fost o crimă? De ce? Aveţi indicii?

Malberg se îngrozi. Bineînţeles că de la început nu se gândise decât la faptul că Marlene fusese ucisă. Brusc revăzu în faţa ochilor cei doi bărbaţi care aproape că îl dărâmaseră pe scări. Dar natural că asta nu i-o putea spune ziaristei. O privi tăcut pe fată.

Abia acum băgă de seamă că Caterina Lima pica de frumoasă, îmbrăcămintea ei neutră, ca să nu spunem neglijentă, îi estompa frumuseţea naturală la început. Ea purta blugi roz prespălaţi şi o bluză de culoare indefinită, la care remarcai numai cei trei nasturi de sus, care ofereau privirii un bust respectabil. Era înaltă. Lui Malberg îi plăceau femeile înalte. Avea suspiciuni legate de culoarea părului ei lung, strâns la spate într-o coadă.

Pentru că sprâncenele subţiri de deasupra ochilor oblici erau aproape negre. Dar nu era o lege a naturii ca părul şi sprâncenele să aibă aceeaşi culoare. Caterina avea un nas mic, nostim, avea buze pline, ca ale Sophiei Loren în tinereţe, ceea ce pentru câteva clipe îl făcu pe Malberg să uite de motivul întâlnirii. În plus, vorbea repede, ca o italiancă din nord. Malberg, care vorbea bine italiana, avea câteodată greutăţi în a o urmări.

Caterinei nu îi scăpară privirile critice ale lui Malberg. Oricum zise brusc:

— Scuzaţi-mi ţinuta neglijentă, dar când am plecat de acasă nu ştiam că vă voi întâlni.

Malberg se simţi prins în cursă şi încercă să iasă din penibila situaţie răspunzând simplu:

— Da, eu cred în crimă.

— Înţeleg. Reportera clătină din cap şi după ce se gândi puţin spuse: Iertaţi-mă că vă întreb, în ce raporturi vă aflaţi cu *signora* Ammer?

— Vă referiţi la existenţa unei relaţii? Lui Malberg îi scăpă un zâmbet şi spuse: Răspunsul este nu. Ea mi-a fost colegă de şcoală. Nimic mai mult.

— Şi *signora* nu a fost niciodată căsătorită.

— Nu. Cel puţin din câte ştiu eu.

— Surprinzător. Trebuie să fi fost foarte atractivă.

— Da, aşa este. De altfel a suferit o transformare formidabilă, să zicem ca de la răţuşcă la lebădă. Ca elevă, numai frumoasă nu era. Dar când am reîntâlnit-o după ani de zile, m-a uimit. Dintr-o Lenchen oarecare devenise o Marlene deosebit de atractivă.

— Marlene Ammer are rude?

— Nu cunoscute de mine. Povestea că mama ei ar fi murit acum doi ani. Tatăl murise mai demult, într-un accident de maşină. Nu, nu mai are rude în viaţă.

— Avea duşmani? Sau lăsa impresia că se simţea ameninţată?

Malberg se străduia să îşi păstreze limpezimea gândurilor.

Căldura insuportabilă a serii şi întrebările sfredelitoare ale ziaristei nu îi uşurau deloc situaţia.

— Vedeţi dumneavoastră, signorina Lima, atunci când te revezi cu cineva după douăzeci de ani, ai multe de povestit. Astfel de

lucruri nu se află pe primul plan.

— Înţeleg, se scuză Caterina. Dar chiar în următoarea clipă îi mai puse o întrebare curioasă: De fapt, cum aţi aflat de moartea signorei?

Malberg tresări insesizabil. Nu era sigur dacă reportera îi remarcase reacţia. Încercă să îşi mascheze tulburarea:

— *Marchesa* m-a informat. Nu v-a spus?

— Nu îmi amintesc, nu!

Caterina Lima duse arătătorul la buze, ca şi cum s-ar fi gândit la acest lucru.

Malberg nu era tipul care să se lase prins la înghesuială de o reporteră. Mai ales că nu exista un motiv pentru aşa ceva. Dar cumva discuţia devia în interogatoriu, şi Malberg se regăsi brusc în problematicul rol de a fi silit să se apere. Se ridică.

— Îmi pare rău dacă nu v-am putut ajuta. Ceea ce ştiam despre Marlene, v-am spus. Acum vă rog să mă scuzaţi. Mai am ceva de rezolvat.

— Dar nu, signore, m-aţi ajutat foarte mult. Pe mine să mă scuzaţi dacă întrebările mele au fost prea directe. Mă aflu abia la începutul investigaţiilor mele. Vă pot lăsa cartea mea de vizită pentru cazul în care vă veţi mai aminti ceva important?

Malberg răspunse mai mult din politeţe decât din convingere:

— Desigur, eu voi mai rămâne cu siguranţă la Roma câteva zile. Iar dumneavoastră ştiţi unde să mă găsiţi.

Gânditor introduse cartea de vizită în buzunarul de la piept al cămăşii.

CAPITOLUL 7

Picături grele de ploaie cădeau pe ferestrele burgului Layenfels. Patul de lemn aşternut doar cu o pătură de lână nu era cea mai bună promisiune a unui somn sănătos. Soffici, secretarul cardinalului, privea în întuneric la bârnele din lemn ale tavanului.

Alberto, cu care Soffici împărţea minuscula cameră, se răsucea de pe o parte pe alta în culcuşul lui. Un bărbat îmbrăcat în negru le indicase scurt la vorbă locul unde vor petrece noaptea, o încăpere golaşă, de abia zece metri pătraţi, cu două priciuri din lemn şi un scaun pentru haine, cu un lavoar cu apă curentă într-un colţ.

— Nici dumneavoastră nu vă găsiţi liniştea, monseniore?

Şoapta lui Alberto răzbătea din întuneric.

— Inchiziţia nu s-ar fi purtat mai aspru cu delincvenţii ei, răspunse Soffici într-un acces de sarcasm.

— Unde este cardinalul? A dispărut brusc.

— Habar nu am. Ca să fiu sincer, în clipa asta îmi este indiferent. Cum de şi-o fi pierdut controlul Gonzaga? El ne-a amestecat în treaba asta.

— Dacă nu mă înşel, însăşi Biserica a născocit celibatul, răspunse Alberto. Din cuvintele Domnului nostru Isus nu rezultă în niciun caz aşa ceva.

— Respectele mele! Se vede că nu sunteţi un şofer obişnuit, ci sunteţi în slujba cardinalului secretar de stat.

— Monseniore, se înfierbântă Alberto, dumneavoastră uitaţi că eu am urmat trei semestre teologia la Gregoriana, înainte ca Elisabeta să îmi fi ieşit în cale.

— Ştiu, Alberto, ştiu.

— Cumva, continuă după o pauză Alberto, mă simt aici ca într-o închisoare. Ce fel de oameni sunt aceştia, care se lasă ademeniţi de aşa ceva? Ce spun eu oameni – cuvântul corect este *ne*oameni!

— Psst! Secretarul cardinalului scoase un şuierat prelung. Ştiţi

că ne este interzis de către cardinal să scoatem un singur cuvânt despre acţiunea noastră secretă şi despre aceşti oameni. Trebuie să plecăm de la premisa că pereţii au urechi.

— Credeţi că suntem urmăriţi şi ascultaţi?

Soffici nu răspunse.

Alberto se ridică şi se duse pe pipăite până la spălător. Răsuci robinetul şi lăsă apa să curgă.

— Ce înseamnă asta? întrebă monseniorul în timp ce Alberto revenea la priciul lui.

— Ar trebui să vă mai uitaţi la thrillere, monseniore! Aţi fi ştiut cum se neutralizează instalaţiile de ascultare.

— Ah!

— Da. Zgomotul apei care curge acoperă orice şoaptă. Şi pentru că microfonul preia numai sunetul cel mai puternic la momentul respectiv, noi putem discuta încet fără nicio problemă. Credeţi că mai ieşim cu bine de aici?

— Cred că te pot linişti, Alberto. Aceşti oameni sunt mult prea rafinaţi. Nici nu îmi imaginez că le-ar trece prin cap să facă dispăruţi într-o temniţă întunecată un cardinal, secretarul lui şi şoferul. Ar atrage prea mult atenţia asupra lor. Şi dacă „fideles fidei flagrantes” se tem de ceva, acel ceva este publicitatea.

— „Fideles fidei flagrantes”! Ce să spun! exclamă Alberto.

— Ştiţi ce înseamnă asta?

— Dacă nu mă lasă cunoştinţele mele de limbă latină cu trudă însuşite înseamnă ceva cam ca „credincioşii care ard pentru credinţă”.

— Exact. Sună cinic, aproape macabru ţinând seama de faptul că printre ei zburdă figuri întunecoase, de la care şi un mafiot profesionist ar avea de învăţat.

Prin fereastră pătrundea prima lumină palidă a dimineţii. Alberto se duse la spălător şi se clăti pe faţă cu apă. Apoi se aşeză pe marginea patului şi murmură:

— De-aş fi ştiut ce scop au aceşti indivizi… *Dumneavoastră* ce credeţi, monseniore? Ce îl determină pe acest autointitulat protector al credinţei să atenteze la giulgiul Domnului nostru Isus…

— De care nici măcar nu este sigur că nu este un fals datând

din Evul Mediu. Credeţi-mă, Alberto, întrebarea aceasta îmi creează insomnii de când Gonzaga m-a iniţiat în această problemă.

Cu capul sprijinit în mâini, Alberto privea spre fereastră. Tresări când cineva din exterior apăsă clanţa uşii.

În clipa următoare în cameră intră un personaj întunecat. Bărbatul ţinea în mână o tavă cu tacâmuri pentru micul dejun şi o lumânare aprinsă. Lumina ei pâlpâitoare îi ilumina chipul într-un mod caraghios. Fără un cuvânt închise uşa după el şi puse tava pe unicul scaun din cameră. Se pregăti să iasă, dar se întoarse.

— Poate vi se pare straniu, şopti el uşor, dar marele maestru nu apreciază lumina electrică. Cu excepţia câtorva încăperi, în burg nicio cameră pentru uz personal nu are lumină electrică. Domnul Dumnezeu, care a lăsat să fie noapte şi zi după vrerea lui, dacă ar vrea ar putea cu un semn să facă din noapte zi şi din zi noapte. Lumina electrică, spune marele maestru, este lucrarea diavolului.

Soffici fu primul căruia îi reveni darul vorbirii şi zise:

— Dar acest punct de vedere se află în deplină contradicţie cu cercetarea secretă ce se efectuează în burg şi care nu ar fi posibilă fără curent electric.

Necunoscutul în sutană neagră îşi frământă neliniştit mâinile:

— Din păcate nu este singura contradicţie cu care trăiesc Fideles Fidei Flagrantes…

Soffici îl examina atent pe părinte. Era de statură medie, cam de treizeci de ani şi părea reţinut ca un novice.

— Pare să sune ca şi cum nu aţi fi entuziasmat de frăţie.

Fratele înghiţi în sec. În cele din urmă, răspunse cu amărăciune:

— Aveţi dreptate.

— Dar dumneavoastră aţi aderat de bună voie la frăţie. Sau aţi fost obligat?

— Asta nu. Dar am fost ademenit cu promisiuni, care în realitate s-au dovedit a fi exact pe dos. Anunţata împărăţie a cerurilor a devenit purgatoriu, ca să nu zic iad, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Nu este greu de priceput, răspunse Soffici. Era uluit de faptul că individul li se confesa atât de nechibzuit. Atunci de ce nu le

întoarceţi pur şi simplu spatele la „flagrantes”?

— De aici nu există drum înapoi. Nu pentru mine!

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că burgul Layenfels are o intrare şi nicio ieşire. În niciun caz pentru cei care au aderat odată la flagrantes. Cine intră în frăţie, se desparte de viaţa de până atunci. Originea lui, studiile, clasa socială, chiar numele dispar de la o zi la alta. La majoritatea. Eu mă numesc aici Zephyrinus.

— Zephyrinus?

— Numele provin de la acei cinstiţi sfinţi care nu mai sunt divinizaţi, scoşi din calendar la al doilea conciliu al Vaticanului, pentru că ar fi mai curând legendari şi nu ar face faţă unei verificări istorice.

— Acest lucru nu îmi este necunoscut, frate întru Cristos. Dar pentru ce revin „flagrantes” la aceste vechi nume?

— Ca protest la tendinţele de liberalizare ale papilor. Între aceste ziduri se petrec lucruri pe care nu le înţelege nimeni, cu excepţia câtorva, puţini. Iar aceştia îşi menţin numele lor lumeşti. Din păcate eu nu fac parte dintre ei.

— De ce aţi acceptat?

— De ce? Pentru că am adus cu mine o avere neimportantă dintr-o moştenire şi speram la o viaţă liniştită.

Zephyrinus le înmână fiecăruia dintre cei doi o străveche ceaşcă cu coadă şi o felie de pâine uscată. Soffici şi Alberto mâncaseră şi mic dejunuri mai opulente. Dar acum erau nemâncaţi de douăsprezece ore, aşa că mâncară pâinea uscată cu evlavie.

— V-aţi gândit la ceea ce se petrece de fapt aici? se interesă Soffici cu jumătate de gură.

— Vă referiţi la chestiunea cu giulgiul Domnului nostru?

— Exact!

— Oh, în burgul Layenfels se petrec atâtea chestiuni misterioase, că nu se mai pun întrebări.

Se opri; de pe coridor se auzise un zgomot.

— Vă rog să opriţi apa, zise precipitat Zephyrinus.

Alberto se supuse solicitării. Tensionaţi, cei trei traseră cu urechea. Se apropiară nişte paşi, care apoi se îndepărtară.

După un timp Albero dădu din nou drumul la robinetul cu apă.

— De ce faceţi asta? întrebă Zephyrinus.

Lumânarea pâlpâi şi îi lumină faţa.

— Avem motivele noastre, răspunse Alberto, care nu avea încredere în frate, cu toate vorbele critice rostite de acesta. Mai bine spuneţi-mi ce este cu cardinalul? spuse el apoi direct. Unde este Gonzaga?

Puse înapoi pe tavă ceaşca goală.

— Nicio grijă, şi-a petrecut noaptea la câteva încăperi de dumneavoastră, în propria cameră. L-am găsit sforăind, când i-am dus micul dejun.

— Ceea ce m-ar interesa, îl trase monseniorul de limbă, este faptul că se spune că „flagrantes” ar dispune de bogăţii de neimaginat, de conturi în Liechtenstein şi de venituri din imobiliare.

Pe faţa mălăiaţă a lui Zephyrinus îşi făcu loc un zâmbet cătrănit.

— Şi nu numai atât. În beciul burgului se află într-un loc asigurat grămezi de bare de aur ce ar face cinste Băncii Centrale Europene.

— Şi dumneavoastră aţi văzut aurul? întrebă Alberto.

Zephyrinus ridică din umeri.

— Nu. Dintre noi nimeni nu are acces în beci. Dar toţi vorbesc despre acest lucru.

Soffici dădu din cap şi zise:

— Nu este nici prima şi nici unica frăţie, care sub acoperirea credinţei se înfrăţeşte cu diavolul. Dar nu vreau să vă trag de limbă!

— Nici vorbă, ripostă fratele, „flagrantes” interpretează biblia cum cred ei de cuviinţă. Ei ţin mai mult la Apocalipsa după Ioan, unde se spune: Pentru a te îmbogăţi, cumpără aur purificat de către mine prin foc.

Monseniorul rămase cu gura căscată.

— Revelaţia secretă a lui Ioan pare să joace un rol important la „flagrantes”.

— Vă voi spune şi de ce, i se alătură lui Soffici călugărul. Textul Apocalipsei este presărat cu atâtea enigme, că aproape tot poate fi interpretat. Dar acum vă rog să mă scuzaţi. Cred că am spus

deja prea multe. Domnul să fie cu dumneavoastră!

În tăcere, aşa cum apăruse, Zephyrinus dispăru ducând cu el şi tava pentru micul dejun.

Alberto deschise fereastra şi trase în piept aerul răcoros al dimineţii. În lumina zorilor zări undeva jos drumul neconsolidat pe care veniseră. De pe Rin, ascuns în spatele arborilor şi tufişurilor, se ridicau nori de ceaţă. Mirosea a frunziş ud. De pe celălalt mal al fluviului se auzea zgomotul ca un susur al unui tren.

Pe neaşteptate în cameră intră cardinalul secretar de stat Gonzaga. În spatele lui se afla un frate pe care nu îl mai văzuseră până acum.

— Plecăm, spuse încet Gonzaga.

Părea tulburat.

Pentru Alberto şi Soffici vestea păru o uşurare. Niciunul dintre ei nu îndrăzni să pună vreo întrebare. Îl urmară cu toţii pe frate.

În curtea interioară a burgului aştepta Fiatul lui Alberto. Acesta ţinea la maşina lui aşa cum o făcea orice bărbat; dar niciodată nu mai simţise atâta ataşament pentru tovarăşul lui de drum, ca în acest moment în care porni motorul. Soffici se aşeză alături de el, iar Gonzaga pe locul din spate.

Nu se mai zărea nimeni. Poarta stătea deschisă. Alberto apăsă pe acceleraţie. Salvator zgomot…

Ploaia zdravănă din timpul nopţii săpase brazde adânci în drumul neamenajat. Alberto cobora cu viteză redusă.

După prima curbă calea le fu blocată de un bărbat cu braţele întinse în lături.

— Este Zephyrinus! strigă consternat Soffici. De unde a apărut?

În hainele lui zdrenţuise, cu braţele întinse lateral, arăta ca o sperietoare de ciori.

— Cine este? De unde îi ştiţi numele? zise morocănos cardinalul.

Dar înainte ca Soffici să poată răspunde, Zephyrinus apăru la geamul maşinii, pe care Alberto îl coborî.

— Vă rog să mă luaţi cu dumneavoastră! gâfâi cu respiraţia tăiată fratele.

— Cum aţi ajuns aici? se interesă şoferul.

Zephyrinus arătă în sus, şi Alberto scoase capul pe geam. Deasupra lor, dintr-o fereastră a burgului atârna o frânghie.

— Dumneavoastră aţi…?

— Da, confirmă Zephyrinus.

Din spatele maşinii se auzi vocea nerăbdătoare a lui Gonzaga:

— Ce vrea omul? Daţi-i drumul mai departe!

— Vă rog în numele Domnului, îl imploră fratele.

— Plecaţi! exclamă supărat Gonzaga.

Alberto îi aruncă lui Soffici o privire întrebătoare. Alberto bănuia ce îl aştepta pe Zephyrinus dacă îl lăsau aici.

— Porniţi! strigă cardinalul.

Alberto ridică geamul portierei. Apucă să mai vadă chipul disperat al fratelui, când răsună un foc de armă. Un jet de sânge stropi geamul maşinii. Zephyrinus căzu mut la pământ.

Mai dură câteva secunde până când înţeleseră ce se întâmplase. Când văzu sângele ce se scurgea pe geam, lui Soffici i se întoarse stomacul pe dos. Scoase capul din maşină şi vărsă.

Atunci Gonzaga repetă furios:

— Alberto, pleacă!

Alberto ridică piciorul de pe frână şi apăsă acceleraţia.

CAPITOLUL 8

Pe Malberg îl trezi un zumzet pătrunzător. Prin draperiile camerei de hotel se strecura o rază subţire de soare. Ceasul de deasupra patului arăta ora nouă fără zece minute. Ura să fie trezit de telefon înainte de zece.

— Malberg! se prezentă el morocănos.

— Sunt Lorenza Falconieri, auzi el vocea vioaie a marchizei.

— Dumneavoastră? Cum de îmi faceţi această onoare la o oră aşa de matinală? bombăni Malberg.

— Sper că nu v-am trezit eu. Noaptea aceasta nu am închis un ochi. Ce zăpuşeală! M-am mai gândit.

— Şi rezultatul?

Malberg se aşteptase ca *marchesa* să se refere la legătura ei cu Marlene.

Dar ea zise:

— Sunt gata să vă ofer toată colecţia de carte pentru 250 000 de euro. Cu condiţia să concretizăm afacerea în două săptămâni. În caz contrar voi oferi colecţia spre vânzare printr-o revistă de specialitate.

— 250 000 de euro!

Brusc Malberg se trezi. Din ce văzuse el până acum, colecţia valora de trei ori mai mult, poate chiar de patru ori. Oferta avea o singură chichiţă: Cum va procura el 250 000 de euro în două săptămâni?

Malberg nu câştiga puţin. Avea un anticariat exclusivist la München, pe Ludwigstrasse. Dar modul lui de viaţă costisitor şi chiria pentru magazinul aflat în cea mai bună zonă, locuinţa lui ce ocupa un etaj în München-Grünwald şi costurile cu personalul îl costau treizeci de mii de euro pe lună. Erau şi luni în care cheltuielile depăşeau încasările.

— Malberg! Mai sunteţi la telefon?

— Da, da, răspunse absent Malberg. Mă gândeam cum să fac rost la repezeală de un sfert de milion. 250 000 de euro nu sunt o bagatelă.

— Ştiu. Dar ştim amândoi că valoarea cărţilor este mult mai mare. Gândiţi-vă. Aveţi la dispoziţie două săptămâni. Două săptămâni începând de astăzi, nicio zi mai mult.

— Înţeleg.

Lorenza Falconieri salută scurt lăsându-l mut pe Malberg.

Lukas Malberg era permanent în război cu bancherul lui de la HVB, Harald Janik. De fiecare dată când avea nevoie de un credit pentru cumpărarea unui obiect scump, bancherul găsea mii de pretexte şi susţinea sus şi tare că aprobarea pentru acordarea unei sume atât de mari îl va costa cu siguranţă slujba. Hârtia veche tipărită, cum obişnuia el să se exprime, nu prezenta în niciun caz siguranţă.

Malberg trebuia să acţioneze urgent. Şi acţioná.

Rezervă telefonic un loc la zborul LH 3859 cu plecarea de la Roma-Fiumicino la München, decolarea la ora 13.00 şi aterizarea la 14.35. Luă un taxi până la *marchesa*, făcu câteva fotografii ale colecţiei cu camera lui digitală, şi două ore mai târziu se afla în avion, zburând spre Germania.

La München primul drum îl făcu la centrala HVB din Promenadeplatz. Luxoasa clădire duhnea a bani, ca toate clădirile marilor bănci. În timpul zborului, Malberg pusese la punct o strategie a negocierilor. În plus dispunea de fotografiile făcute dimineaţa, pe care în aeroport le copiase în format 30/40.

Spre surprinderea lui, bancherul primi solicitarea creditului mai receptiv decât se aşteptase. Fotografiile în format mare îi treziseră chiar interesul.

La început Malberg nu îşi putu explica schimbarea petrecută cu Janik. Dar încă nu îi spusese de ce sumă avea urgent nevoie.

— Ce valoare are totul? întrebă Janik superior.

Malberg înghiţi în sec.

— Vă referiţi la suma de care am nevoie pentru a obţine cărţile, ori la valoarea de piaţă a acestora?

— Ca bancher şi pentru acordarea creditului bineînţeles că mă interesează ambele.

— Valoarea pe piaţă este de două, trei milioane, cu siguranţă realistă.

Harald Janik şuieră printre dinţi.

— Şi care este preţul de achiziţionare?
— 250 000 de euro.
— Pe care îi vreţi drept credit.
— Aşa este.
— Aşteptaţi un moment.
Bancherul se ridică de la biroul lui din oţel fără urmă de praf şi dispăru.
Malberg se gândea cum ar putea contracara o decizie negativă. În timp ce cugeta încă la această chestiune, Janik reveni.
— Eu vă cunosc ca un om de afaceri foarte serios, începu acesta neobişnuit de prietenos. Deşi nu putem verifica ad hoc datele prezentate de dumneavoastră, avem încredere. După discuţia cu conducerea primiţi un credit de 250 000 de euro pe douăsprezece luni, cu dobânda zilei, dar cu o condiţie!
— Care ar fi aceasta?
— Veţi oferi băncii noastre piesele cele mai importante, la un preţ de favoare.
Malberg nu pricepea ce i se întâmpla. Îl privi cercetător pe Janik, să îşi dea seama dacă vorbea serios.
Janik îi sesiză privirea critică şi zise:
— Probabil că vă miraţi de generozitatea mea.
— Ca să fiu sincer, da.
— Ar trebui să mai ştiţi că strategia de investiţii a HVB include din ce în ce mai mult arta şi antichităţile. Vremurile ratelor de creştere exprimate cu două cifre de pe piaţa imobiliară au trecut. Astăzi operele de artă cele mai importante aparţin ori statului, ori marilor bănci. Alături de investiţiile de valoare un rol îl are şi factorul creator de imagine. Cum doriţi sfertul de milion, în numerar sau cec bancar?
— Cec, răspunse Malberg aproape jenat.
Nu îşi imaginase negocierea atât de simplu. Când îşi aminti atitudinea de lehamite de până acum a lui Janik la acordarea de credite, nu îi veni să creadă ce noroc dăduse peste el. În orice caz, Lukas Malberg părăsea banca o jumătate de oră mai târziu, în buzunar cu un cec de un sfert de milion de euro.
înainte de a se întoarce la Roma, trecu să mai facă ordine în anticariatul lui din Ludwigstrasse. Domnişoara Kleinlein, o

bibliotecară elevată, aflată în prag de pensionare, conducea treburile magazinului de aproape zece ani. Chiar dacă aspectul ei nu era cel mai potrivit promovării vânzării, cunoştinţele ei de specialitate compensau situaţia. Ea recunoştea toţi tipografii secolului al XV-lea după caracterele tiparului, iar în ce privea primii cincizeci de ani ai artei tipografice îi era familiară fiecare ediţie. Şi să tot fi fost două mii de ediţii.

Când Malberg intră în anticariat, *Fräulein* Kleinlein – ea preţuia acest mod de adresare demodat – tocmai avea un client interesat de o misală iluminată din secolul al XVI-lea. Malberg o achiziţionase în urmă cu trei patru ani la o licitaţie în Olanda, şi în mod ciudat aceasta nu îşi găsise până acum cumpărător.

Cu elocvenţă şi cu mare răbdare *Fräulein* Kleinlein îi explica clientului gravurile colorate în aramă şi textele sfintei scripturi. În birou Malberg verifică între timp bilanţul săptămânal. Luna august era tradiţional luna cu cele mai slabe vânzări din an. Angajaţii muzeelor şi colecţionarii erau în concediu.

Discuţia dintre cumpărător şi vânzător decurgea dificil. Malberg care o asculta cu o ureche avea impresia că cumpărătorul da înapoi din cauza preţului de patru mii de euro.

— Scuzaţi-mi intervenţia, spuse Malberg ieşind din birou, dar la această misală este vorba despre o piesă neobişnuit de bine păstrată, cu legătura originală. Priviţi splendidele gravuri în aramă. Culorile sunt cele ale vremii respective. Le-am verificat cu lampa cu cuarţ. Iar în ce priveşte preţul, sunt dispus să vă vin în întâmpinare. Să zicem trei mii cinci sute!

Malberg răsfoia precaut preţiosul foliant. Mai mult în subconştient înregistră datările evanghelice din sfânta liturghie: *sexagesima, oculi, laetare.* Se opri.

Scoase din buzunarul hainei notesul lui Marlene. *Fräulein* Kleinlein îi aruncă şefului o privire întrebătoare. Clientul se hotărî să cumpere. Dar Malberg nu mai manifesta niciun interes pentru încheierea afacerii.

Cum de nu îşi dăduse seama! În spatele ciudatelor însemnări se ascundeau anumite date din calendar. Malberg deschise nerăbdător carneţelul. Fără să mai scoată o vorbă, se retrase în birou şi se aşeză la biroul Biedermeier uzat. Cu capul sprijinit în

mâini, privea notesul deschis.

Ce secret ascundeau ciudatele însemnări? Brusc Malberg îşi dădu seama că nu mai era sigur de faptul că scrisul era al lui Marlene. Dacă găsise carnetul în locuinţa ei, nu însemna neapărat că notiţele îi aparţineau. Oftă. Cel mai bine ar fi fost să uite oribila întâmplare în care nu avusese un rol tocmai glorios. Dar după câte se părea, era urmărit de spiritul lui Marlene.

După ce făcu vânzarea, *Fräulein* Kleinlein intră în birou şi puse pe masă şapte bancnote a câte cinci sute de euro. Era prea discretă pentru a-l întreba pe Malberg despre motivul ciudatului său comportament.

— *Fräulein* Kleinlein, zise Malberg fără a-şi ridica privirea de pe notiţe, dumneavoastră sunteţi cunoscătoare în ale bibliei, oricum Vechiul Testament vă este mai cunoscut decât mie. Ce vă spun aceste notiţe?

Fräulein Keinlein se înroşi la auzul vorbelor de laudă ale şefului ei. Nu îi trebuia mult să se ruşineze, nefiind obişnuită cu laudele. Îşi aranjă ceremonios ochelarii mult prea mari cu ramă de baga, şi începu să răsfoiască notiţele, după fiecare pagină umezindu-şi arătătorul mâinii drepte pe buza inferioară.

Malberg nu o scăpa din ochi, aşa că nu îi trecu neobservat faptul că *Fräulein* Kleinlein dădea din cap uşor după fiecare pagină. În cele din urmă ea ridică privirea şi spuse:

— Ce mai e şi asta? Oricum, aceste însemnări nu sunt ale lui Martin Luther.

— Bineînţeles că nu, mârâi Malberg supărat. Pe mine mă interesează numai conţinutul.

— Conţinut apocrif, cam enigmatic. *Laetare, sexagesima, reminiscere, oculi* sunt date calendaristice în anul bisericesc creştin. Totdeauna cad duminica.

— Şi numele de după ele? Este vorba de nume?

— Neîndoielnic. Dacă nu mă înşel… *Fräulein* Kleinlein luă un dicţionar uzat al bibliei din raftul de pe perete şi îl răsfoi rapid. Memoria nu m-a lăsat, zise ea triumfătoare şi îşi potrivi încă o dată ochelarii pe nas. Începu să citească: În canonul ebraic, cărţile istorice de la Iosua şi până la a doua carte a regilor se numesc ale profeţilor timpurii. Grupa profeţilor de mai târziu se

împarte în profeţii mari şi mici. Profeţii mari sunt Isaia, Ieremia, Iezechiel şi Daniel. Cei doisprezece profeţi mici sunt Hosea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mihea, Naum, Habacuc, Sofonie, Hagai, Zaharia, Maleahi.

— Naum, Zahariaa, Malahia… murmură Malberg abia şoptit. Nume care apar şi în carneţel. Unele dintre ele.

— Aşa este. Dar permiteţi-mi o remarcă: Nu are sens. Doar dacă…

— Doar dacă ce?

— Eh, nu, ideea este absurdă. Nu, uitaţi de asta!

Malberg nu vru să mai insiste. Se temea că *Fräulein* Kleinlein i-ar putea pune întrebări nedorite. În rest, era de acord cu bibliotecara.

CAPITOLUL 9

Călătoria în susul Rinului, în direcţia Frankfurt, se desfăşură într-o atmosferă apăsătoare. Nici cardinalul secretar de stat Gonzaga, nici monseniorul Soffici nu scoseseră un cuvânt. Şi Alberto era mut. Privea fix drumul.

Evenimentele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore îi răscoliseră profund pe cei trei bărbaţi. Niciunul dintre ei nu gusta peisajul romantic oferit de Rin, în care se oglindea soarele verii.

La Wiesbaden, Alberto se îndreptă spre aeroport, pe autostrada A3. Circulaţia de dimineaţă îl obliga să micşoreze viteza. Către nord-vest avioanele veneau la aterizare unul după altul, câteodată zburând atât de jos, încât Alberto apleca capul involuntar.

Cel mai tare suferea Soffici din cauza tăcerii care se aşternuse deja de o oră, şi el căuta să găsească motivul acesteia. Era oare ruşinea cea care îi amuţise pe toţi, sau era situaţia de neconceput în care erau implicaţi?

Soffici respiră uşurat când Alberto opri maşina pe banda din faţa sectorului A – plecări. Gonzaga coborî mut din maşină. Chiar şi când Alberto luă din portbagaj mica geantă de călătorie şi i-o întinse cardinalului, acesta doar încuviinţă din cap fără a scoate o vorbă şi dispăru după uşile de sticlă de la intrare. Alberto şi Soffici continuară călătoria cu maşina.

Gonzaga avea două bilete doar dus la el. Unul emis pe numele *dottor* Fabrizi, celălalt pe numele Mr. Gonzaga. Primul pentru zborul Frankfurt – Milano, al doilea pentru zborul Milano – Roma. Gonzaga chiar se gândise la toate.

Stewardesa de la ghişeul Alitalia solicită călătorii să se grăbească. Pe marele afişaj luminos se aprinseseră luminiţele pentru „îmbarcare”. Gonzaga se grăbi. Nu trebuia să piardă cursa. Ajunse în ultimul moment la poarta 36 şi apoi îşi ocupă locul la clasa Business din Boeingul 737.

I se părură nesfârşite minutele până când aparatul plin doar pe

jumătate se puse în mişcare şi se alinie avioanelor care aşteptau decolarea. Când pilotul ridică avionul de la sol, cardinalul fu cuprins de o senzaţie de uşurare. Grijile ultimelor zile dispărură. În sfârşit coşmarul se încheiase.

După decolarea abruptă, Boeingul se îndreptă spre sud. Gonzaga privea absent pe geam. Deasupra locului său susura instalaţia de climatizare. Semnalul luminos pentru centurile de siguranţă se stinse. Brusc simţi o oboseală sfâşietoare. Uşurat, încercă să adoarmă.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru faptul că mă adresez dumneavoastră.

Pe jumătate adormit auzi vocea bărbatului de pe locul de lângă el. Până acum nu îi acordase acestuia nicio atenţie, pentru că la decolare locul respectiv fusese gol. Acum acolo şedea un bărbat. Gonzaga îi privi chipul şi se îngrozi. Străinul purta pălărie şi pe piele capului avea urme roşii de arsuri. Îi lipseau genele şi sprâncenele.

— Aş vrea să vă ofer o afacere, zise încet bărbatul cel desfigurat.

— O afacere? Gonzaga ridică din sprâncene. Mulţumesc, dar nu…

— Dacă sunteţi interesat, îl întrerupse străinul, să salvaţi sfânta Biserică de la haos, trebuie să mă ascultaţi, *Herr Kardinal.*

— Nu ştiu ce doriţi de la mine şi ce sugeraţi cu ciudata adresare *Herr Kardinal.* Aşadar, lăsaţi-mă în pace, vă rog!

Bărbatul cu faţa roşie se făcu că nu înţelege şi scutură din cap. Flutură ceva ce Gonzaga luă drept o bucată de folie de plastic.

— Să nu batem câmpii, *Herr Kardinal.* Un costum Cerutti din flanel nu poate să ascundă identitatea unui cardinal secretar de stat.

Bărbatul rânji cu neruşinare.

Gonzaga încercă rapid să facă o legătură între evenimentele nopţii trecute şi bărbatul aflat lângă el. Fără succes.

— Cine sunteţi şi ce vreţi? se interesă neîncrezător Gonzaga.

— Numele meu nu are legătură cu chestiunea. Vreau doar să vă ofer o afacere.

— Bine, ascult.

— Aceasta este o bucată mică din giulgiul Domnului nostru.

Gonzaga se simţi ca scuturat de curent electric din cap până în picioare. Privi punga de celofan pe care bărbatul i-o vârâse sub nas. O minusculă bucată de material, nu mult mai mare decât un timbru introdus între două folii. Culoarea ocru şi textura semănau cu cele ale giulgiului de la Torino dus de el la burgul Layenfels.

— Presupunând că acest obiect este cu adevărat o probă din giulgiul Domnului nostru, cum spuneţi dumneavoastră, se pune întrebarea ce să fac eu cu ea?

— Asta, cardinale Gonzaga, rămâne la latitudinea dumneavoastră. Puteţi depune obiectul în tezaurul Alpha al arhivei secrete a Vaticanului, dar îl puteţi şi distruge. Aceasta ar fi de fapt soluţia cea mai sigură.

Pe Gonzaga îl cuprinse neliniştea. Omul marcat de arsuri îl ştia foarte bine nu numai pe el. Acesta avea cunoştinţă şi despre acţiunea Apocalipsa 20:7. Altfel de s-ar fi ajuns la această întâlnire?

Dar ce îl nelinişti cel mai mult era faptul că omul ştia de arhiva secretă a Vaticanului. De unde ştia străinul că tezaurele-arhivă erau denumite cu literele alfabetului grec? De unde ştia că tezaurul Alpha ascundea cele mai mari taine ale creştinătăţii, documente care oficial nici nu existau, cum ar fi certificatul de autopsie al papei Ioan Paul I, care fusese găsit mort în patul său după treizeci şi trei de zile de pontificat? Sau *Constitution Constantini* falsificat în Evul Mediu, care dintr-o trăsătură de pană făcuse din Biserică cel mai avut proprietar de pământ din apus?

— Obiectul ar trebui mai întâi supus unei verificări amănunţite, remarcă Gonzaga. Şi pe lângă asta, lucru care v-ar putea surprinde, din giulgiul de la Torino lipsesc în total trei minuscule bucăţi de material, care mai recent au fost refăcute de călugăriţe pricepute.

— Nu îmi spuneţi nicio noutate, *Herr Kardinal*. Dar ceea ce deosebeşte acest obiect de celelalte două mici bucăţi este faptul că doar acesta conţine urme de sânge. Şi ce înseamnă asta nu trebuie să vă mai explic eu.

Gonzaga privea ca vrăjit mica bucată de stofă de format trapezoidal. Pe ea se vedea clar o umbră galben-maronie, ca o picătură. Da, îşi amintea exact de locul în formă de trapez rămas gol în pânză, care între timp fusese refăcut. Doamne, cum a ajuns acest schilod în posesia relicvei?

Cardinalul nu îndrăznea să îi pună necunoscutului această întrebare. Era sigur fie că nu va primi niciun răspuns, fie că răspunsul nu va fi adevărat. Disperat, Gonzaga căuta firul roşu ce lega întâmplările din ultimele zile de cele afirmate de străin. Dar, în scurtul timp aflat la dispoziţie, nu găsi nicio explicaţie, nici măcar o teorie ce ulterior să poată fi dezvoltată. Iar Gonzaga era oricum şi prea răscolit pentru a putea trage concluzii logice din încurcatele întâmplări.

— Încă nu aţi întrebat de preţ, îl întrerupse bărbatul pe Gonzaga din gândurile lui.

Acesta îl privea doar întrebător.

Necunoscutul reluă ideea:

— Desigur că un asemenea obiect nu are o valoare de piaţă precum o pictură de Tizian sau de Caravaggio. Dar cu cred că ne-am putea situa în zona de preţuri a celor amintiţi. Dumneavoastră ce ziceţi?

Gonzaga habar nu avea cât era de valoros un Tizian ori un Caravaggio. Refuza să se gândească la aşa ceva. Cum s-ar putea asemui o urmă de sânge uscat aparţinând lui Isus cu o pictură în ulei făcută de mâna omului?

Străinul continuă:

— Oricum, aş fi putut să ofer relicva şi celor de la Flagrantes. Dar am vrut să fiu corect şi să întreb mai întâi Vaticanul. Mi-am închipuit că această bucăţică de material este mult mai valoroasă pentru biserică decât pentru oricine altcineva.

Deci individul ştia. Pe Gonzaga îl trecură fiorii. Desigur că totul putea să fie şi un mare bluf. Dar pentru un escroc obişnuit, omul cunoştea prea multe detalii. Cu cineva care cunoştea denumirea tezaurelor din arhiva secretă a Vaticanului nu era de glumit.

— Nu ştiu ce v-aţi închipuit dumneavoastră, începu prudent Gonzaga. Credeaţi că în clipa următoare eu voi scoate din buzunar un cec în alb? Sau ce?

— *Herr Kardinal,* se montă străinul, ar trebui să ne luaţi foarte în serios pe noi şi oferta noastră!

— Noi? Să înţeleg că nu lucraţi pe cont propriu şi că reprezentaţi o organizaţie criminală?

Omul fu vizibil întărâtat şi pentru a se stăpâni, poate şi încurcat, netezi cu dosul mâinii drepte celofanul transparent. Nu răspunse.

— Spuneţi odată preţul dumneavoastră! îl presă cardinalul.

— Faceţi dumneavoastră o ofertă, apoi dublaţi suma!

Gonzaga fierbea de furie. Tipul era sigur de el.

După o lungă tăcere, străinul se ridică, se aplecă spre Gonzaga, ceea ce îl făcu şi mai înspăimântător, şi zise:

— Vă mai puteţi gândi la ofertă. Am să vă sun zilele următoare.

Şi dispăru după draperia argintie-cenuşie ce despărţea clasa Business de clasa Economy.

Gonzaga privea absent pe geam. Era ca paralizat. Cinci mii de metri mai jos se desfăşurau Alpii elveţieni. Pe cele mai înalte vârfuri era zăpadă. Lui Gonzaga îi era clar că se angajase într-un joc periculos, într-un joc al naibii de periculos.

CAPITOLUL 10

Când a doua zi Lukas Malberg reveni la Roma, găsi un mesaj la hotel, de la Caterina Lima: „Rog sunaţi-mă urgent. În cazul Marlene Ammer a apărut ceva nou”.

Enigmaticele note din carneţelul lui Marlene îi îndepărtaseră atenţia lui Malberg de la afacerea vieţii lui, pe care voia să o repună pe tapet chiar astăzi. De aceea pregătise un contract conform căruia în urma înmânării cecului de la HVB în valoare de un sfert de milion îi revenea întreaga colecţie de carte a marchizului Falconieri.

O problema ce va trebui rezolvată era transportul preţioasei încărcături de la Roma la München.

Ajuns în camera de la hotel, Malberg puse mâna pe telefon şi formă numărul reporterei.

Caterina părea foarte agitată – se ştie că reporterii sunt întotdeauna agitaţi –, dar oricum îi propuse să ia masa împreună la Colline Emiliane. Şi deoarece Caterina, cu toată agitaţia ei, emana o bună cantitate de şarm, o calitate la care Malberg era deosebit de sensibil, el fu de acord pe loc şi porni la drum.

Localul din Via degli Avignonesi, o străduţă ferită de larmă, era celebru pentru excelenta bucătărie din Emilia Romagna. Malberg era aşteptat.

În amintirea lui, Caterina era îmbrăcată neglijent, purta o frizură practică gen coadă de cal şi nu era deloc machiată. În mod cu totul neaşteptat, ea apăru cu o rochie scurtă şi cu o bluză albă, cu decolteu a la Carmen. Părul era liber şi buzele erau decent rujate. Spre deosebire de prima lor întâlnire, când afluxul verbal al Caterinei abia putea fi oprit, acum ea făcea o impresie de-a dreptul zdrobitoare. Vorbea special mai rar, chibzuit, dar înainte de toate încet, uitându-se în jur ca nimeni din localul doar pe jumătate ocupat să nu tragă cu urechea. Cel puţin aceasta a fost impresia lui Malberg.

— Povestea cu Marlene pute, începu ea încet, ba chiar trăsneşte.

Îi întinse peste masă, lui Malberg, o fotocopie.

— Ce este asta?

— Rezultatul autopsiei efectuate de Institutul de Medicină Legală al Universităţii din Roma. Patologul competent, *dottor* Martino Weber, a găsit hematoame în regiunea occipitală. În afară de asta, osul nazal fracturat, păr lipsă şi resturi de sedativ în sânge. Sub unghii, Weber a descoperit urme de piele care indică o luptă.

Malberg încuviinţă din cap fără să scoată o vorbă. În timp ce Caterina vorbea, în faţa ochilor îi apăru imaginea lui Marlene, corpul ei scufundat în apă. Trase adânc aer în piept, de parcă ar fi vrut să spună că totul confirma ceea ce văzuse el cu proprii ochi. Dar preferă să tacă.

— Şi totuşi investigaţiile au fost oprite! continuă Caterina. Înţelegeţi, *signore?*

Malberg şi reportera revoltată comandară pasta şi vino della casa. Caterina aştepta un răspuns. Dar Malberg continua să tacă. Cei doi bărbaţi de pe scări! Căci o ceartă cu aceste consecinţe între Marlene şi *marchesa* o considera exclusă. Nu şi faptul că ele aveau o relaţie specială. Lorenza Falconieri emana o răceală care acţiona ca o atracţie atât faţă de bărbaţi, cât şi faţă de femei. Pe Marlene nu o mai văzuse de o veşnicie. Ce ştia despre ea? În toţi aceşti ani ea devenise o cu totul alta. Dar ce Dumnezeu îi împiedica pe investigatori să îi clarifice moartea? De ce fuseseră sistate cercetările?

În timp ce răscolea pastele fără niciun chef, Caterina Lima îl studia. Îi simţea privirea cercetătoare. Malberg era sigur că ea ştia mai mult decât spunea. Nu avea nicio îndoială că nu avea încredere în el.

Tocmai voia să îi spună adevărul, faptul că el descoperise crima, când Caterina Lima i-o luă înainte:

— Nici nu ştiu ce să mai zic. De fapt nu ar mai fi trebuit să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

— Ce înseamnă asta? Credeam că investigaţi cazul.

— Da. Până ieri. Ieri am fost exclusă într-un mod prea puţin fin din această poveste. După şedinţa redacţională de la ora unsprezece, Bruno Bafile, redactorul-şef m-a chemat şi mi-a

comunicat că nu mai sunt reporter de investigaţii şi mă voi ocupa de „Diverse”. Povestea cu Marlene Ammer, spune el, a fost îngropată.

— Îngropată?

— Aşa se spune între ziarişti când investigaţiile încetează.

— Pe asta nu o mai înţeleg.

— Nici eu, *signore*.

— Aşa ceva se întâmplă curent?

— Da, desigur, atunci când dintr-un subiect nu mai rezultă nimic din cercetări, de exemplu când se constată că crima nu este crimă, ci un accident, cum se întâmplă de mii de ori, atunci cercetările sunt sistate şi se trece la un alt caz.

— Dar nu a fost accident! A fost crimă!

— Asta credeţi dumneavoastră, iar eu ştiu. Cu atât mai enigmatică mi se pare mutarea mea la alt departament. Mie mi se pare că am fost mutată ca să nu încurc ceva. Dar asta face povestea şi mai interesantă.

— Şi dumneavoastră ce vreţi să faceţi?

— Voi continua. Neoficial, se înţelege. Ca reporteră de investigaţii mi-am creat contacte atât de bune, încât ar fi o prostie să renunţ. Poveştile de la „Diverse” nu mă interesează. Ce mă interesează pe mine că Gina Lollobrigida are un amant cu treizeci de ani mai tânăr decât ea, sau că Mario Andretti are zece fiice în afara căsătoriei? Pe mine mă fascinează profunzimea vieţii umane. Săptămâna viitoare îmi caut o nouă slujbă. *Basta!*

Modul direct în care Caterina vedea lucrurile îl fascina pe Malberg. Era evident că fusese captivată de caz. Adulmecase o chestiune mare, mai mare poate decât bănuia el.

— Dumneavoastră cum vedeţi cazul Marlene Ammer? se interesă prudent Malberg. O crimă a mafiei?

Caterina râse şi remarcă ironic:

— Poate că şi KGB ori CIA sunt amestecate! Serios vorbind, de cele mai multe ori crimele au o bază emoţională, candidă. Majoritatea crimelor îşi au originea în sentimente rătăcite, în dragoste, gelozie, ură, invidie şi răzbunare. Asta face interesantă profesia mea. Ei, da, mai bine aş fi spus că o făcea.

Malberg încuviinţă din cap şi se prefăcu interesat de vorbăria

ei. În realitate căuta un răspuns la întrebarea de ce reportera se cramponase tocmai de acest caz. Într-un oraş ca Roma, cu o rată mare a infracţionalităţii, crimele erau la ordinea zilei. Şi în timp ce Malberg o asculta cu o ureche, se trezi în el un sentiment bizar.

Contemplând-o pe Caterina îi venea greu să o asocieze cu gândul că făcea poate un joc fals. Ar fi preferat să îi facă complimente. Într-adevăr era răpitoare. Dar între ei, cumva, se afla Marlene. Caterina nu mai vorbea.

— Şi acum ce intenţionaţi să faceţi? se grăbi să întrebe Malberg.

— Ar trebui ca noi să facem lumină în viaţa lui Marlene Ammer. Este singura posibilitate de a face lumină în întunericul din acest caz.

Malberg reţinu cu plăcere că ea spusese „noi”, aşadar îl cooptase şi pe el în cercetări.

— Pot conta pe ajutorul dumneavoastră?

— Bineînţeles. Pentru mine a devenit necesar să aflu de ce a trebuit să moară Marlene.

Caterina sorbi puţin din paharul cu vin.

— A fost prietenă cu *marchesa,* spuse ea gânditoare. Eu cred că este singura care ne poate ajuta în clipa de faţă. O cunoaşteţi bine pe Lorenza Falconieri?

— Ce înseamnă bine? Am întâlnit-o o singură dată. Mie mi-a făcut o impresie aleasă, deşi bănuiesc că a cunoscut zile şi mai bune. Mă interesează colecţia ei de carte. Şi ca să fiu sincer, i-am făcut o ofertă şi ea a acceptat-o.

— O afacere bună?

— Foarte. Un anticar trăieşte cumpărând toată colecţia şi revânzând cu câştig fiecare carte în parte.

Reportera mustăci.

— Ce este aşa comic în asta? întrebă Malberg.

— Scuzaţi-mă, *signore*. Până astăzi îmi închipuiam un anticar ca fiind cu totul altfel.

— Da? Cum?

— Puţin capricios, puţin prăfuit şi ofilit, precum cărţile vechi.

Malberg zâmbi încurcat.

— Sper că acum vă veţi schimba părerea.
— În ce vă priveşte pe dumneavoastră, cu siguranţă.
Ca toţi bărbaţii, şi Malberg era foarte sensibil la complimente. De fapt, rău nu arăta. Era înalt, avea alură sportivă, deşi nu practica niciun sport, avea păr des negru, era un tip gen George Clooney, cum îi spusese odată o prietenă.
— M-aţi însoţi eventual la *marchesa?* se interesă Caterina.
— Oricum vreau să îi fac o vizită.

* * *

O jumătate de oră mai târziu erau amândoi pe drum.
Peste noapte arşiţa apăsătoare a săptămânii trecute se mai domolise, temperaturile devenind mai rezonabile. Toamna se anunţa nehotărâtă.
Când taxiul coti din Via dei Coronari în mica stradă laterală unde se afla casa marchizei, Caterina deveni neliniştită.
— Opriţi! îi ceru ea şoferului, şi arătă în cealaltă parte a străzii: la intrarea în casa marchizei era parcată o maşină de la Guardia Civil. În faţa uşii – un tip în uniformă, cu picioarele depărtate.
Malberg o privi întrebător pe reporteră.
— Asta ce înseamnă?
Caterina ridică din umeri:
— Aşteptaţi aici!
Ea coborî şi se îndreptă spre poliţist. După un scurt schimb de cuvinte, se întoarse.
— Spune că este vorba despre o acţiune a poliţiei. Nu era dispus să dea alte informaţii. Nu putea spune împotriva cui este îndreptată acţiunea. O clipă!
În timp ce Malberg plătea taxiul, Caterina se îndepărtă câţiva paşi şi umblă la telefonul mobil din poşetă. Vorbea cu gesturi teatrale, ca toate italiencele când telefonează. În cele din urmă rămase mută de uimire.
Când reveni, avea o mină confuză.
— Au arestat-o pe *marchesa*, spuse ea îngândurată.
— Deci totuşi… îi scăpă lui Malberg.
— Adică cum „deci totuşi”?
— *Marchesa* a omorât-o pe Marlene. Dumnezeule!
Caterina gesticulă intens cu braţele.

— Signore, ce spuneţi? Sursa mea din Guardia Civil tocmai mi-a explicat că există probe zdrobitoare că Lorenza Falconieri a condus, după moartea soţului ei, o reţea internaţională de traficanţi de incunabule şi codice furate.

— *Marchesa?* Malberg părea mai curând amuzat decât surprins. Păi ea m-a asigurat că nu se pricepe deloc, dar absolut deloc, la cărţi vechi. Şi nu făcea impresia că ar fi minţit.

— Este tipic pentru profesionişti. Rareori un infractor arată aşa cum ni-l imaginăm noi. Iar traficanţii care operează cu valori de milioane, lasă mai curând impresia de amărâţi. Se vede că acest mediu vă este străin.

În timp ce ei încă mai discutau, din casa de pe cealaltă parte a străzii ieşi *marchesa,* flancată de doi carabinieri. Ea purta un taior cu mâneci scurte, din in, şi sandale cu toc înalt. Când dădu cu ochii de Malberg, se opri şi ridică din umeri. Lăsă uşor capul pe o parte, ca şi cum ar fi spus: îmi pare rău, s-a dus afacerea noastră. Apoi urcă în maşina poliţiei, care aştepta.

— Totul a fost declanşat de un colecţionar din Monte Carlo, spuse Caterina, privind în urma maşinii poliţiei. *Marchesa* îi oferise un foliant foarte vechi, scris de Melanchthon, cerându-i pe el o jumătate de milion. Ceea ce ea nu ştia era că acest volum fusese furat în urmă cu doi ani tocmai din apartamentul lui. Ghinion de artist.

Malberg râse sonor şi forţat, de parcă ar fi vrut să se elibereze de un coşmar. Când remarcă privirea întrebătoare a Caterinei, băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase cecul de la bancă şi ţinându-l cu vârfurile degetelor i-l vârî acesteia sub nas.

— Un sfert de milion? Nu cumva…

— Ba da. Credeam că fac afacerea vieţii mele. Un ciudat context m-a salvat în orice caz de la falimentul vieţii mele.

— Atunci puteţi fi felicitat pentru că afacerea v-a scăpat printre degete.

— Da, pot fi felicitat. Nu mă înţeleg pe mine însumi. Ar fi trebuit să devin suspicios când *marchesa* mi-a oferit întreaga colecţie pentru un sfert de milion. Dar lăcomia după profit ameţeşte creierul. Mulţumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu bine încă o dată.

Malberg era adâncit în gândurile lui, când reportera îl întrebă:

— V-aţi putea imagina că între asasinarea lui Marlene Ammer şi afacerile tenebroase ale marchizei există o legătură? În definitiv cele două se cunoşteau.

— Chiar aşa, exclamă Malberg, nu ar fi prima crimă în spatele căreia se ascunde o carte de valoare.

CAPITOLUL 11

Fata plutea ca un fulg de-a lungul promenadei Rinului din Köln. Era îmbrăcată uşor, ca pentru jogging, şi părul ei prins într-o coadă de cal se balansa într-o parte şi într-alta. Dinspre fluviul care unduia domol, se ridica o răcoare plăcută.

Din când în când fata se oprea şi striga:

— Shakespeare! Shakespeare!

Atunci apărea un ghemotoc, un Westhighland-Terrier caraghios, şi alerga după stăpâna lui. De ce femeile îşi botează câinii de preferinţă cu nume de mari scriitori şi artişti este o chestiune la fel de enigmatică ca revelaţia secretă a lui Ioan şi nu mai necesită altă analiză.

În locul unde ancorează vasele turistice pentru ruta Köln-Düsseldorf, Shakespeare începu să latre atât de isteric, de parcă îl urmăreau o duzină de rottweileri întărâtaţi. Strigătele fetei nu reuşiră să îl liniştească şi, când aceasta se duse la animalul atât de agitat, făcu o descoperire îngrozitoare.

Peste noapte Rinul adusese la mal un cadavru gol. Acesta se prinsese în puntea plutitoare de debarcare şi zăcea cu capul în apă şi cu braţele îndepărtate.

Cadavrul bărbatului punea poliţiei din Köln în faţa unei probleme grele. S-a stabilit rapid că nu era vorba despre un accident şi nici despre o sinucidere, pentru că omul de aproximativ patruzeci de ani prezenta la cap o rană de glonţ care îi zdrobise partea stângă a craniului, ucigându-l instantaneu. Examinând starea cadavrului şi luând în considerare viteza de curgere a fluviului, anchetatorii au ajuns la concluzia că bărbatul trebuie să fi căzut victimă unei crime între Bingen şi Neuwied.

Autopsia avea să confirme două zile mai târziu suspiciunea iniţială: bărbatul fusese împuşcat de la mare distanţă, cu o armă de calibru mare, probabil un pistol automat rusesc. În craniu i-au fost găsite două gloanţe. Nu existau urme de pulbere.

Patologii de la clinica universitară din Köln au mai constatat răni la coapsa dreaptă, care nu erau legate de crimă, şi având în

vedere vechimea nu se putea deduce provenienţa lor.

Patologii au menţionat în procesul-verbal că, cu o probabilitate de optzeci la sută, între momentul crimei şi aruncarea în fluviu a cadavrului trecuseră douăsprezece ore. În plămâni şi în stomac nu erau urme de apă fluvială. De aici se putea deduce că era exclus ca omul să fi fost împuşcat în timp ce înota. La analiza sângelui nu s-a descoperit consum de alcool sau droguri.

Procuratura competentă a început cercetări asupra necunoscutului deschizând dosarul K-0103-2174.

În ziua următoare, în *Kölner Express* a apărut fotografia bărbatului pe prima pagină. Sub ea scria cu litere mari:

ASASINAT MISTERIOS
CINE ÎL RECUNOAŞTE PE ACEST BĂRBAT?

CAPITOLUL 12

Era dimineaţa devreme şi cardinalul secretar de stat Gonzaga se afla în faţa unui munte de dosare frumos aranjate. Biroul său din palatul apostolic, situat chiar sub încăperile private ale papei, avea vedere către Piaţa Sf. Petru. Prin ferestrele întredeschise răzbăteau sporadic voci; erau preoţii franciscani care se deplasau de la Palazzo del Tribunale la confesionalele de la Sf. Petru. Gonzaga îşi punea mecanic semnătura pe fiecare document. Nu era în apele lui şi privea mereu îngândurat pe fereastră, ca şi cum documentele nu îl interesau.

În final lăsă de o parte stiloul, se rezemă de speteaza scaunului şi îşi potrivi eşarfa roşie care se arcuia peste rasa neagră.

Secretarul său intră în încăpere fără a mai bate la uşă.

— Bună dimineaţa, Excelenţă. Corespondenţa de dimineaţă.

— Ceva important? mormăi Gonzaga şi îşi aruncă privirea pe scrisorile deschise.

— În măsura în care competenţele îmi permit să judec – nu, Excelenţă. Ar fi doar…

— Da?

Soffici extrase din grămadă o foaie de hârtie.

— Un e-mail de la arhanghelul Gabriel!

— Cam aiurea, nu crezi?

— Ideea nu îmi aparţine, ci este a surorii Judith din ramura franciscană surorile euharistiei, care conduce biroul de internet şi şi-a denumit calculatoarele cu numele arhanghelilor Mihail, Rafael şi Gabriel.

Gonzaga zâmbi strâmb. Râsul era ceva străin pentru el. Obişnuia să spună că râsul este masca diavolului. În cei şapte ani de când era cardinal secretar de stat, Gonzaga învăţase că povara funcţiei lui era suportabilă doar cu o porţie de cinism. Brusc se opri. Textul de pe imprimantă era următorul:

„Excelenţă, pentru mine a fost o bucurie, ca să nu zic o satisfacţie, să vă întâlnesc atât de aproape de cer. În ce priveşte oferta mea, de a vă preda o probă din sângele Domnului nostru

mi se pare că preţul de o sută de mii de dolari este rezonabil. Îmi voi permite ca zilele următoare să revin pentru clarificări asupra procedurii, sub numele de Faţă Arsă.”

Mai mult decât neruşinatul conţinut al comunicării, pe cardinal îl şocă numele semnatarului.

— Un smintit, remarcă Soffici şi ridică încurcat din umeri. Aproape zilnic în corespondenţa dumneavoastră se află câte o astfel de scrisoare. Ceea ce deosebeşte această comunicare de altele este arta specială a formulării. Ce o fi vrut să spună cu exprimarea că v-a întâlnit „atât de aproape de cer”?

Gonzaga se ridică de la birou, îşi duse mâinile la spate şi începu să se plimbe încoace şi încolo neliniştit. În cele din urmă închise fereastra, ca şi cum ar fi vrut să evite ca discuţia lor să fie auzită şi de altcineva, şi spuse:

— Soffici, îmi sunteţi un secretar devotat, fidel, şi până acum nu am avut niciun motiv să mă plâng. V-am iniţiat fără a sta pe gânduri în dedesubturile chestiunii giulgiului Domnului nostru.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, Excelenţă. Am fost cumva indiscret?

Aproape că părea să aibă conştiinţa încărcată.

— Nu, cu certitudine nu. Am vrut doar să vă mai atrag încă o dată atenţia asupra caracterului exploziv al chestiunii. Deci, vă rog, nicio vorbă, nici măcar o simplă remarcă faţă de cei neiniţiaţi. Iar în acest caz, oricine este un neiniţiat, chiar şi un cardinal al curiei.

Soffici încuviinţă tăcut din cap.

— În timpul zborului de la Frankfurt la Milano, începu să povestească încet Gonzaga, s-a aşezat brusc lângă mine un necunoscut şi mi-a vârât sub nas o bucată de material învelită în plastic, nu mai mare decât un timbru şi având formă de trapez.

— Domnul să ne aibă în pază! Mă tem de ceva groaznic: bucata de material care lipseşte din giulgiu!

— Nu vă înşală bănuielile, Soffici. Doar că problema este mai gravă decât credeţi dumneavoastră. Pe minuscula bucăţică de pânză se vede clar o urmă de sânge…

— Nu! Şi eu care credeam că după vizita noastră la burgul Layenfels chestiunea a fost închisă definitiv.

— Şi eu am crezut asta.

— Aveţi idee cine ar putea fi misteriosul ofertant?

— Necunoscutul nu şi-a spus numele. Şi chiar dacă s-ar fi prezentat, ar fi făcut-o sub un nume fals. Ce era deosebit la el era aspectul său jalnic. Pe faţă avea urme ale unor arsuri groaznice, pe care încerca să le ascundă sub o pălărie moale cu boruri mari.

— Şi acum ce vreţi să faceţi, Excelenţă? Doar nu vă gândiţi să daţi curs solicitării lui? Vreau să spun că o sută de mii de dolari sunt o mulţime de bani pentru o bucată de pânză de care nici măcar nu sunteţi sigur că este originală. Pe de altă parte…

Gonzaga răspunse ezitant, după o lungă pauză:

— Ce reprezintă o sută de mii de dolari în comparaţie cu necazurile pe care această relicvă le poate produce. Ştiţi la ce mă refer.

— Ştiu! Ăsta e totuşi şantaj curat…

De parcă monseniorul pronunţase o parolă, în acel moment sună telefonul de pe biroul cardinalului. Soffici ridică receptorul, ascultă, apoi i-l întinse lui Gonzaga:

— Pentru dumneavoastră!

— Aţi primit comunicarea mea?

Cardinalul recunoscu imediat vocea.

— Da, răspunse el încet.

— Bine. Vă aştept cu suma introdusă într-o pungă de plastic. Mâine, după căderea nopţii, la ora douăzeci şi unu.

— Unde?

— Piazza del Popolo. Veniţi cu şoferul dumneavoastră şi staţi ca întotdeauna pe locul din spate, dreapta. La sensul giratoriu se va plasa pe banda exterioară şi va ocoli obeliscul până când am să mă fac observat cu o lanternă a cărei lumină se aprinde şi se stinge. Voi descrie cu lanterna o cruce. Apoi şoferul va opri maşina. În zece secunde totul este rezolvat.

— Dar…

— Niciun „dar”. Bani contra marfă. Încredere reciprocă. Nu va exista un al doilea termen pentru predare.

Necunoscutul întrerupse legătura.

— Excelenţă! Cu o privire îngrijorată, Soffici se plasă în faţa cardinalului secretar de stal. Doar nu aţi fost de acord!

— Ba da, Soffici, ba da.

— O sută de mii…
— De dolari.
— Şi cum veţi justifica suma, Excelenţă?
— Lăsaţi asta în seama mea. Pentru astfel de cazuri există un fond secret. Nu vă bateţi capul cu asta.
Soffici se înclină supus. Fondul secret destinat intereselor speciale ale Bisericii nu îi era necunoscut. În administraţia pontificală umbla vorba despre exorbitantele sume adăpostite de conturi secrete şi care stăteau la dispoziţie pentru evenimente speciale. Se spunea că sumele proveneau din aşa-zise donaţii prin care personalităţi sus-puse cumpărau anularea căsătoriilor lor. Fondul nu era contabilizat şi doar cardinalul secretar de stat Gonzaga avea acces la el.
— Situaţia este destul de periculoasă, remarcă monseniorul serios. Oricine se ascunde în spatele necunoscutului, cunoaşte situaţia internă de aici. Cum altfel se explică faptul că discuţia telefonică s-a făcut direct pe telefonul dumneavoastră privat. Maicile din Famiglia Paolina, din centrala telefonică, nu ar fi făcut legătura niciodată unui anonim.
— Deci dumneavoastră credeţi că există legături secrete ale lumii interlope dincoace de zidurile leonine?
Cardinalul scoase o batistă supradimensionată şi îşi şterse năduşeala de pe chelie.
Monseniorul Soffici făcu o grimasă dureroasă, apoi îşi examină unghiile de la degetele mâinii drepte şi întrebă fără a ridica privirea:
— Cine vrea să ştie asta, Excelenţă?

CAPITOLUL 13

A doua zi Malberg porni către casa lui Marlene din Via Gora 23. Evenimentele legate de *marchesa* ce avuseseră loc în ziua anterioară îl cam afectaseră. Se despărţise de reporteră buimac şi se retrăsese în camera de la hotel în tovărăşia unei sticle de Barbaresco dintr-un magazin cu vinuri din apropiere. Vinul roşu, greu, nu rămăsese fără efect şi îl trimisese pe Malberg pentru zece ore bune în ţara visurilor.

În ce privea visurile, erau tulburi şi inexplicabile, exact ca situaţia în care intrase fără accept propriu. Dar o voce interioară îi spunea că trebuia să îşi localizeze cercetările acolo unde începuse totul.

Malberg se miră că uşa de la intrarea în clădire era închisă. Dar avu noroc că o *signora* bine îmbrăcată tocmai ieşea şi, amabilă, aceasta îi ţinu uşa deschisă.

Pe scări mirosea a proaspăt vopsit. Era o linişte mormântală. Deşi era interesat de administratoarea imobilului, de la care spera să obţină informaţii despre relaţiile lui Marlene, urcă mai întâi la ultimul etaj al clădirii.

Ca şi la prima vizită, Malberg evită dispreţuitor străvechiul lift şi urcă scările. În timp ce păşea grav, în faţa ochilor îi apărea mereu imaginea lui Marlene moartă în baie. Se părea că fotografia acelui moment i se întipărise pe vecie în minte.

Tulburat, Malberg se opri. Mai întâi crezu că greşise etajul. Dar constată că scările se terminau aici. În memorie îi rămăsese o uşă albă, cu două canaturi, şi în perete, lângă ea, butonul unei sonerii. În loc de acestea, avea în faţă un perete alb. Doar în stânga, în faţa palierului scării, era o uşă de oţel, îngustă, ce dădea în pod. În spatele ei erau tot felul de vechituri.

Liftul se puse în mişcare şi de jos se auziră pufniturile şi scârţâielile care îi atrăseseră atenţia şi data trecută.

„Toate acestea sunt prea mult pentru tine, gândi Malberg. Este evident că nu mai reuşeşti să deosebeşti realitatea de închipuire.” Dădu din cap sceptic. Îi jucau amintirile un renghi? Din copilărie

casa scărilor îi părea ameninţătoare, înfricoşătoare. Era un gen de fobie, care era clar că tocmai acum îi dădea o stare confuză. Probabil că chiar greşise etajul.

Malberg făcu drumul invers. La etajul de dedesubt existau două uşi, la stânga şi la dreapta, vopsite în alb, dar ambele arătau altfel decât uşa de la apartamentul lui Marlene. Malberg sună la uşa apartamentului din dreapta. Nimic. Încercă şi în stânga. Un câine începu să latre. Paşi. Deschise un bătrân cu părul negru zbârlit. Se străduia să liniştească câinele furios. Când îl văzu pe Malberg, trânti uşa înainte ca acesta să fi apucat să spună ceva.

Malberg coborî zăpăcit. Se opri în faţa uşii administratoarei clădirii şi trase cu urechea. Se auzea muzică clasică difuzată la radio. Nu exista sonerie. Bătu în uşă.

Se aşteptase să dea cu ochii de administratoarea cu păr tuns scurt. Când uşa se deschise, rămase mut. Avea în faţă o călugăriţă în vârstă, cu trăsături severe, îmbrăcată cu o sutană maronie cu o pelerină neagră.

— Da, vă rog? întrebă ea cu o voce răguşită, încercând vizibil să pară prietenoasă.

Incapabil să răspundă, Malberg privi pe lângă călugăriţă în interiorul casei. Ceea ce reuşi să vadă lăsa impresia de ordine.

— Voiam să vorbesc cu administratoarea, bâigui surprins Malberg.

— Administratoarea? Aici nu există administratoare! Şi, privindu-l cam de sus, adăugă: Fiule.

Zadarnic căută Malberg tăbliţa cu nume de pe uşă.

— Dar la ultima mea vizită aici, în acest apartament locuia o administratoare de vreo patruzeci de ani, cam plinuţă şi cu părul tuns scurt.

Călugăriţa ridică braţele şi odată cu ele mânecile uniformei ei, ceea ce îi acorda un aer de inabordabilitate. Strânse ochii şi îl măsură pe necunoscut din cap până în picioare.

— Când a fost asta? întrebă ea în final.

— Nu de mult, cel mult acum o săptămână.

— Vă înşelaţi.

Călugăriţa afişă un zâmbet obosit, mai curând cinic, de parcă ar fi spus: Sărmanul, este dus cu pluta.

— Şi locuinţa de la etajul cinci? Şi în privinţa ei mă înşel?

Malberg se înfurie.

Chipul femeii se întunecă şi ripostă cu vocea ei răguşită:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, *signore*. La etajul cinci al acestei clădiri este podul. Nimic altceva. Vă simţiţi bine?

Malberg ar fi strâns-o de gât pe călugăriţă. Se simţea luat peste picior. I-ar fi strigat cu plăcere: Tâmpito, am văzut locuinţa cu ochii mei. Acolo locuia o femeie, Marlene Ammer. A omorât-o un porc. Şi tot ce se petrece aici nu este decât o înscenare periculoasă în scopul de a ascunde o crimă.

Dar în clipă următoare îşi recăpătă controlul. Poate că totul era doar o capcană. Poate că se voia să se afle cât ştia el. Poate că era în atenţia lor. Putea poliţia să ştie că *el* o găsise moartă pe Marlene?

Nu avea nici măcar un alibi şi nici nu putea să aibă, pentru că imediat după crima a cărei victimă fusese Marlene se aflase în locuinţa acesteia. Malberg începea să înţeleagă tot mai bine în ce situaţie precară se găsea.

Auzi ca de la mare depărtare vocea călugăriţei, care repeta întrebarea?

— Vă simţiţi bine?

— Desigur, susţinu Malberg. Vă rog să scuzaţi deranjul. Am confundat casa.

Călugăriţa încuviinţă înţelegătoare din cap, Malberg salută scurt şi plecă.

Un sfert de oră se plimbă în sus şi în jos pe cealaltă parte a străzii, supraveghind ieşirea casei de pe Via Gora 23. Nici el nu ştia bine la ce se aştepta. În cele din urmă cedă şi se îndreptă către hotel.

Când traversa Tibrul pe Ponte Sisto, îi sună telefonul mobil.

— Caterina sunt, ce bine că am dat de dumneavoastră! Am noutăţi.

— Şi eu.

Malberg se opri şi privi de pe pod apa verde-maronie.

— Spuneţi dumneavoastră! strigă reportera emoţionată.

— Am fost la casa în care a locuit Marlene.

— Şi? Hai, spuneţi!

— Niciun „şi”. Absolut nimic.
— Asta ce vrea să însemne?
— Că locuinţa nu mai există. Se pretinde că nici nu a existat şi că Marlene nici nu a locuit în clădire.
— Aţi greşit adresa. Când eşti emoţionat, se întâmplă. De fapt, în multe cartiere ale Romei casele seamănă între ele.
— Aşa o fi, dar eu cunosc casa. Ştiu locuinţa în care a locuit Marlene. Am văzut-o cu ochii mei!
— Când?
— În ziua în care Marlene a fost asasinată…
După o lungă pauză, Cristina spuse serioasă:
— Vreţi să spuneţi cu asta că…
— Da, am văzut-o pe Marlene. Moartă în cadă.
— Nu este adevărat.
— Ba da.
— De ce aţi ascuns asta de mine?
Malberg înghiţi în sec şi răspunse:
— Vreţi să ştiţi adevărul?
— Bineînţeles. Şi după o pauză continuă: Mai sunteţi la telefon?
— Da. Nu ştiam dacă pot avea încredere în dumneavoastră. Acesta este adevărul.
După un timp Caterina spuse:
— Înţeleg. Şi ce v-a determinat să vă schimbaţi părerea? Părea oarecum dezamăgită.
— Nu cred că este momentul potrivit pentru o mărturisire plină de regrete. Dar dacă vreţi, îmi cer scuze.
— Nu este nevoie, spuse arogantă Caterina. Apoi adăugă: Procuratura a terminat cu cadavrul lui Marlene. Am aflat din întâmplare că va fi înmormântată astăzi, la ora paisprezece, la Cimitero Campo Verano.
— Merge totul foarte repede. Nu credeţi?
— *Prea* repede. Eu voi fi în orice caz acolo, ca să supraveghez de la distanţă ce se întâmplă.
— Doar nu credeţi că îl veţi descoperi pe asasinul lui Marlene la cimitir!
— Nu, asta sigur nu. Mă interesează pur şi simplu ce se petrece acolo. În plus, la înmormântări faci cunoştinţă cu cei mai

interesanţi oameni.

Cuvintele Caterinei sunau cam ironic, sau îşi imagina el?

— Îmi va face plăcere să particip şi eu ca observator, spuse Malberg după o pauză. Se uită la ceas. Mai era puţin până la ora treisprezece. Unde ziceaţi că are loc înmormântarea?

— La Campo Verano. Este lângă San Lorenzo fuori le mura. Atunci ar trebui să plecaţi acum. Vă aştept în apropierea intrării principale.

Malberg trebui să traverseze cu taxiul tot oraşul. La Stazione Termini circulaţia era blocată, aşa că ajunse după o oră la punctul de întâlnire.

În faţa cimitirului se înghesuiau mulţi oameni. Înmormântările aveau loc câte una la o jumătate de oră. Caterina era vizibil nervoasă. Mariberg nu îşi putea explica neliniştea ei.

— Trebuie să vă arăt ceva, spuse ea şi îl luă de braţ pe Malberg.

Lângă intrarea principală era un panou, pe care erau afişate toate înmormântările programate în ziua respectivă şi se indicau locurile unde aveau loc.

— Vă sare ceva în ochi? întrebă Caterina în timp ce Malberg căuta numele lui Marlene pe listă.

— Sunteţi sigură că aici trebuia să venim?

Caterina indică cu degetul arătător o menţiune:

— Ora paisprezece Sconosciuto, 312 E.

— Necunoscută? Malberg o privi întrebător pe Caterina. De ce necunoscută?

— Cineva pare interesat ca ultimul drum al lui Marlene Ammer să rămână secret. Veniţi!

312 E se afla în partea din spate a cimitirului. Trecând prin faţa mausoleelor pompoase ale unor familii romane influente, după un marş lung printr-un pustiu de pietre funerare ajunseră la locul indicat.

Caterina îl ţinea strâns de braţ pe Malberg.

— Acolo!

La o aruncătură de piatră de ei se vedea cam o duzină de bărbaţi distinşi, îmbrăcaţi în negru, în faţa unui mormânt. Un *padre* în haine preoţeşti, flancat de doi paracliseri care tămâiau, vorbea solemn. De la distanţă era greu de înţeles ce spunea.

Adăpostiţi după o piatră funerară, la ei ajunse doar:

— … Nu a fost un om rău, deşi s-ar putea părea… Nu a fost Maria Magdalena, păcătoasa, cea mai fidelă însoţitoare a Domnului nostru… Acela dintre dumneavoastră care este fără de păcat, să arunce prima piatră…

Cu coada ochiului, Malberg observă cum Caterina scotea din poşetă o cameră în care introduse o cartelă de memorie. După care ridică obiectul şi făcu rapid mai multe fotografii.

— Vă rog să nu mă întrebaţi de ce fac asta, şopti ea prevenind întrebarea lui Malberg.

Acesta examina fiecare participant la ceremonia funebră. Deodată scena se animă. Doi dintre distinşii domni se încăierară.

— Nu pot să înţeleg, aşa ceva nu am mai văzut, spuse Malberg.

— Cel mai bun lucru ar fi să dispărem înainte ca cineva să ne observe.

Caterina se întoarse şi înlemni: avea în faţa ochilor un lungan în costum negru, un tip foarte îngrijit, cu o mutră colţuroasă şi privire ameninţătoare.

Caterina făcu aparatul de fotografiat să dispară fulgerător la spatele ei.

— Aş dori să încetaţi imediat activităţile dumneavoastră, spuse omul în negru, pe un ton absolut nepotrivit cu aspectul lui.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, ripostă Caterina, care îşi reveni prima.

— Aici se petrece ceva absolut privat, sublinie bărbatul, şi nu doresc să faceţi fotografii. Aşa că daţi-mi cartela de memorie!

Caterina şovăi. După ce îl privi pe Malberg, care dădu din cap a încuviinţare, deschise aparatul pe îndelete şi îi întinse necunoscutului cartela.

Acesta o luă, o strivi între degetul mare şi arătător şi o făcu să dispară ce mai rămăsese în buzunarul de la piept al costumului său la două rânduri. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi zise:

— Şi acum luaţi-o din loc înainte ca eu să trec la fapte!

Malberg şi Caterina preferară să urmeze solicitarea, mai ales că participanţii la înmormântare îşi îndreptară atenţia asupra lor.

Bărbatul în negru strigă încet în urma lor:

— Şi ţineţi minte: Uneori este mai bine ca odată cu oamenii să

fie îngropat şi adevărul!

— Înţelegeţi asta? întrebă Malberg când ieşiră din cimitir. Caterina nu reacţionă. În cele din urmă răspunse clătinând capul:

— Nu pot să scap de senzaţia că aici se petrece povestea vieţii mele.

CAPITOLUL 14

Laboratorul burgului Layenfels era dotat cu aparatură şi instrumentar pentru care ar fi fost invidiat de orice universitate: un computer de înaltă performanţă cât un şifonier, un microscop electronic, câteva spectrometre de interferenţă şi centrifuge, un computer-tomograf de ultimă generaţie, o instalaţie experimentală cu termoluminiscenţă şi o duzină de monitoare cu ecran plat de înaltă rezoluţie în toate camerele, interconectate.

Laboratoarele care comunicau între ele ocupau întreg nivelul superior al burgului. În această zi, spre deosebire de celelalte, când aici era mare agitaţie, domnea o linişte plină de concentrare.

În laboratorul central, profesorul de biologie moleculară Richard Murath stătea în faţa monitorului, înconjurat de citologul dr. Dulazek, specialistul în genealogie Jo Willemborg, toxicologul profesor Masic, chimistul Eric van de Beek şi de hematologul Ulf Gruna.

Când Anicet, palid şi ca totdeauna cu părul umed pieptănat pe spate intră în laborator, Murath ridică scurt privirea, apoi se aplecă iarăşi asupra calculatorului. Nimeni nu scoase un cuvânt. Toţi priveau monitorul ca vrăjiţi.

Cu buzele strânse, gest care îi trăda tensiunea, Murath încerca să suprapună două şiruri ce păreau nesfârşite ale unui cod de bare. De fiecare dată când eşua, scutura din cap. Părea disperat din cauză că încercările repetate nu dăduseră niciun rezultat. În cele din urmă împinse de o parte mausul cu bluetooth şi se întoarse cu scaunul său rotativ.

— Şi sunteţi sigur că nu sunteţi victima unui fals? întrebă el adresându-se lui Anicet.

Faţa palidă a acestuia se înroşi pe loc. Părea că va exploda de furie. Trăgea cu greu aer în piept. Dar înainte de a putea răspunde, genealogistul Jo Willemborg îi puse mâna pe braţ şi zise:

— Nu îi luaţi lui Murath întrebarea în nume de rău. Profesorul

este unul dintre acei savanţi care aşază specialitatea lui deasupra realităţii. Eu sunt convins că vă va face să credeţi că iepurele este înrudit cu ariciul, sau invers, dacă găseşte pentru asta o ipoteză de biologie moleculară.

Dr. Dulazek râse zgomotos, în timp ce ceilalţi priveau încurcaţi.

— Ştiinţa, spuse încet Dulazek, ştiinţa începe să fie interesantă abia din punctul în care pentru cei mai mulţi încetează să fie.

Iar Masic, toxicologul, căruia îi mersese vestea că are în cap mii de formule mortale şi că este în stare să transforme şi fărâmiturile de pâine într-o otravă perfidă, îl completă:

— Unde se termină ştiinţa, începe credinţa, şi aceasta este, după cum se ştie, cea mai mare problemă a omenirii.

Pentru aceste cuvinte, Masic culese adeziunea tuturor părţilor. Doar Anicet fixa absent monitorul. Toţi cei de faţă ştiau cât de periculos era Anicet când tăcea. Cu siguranţă că în clipa următoare va face o criză de furie. Era recunoscut pentru acest lucru.

De fapt Anicet era singurul dintre Fideles Fidei Flagrantes, despre care se ştiau mai multe. Cardinal, considerat în mare măsură *papabile*, pierduse ultimele alegeri în favoarea unui succesor ultraconservator al lui Petru. Ceea ce îl jignise profund şi el jurase răzbunare Bisericii.

Nici celorlalţi fraţi ai ordinului din burgul Layenfels nu le mersese altfel: fiecare din ei era un corifeu în domeniul lui, neînţeles, şicanat, dezamăgit; fiecare eşuase în carieră şi era gata să se răzbune pe omenire cu mijloacele *lui*.

O lege absolută – şi în burgul Layenfels domneau legi draconice – îi obliga pe toţi Flagrantes la ascunderea completă a trecutului lor.

Despre Murath, supranumit „Creierul”, se ştia că renunţase la cariera universitară din cauză că nu primise premiul Nobel, îşi părăsise soţia şi îşi căutase refugiu în frăţie. Aceste lucruri se puteau citi în toate ziarele, şi mai era vorba şi despre o descoperire revoluţionară în materie de cercetare genetică, o descoperire ce depăşea limitele oricărei imaginaţii şi care tocmai de aceea fusese ignorată de Comitetul de acordare a premiului Nobel.

Deosebindu-se fundamental, ca apa de foc, Murath şi Anicet se împrieteniseră totuşi. Setea comună de cunoaştere îi sudase ca două bucăţi incandescente de fier – chiar dacă cu motivaţii diferite. Din această cauză Anicet răspunse neaşteptat de controlat, aproape împăciuitor la întrebarea lui Murath.

— Da, sunt absolut sigur că este vorba despre giulgiul lui Isus din Nazareth, nu despre un fals, este originalul. Înainte de a mă apuca de acest proiect, am urmărit cu toate mijloacele ce mi-au stat la dispoziţie traseul pânzei până acum. Şi, profesore, fiţi sigur că, în calitate de cardinal al Curiei şi şef al arhivei secrete a Vaticanului, am dispus de mijloace şi posibilităţi la care alţii pot doar să viseze.

— Îmi imaginez, remarcă ironic Van de Beek, chimistul.

Acesta era cel mai luminat dintre ei şi limba lui ascuţită era temută.

Anicet trecu peste remarca lui Van de Beek şi continuă:

— Când prin anii ’50 şi ’60 ai secolului al XX-lea, genetica moleculară sărbătorea primele triumfuri spectaculoase, Curia romană primea o scrisoare de la John Tyson, profesorul de la Harvard, în care acesta atrăgea atenţia că ştiinţa sa – până atunci acesta fusese un om foarte credincios – putea pune mari probleme învăţăturii Bisericii. Amintea cu această ocazie de giulgiul de la Torino şi schiţa un scenariu de groază pentru viitorul bisericii. Nu este nevoie să intru în amănunte. Credinciosul profesor de la Harvard era de părere că ar fi cel mai bine dacă cea mai importantă relicvă a creştinătăţii ar fi declarată un fals.

— Absurd, îşi exprimă opinia Willemborg, specialistul în genealogie. Dar îmi dau seama de ce.

— Şi eu, îl susţinu hematologul Ulf Gruna. Problema este foarte simplă.

— Între timp toate acestea ne-au devenit suficient de cunoscute tuturor, îi tăie vorba Anicet hematologului.

Dulazek dădu afirmativ din cap.

Dar Ulf Gruna, care obişnuia să considere sângele pur şi simplu ca viaţă, nu se dădu bătut şi i se adresă lui Anicet:

— De ce sunteţi atât de sigur că cardinalul Gonzaga nu ne-a

înşelat?

Acum interveni Anicet:

— Nu ştiu ce intenţionaţi cu înţepăturile dumneavoastră. Până acum eram de părere că urmărim cu toţii acelaşi scop. Poate vă amintiţi că Gonzaga este cardinal secretar de stat!

— Tocmai! Având această funcţie dispune de toate posibilităţile pentru a confecţiona un fals.

Anicet zâmbi dispreţuitor.

— Să îl ferească Dumnezeu să încerce să ne ducă de nas! Nu mai trebuie să vă explic ce ar însemna asta pentru cariera lui. Doar faptul că ne-a furnizat giulgiul la domiciliu arată cât de absurde sunt obiecţiile dumneavoastră. Iar eu cunosc giulgiul de la Torino ca pe propriul cearşaf, de când era păstrat în arhiva secretă a Vaticanului…

— Dumneavoastră sunteţi de părere, întrerupse Willemborg discursul lui Anicet, că ştiţi obiectul pe care îl consideraţi original ca pe propriul cearşaf. Dar, din câte îmi amintesc eu, cel puţin pentru moment nu aveţi nicio dovadă că ceea ce a primit Vaticanul este cu adevărat originalul, şi nu o copie.

Anicet simţi cum toate privirile se îndreptau către el. O scurtă zvâcnire a colţului gurii îi trădă nesiguranţa. Înghiţi în sec şi nu spuse nimic.

— Desigur, ripostă Murath, că în depozitele de sub Vatican, unde se păstrează cele mai incredibile obiecte, există mumii din perioada respectivă, din ale căror materiale un falsificator priceput, cu ajutorul clorurii de natriu, poate confecţiona o copie credibilă. Aşa cum în mod evident s-a întâmplat cu acest obiect.

Aruncă o privire dispreţuitoare pe ecranul pe care se puteau vedea două coduri de bare diferite.

Anicet gâfâia. Cu degetul arătător ridicat, care tremura aproape insesizabil, ca o frunză uscată în vântul toamnei, ripostă profesorului:

— Vă propun să căutaţi eroarea mai întâi la dumneavoastră înşivă, la dumneavoastră şi la metodele dumneavoastră de cercetare. Aveţi la dispoziţie cel mai modern şi mai costisitor instrumentar, dar nu sunteţi totuşi în stare să faceţi afirmaţii concrete privind giulgiul. Dacă vă îndoiţi de autenticitatea

relicvei, bine, vă cer dovezi asupra acestui lucru. Atâta timp cât nu prezentaţi aceste dovezi, rămânem la ideea că giulgiul adus de cardinalul Gonzaga este acela în care a fost înmormântat Isus din Nazareth. M-am exprimat clar?

Murath murmură ceva de genul: „Atunci va trebui să o luăm de la capăt”. Dar cu voce tare spuse:

— Asta ne aduce cu săptămâni în urmă. Vă este clar acest lucru?

Anicet ridică braţele.

— Ar trebui să luăm exemplu de la Curie. La Vatican nu se socoteşte în zile sau în săptămâni, nici măcar în luni. Şi sunt convins că dacă există o unitate de măsură mai mare, socoteala nu se face nici măcar în ani. Ce importanţă ar avea câteva săptămâni!

Dr. Dulazek era oricum pe picior de război cu Murath venind cu propriile idei ştiinţifice. De aceea nu se miră nimeni că puse dintr-o răsuflare o problemă celor prezenţi:

— De fapt cineva s-a gândit dacă ipoteza lui Murath este întemeiată? Vreau să spun – lucrăm noi, poate, la rezolvarea unei probleme, căreia îi lipseşte principala premisă, respectiv problema?

Murath, în faţa monitorului, se umflă în pene ca un păun. Dar înainte de a-şi găsi cuvintele, Dulazek adăugă:

— Înţelegeţi-mă corect, eu îl apreciez mult pe colegul nostru. Dar el nu ar fi primul la care o importantă ipoteză ştiinţifică se comportă ca un atom în timpul fisiunii nucleare.

— Şi cum se comportă un atom în timpul fisiunii nucleare, dacă îmi este permis să întreb? spuse Anicet.

— Se pulverizează. Atât.

Murath sări în picioare şi se năpusti la Dulazek.

— Sărmane citolog, sărmane! strigă el şi îl apucă de beregată.

Nici Dulazek şi nimeni dintre cei din jur nu putu să îl împiedice pe Murath să îl pună la podea şi să îl strângă de gât până când victima se învineţi. Doar voinicul toxicolog profesor Masic reuşi în ultimul moment să îl scape pe Dulazek de furiosul specialist molecular.

CAPITOLUL 15

De două zile Malberg nu mai primise nicio veste de la Caterina. Bănuia de ce îl trata astfel. Ea era supărată că el îi tăinuise vizita lui în locuinţa lui Marlene la scurt timp după asasinarea acesteia. Privind retrospectiv, el trebuia să admită: făcuse o greşeală. Nici măcar nu îi putea lua în nume de rău Caterinei dacă îl punea în legătură cu crima.

Nu îi ştia adresa. După nume nu o găsi în cartea de telefoane a Romei. Decise să o caute la redacţia publicaţiei *Guardiano* din Via del Corso.

Holul de la intrarea în splendida clădire în stil baroc era supravegheat de doi paznici îmbrăcaţi în negru, care examinau critic fiecare vizitator. Femeia de la intrare, o apariţie îngrijită de vârstă mijlocie, îi făcu semn lui Malberg şi se interesă politicoasă:

— Cu ce vă pot ajuta, *signore?*

— Aş vrea să vorbesc cu *signora* Caterina Lima.

— Aveţi fixată o întâlnire?

— Nu. Adică… este vorba mai curând despre o problemă personală. De fapt…

Blonda ridică din sprâncene.

— Fiţi amabil şi luaţi loc, spuse ea pe un ton care nu admitea contrazicere. Totodată arătă cu un gest spre un şir de scaune. Pe cine să anunţ?

— Numele meu este Malberg.

O vreme Malberg privi la vânzoleala din hol, apoi brusc se trezi în faţă cu Caterina. Părea agitată. Din privirea ei temătoare Malberg deduse că apariţia lui era inoportună.

— Aveţi curaj, spuse ea şi îl trase de o parte încă înainte ca Malberg să fi putut pune o întrebare.

Era încurcat.

— Procuratura a emis azi-dimineaţă ordin de arestare pe numele dumneavoastră.

Malberg râse isteric, dar Caterina îi acoperi gura cu mâna.

— Încet, pentru Dumnezeu! Este ceva serios. Sunteţi suspectat că aţi fi avut legătură cu uciderea lui Marlene Ammer.

— Eu?

— Pe parcursul cercetărilor, poliţia a dat de o scrisoare cu numele dumneavoastră la expeditor, prin care o anunţaţi de venirea dumneavoastră la data crimei. După cum ştiţi, în Italia legile privind evidenţa intrărilor sunt foarte severe. Din verificarea computerelor poliţiei a rezultat că aţi fost cazat la Hotel Cardinal cu câteva ore înaintea asasinatului şi că la puţin timp după cazare, conform declaraţiilor unor martori oculari, aţi părăsit hotelul.

— Şi dumneavoastră de unde ştiţi toate acestea?

— După cum v-am mai spus, o reporteră de investigaţii, pardon, o fostă reporteră de investigaţii, are cele mai bune contacte la poliţie.

— Deci eu sunt un asasin, stabili cinic Malberg.

— Şi asta nu este totul! Se mai spune că aţi obţinut prin înşelăciune un sfert de milion de la o bancă din Germania şi că aţi întins-o cu cecul corespunzător. Nu staţi deloc bine, Lukas.

Malberg privea absent prin Caterina. Îi era greu să se acomodeze cu noua situaţie.

— Şi dumneavoastră credeţi că aceste învinuiri corespund adevărului, bâlbâi el.

Caterina lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să spună: Dumneavoastră, în situaţia mea, ce aţi crede? În cele din urmă zise:

— Trebuie să recunosc, până azi-dimineaţă, după ce am aflat despre învinuiri, chiar oscilam între a crede şi a nu crede că aţi omorât-o, poate, pe Marlene. Dumneavoastră sunteţi un om de lume, cultivat, şi nu v-ar fi fost greu să însăilaţi o istorie care să vă apere de acuzaţia de crimă. Recunosc că am fost supărată chiar pe mine însămi pentru faptul că am avut încredere oarbă în dumneavoastră. Era această poveste incredibilă care mă captivase. Dar azi dimineaţă s-a întâmplat ceva deosebit.

Îl privi lung şi pătrunzător pe Malberg.

— Ceva deosebit? repetă Malberg încet şi păli.

Părea neajutorat, încurcat, de parcă ar fi fost pe punctul de a

recunoaşte în clipa următoare: Da, eu am fost. Eu am ucis-o pe Marlene Ammer.

Caterina privi în jur, ca să se convingă că nimeni nu trăgea cu urechea. După care spuse pe un ton grav:

— Când am primit ziarele pe birou, azi-dimineaţă…

Nu mai continuă, pentru că dintr-un megafon se auzi anunţul: „Caterina Lima, urgent la 47-30. Caterina Lima urgent la 47-30.”

— Scuzaţi-mă o clipă.

Caterina se duse la un aparat telefonic montat pe perete şi formă numărul 47-30. După o convorbire scurtă, închise telefonul şi reveni.

— Şeful de serviciu, se scuză ea. Dacă vă convine, ne întâlnim la prânz, undeva în oraş, în orice caz nu aici, în apropiere. Aş zice în faţa staţiei de taxiuri Stazione Termini. La ora unu. Şi ce voiam să vă mai spun: Ar fi mai bine să nu vă mai întoarceţi la hotel.

Malberg rămase amuţit privind în urma Caterinei.

* * *

Puţin după ora unu Caterina apăru la locul întâlnirii. Malberg o întâmpină uşurat. Avusese unele îndoieli că va veni. Căci ceea ce îi dezvăluise ea la plecare nu era tocmai de natură să îi întărească încrederea. Pe drum către gară, el îşi bătuse capul cu privire la ce o fi găsit Caterina în ziare.

Într-o *trattoria* situată la colţul Via Cavour cu Via Giovanni Giolitti, al cărei nume nici nu merită să fie amintit, au comandat paste. Malberg răscolea fără niciun chef în masa vâscoasă, până când Caterina scoase din geantă *Corriere*, şi îi puse în faţă pagina cu ştiri locale.

Titlul era întins pe două şpalturi, iar pe un şpalt era o fotografie:

CARDINALUL SECRETAR DE STAT
PHILIPPO GONZAGA
IMPLICAT ÎNTR-UN ACCIDENT

Caterina îi citi cu voce joasă ştirea: „Cardinalul secretar de stat Gonzaga a fost ieri uşor rănit, într-un accident auto în Piazza del

Popolo. Gonzaga se afla împreună cu şoferul său, în maşina personală a ultimului, când acesta a oprit brusc şi fără un motiv evident. Maşina din spatele lor, a unei firme de curierat rapid, nu a mai putu frâna la timp şi a lovit maşina cardinalului. Demnitarul bisericesc, care nu pusese centura de siguranţă, a fost azvârlit în faţă pierzându-şi cunoştinţa. Gonzaga şi şoferul lui au fost duşi la clinica Gimelli. Cu ocazia remorcării maşinii lor, total distrusă în accident, s-a găsit în ea o pungă din plastic cu 100 000 de dolari. Vaticanul nu a dat nicio declaraţie privind scopul şi provenienţa banilor şi nici privind întrebarea de ce cardinalul secretar de stat nu se deplasa cu maşina sa de serviciu, ci cu autoturismul şoferului său. Gonzaga şi şoferul au părăsit între timp clinica."

Malberg o privi pe Caterina fără să înţeleagă.

— În situaţia mea, mârâi el cu reproş, nu mă interesează câtuşi de puţin o ştire ca aceasta.

— Lucrurile vor sta imediat altfel, ripostă ea cu calm.

Fără să scoată o vorbă, puse alături de ziar o fotografie. În ea erau o duzină de oameni în negru, la o înmormântare.

— Credeam că i-aţi dat cipul cu fotografii lunganului din cimitir.

Caterina râse ştrengăreşte:

— Ah, ştiţi, la reporteri, pe parcursul exercitării profesiei lor, li se dezvoltă o anumită rutină. De ea ţine şi abilitatea de a extrage cardul important din aparatul foto şi a-l face dispărut în geantă.

— Totuşi, nu văd nicio legătură între fotografie şi articolul din ziar.

— Dar acum?

Cu ambele mâini Caterina îi puse lui Malberg în faţa ochilor o altă fotografie, un sector mărit al primei fotografii.

— Acesta… acesta este…

Malberg se bâlbâia.

— … Cardinalul Gonzaga!

— Dar ce să caute cardinalul la înmormântarea lui Marlene?

— Asta mă întreb şi eu.

Malberg dădu de o parte farfuria cu paste şi îşi trecu ambele palme peste faţă. Remarcă mina triumfătoare a Caterinei. Îl

privea ca un jucător de cărţi, care a dat o lovitură surprinzătoare. Aceasta spuse:

— În orice caz, prezenţa cardinalului secretar de stat nu este întâmplătoare!

— Bineînţeles că nu. Între Marlene şi cardinal trebuie să fi existat o legătură secretă.

— Dacă mă întrebaţi…

— Vă întreb!

— Legătura secretă poate să fi existat nu numai între Marlene şi cardinal. Priviţi mai atent bărbaţii îmbrăcaţi în negru.

Caterina îi întinse lui Malberg o altă fotografie.

— Vă gândiţi la faptul că aceşti domni cu mutre de ceară uşor rozalii sunt de imaginat mai curând în veşminte preoţeşti negre decât în patul unei femei?

— Exact asta cred.

— Dar ce naiba să fi avut de-a face Marlene cu Vaticanul, pentru ca înalţii demnitari ai acestuia să trimită o întreagă delegaţie la înmormântarea ei?

— De fapt aceasta este problema de care va trebui să ne ocupăm.

Malberg o privi lung pe Caterina, apoi spuse:

— Din cuvintele dumneavoastră deduc că neîncrederea faţă de mine s-a atenuat.

— E o formulare cam complicată, dar s-ar putea spune şi aşa. Ea râse şi adăugă: Oricum, ordinul de arestare este încă valabil.

— Dar acum avem dovezi că Marlene a fost amestecată într-o chestiune obscură!

— Chestiune obscură? Caterina râse din nou. Faptul că jumătate din Curie apare la înmormântarea lui Marlene nu dovedeşte absolut nimic. Este un indiciu. Este o urmă care poate fi spulberată de investigaţii. Pe de altă parte, este ciudat că Marlene Ammer a fost înmormântată ca o anonimă. Cum se spunea: sconosciuto, necunoscută! Aceste circumstanţe ciudate, şi modul în care se îmbină miraculos reprezintă oricum ceva deosebit de suspect.

— Chiar aşa. Malberg băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase notesul lui Marlene, apoi spuse: Uitaţi-vă la asta.

Caterina îl privi întrebătoare.
— Ce-i asta?
— Notesul lui Marlene. L-am găsit în locuinţa ei.
Caterina răsfoi curioasă carneţelul.
— Nume foarte ciudate. Ce or fi însemnând?
— Vă pot spune eu. La fiecare adnotare primul termen este o dată din calendarul bisericesc, de exemplu oculi este prima duminică de lăsata secului.
Caterina îl urmărea atentă.
— Şi numele care urmează? vru ea să ştie.
— Sunt profeţi din Vechiul Testament.
— Cu alte cuvinte… începu Caterina, care înţelesese imediat legătura.
— … Persoanele cu care Marlene evident se întâlnea, trebuie să fi avut o legătură cu Biserica, completă Malberg ideea începută de Caterina.
— Înseamnă că nu am greşit în bănuielile noastre, zise Caterina. Tăcu un moment, apoi continuă: Tare mă tem că cercetările ar putea depăşi posibilităţile noastre modeste.
— Vă este teamă?
— Desigur. Doar tâmpiţii se dau neînfricaţi.
— Şi eu ce să fac? Să mă duc la poliţie şi să spun: Iată-mă, am fost în locuinţa respectivă, dar nu am nimic de-a face cu crima.
— Nu va fi de niciun ajutor. Veţi fi arestat şi nu veţi mai avea nicio şansă de a vă dovedi nevinovăţia. Iar închisorile din Roma nu se bucură de cel mai bun renume. Eu vă propun ca pentru început să vă ascundeţi la mine. Va fi ceva cam incomod, dar deocamdată nu văd altă posibilitate.
— Veţi face asta pentru mine?
— Aveţi o propunere mai bună? Eu sunt convinsă că nu există loc mai sigur pentru dumneavoastră. Haideţi!

* * *

Caterina Lima locuia în cartierul Trastevere, în Via Pascara, nu departe de gară. Aici casele aveau acelaşi aspect: o înălţime de cinci, şase etaje, de acum două secole, unele fiind chiar mai vechi, ferestre cu cadre enorme şi portale pompoase la intrări, aflate în proporţie inversă cu casa scărilor din interior.

În ce priveşte locuitorii din Trastevere, niciunde în marele oraş nu se înghesuiau la un loc ca aici săracii şi bogaţii, şicul cu decăderea, bătrâneţea cu tinereţea. Iniţial cartierul săracilor din Roma, Trastevere se transformase treptat în ultimii cincizeci de ani într-o zonă rezidenţială căutată. Un penthouse la cotul Tibrului, în apropiere de Basilica Santa Cecilia, era aproape de nepreţuit. Totuşi, printre luxoasele construcţii vechi restaurate şi restaurantele scumpe trăiau şi numeroşi oameni simpli, dar mândri, care o dată pe an sărbătoreau vara Festa de Noantri, sărbătoarea noastră, a celorlalţi.

Pe drumul către Trastevere, parcurs cu taxiul, Caterina îi povestise lui Malberg despre toate acestea; dar Malberg abia o auzea, îşi făcea în gând planuri, fiindu-i tot mai clar că depindea mai mult decât orice de ajutorul Caterinei. Noua întorsătură a lucrurilor făcea din el, care îl căuta pe asasinul lui Marlene, persoana vânată. Şi, dacă până de curând se putea confrunta doar cu ideea de a trebui să accepte că Marlene murise, acum înţelese că nu îi rămânea decât să facă lumină în obscura crima.

— Am ajuns!

Vocea Caterinei îl sperie. După descrierea ei, Malberg se aşteptase la ceva mai rău. Fu totuşi dezamăgit când văzu clădirea veche, searbădă, în care locuia Caterina.

— Etajul doi! spuse ea în timp ce urcau scările cu pereţi în faianţă albastră.

Spre surprinderea lui, ea sună la uşă, şi imediat deschise un tânăr cu păr negru şi cu alură atletică.

Caterina îl sărută pe obraz.

— El este Paolo. Iar dânsul este signor Malberg din Monaco di Baviera. Va locui la noi un timp.

Paolo îi întinse mâna lui Malberg, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume ca ea să vină împreună cu un bărbat cu care să împartă locuinţa de acum încolo.

„Ce prostie, se gândi Malberg, să cred că o fată atât de drăguţă locuia singură.”

CAPITOLUL 16

Cu un teanc de ziare sub braţ, Soffici urca grăbit treptele late ale Palatului Apostolic, la etajul doi. Ca să nu se împiedice, cu dreapta ţinea ridicată marginea sutanei şi, împotriva obiceiului său, urca câte două trepte odată.

Ajuns sus, îşi mai temperă graba. Cu o nonşalanţă jucată parcurse lungul culoar ce ducea la secretariatul cardinalului. În linişte, neobservat, dispăru pe uşa înaltă de stejar pe care era o tăbliţă modestă: Monsignor Giancarlo Soffici, Secretariato.

Aruncă ziarele pe biroul său. Gânditor îşi scoase ochelarii şi se şterse pe faţă cu o batistă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă din memorie ceea ce tocmai văzuse. Răsfoi ziarele unul după altul, decupând cu o foarfecă articolele care prezentau misteriosul accident al cardinalului secretar de stat.

Nu era ceva neobişnuit ca şefii Curiei să primească ziarele cenzurate. În mod curent decupajele priveau imaginile cu conţinut obscen. Din acestea făceau parte în special caracteristicile secundare feminine, ca silueta, părul – ca să nu mai vorbim de cele primare –, dar şi imagini cu băieţi frumoşi, Dumnezeu ştie de ce.

Soffici încă nu îşi terminase treaba, când uşa ce ducea la încăperile lui Gonzaga se deschise, şi cardinalul secretar de stat îşi făcu apariţia.

— Încă nu vă aşteptam, Excelenţă, se bâlbâi surprins monseniorul. Cum vă simţiţi?

La ţinuta sa de cardinal – robă încheiată de sus până jos, centură roşie şi mozetta roşie –, Gonzaga purta un guler cu volane, din care răsărea capul chel ca o ciupercă de cultură. Învăluit în izul de „Pour Monsieur”, cardinalului nu-i scăpă faptul că Soffici se străduia să facă nevăzute sub un teanc de dosare tăieturile din ziare.

— Nu vă mai străduiţi, monseniore, spuse el fără a mai răspunde la întrebarea secretarului său. Un membru vigilent al Curiei mi-a pus deja pe birou un exemplar din *Corriere*. Bag de

seamă că mesajul discret nu e de la dumneavoastră.

— Excelenţă, pe Sfânta Fecioară şi toţi sfinţii…

— Bine, bine. Ştiu doar că josnicia asta nu a venit de la dumneavoastră. Cu mâinile încrucişate la spate, Gonzaga privea casetele plafonului care ornau toate încăperile etajului. Apoi i se adresă din nou lui Soffici: Am nimerit într-o poveste urâtă. Nici după invocarea Sfântului Duh nu mi-a venit în minte o explicaţie plauzibilă, pe care să o pot oferi. Dumneavoastră aveţi vreo idee?

— Adică pentru ce cardinalul secretar de stat se afla în mijlocul sensului giratoriu, în maşina personală a şoferului său, la ore la care lumea doarme?

— Şi asta. Dar mai greu îmi este să explic ce este cu cei 100 000 de dolari din punga de plastic. Măcar să îi fi avut într-o servietă! M-am purtat ca un mafiot napolitan.

— Şi banii unde au rămas?

— Nicio grijă, monseniore, un *commissario* a predat contra chitanţă punga de plastic în care era până la ultimul cent. Dar nu asta este problema. Este vorba de circumstanţele în care a avut loc accidentul. În orice caz, nu pot nici măcar să iau în nume de rău ziarelor că iau acest eveniment drept punct de plecare pentru speculaţii bizare.

Soffici privi întunecat ziarele răspândite pe birou în faţa lui. Tăcea.

Gonzaga clătină capul. După un timp reluă subiectul:

— Cei care răspândesc astfel de informaţii sunt lichele fără Dumnezeu. Domnul să îi pedepsească pentru trufia lor. Pentru fiecare cuvânt deşert rostit, vor da socoteală în ziua judecăţii!

— Spune Matei – 12:36.

— Cine?

— Evanghelistul Matei!

— Nu are importanţă. Acolo vor fi în orice caz plângerea şi scrâşnirea dinţilor!

„Matei, 13:50”, gândi Soffici. Dar se feri să o spună cu voce tare, căci cunoştea crizele de furie ale şefului său. Şi se ştia că Gonzaga îşi extrăgea expresiile mai ales din Noul Testament.

În acea clipă de tăcere, în care îşi făcea fiecare gânduri în privinţa celuilalt, în cameră se năpusti John Duca, clocotind de

mânie, fluturând un ziar ca pe un stindard.

— Excelenţă, eu cred că ne sunteţi dator nouă, tuturor, o explicaţie!

Soffici îl privi îngrozit pe Gonzaga. Nu prea era obişnuit ca cineva să îl trateze atât de dur pe Gonzaga. John Duca era, ca şi predecesorul său, profesor de drept canonic şi în plus doctor *honoris causa* al universităţilor din Bologna, Geneva şi Edimburgh, şef al Instituto per le Opere Religiose – IOR. Ceea ce suna atât de nobil şi sublim nu era altceva decât banca Vaticanului, o instituţie care manevra miliarde, adăpostită într-un complex de clădiri gen cetate, care se alipea devotat, parcă cu dragoste, Palatului Apostolic, ca o iubită insignifiantă. Privită de sus, construcţia din blocuri de piatră avea forma unui mare D. Zeflemiştii remarcau că ar fi prescurtarea de la Diabolo, ceea ce nu însemna altceva decât Dracul.

John Duca, îmbrăcat ca totdeauna decent într-un flanel gri, cu o cravată argintie, trecea drept un bancher lipsit de scrupule. Spre deosebire de predecesorii săi, avea reputaţia unei absolute seriozităţi, ceva care în această branşă nu era ca de la sine înţeles. Nu avea studii în această profesie, pe care nici nu o practicase, preluase sarcinile din mers, dar statul Vatican, care în anul 2002 înregistra o pierdere de încă 13,5 milioane, se transformase într-un an într-o afacere profitabilă. De atunci, John Duca trecea drept făcător de minuni şi aspirant la onoarea altarelor, cum decent şi pe ocolite se spunea sanctificării.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, se opri Duca în faţa cardinalului secretar de stat, nu mă priveşte suma pe care aţi luat-o din bugetul dumneavoastră secret. Pentru aceasta veţi găsi ori nu veţi găsi o explicaţie. Vă întreb mai ales dacă modalitatea în care dumneavoastră înţelegeţi să faceţi afaceri nu trezeşte în opinia publică reacţii negative.

Gonzaga se răsuci. Gulerul îl silea să stea într-o poziţie care amintea de o figurină sculptată în lemn.

— Adică am făcut asta anume? spumegă de furie cardinalul secretar de stat. Poate că accidentul a fost o providenţă cerească.

Pe fruntea lui John Duca apărură cute, şi strânse din buze.

— Excelenţă, a durat peste zece ani şi a fost nevoie de eforturi

mari pentru a face uitat modul obscur de administrare al Curiei. Aş vrea să vă amintesc că la asta am contribuit şi eu măcar puţin!

Cardinalul secretar de stat îi aruncă lui Duca o privire plină de dispreţ, ca şi cum ar fi vrut să spună: Dumneavoastră? Tocmai dumneavoastră?

În orice caz aşa o percepu Duca, şi acesta continuă:

— Sau poate aţi uitat deja în ce încurcătură ne-a băgat nefericitul monsignor Paul Marcinkus din Chicago, de unde se trăgea şi Al Capone? Sau mafiotul Michele Sidona din Patti – Messina? Papa Paul VI, care se ştia că ura banii ca păcatul, i-a încredinţat spălătorului de bani al clanului Gambino din New York atât de mulţi bani, încât cu ei se putea dărâma şi reclădi Vaticanul.

— Tăceţi, nu vreau să mai aud!

Gonzaga îşi trecu nervos mâna peste chelia umedă şi un uşor iz de transpiraţie umplu încăperea.

— Vreţi să mă împiedicaţi să spun adevărul? Nu este niciun secret: Papii nu s-au priceput niciodată să umble cu banii. Iar cei care au ştiut asta, au avut încredere întotdeauna în consilieri nepotriviţi. După ce Michele Sidona, prin anii ’70 ai secolului trecut, a fost scos din circulaţie din oficiu, Marcinkus a avut încredere şi a încredinţat milioanele Curiei nu mai puţin îndoielnicului Roberto Calvi, şeful de la Banco Ambrosiano din Milano, care l-a escrocat cu 1,4 miliarde de dolari. Ştim cu toţii cum s-a sfârşit aventura. Calvi a fost găsit spânzurat la Londra, sub Blackfriars Bridge. Michele Sidona a dat colţul după un prânz delicios la închisoarea din Voghera, pentru că pastele îi fuseseră condimentate cu otravă pentru şobolani. Şi monsignor Marcinkus? A fost avansat cardinal. Totuşi purpura nu i-a adus bucuria cuvenită, pentru că putea să circule liber doar între zidurile Vaticanului. Pe teritoriul statului italian ar fi fost arestat de către poliţie.

— Da, se mai linişti Gonzaga, erau vremuri nefaste, pentru care în niciun caz nu pot fi eu răspunzător. Deci, de ce povestiţi aceste lucruri?

Soffici, care ascultase vorbele bancherului cu o mină împietrită,

dădu din cap energic.

— Pentru că această istorie – şi Duca bătu cu dosul palmei ziarul pentru că această istorie este destinată să reamintească evenimentele de odinioară! Consecinţele le cunoaşteţi: Ieşirile din Biserică au crescut dramatic. Şi nu a fost deloc ceva favorabil situaţiei economice a sfintei Biserici.

Cardinalul secretar de stat se adresă secretarului său:

— Monsignore, veţi redacta imediat o luare de poziţie şi o veţi trimite tuturor ziarelor care au publicat ştirea!

— Pentru Dumnezeu, Excelenţă! strigă John Duca agitat. Aceasta nu va face decât să înrăutăţească situaţia!

— Să o înrăutăţească? Cum aşa? Ziarele sunt obligate să publice orice drept la replică, fără să ţină cont de cantitatea de adevăr din replică.

Soffici se apropie de Gonzaga şi îi şopti:

— Asta înseamnă că veţi contesta tot evenimentul? Excelenţă, există martori care au văzut accidentul şi punga cu bani! O altă prezentare ar fi de-a dreptul neverosimilă. Şi ar mai însemna şi un păcat faţă de dreptul apodictic: Nu trebuie să faci mărturie mincinoasă.

— Ia mai scutiţi-mă, monsignore. Teologia catolică a moralei a provocat deja destule pagube bisericii. Ca să amintesc numai de conflictul cu Martin Luther. Să nu mai vorbim că însuşi Petru nu s-a supus poruncii atunci când a minţit de trei ori şi l-a trădat pe Dumnezeu înainte de cel de al doilea cântat al cocoşului.

— Marcu 14, sublinie Soffici.

Şi Gonzaga continuă:

— Şi cu toate acestea, Dumnezeu l-a numit locţiitorul lui pe pământ.

John Duca interveni din nou:

— Ce înseamnă asta, Excelenţă? Din câte ştiu eu, în Sfânta Scriptură nu se pomeneşte de minciună ca premisă pentru postul de locţiitor pe pământ al Domnului.

— Bineînţeles că nu există asta. Vreau să spun doar că pentru un om slab există situaţii în care are voie să se folosească de o minciună. Mai ales atunci când, cum este cazul meu, se pot aduce pagube sfintei Biserici.

Bancherul scutură din cap. Aruncă furios ziarul peste celelalte ziare aflate pe birou şi ieşi trântind uşa în urma lui.

— Tţţ! şuieră indignat cardinalul secretar de stat şi clătină şi el din cap. Apoi murmură: Este nedemn de postul lui. Nu sunteţi de aceeaşi părere, monsignore?

CAPITOLUL 17

Douăzeci şi patru de ore îl ţinuse Caterina pe Malberg în tensiune cu privire la relaţia existentă între ea şi Paolo. Nu era greu de ghicit, dar la micul dejun din dimineaţa următoare, care ca peste tot în Italia era frugal, între Caterina şi Paolo avu loc un schimb de cuvinte destul de dur având ca subiect nimic altceva decât banii. Paolo, de meserie mecanic auto, îşi pierduse locul de muncă în urma unor preocupări suplimentare, dar refuza categoric să recunoască acest lucru. El punea pierderea slujbei pe seama situaţiei generale economice proaste. În punctul culminant al disputei, urmărite în tăcere de Malberg, Caterina izbucnise:

— De mult te-aş fi dat afară, dacă nu ai fost fratele meu!

Malberg crezu la început că nu a înţeles bine, deşi auzise clar cuvântul „fratello”. În cele din urmă, îndrăzni să intervină şi să întrebe:

— Am înţeles eu bine? Sunteţi frate şi soră?

— Da, răspunse Caterina înţepată, ce, nu v-am spus?

— În orice caz, eu nu îmi amintesc.

Dispoziţia Caterinei se schimbă pe loc şi ea zise zâmbind:

— Având în vedere situaţia dumneavoastră, nu are importanţă, nu credeţi?

Malberg aprobă din cap spăşit, iar Paolo se ridică şi dispăru. Uşa se închise bubuind în urma lui.

Caterina ridică din umeri, ca pentru a se scuza pentru comportamentul fratelui ei.

— Trebuie să ştiţi că legăturile dintre noi nu au fost niciodată cele mai bune. Culmea este că amândoi atârnăm de acelaşi ştreang, dar la capete diferite. Eu ca reporteră de investigaţii, Paolo, ei da, ca mic delincvent. Nu vă voi ascunde că Paolo a făcut închisoare. Dar nu este un om rău, credeţi-mă. Doar că are un anturaj prost.

Se vedea că femeia suferea din cauza fratelui ei.

— Nu trebuie să vă scuzaţi pentru purtarea fratelui dumneavoastră, spuse împăciuitor Malberg. Şi sper că nu vă voi

fi o povară prea grea.

— Nicio grijă. Caterina râse. Dar de întreţinerea dumneavoastră va trebui să vă ocupaţi singur. Exact pe colţ este o pizzeria grozavă. Iată şi cheile casei. Iar acum, scuzaţi-mă. Am să mă întorc pe la ora patru. Acesta este măruntul avantaj pe care mi-l oferă noul meu departament. Am un program regulat în principiu. Ca reporter de investigaţii eram tot timpul la muncă. Deci, la revedere!

Malberg preferă să petreacă restul zilei în locuinţa Caterinei. Nu pentru că i-ar fi fost frică să iasă! Se simţea în siguranţă, şi nu credea că ar fi lăsat urme care să poată orienta poliţia spre el.

Locuinţa Caterinei se compunea din două camere, o bucătărie, şi o cameră de baie de modă veche, cu un duş mai vechi, instalat într-o nişă din zid. Două dintre ferestrele camerei de zi şi una din dormitorul Caterinei dădeau în stradă. Fereastra bucătăriei şi cea a camerei de baie erau către curtea interioară, populată dimineaţa de matroane asudate şi după-amiaza de copii gălăgioşi. Mobilierul amintea de un catalog al unei case de comenzi şi expediţii, cu excepţia unui birou negru, mare, din secolul al XIX-lea.

Toate astea nu prea erau de natură să îi ridice moralul, aşa că Malberg se aşeză la birou, îşi sprijini capul în mâini şi începu să se gândească. În linişte, revăzu în gând tot ce se întâmplase de la asasinarea lui Marlene. Născut în zodia fecioarei cu ascendent în zodia leului, Malberg era obişnuit să analizeze cu capul limpede lucrurile şi să acţioneze în consecinţă. Dar cu cât se străduia mai mult să găsească cheia, detaliul, care să explice cele întâmplate în ultimele zile, cu atât se împotmolea mai tare. Malberg avea impresia că se învârtea în cerc.

Ce rol juca Philippo Gonzaga, cardinal secretar de stat, în viaţa lui Marlene? Sau, şi mai bine zis, în moartea lui Marlene? De ce o înmormântare pe ascunse, anonimă? De ce locuinţa lui Marlene fusese zidită ca un mausoleu? De ce trecutul ei fusese pur şi simplu şters?

De ce? De ce? De ce?

Brusc Malberg începu să schiţeze pe o foaie de hârtie conturul locuinţei lui Marlene, aşa cum îi rămăsese în memorie. Cu

mişcări nesigure desenă scara, marea uşă a locuinţei, camera de baie în care o găsise pe Marlene şi intrarea la pod. Se opri.

Schiţa lui corespundea doar cu aproximaţie amplasamentului real. Îşi puse totuşi întrebarea dacă între salonul lui Marlene şi pod nu trebuia să existe o altă încăpere, ori o uşă de legătură. La prima lui vizită fusese interesat de cu totul altceva decât de conturul locuinţei. Iar când intrase a doua oară în casă şi inspectase podul, din harababura de vechituri şi mobile demodate îşi mai amintea doar de un şifonier de pe vremea lui Vittorio Emanuele.

Pe tot parcursul zilei, Malberg se gândi dacă nu ar trebui să mai viziteze încă o dată casa din care dispăruse locuinţa lui Marlene. Pentru că Malberg era sigur că zidirea locuinţei şi dispariţia administratoarei casei făceau parte din planul de înlăturare a tuturor urmelor ce ar fi dus la Marlene.

În orice caz, nu-i veni nicio idee cum să intre neobservat în casă şi să ajungă la pod. Nu trebuia să fie descoperit sub niciun motiv. Nu îşi putea asuma niciun risc.

Caterina părea că întârzie şi, pentru că Malberg nu avea niciun chef să rămână singur în casă cu Paolo care probabil că urma să vină în curând, ieşi pe stradă, cumpără un ziar şi poposi sub marchiza unei mici *trattoria*.

Răsfoia fără niciun chef paginile din ziar cu evenimentele zilei şi sorbea dintr-un pahar cu Campari. Deodată avu senzaţia că era urmărit. Un individ de vârstă mijlocie, cu faţa bronzată şi tuns scurt, îl examina cu ochii mijiţi. Era un tip destul de ponosit şi bea un Macchiato după altul.

Deşi nu părea total antipatic, străinul i se păru lui Malberg cam suspect. Desigur că nu stătea grozav cu nervii, pentru că i se întâmplaseră prea multe în ultimul timp; pe lângă asta, trebuia să mai ia în considerare faptul că nu îl căuta doar poliţia. Cu o nonşalanţă subliniată chemă chelnerul, plăti şi, tocmai se pregătea să plece, când străinul se ridică şi veni la el.

— *Scusi, signore,* zise acesta şi se aşeză la masă pe scaunul din faţa lui Malberg. Nu vreau să vă inoportunez.

— Ne cunoaştem? întrebă Malberg cu o indiferenţă mimată.

Străinul întinse mâna peste masă:

— Mă numesc Giacopo Barbieri. Sunteţi german?
— Da. De ce întrebaţi?
— Vorbiţi bine limba italiană. Trăiţi de mult aici?
Malberg clătină din cap:
— Am venit cu afaceri.
— Înţeleg.
— De ce vă interesează?
— Aveţi dreptate. Ar trebui ca mai întâi să vă povestesc câte ceva despre mine. Deci: eu sunt detectiv sau fată la toate, sau omul cu treburile murdare. Spuneţi cum doriţi. Până acum un an, am fost poliţist mai mult prost decât bine plătit. După care am făcut o greşeală. Sau mai bine spus, m-am lăsat prins. A fost vina mea. În orice caz, am fost pus pe liber. De atunci supravieţuiesc din ocazii. Dumneavoastră?
— Sunt aici pentru a cumpăra cărţi vechi. Vedeţi dumneavoastră, în timpul războiului Roma a fost mai puţin bombardată decât oraşele mari germane, unde au fost distruse două treimi din totalul cărţilor. Şi asta se întâmpla tocmai în ţara în care a fost descoperit tiparul! La Roma, cu nenumăratele ei biserici şi mănăstiri, există mai multe cărţi şi biblioteci decât în oricare alt oraş.
— Dar cărţile după care aţi venit dumneavoastră nu se vând în târgul de vechituri rânji necunoscutul.
— Aşa este. Ştiţi, pentru asta există contacte. În profesia mea, se trăieşte, ca să zic aşa, din contacte bune. Dar de ce voiaţi să ştiţi toate acestea?
— Pentru că mă interesează. Poate că vă pot fi chiar de ajutor, *signor* Malberg.
Malberg se sperie. Îi pronunţase necunoscutul cu adevărat numele? Nu era sigur.
— Cum vreţi să mă ajutaţi? întrebă el.
— Cred că sunteţi într-o oarecare dificultate.
— Dificultate? Adică?
Străinul ridică din umeri, şi ţinu privirea în pământ. Nu părea prea dispus să vorbească.
— Ce înseamnă această remarcă? De unde îmi cunoaşteţi numele?

Pe chipul celuilalt apăru un rânjet de superioritate, pe care Malberg nu şi-l putu explica. Şi răspunsul acestuia fu enigmatic:

— Eu sunt marele necunoscut.

Malberg îl privi încurcat pe străin.

— Ce credeţi dumneavoastră, de unde obţine Caterina Lima informaţiile? continuă acesta. Am fost eu concediat din poliţie, dar, pe căi ocolite, tot mai am acces la toate secţiile de poliţie. Ştiu că s-a emis un ordin de arestare pe numele dumneavoastră.

Malberg împietri. Caterina pusese să fie urmărit? De fapt ea ce rol juca în cazul misterioasei crime? Întâlnirea lor fusese cu adevărat întâmplătoare? Şi acest Giacopo Barbieri? Putea să aibă încredere în el? În cine mai putea de fapt să aibă încredere?

— Mă supravegheaţi de mult? se interesă Malberg după o pauză de gândire.

— Aşteptam această întrebare. Nu! Caterina m-a rugat să fiu cu ochii pe dumneavoastră. Se teme că aţi putea face o greşeală care să zădărnicească toate cercetările de până acum. Asta poate suna ciudat, dar credeţi-mă, *signor* Malberg, Caterina este bine intenţionată.

— Să fac o greşeală? Adică ce?

— Mai întâi este vorba de a vă feri de arestare.

— Vreţi să spuneţi că mă pot încumeta să ies pe stradă doar noaptea şi travestit?

— Ar fi o prostie. Roma este un oraş imens. Chiar dacă există un ordin de arestare pe numele dumneavoastră, nu aveţi de ce vă teme atâta vreme cât respectaţi anumite reguli ale jocului şi nu oferiţi urme celor care vor să vă aresteze.

— Nu puteţi fi mai explicit?

— Bineînţeles. În niciun caz nu trebuie să vă întoarceţi la hotelul dumneavoastră.

— Este clar. Altceva?

— Sper că în ultimele două zile nu aţi folosit telefonul dumneavoastră mobil.

— Nu. Numai pe cel al hotelului. De ce este important?

— Pentru poliţie este o nimica toată să stabilească cu aproximaţie de până la douăzeci de metri locul de unde telefonaţi.

— Asta nu o ştiam!

— Tocmai de aceea vi-o spun acum. Şi nu trebuie să scoateţi bani de la bancomate cu cardul dumneavoastră de credit. Toate bancomatele sunt dotate cu camere video care filmează pe oricine ridică bani. Dacă vă folosiţi cardul în magazine, nu este nicio problemă. Trebuie să nu traversaţi pe culoarea roşie a semaforului şi să evitaţi locurile asociate cu cazul dumneavoastră.

— Cazul meu! se indignă Malberg. Nu există un caz Malberg! Aici este vorba despre asasinarea lui Marlene Ammer şi de motivele pentru care moartea ei este muşamalizată.

— Aveţi dreptate, remarcă Barbieri, încercând să îl calmeze. Dar deocamdată acest lucru nu vă ajută cu nimic. Oricum trebuie să evitaţi toate aceste lucruri. Deoarece luând în consideraţie vâlva din cazul Ammer, trebuie să vă aşteptaţi ca mormântul şi locuinţa acesteia, şi, probabil, şi casa marchizei să fie supravegheate.

„Nu încape îndoială, se gândi Malberg, acest Barbieri este foarte bine informat.” Spuse ezitant:

— Atunci ştiţi şi că secretarul de stat cardinal Gonzaga a fost la înmormântarea lui Marlene.

— Am să vă spun ceva, zise Barbieri şi clătină din cap. În aproape douăzeci de ani de activitate la poliţie, n-am întâlnit nicio istorie atât de enigmatică ca aceasta. Este evident că există legături pe care noi nici măcar nu le bănuim. Evenimentele care au avut loc după asasinarea lui Marlene Ammer ne conduc mai degrabă la gândul că în spatele acestei nelegiuiri se ascunde o crimă şi mai gravă.

„Şi tocmai tu, gândi Malberg, eşti implicat într-un astfel de caz.” Brusc în faţa ochilor îi reveni figura lui Marlene, aşa cum era ea la ultima întâlnire a foştilor colegi de clasă: ochii negri, buzele proeminente şi pomeţii înalţi. Îi auzea vocea profundă, catifelată, atât de schimbată faţă de vocea de elevă. Cu ochii minţii revedea străduţele înguste ale oraşului bavarez în care se afla şcoala, treptele de piatră ale primăriei şi vechea şcoală iezuită, cu coridoarele ei pline de ecouri, ca şi râul care împărţea orăşelul în două jumătăţi. Lui Malberg i se părea că totul avusese

loc ieri şi se întreba cum se făcea că soarta lui Marlene trecuse de la această desăvârşită ordine la haosul aducător de moarte în care îşi găsise sfârşitul.

La ultima lor întâlnire discutaseră mult timp şi intens, iar acum îşi dădea seama că el vorbise mult mai mult decât Marlene. Dar, aşa cum se întâmplă cu o revedere ce avea loc după mulţi ani, anecdotele şi amintirile erau prioritare faţă de temele profunde. Acum îşi reproşa asta.

După lunga siestă, care în Trastevere dura mai mult decât oriunde în Roma, strada prindea din nou viaţă: copii gălăgioşi, obloane de prăvălii care se ridicau cu zgomot, strigăte de la etajele superioare.

După o perioadă de tăcere mai îndelungată, Malberg i se adresă din nou lui Barbieri:

— Chiar dacă dumneavoastră credeţi că e riscant, trebuie să mă mai duc în casa în care a trăit Marlene. Locuinţa ei a fost practic zidită. Totul este gândit să lase impresia că ea nu a trăit niciodată acolo. Acest lucru trebuie să aibă un temei. Poate că voi găsi vreun indiciu…

— Ziceţi că locuinţa a fost zidită? Poate că vreţi să vă duceţi cu un ciocan pneumatic? Şi la ce vă aşteptaţi în cazul unei locuinţe goale? Vă rog! Nu vă asumaţi un risc inutil!

Barbieri luă ziarul lui Malberg şi notă pe marginea acestuia un număr de telefon.

— Pentru orice eventualitate. Dacă aveţi nevoie de mine.

CAPITOLUL 18

Nimeni nu remarcă cum puţin înainte de miezul nopţii o fereastră a burgului Layenfels se întredeschise. La scurt timp în deschizătură apăru o săgeată cu vârf de fier. Era orientată în jos, exact către acoperişul unei magazii. Aproape fără zgomot, săgeata zbură în lumina palidă a lunii. Într-o fracţiune de secundă, la înălţimea streaşinei lovi ceva, care scoase un ţipăt. După care căzu trei etaje mai jos, pe pavimentul din piatră. Linişte.

Să tot fi trecut zece minute, după care hematologul Ulf Gruna şi citologul Dulazek intrară în curtea burgului printr-o uşă îngustă, ogivală. Dulazek purta agăţat pe umăr un recipient lung de vreo treizeci de centimetri şi gros de zece centimetri, din acela în care botaniştii pun plantele culese.

— Nu ştiam că sunteţi un arcaş atât de bun, murmură Dulazek în timp ce scruta interiorul curţii cu mâna deasupra ochilor.

— Cu câţiva ani în urmă, răspunse Gruna în şoaptă, când studiam în Anglia, am făcut parte dintr-o asociaţie. Făceam antrenamente de două ori pe săptămână. De atunci nu am mai abandonat acest sport.

— O asemenea săgeată este destul de periculoasă!

— Fără îndoială. Dar nu depinde atât de mult de săgeată cât de arc. Cu un arc de precizie bine încordat puteţi omorî un om de la două sute de metri.

— Şi fără niciun zgomot!

— Spre deosebire de o armă de foc. Gruna arătă către un colţ al curţii: Acolo!

Săgeata lui Gruna străpunsese un porumbel care înoptase sub streaşina acoperişului.

Dulazek deschise recipientul din metal uşor, scoase din el o pipetă de sticlă învelită în pânză albă şi un scalpel şi îi întinse lui Gruna tubul gol. Acesta ridică săgeata cu porumbelul mort şi vârî pasărea în recipient.

— Trebuie să ne grăbim, şopti Ulf Gruna.

În ciuda celor spuse părea absolut liniştit.

Dulazek aprobă din cap.

Folosindu-se de o lanternă, urcară scara în spirală către laboratorul hematologic găzduit de a doua cameră a nivelului. Gruna pregătise totul.

El acoperi unica fereastră cu vedere la curtea interioară şi aprinse lumina. Pentru o clipă ochii suferiră din cauza luminii puternice a neonului.

Dr. Dulazek separă cu scalpelul capul de trupul porumbelului. Cu pipeta, Gruna trase din sângele care ţâşnise. Imediat ce pipeta se umplu, se opri şi sângele.

— Ar trebui să ajungă, se declară el mulţumit.

Gruna vârî capul şi corpul porumbelului mort în recipient. Apoi stinse lumina şi descoperi fereastra.

Dulazek îl apucă pe Gruna de braţ:

— Parcă am auzit paşi.

— La ora asta?

— Ştiţi doar că Eric Van de Beek este un nocturn ca şi Anicet. Dar la ora asta nu am văzut niciodată lumină.

Un timp amândoi traseră cu urechea pe întuneric. Apoi Dulazek clătină din cap:

— Haideţi, oricum nu avem mult timp.

Raza oscilantă de lumină a lanternei îi călăuzi pe cei doi la laboratorul profesorului Murath. Aceasta era cea mai mare încăpere şi se afla la capătul coridorului. Avea trei ferestre care, spre deosebire de ferestrele celorlalte laboratoare, nu dădeau în curtea burgului, ci aveau vedere către exterior, spre valea Rinului.

Gruna închise uşa şi aprinse lumina.

Pe un bufet lung, alb, cu o placă de sticlă mată iluminată de jos, se mai aflau încă cele necesare experimentelor cu ajutorul cărora biologul voia „să schimbe lumea”. Cel puţin aşa afirmase Murath despre descoperirea sa şi determinase frăţia Fideles Fidei Flagrantes să îi pună la dispoziţie pretinsul original al giulgiului de la Torino.

În urmă cu patru zile, prima demonstraţie experimentală a lui Murath eşuase. Ca urmare, acesta îi împărţise – şi nu pentru

prima oară – pe Flagrantes în două tabere. Unii îl numeau pe la spate palavragiu ambiţios, în timp ce alţii erau ferm convinşi că Murath, „Creierul”, avea nevoie doar de timp, după care va obţine confirmarea definitivă a ipotezei sale.

Pentru a nu lăsa nici cea mai mică urmă, Dulazek îşi puse mănuşi de cauciuc. Luă atent pipeta cu sânge, astupând cu degetul arătător orificiul mic din capătul de sus al acesteia.

— Dumneavoastră „Creierul” vă este la fel de antipatic cum îmi este mie, remarcă încet Gruna, în timp ce urmărea cu atenţie fiecare mişcare a lui Dulazek.

— Incontestabil! Citologul ridică scurt privirea şi adăugă: Nu am nicio consideraţie pentru oamenii de ştiinţă care se comportă de parcă ar fi Domnul. Şi afirm acest lucru ca agnostic!

— Dacă vă înţeleg bine, dumneavoastră consideraţi ipoteza lui Murath drept o prostie?

— Prostie? Nu, dimpotrivă. Chiar mă tem că teoria lui Murath este corectă. În orice caz, el este posedat de ea şi nu va renunţa la cercetările lui până când nu va obţine dovada corespunzătoare. Şi atunci Domnul să aibă milă de noi.

— Dumnezeu?

— Da, căci în cele din urmă despre asta este vorba. Numiţi-l Dumnezeu sau absolut, ceea ce este bun, duhul, raţiunea sau lumina; este indiferent.

În timp ce Gruna urmărea cum profesorul ridica capacele din sticlă ale unui număr de trei vase plate din sticlă de mărimea unei palme, zise mirându-se:

— Iar pe dumneavoastră v-am considerat drept un om de ştiinţă, şi nu un filosof al religiilor!

— Ah, da? ripostă Dulazek fără a putea ascunde o anumită ironie. O fi domeniul dumneavoastră, hematologia, mai puţin potrivit să atace graniţele filosofiei. Dar, în ce priveşte citologia şi biologia moleculară, cercetarea se loveşte aproape zilnic de filosofia religiei. Şi din acest moment spiritele se despart. Dulazek îl privi scurt pe interlocutor şi adăugă: Nu ştiu dacă l-aţi observat vreodată pe Murath mai îndeaproape.

— Ce înseamnă „observat”? Că profesorul este un remarcabil contemporan, nu mi-a scăpat. Dar pentru asta nu este nevoie de

un spirit de observaţie deosebit. Acest lucru îl ştiu bine toţi Flagrantes din burgul Layenfels.

— Nu la asta mă refer. Vreau să spun, aţi încercat vreodată să ordonaţi într-un sistem originalităţile lui speciale?

Ulf Gruna clipi iritat:

— Ca să fiu sincer, Murath nu m-a interesat câtuşi de puţin ca om până acum. Singurul lucru care mă fascinează la Murath sunt cercetările lui.

Dulazek luă cu o pensetă, din primul recipient, un fir cam de doi centimetri lungime. Cu pipeta în mâna dreaptă şi cu firul în stânga, tamponă abia sesizabil obiectul cu sângele porumbelului. Procedă identic cu un ghemotoc de stofă şi cu o minusculă bucată de pânză nu mai mare decât unghia unui deget, aflate în celelalte două recipiente.

— De ce tocmai sânge de porumbel? se întrebă cu voce tare Dulazek.

Nu aştepta niciun răspuns de la hematolog. Nu exista un răspuns.

Dar după un timp Gruna zise:

— Realitatea este că sângele de porumbel în contact cu oxigenul se oxidează mai repede decât sângele oricărei vietăţi cu sânge cald ori rece, aşa că este imposibil să stabileşti vechimea probei de sânge. După cum spuneam, până acum lipseşte orice explicaţie a acestui lucru.

Dulazek rânji cu toată faţa. Era un rânjet răutăcios. În cele din urmă răspunse:

— Sper că Murath se va da bătut dacă îi eşuează şi noul experiment. I-aţi văzut chipul când stătea în faţa monitorului şi când a trebuit să recunoască faptul că nu a reuşit?

— Da, desigur. Eu cred că toţi au trăit atunci o oarecare satisfacţie. O fi el Murath un om de ştiinţă remarcabil, dar ca om este o scârbă.

— O combinaţie care de fapt nu este chiar atât de rară. Dar vorbeaţi mai devreme despre originalităţile lui Murath, în spatele cărora se află un sistem.

— Păi da, noi toţi cei din burgul Layenfels avem originalităţile noastre. Altfel nu am fi aici. Fiecare dintre noi suferă într-un fel.

La Murath acest lucru este extrem de evident. Dacă vreţi să ştiţi, eu îl consider pe profesor un psihopat. Nu ştiu dacă dumneavoastră aţi remarcat că evită lumina zilei, detestă carnea şi vinul şi respinge orice fel de proprietate şi de activitate fizică, precum un adept al doctrinei lui Mani, sau un catar.

— Ca şi Anicet!

Dulazek dădu din cap:

— Acesta ar putea fi motivul pentru care cei doi se înţeleg atât de bine. Doar că… Citologul făcu o pauză lungă, ca şi cum ar fi vrut să îşi adune gândurile… Toate acestea nu au nicio legătură cu planurile lor obscure. Pentru că acestea sunt planuri ale unor agnostici care nu cred în altceva decât în ei înşişi…

Gruna ridică ambele mâini a refuz.

— O clipă, asta este cam mult pentru o singură dată, maniheist, catar. Nu aţi putea să explicaţi mai clar unui hematolog insuficient instruit? Credeam că noi toţi suntem membrii frăţiei Fideles Fidei Flagrantes. Ale cărei reguli sunt destul de complicate. Şi uneori nu este tocmai plăcut să îţi adaptezi viaţa cerinţelor frăţiei.

În timp ce Dulazek se străduia să aranjeze totul cum fusese iniţial şi îşi scotea mănuşile de cauciuc, zise:

— În ce priveşte catarii şi maniheiştii, este vorba despre mişcări religioase obscure ale începutului de Ev Mediu, care mai bântuie şi prin zilele noastre. Membrii ereziei catare au venit în secolul al XII-lea din Europa de Sud-Est. Ei se autointitulau „cei curaţi” sau „oameni de bine”, şi aici, în Renania, au găsit nu puţini adepţi. S-au mai răspândit şi în Anglia, sudul Franţei, şi în Italia superioară. Biserica i-a persecutat ca eretici, pentru că negau Vechiul Testament şi ierarhia catolică. Şi, ce era cel mai grav, ei afirmau că Isus nu ar fi posedat un trup pământesc, deoarece tot ce este pământesc este rău.

— Îmi imaginez că papei de la Roma nu îi făcea nicio plăcere. Dar maniheiştii?

— Maniheismul a apărut în perioada creştinismului timpuriu. Se trage de la un anume Manihaios din Babilon, care în secolul al III-lea se dădea de iluminat şi care se spune că ar fi fost crucificat ca şi Isus. El a creat o nouă religie, un amestec de creştinism şi

budism, în care regele întunericului, un fel de diavol, juca un rol important. El a dus atât de departe negarea radicală a lumii, încât predica chiar reţinerea de la reproducere. Pentru maniheişti, Isus era doar un mesager al stăpânului luminii. Bineînţeles că asemenea erezii nu plăceau Bisericii, care le interzicea deja în Evul Mediu.

Cu toate acestea, mereu apăreau grupări maniheiste, care erau tot atât de înconjurate de mister ca Apocalipsa după Ioan.

— Cu dumneavoastră s-a pierdut un teolog!

— Ştiu, remarcă Dulazek cu o urmă de ironie în voce, am să vă dezvălui o taină: înainte de a mă consacra citologiei am fost călugăr benedictin.

— Cu rasă şi tonsură?

Dulazek înclină capul. În creştetul cu păr uşor cărunt, Gruna recunoscu un cerc format dintr-un puf fin de păr.

— De aşa ceva nu scapi tot restul vieţii, mormăi încet Dulazek.

— Şi de ce…?

— Mă întrebaţi de ce am pus în cui rasa călugărească?

Gruna confirmă şi îl privi tensionat pe Dulazek.

— Pentru că deja după o jumătate de an la benedictini am ajuns la convingerea că apucasem pe o cale greşită. O mănăstire este un imens rateu, în care fiecare încearcă cu mai mult sau mai puţin succes să îşi controleze problema lui psihică. De cele mai multe ori zadarnic. Programul zilnic din mănăstire mi-a permis să mă ocup mult de filosofia religiei. Şi pe măsură ce aprofundam tematica, îmi era tot mai clar că credinţa creştină era o utopie, o religie cu fundament pseudoştiinţific, care nu făcea faţă unei verificări exacte. Cu acest ocol am ajuns la ştiinţele naturale. Doctoratul meu nu este unul de *doctor rerum naturalium,* ci unul mai modest de *doctor theologiae*. Dar nimeni de aici nu bănuieşte acest lucru. Doar nu mă veţi trăda dumneavoastră?

— Bineînţeles că nu! ripostă Gruna indignat.

La lumina lanternei coborâră în tăcere scara pe care urcaseră mai devreme. Ajunşi pe holul de la primul etaj, unde drumurile lor se despărţeau, deoarece chiliile lor se aflau în direcţii contrare, Gruna se opri şi îi puse în şoaptă următoarea întrebare

lui Dulazek:

— Vă rog să îmi scuzaţi curiozitatea. Sabotând munca lui Murath, ce urmăriţi? Ştiţi că sunt de partea dumneavoastră. Aşa că îmi puteţi spune liniştit adevărul.

— Adevărul? Este foarte simplu. Nu suport ca Murath să aibă succes.

Vocea lui Dulazek era dură şi neînduplecată.

CAPITOLUL 19

În următoarele zile petrecute de Lukas Malberg la Caterina, apăruseră şi primele probleme de convieţuire. Nu era simplu să te descurci într-un spaţiu atât de redus. Malberg avea mai ales greutăţi în acomodarea cu haosul pe care Paolo îl crea zilnic în locuinţă.

Situaţia era înrăutăţită de faptul că abia pleca Caterina de acasă dimineaţa, că apăreau aşa-zişi prieteni ai lui Paolo şi o dădeau pe alcool: actori fără angajament, mecanici auto care se simţeau destinaţi curselor auto, şi indivizi cu inele de aur, la al căror mod de a-şi câştiga pâinea Malberg nici nu voia să se gândească. La puţin timp înainte ca reportera să se întoarcă, aceştia dispăreau, lăsând în urmă nori de fum şi pahare murdare.

Aceşti indivizi, printre care era şi o fată răpitoare, cu voce catifelată, nu-i făceau lui Malberg impresie prea bună. De aceea el decise să caute un alt refugiu.

Când îi aduse la cunoştinţă Caterinei intenţia sa, aceasta nu înţelesese la început.

— Bine, situaţia nu este tocmai simplă, dar având în vedere circumstanţele speciale este totuşi posibilitatea cea mai sigură de a rămâne nedescoperit. Ştiu, sunteţi obişnuit cu mai bine; dar mai mult nu vă pot oferi.

— Este absurd, încercă Malberg să o liniştească pe Caterina, eu sunt mulţumit cu o mică încăpere. Vreau doar să am linişte. În plus, consider că este mai sănătos să pun capăt condiţiei de subchiriaş înainte de a ne lua toţi trei de păr.

Caterina ridică jignită din umeri.

— Bine, dacă aşa vreţi dumneavoastră.

Paolo, care din faţa televizorului pornit urmărise discuţia fără a lua parte la ea, se băgă şi el în vorbă:

— Cred că ştiu eu ceva.

— Tu? întrebă Caterina, care rareori îşi lua fratele în serios. *Signor* Malberg are nevoie de o cameră sau de o locuinţă în care să nu fie nevoit să se înregistreze la autorităţi.

— Exact asta este, confirmă Paolo. Numai o clipă. Puse mâna pe telefon şi, după un scurt schimb de cuvinte, încheie convorbirea şi se întoarse către Malberg: La doar două străzi de noi, *signora* Papperitz închiriază camere artiştilor, pictorilor şi scriitorilor…

— Dar şi unor personaje îndoielnice, interveni Caterina. Făcând abstracţie de asta, nu-i o idee rea.

Malberg avea senzaţia că Paolo era bucuros să scape de el.

— *Signora* Papperitz? întrebă el. O nemţoaică?

— Oh, nu, este o romană autentică, răspunse Paolo. Dar se trage dintr-un pictor german stabilit la Roma în urmă cu o sută cincizeci de ani. Şi, făcând un semn cu ochiul, adăugă: Cel puţin aşa susţine ea. Puteţi vedea camera mâine, salutând-o din partea lui Paolo. Via Luca 22.

* * *

În seara dinaintea zilei în care Malberg voia să se mute din locuinţa Caterinei, se petrecu ceva deosebit, şi, în orice caz, se petrecu complet neaşteptat.

Ca totdeauna, Paolo nu petrecu o jumătate de noapte acasă. Malberg şi Caterina băuseră ceva. Nu atât cât alcoolul să le fi întunecat minţile, dar suficient cât să renunţe la reţineri şi să discute aprins.

Deşi el nu ştia mai nimic despre Caterina, ea se pricepuse în mod inteligent să îl facă pe el să vorbească. Fie că fusese vorba de ceva intenţionat, fie că era întâmplarea, îşi făcu apariţia acea atmosferă tensionată premergătoare atracţiei sexuale.

Până acum se trataseră reciproc cu o politeţe plină de distanţă. Iar neîncrederea resimţită de fiecare pentru celălalt nu era neîntemeiată privind retrospectiv. Se apropiaseră două lumi, fiecare dintre ele urmărind acelaşi scop, şi niciuna dintre ele nu găsise o cale de acces la existenţa celuilalt.

La întrebările scormonitoare ale Caterinei, Malberg răspundea cu plăcere. În privinţa femeilor, nu dusese lipsă în anii tinereţii. O coafeză plinuţă, din salonul învecinat, blondă, tapată, încă o dată mai în vârstă decât el îl sedusese la şaisprezece ani – sau fusese invers, nu mai ştia exact. Asta nu avusese nici în clin, nici în mânecă cu iubirea. Cu sexul poate. Dar nu mai mult de cinci

ori. O chema Elvira.

Nu mai puţin atrăgătoare, Zdenka, ochi negri, păr negru şi extrem de inteligentă se apropiase de el în primul semestru la filologie. Malberg crezuse că a găsit marea iubire în persoana fiicei unui imigrant iugoslav. S-au căsătorit, aveau amândoi douăzeci şi doi de ani. Din căsătorie nu au rezultat copii, şi ea a durat trei ani şi jumătate. De atunci, în viaţa lui o legătură a urmat alteia. Cea mai lungă a fost de cinci ani, şi i-a păstrat o amintire plăcută.

Vinovat de toate eşecurile se considera el însuşi. De mai multe ori i s-a reproşat că se căsătorise în principal cu cărţile lui, iar femeile erau de părere că el era capabil doar de o căsătorie morganatică.

În timp ce Malberg povestea despre viaţa lui, Caterina îl privea serioasă. În final ea spuse aproape tristă:

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

După o pauză meditativă, Malberg întrebă:

— De ce vă pare rău?

— Sunteţi mereu stăpân pe simţurile dumneavoastră.

— Aşa este. Dar dumneavoastră nu trebuie să vă pară rău.

O privi pe Caterina sigur de sine. În ochii ei se oglindea melancolia. Dar chiar în clipa următoare aceiaşi ochi sclipeau de pură pasiune. Brusc totul fu altfel. Simţurile lui înnebuniră când Caterina îi spuse direct:

— Lukas, vrei să te culci cu mine?

Lukas crezu că nu a auzit bine. Se rezemă surprins de speteaza scaunului.

Deodată nu mai ştiu dacă era treaz ori dacă visa. Pe de o parte era nesigur ce răspuns să dea la aşa o întrebare. „Există întrebări, se gândea el, care nu se pun.” Una dintre ele era aceasta, una absolut indecentă, la care se putea răspunde doar indecent, şi nu printr-un simplu da sau nu. Nici vorbă de ceva politicos ca: „Eu sunt liber” ori condescendent ca „Dacă aşa credeţi”.

În timp ce Malberg cugeta asupra a ceea ce ar trebui să spună, Caterina i-o luă înainte. Se ridică, îşi trase peste cap rochia scurtă din pânză şi se aşeză pe el. Privindu-l în ochi, ea începu să îşi facă de lucru la pantaloni. Malberg închise ochii şi se lăsă pradă

simţurilor.

Zâmbetul ei, buzele pline şi cochetăria privirilor îi creaseră o stare de nelinişte de la prima întâlnire. Şi cu toate că Malberg era oricum, numai ruşinos nu, îşi respinsese orice fantezie cu Caterina voit ori inconştient. Voiau să clarifice împreună un caz periculos. Sexul i-ar fi putut doar împiedica.

Gândurile acestea se evaporară într-o clipă când Malberg simţi limba Caterinei care, nerăbdătoare, îi forţa gura. Se sărutară lung, cu pasiune, mâna ei caldă găsise calea prin toate materialele textile şi îi apucă penisul. Malberg gemu de plăcere şi o mângâie pe cap. Caterina se desprinse de el un moment, apoi depărtă picioarele şi spuse doar un cuvânt:

— Hai!

Malberg se întinse impetuos şi o penetră.

Strigătele uşoare slobozite de ea îl excitară la maximum. Că de vină era lunga perioadă de timp de când o făcuse ultima dată sau era atacul surprinzător la care îl supusese Caterina, oricum Malberg nu îşi mai amintea să mai fi făcut sex cu atâta plăcere.

Amândoi zăceau istoviţi pe podea respirând sacadat. Prima care vorbi fu Caterina. Se întoarse către el şi se sprijini în coate.

— Sper că nu ţi-a displăcut, zise ea în timp ce îi trecea peste faţă o şuviţă de păr.

Malberg o privi, apoi închise iarăşi ochii. În colţul gurii îi apăru un zâmbet. Rămase mut.

CAPITOLUL 20

Când se trezi a doua zi dimineaţa, lui Lukas Malberg îi fu greu să se orienteze. Noaptea şi-o petrecuse pe canapeaua pe care dormise în ultimele nopţi. Ca de atâtea ori, Paolo nu venise noaptea acasă, iar Caterina plecase deja.

„Ce femeie”, se gândi Malberg, şi îşi alungă ultimele rămăşiţe de somn. Privirea îi căzu pe un bilet aşezat în pantoful lui drept. Îl ridică şi citi: „Sper că nu ţi-am răvăşit prea tare viaţa. Te sărut, Caterina”.

Râse.

* * *

În ciuda celor întâmplate cu o seară înainte, Malberg îşi urmă planul şi porni către *signora* Papperitz.

Casa din Via Luca se deosebea de celelalte case din zonă mai ales prin aerul îngrijit pe care îl avea. Chiar şi scara, care în majoritatea caselor din Travesteve era un adevărat coşmar, părea din primul moment îmbietoare şi prietenoasă.

„Papperitz – Camere – Rooms”. O plăcuţă de alamă pe uşa de la primul etaj semnala o pensiune pe întreg nivelul.

Malberg apăsă butonul soneriei.

Uşa se deschise şi în semiîntunericul de dincolo de prag se ivi silueta unei femei planturoase, de vreo şaizeci de ani. Machiajul strident avea probabil scopul de a distrage privirea de la bărbia dublă proeminentă. Şi, deşi era într-o joi, şi în plus de septembrie, nemarcată ca sărbătoare în calendarul gregorian, *signora* purta un taior de culoare închisă, cu o linie distinsă, de parcă se pregătea să meargă la biserică. Îl examina cu suspiciune pe străin şi, pentru că de pe buzele ei nu ieşi nicio formulă de salut sau o întrebare referitoare la ce dorea, Malberg deschise vorba:

— Mă numesc Malberg, şi caut o cameră pentru câteva săptămâni. Paolo Lima m-a trimis.

— Paolo Lima? Mda… mda… Brusc faţa întunecată a matroanei se lumină. Un pierde-vară, dar inofensiv. Intraţi!

Signora o luă înainte, şi Malberg o urmă pe un coridor întunecat, cu pereţii acoperiţi cu tapet cu imprimeuri roşii, pe care atârnau tablouri cu rame late. Într-un salon mare, cu trei ferestre imense cu vedere spre stradă, mirosea a ceară de parchet şi a vechi. Draperii grele, ridicate lateral, ofereau protecţie faţă de razele soarelui. Ceea ce ieşea în evidenţă în lumina palidă, era un covor oriental ros, în roşu şi albastru, de cel puţin cinci pe şase metri.

Patru mese diferite, dar toate de culoare închisă, două rotunde şi celelalte două pătrate, te făceau să crezi că salonul care mai conţinea şi un bufet negru şi câteva servante reprezenta încăperea pentru micul dejun.

Respirând cu greutate, *signora* Papperitz se sprijini de una dintre mese şi, fără a-l invita pe Malberg să ia loc, îl întrebă direct:

— Puteţi plăti patru săptămâni în avans?

Uşor surprins, Malberg confirmă bâlbâindu-se:

— Bineînţeles.

— Bine. Trebuie să mă înţelegeţi, asta e pentru că nu vă cunosc deloc. Iar cu oamenii trimişi de Paolo am avut eu experienţele mele.

— Bineînţeles, repetă Malberg, care nu era sigur că va rămâne mult în acest mediu cam prăfuit.

— Nu trebuie să vă mai spun cine a mai locuit în camerele mele, îşi începu discursul proprietăreasa, şi ochii apoşi îi sclipiră. Malberg se aştepta să urmeze nume ca Lucino Visconti, Claudia Cardinale sau Klaus Kinski. Dar ea înşiră nume necunoscute lui Malberg, comune unor romani get-beget. Ea continuă: Cu formalităţi o sută cincizeci pe săptămână, fără formalităţi două sute. Dacă v-a trimis Paolo Lima, bănuiesc că nu insistaţi să vă înregistrez la poliţie.

— Ar fi foarte bine. Dar să vă explic…

— Lăsaţi explicaţiile, *signore*. Cum spuneaţi că vă numiţi?

— Malberg, Lukas Malberg din Monaco di Baviera.

— Bine, signor Lukas. Să o lăsăm aşa. V-am şi uitat numele. Dacă doriţi, vă arăt imediat camera. Este singura disponibilă pentru un domn ca dumneavoastră. Vă rog să mă urmaţi.

Tonul suveran al signorei şi aerul îndoielnic al pensiunii nu îl încântau deloc pe Malberg şi tocmai îl bătea gândul să o întindă politicos, când intrară într-o încăpere mare, mobilată cu antichităţi şi cu baie separată. Soarele dimineţii îşi făcea simţită prezenţa prin două ferestre cu vedere către o piaţetă pătrată, cu o fântână în centru. Nici în vis nu se aşteptase Malberg la o asemenea locuinţă.

— Acceptaţi un cec? întrebă Malberg.

— De ce nu, dacă are acoperire, *signora* Papperitz făcu şmechereşte cu ochiul. Vizite din partea unor dame, doar până la ora douăzeci şi două! adăugă ea. Şi acum, ceea ce este cel mai important.

— Cel mai important?

Malberg se întrebă ce ar putea urma.

Proprietăreasa arătă către o aplică cu bec aflată pe perete, în dreapta uşii.

— Când această lampă clipeşte este pericol. După cum ştiţi, reglementările privind formalităţile de luare în evidenţă sunt foarte severe şi nu rareori au loc controale neanunţate. Dacă controlorii apar în timp ce dumneavoastră sunteţi prezent aici, voi semnaliza de la intrare.

— Şi apoi? Că doar nu pot să mă evapor în aer!

Pentru prima dată, pe figura încremenită sub farduri trecu un zâmbet, fugar şi ironic, care nu i se potrivea bătrânei şi reţinutei doamne.

Cu fruntea sus, *signora* Papperitz se îndreptă spre un şifonier în stil baroc, care ocupa peretele din dreapta şi pe care Malberg îl admirase din primul moment, baroc roman complicat, secolul al XVI-lea, cu coloane în ambele părţi şi cu intarsii pe ambele uşi.

Malberg se aşteptase ca şifonierul să îi fie pus la dispoziţie, dar când *signora* Papperitz deschise uşa din dreapta apărură haine atârnate acolo de mulţi ani. Cu o mişcare energică ea trase de o parte jachetele, hainele şi taioarele. Malberg înmărmuri.

În spatele hainelor apăru o altă uşă, blocată cu un zăvor simplu. Femeia ridică zăvorul. Uşa se deschise oferind priveliştea unei alte camere, una mică, fără alt acces.

— Veniţi, spuse *signora* şi, aplecându-se, trecu prin şifonier.

Încăperea, cam de trei metri pe şase, avea o fereastră înaltă, dar lată abia jumătate din cât măsurau celelalte ferestre ale pensiunii. Pereţii văruiţi în alb erau goi, iar mobilierul se compunea doar dintr-o masă, un scaun, o canapea uzată şi un dulap de niciun metru lăţime.

— În caz de nevoie, aici sunteţi în siguranţă. Trebuie doar să nu uitaţi să închideţi uşile din exterior şi din interior ale şifonierului, şi să aranjaţi la loc hainele din el.

Malberg avu chiar un sentiment de oarecare admiraţie pentru isteaţa *signora*.

— Cu siguranţă că aţi auzit de Lorenzo Lorenzoni, zise ea sec, ridicând sprâncenele vopsite cu negru.

— Vă referiţi la mafiotul al cărui cadavru a fost pescuit în urmă cu câţiva ani din Tibru?

Signora confirmă cu o mişcare a capului şi privi demonstrativ canapeaua.

— Nu! exclamă Malberg şocat.

— Ba da! A stat la mine trei luni. Îmi mai este dator chiria pe ultima lună. Într-o zi mi-a spus că vrea doar să ia o gură de aer. Şi nu s-a mai întors. În dimineaţa următoare cadavrul lui plutea în Tibru.

Malberg nu se simţi bine. Chiar trebuia să se ascundă la o gazdă a Mafiei? Vru să plece mulţumind, dar îşi dădu seama că nu putea. Asupra lui plutea oricum suspiciunea de crimă. Chiar dacă renunţa la planul lui de a-l căuta pe asasinul lui Marlene, nu mai era un om liber. Trebuia să plece de la premisa că va fi arestat la prima ocazie. Aici se putea simţi oarecum în siguranţă.

Deşi mica încăpere nu mai fusese aerisită de mult timp, Malberg trase adânc aer în piept. Scoase din buzunarul interior al sacoului un carnet de cecuri, scrise câteva cifre, şi semnă cu o mişcare rapidă. Apoi îi întinse hârtia matroanei.

Signora Papperitz aruncă o scurtă privire pe cec şi îl pupă, ceea ce era un obicei al ei. Săruta şi bancnotele ce i se dădeau, lucru ce din punct de vedere igienic părea şi mai îndoielnic decât demonstrativa manifestare a dragostei faţă de un cec. În cele din urmă, dispăru prin uşa şifonierului. Dar se mai întoarse o dată pentru a striga:

— Bineînţeles că pentru convorbirile telefonice se plăteşte separat!

După ce Malberg părăsi şi el camera secretă şi asigură şifonierul cu uşa secretă, îşi roti privirea în noul lui refugiu. Desigur că locuise şi în condiţii mai confortabile, dar, având în vedere situaţia, trebuia să o suporte pe *signora* Papperitz. Mulţumit, Malberg se întinse pe canapeaua care îi servea şi pentru dormit, îşi duse mâinile sub cap şi începu să se gândească.

Pentru scurt timp, noaptea petrecută cu Caterina o împinsese pe Marlene pe planul secund. Gândurile îi reveneau mereu la neaşteptata trăire, care îl preocupa peste măsură. Înainte de toate îl rodea întrebarea: Ce urma? Căci trebuia neapărat să urmeze ceva. Sentimentele lui faţă de Caterina erau mult prea intense pentru a considera totul doar o aventură de moment.

Se făcu de prânz, şi Malberg începu să numere orele rămase până la întoarcerea Caterinei. Era ciudat că deşi se culcase cu mai mult de o duzină de femei – niciodată nu ţinuse o evidenţă strictă –, acum era nesigur cum să se comporte faţă de Caterina.

La această nesiguranţă contribuiau două lucruri: mai întâi circumstanţele neobişnuite şi apoi faptul că abia se cunoşteau.

În timp ce era pierdut în gânduri, Malberg îşi îndreptă privirea către şifonierul cu ieşirea secretă. Pe faţa lui zbură un zâmbet. În ce mediu ajunsese! O pensiune dubioasă, cu o proprietăreasă nu mai puţin dubioasă. Un şifonier cu uşă secretă ce da într-o nu mai puţin misterioasă încăpere. Malberg tresări.

În faţa lui se deschidea brusc o nouă cale.

CAPITOLUL 21

Anicet coborî pe aeroportul roman Fiumicino sub înfăţişarea unui cumsecade om de afaceri. Un taxi, condus de un şofer tunisian, îl duse la hotelul Hassler din Piazza Trinita dei Monti. Aici avea rezervată o cameră cu o perspectivă grandioasă asupra scării din Piaţa Spaniei.

După ce se mai odihni puţin şi gustă priveliştea asupra acoperişurilor oraşului, Anicet se decise să facă o plimbare pe jos până la Cafe Aragno, lângă Piazza Colonna. Acolo, şi nu la Cafe degli Inglesi sau la Cafe del Buon Gusto, unde toţi se cunoşteau între ei, stabilise o întâlnire în condiţii deosebit de discrete.

La Aragno, Anicet era deja aşteptat. John Duca, şeful IOR, ca întotdeauna în costum din flanel, părea nervos. Se salutară nu tocmai cordial. Nimic de mirare, pentru că cei doi nu erau prieteni. Singurul lucru care îi apropia era inamicul lor comun. Şi asta era suficient.

— Ce beţi? se interesă John Duca.

— Cafea, răspunse scurt Anicet.

După ce comandă cafeaua, Duca zise:

— Îmi pot permite să vă spun Anicet?

Anicet confirmă morocănos:

— Este în regulă. Numele meu este Anicet de când mi-am agăţat mitra în cui. Să trecem la subiect.

— La telefon aţi făcut o referire!

— Corect. Este vorba despre giulgiul din Torino.

— Interesant.

Remarca lui Duca îl irită pe Anicet.

— Vă va trece imediat cheful de ironii. Iată cum stau lucrurile: Până în urmă cu câteva zile frăţia mea a crezut că giulgiul lui Isus din Nazareth se află sub paza noastră.

— Ah, da? ripostă sarcastic Duca. Cred că trebuie să vă dezamăgesc. Din câte ştiu eu, giulgiul este păstrat nu de prea mult timp în arhiva secretă a Vaticanului. Cu aprobarea cardinalului Moro a fost preluat în schimbul unui fals. Ceea ce

înseamnă că la Torino se află copia, iar originalul este la Vatican.

Anicet făcu o figură gravă.

— Aşa credeţi *dumneavoastră!*

— Ce vreţi să spuneţi?

— Locul din tezaurul Vaticanului unde a fost păstrat pachetul sigilat conţinând giulgiul este acum gol.

— Scuzaţi-mă, Anicet, dar de unde ştiţi asta?

— Acest giulgiu se află în posesia frăţiei Fideles Fidei Flagrantes.

— Eu susţin că acest lucru este pur şi simplu imposibil.

Anicet râse superior.

— Cardinalul secretar de stat ne-a înmânat de bunăvoie relicva direct la domiciliu, ca să zic aşa.

— Gonzaga?

— Acesta este numele Excelenţei Sale.

— O clipă! îşi întrerupse John Duca interlocutorul. Amândoi avem de-a face cu acelaşi inamic. Cred că ar trebui să luptăm cu cărţile pe masă, fără să ne păcălim reciproc. Recapitulez: Dumneavoastră pretindeţi că Gonzaga v-a dat giulgiul dumneavoastră, respectiv frăţiei dumneavoastră. Dar este complet absurd!

— Nu îndrăznesc să vă contrazic! Dar chestiunea devine şi mai absurdă pentru că giulgiul care a fost păstrat în arhiva secretă a Vaticanului şi care se află acum în posesia noastră, nu este originalul, ci o copie al naibii de bine confecţionată.

— Ceea ce ar însemna că giulgiul păstrat la Torino este originalul!

— Aceasta este o posibilitate.

— Şi cealaltă?

Anicet vorbi în vârful buzelor.

— Asta mi-ar face plăcere să o aud de la dumneavoastră!

— Dumneavoastră credeţi că mai circulă şi o altă copie?

— Asta, dragă John, ar fi o nebunie. Pentru că astfel riscul de a fi descoperit creşte cu sută la sută. Nu, nu îl văd pe Gonzaga atât de tâmpit. Am senzaţia că se petrece ceva ce contravine oricărei explicaţii logice.

John Duca amestecă în cafea fără a scoate o vorbă. După un

timp, ridică privirea şi se uită prin local, ca să vadă dacă nu îi supraveghea cineva.

Întâlnirile ca acestea nu erau pentru el ceva neobişnuit. Afacerile băneşti cele mai bune nu se înfiripau niciodată în restaurantele cu multe stele, şi nici la Vatican, unde culoarele lungi aveau mii de ochi şi încăperile vaste mii de urechi. Întâlnirile de care nu trebuia să ştie nimeni aveau loc între oameni.

— Aşa cum vă cunosc eu, începu Duca, pe dumneavoastră nu sfânta relicvă vă interesează.

— Aveţi perfectă dreptate.

— Atunci vă întreb, pentru ce vă trebuie neapărat originalul? Originalul este oricum necomercializabil. Valoarea lui este de natură pur ideală.

Anicet tăcea. Privea într-o parte aproape jenat.

— Atunci permiteţi-mi să întreb, continuă John Duca, ce vreţi de fapt de la mine? Sau credeţi cumva că eu aş fi amestecat cumva în povestea aceasta?

— Pentru Dumnezeu, nu!

Anicet ridică braţele. Totuşi nu părea prea convingător.

— Nu este nevoie să îmi demonstraţi permanent faptul că nu vă sunt simpatic, zise Duca. Deci, ce vreţi?

— O informaţie, o simplă informaţie.

— Care ar fi aceea?

— Spuneţi-mi numele şi adresa omului care a falsificat atât de perfect giulgiul.

John Duca nu reacţionă şi privi fix pe lângă Anicet.

— Omul, îşi continuă Anicet spusele, este un geniu, un artist de cel mai înalt nivel, arheolog, alchimist şi naturalist la un loc şi, după cât îmi pare, este şi un teolog instruit. Dacă ar trebui să îl compar cu cineva, mi-ar veni în minte doar Leonardo da Vinci. Dar acesta este mort de cinci sute de ani şi de atunci nu a mai existat cineva care să se ridice măcar până la nivelul genunchilor lui.

Duca îl întrebă cam de sus:

— Dragă prietene, de ce ar trebui să vă destăinuiesc numele acestui geniu, presupunând că chiar l-aş cunoaşte?

Anicet îşi netezi părul cu mâna, ceea ce era un semn de extremă nelinişte şi tensiune. Apoi ripostă:

— Terminaţi cu jocul *dumneavoastră!* Cred că supraapreciaţi posibilităţile de care dispuneţi dumneavoastră, şi le subapreciaţi pe ale *mele.* Dar dacă nu sunteţi rezonabil, putem lupta mai dur. Şi vă zic „Ordo JP”. Cu un rânjet viclean Anicet reţinu tremurul din colţul gurii lui Duca, apoi continuă: Desigur că dumneavoastră veţi spune acum „ce este aceea Ordo JP?” Dar înainte să faceţi asta, aş vrea să vă arăt ceva.

Anicet scoase pe îndelete din buzunarul hainei mai multe hârtii împăturite şi le despături în faţa lui Duca.

— De unde le aveţi? întrebă nervos bancherul.

Fără să bage în seamă întrebarea, Anicet continuă:

— Ordo JP era planul descrierii cu exactitate a asasinării papei Ioan Paul I, la care au participat o duzină de membri ai Curiei. Printre participanţi – şi îi vârî sub nas lui Duca o foaie de hârtie –, apare un nume care ar putea să vă intereseze: John Duca. Restul este descrierea cu exactitate a procedurii ce a avut loc între 8 şi 28 septembrie, ziua în care papa a urcat în pat şi nu s-a mai trezit…

— Încetaţi! şuieră John Duca pe un ton abia stăpânit şi împinse de lângă el hârtiile întinse de Anicet.

După un timp, în care cei doi bărbaţi se măsurară reciproc din priviri, Duca zise:

— Complimente, sunteţi bine informat, deşi pe atunci vă găseaţi în cealaltă tabără. Atunci ştiţi şi cum au decurs lucrurile. Când Ioan Paul a fost ales papă, a ameninţat că va asana mlaştina în care se găsea IOR. Cu asta şi-a semnat condamnarea la moarte. Prea mulţi oameni din interiorul şi din exteriorul Curiei erau mânjiţi. Aceştia se temeau pentru cariera şi pentru avutul lor, pentru banii depozitaţi în Elveţia, Liechtenstein şi San Marino. Pentru ca statul-biserică să nu dea faliment, exista o singură soluţie: Ioan Paul, un bărbat onest, de o cucernicie naivă, trebuia redus la tăcere. Gonzaga a elaborat planul Ordo JP. Astăzi cred că Gonzaga a folosit afacerile băneşti necurate ale IOR doar ca pretext pentru a-l înlătura pe Ioan Paul. Sunt sigur că la fel ca dumneavoastră, Gonzaga spera să fie ales papă.

Numai astfel este explicabilă acreala în care s-a refugiat.

— Şi cine ştia de complot?

— Toţi cei importanţi din Curie şi majoritatea cardinalilor, dar nu toţi. De ce credeţi dumneavoastră că a fost ales papă neînsemnatul polonez Woytila? Venea dintr-o ţară comunistă şi habar nu avea de afaceri. Era exact omul potrivit. Dar de ce vă povestesc toate acestea?

— Poate pentru că vă apasă conştiinţa?

John Duca ridică din umeri.

— Eu am procurat doar sulfatul de nicotină, o otravă perfidă. O picătură ajunge pentru ca un om să dea colţul. Gonzaga aflase că abia alesul papă bea de fiecare dată un pahar cu apă înainte de a se culca. Restul a mers de la sine. Şi pentru că exista bunul obicei ca papii să nu fie autopsiaţi, riscul descoperirii crimei era foarte redus.

— Perfect, remarcă Anicet cu un rânjet răutăcios, cu adevărat perfect. Acum înţeleg şi de ce un benedictin fără studii în domeniu, ca dumneavoastră, a putut ajunge şef al Instituto per le Opere Religiose.

John Duca plecă capul şi îl privi de jos pe Anicet:

— Mă aştept ca dumneavoastră să tăceţi. Chiar dacă mâine veţi publica într-un ziar cele spuse de mine, eu voi nega totul şi vă voi acuza de minciună.

— Sunteţi un cap pătrat, John!

Anicet descheie nasturele de sus al sacoului şi scoase un cablu subţire, alb, dintr-o biluţă nu mai mare decât un bob de mătrăgună. La capătul cablului se afla un aparat de înregistrare mic cât o cutie de chibrituri.

Când Duca văzu că nimerise într-o capcană, sări în picioare, se întinse peste masă, ceaşca de cafea descriind o voltă şi spărgându-se de podea şi încercă să îi smulgă lui Anicet dispozitivul electronic.

Acesta îi prinse mâna dreaptă întinsă şi i-o răsuci cu putere, aşa că John Duca scoase un strigăt uşor.

În local mai erau ocupate doar trei mese, la două dintre ele stăteau turişti englezi, iar la a treia un bărbat în vârstă, cu barbă, care nu dădu mare importanţă disputei. Judecând după privirea

lui tulbure, nici nu înţelegea prea bine pe ce lume se afla.

— Sunteţi un porc, şuieră Duca, după ce Anicet mai slăbi strânsoarea.

— Şi dumneavoastră? ripostă Anicet, vârând aparatul în buzunarul pantalonilor. Puteţi sta liniştit. Probabil că nu voi face uz de înregistrare.

— Ce înseamnă „probabil”?

Bancherul îl privi cu ură pe Anicet.

Anicet aşteptă ca o chelnăriţă să adune cioburile. Răspunse după ce fata dispăru:

— Vreau să aflu de la dumneavoastră numele falsificatorului. Cum se numeşte geniul care a creat opera asta de artă – căci este vorba fără nicio îndoială de o operă de artă?

John Duca păru uşurat. Se aşteptase la cu totul alte pretenţii. Dar chestiunea avea un clenci.

— Mă tem că nu mă veţi crede, spuse el pe un ton plângăcios, dar nu îi ştiu numele. Niciodată nu m-a interesat problema. Moro a rezolvat chestiunea, cum s-ar zice, pe barba lui. Credeţi-mă!

Anicet îşi sprijinea capul cu mâna stângă. Cu dreapta ştergea mecanic placa de marmură a mesei.

— Copia giulgiului trebuie să fi costat o grămadă de bani. Nu pot să îmi imaginez că acest cardinal Moro a plătit din propriul buzunar confecţionarea falsului.

— Bineînţeles că nu.

— Mă îndoiesc şi că o copie ca aceasta este disponibilă pentru câteva mii de euro. Ceea ce înseamnă un cec corespunzător, sau un virament ce a trecut prin contabilitatea dumneavoastră. Vaticanul cheltuieşte anual multe milioane pe restauratori. Virarea banilor către un falsificator nu ar atrage atenţia. Dar după cum se poate afla din ziare, Curia este cam superficială în privinţa banilor.

— Vă referiţi la penibila poveste cu accidentul lui Gonzaga din Piazza del Popolo?

— Eu m-aş exprima astfel: De la un cardinal secretar de stat nu se aşteaptă nimeni să umble noaptea cu o sută de mii de dolari într-o pungă de plastic. Cu siguranţă că dumneavoastră ştiţi mai multe despre povestea aceasta.

— Trebuie să vă dezamăgesc. A fost una dintre isprăvile în care Gonzaga a acţionat de unul singur.

— Bineînţeles doar cu acordul sfintei Biserici!

Duca nu reacţionă. După un timp spuse:

— Daţi-mi trei zile. Mă voi strădui să descopăr falsificatorul.

— Trei zile aţi spus? Anicet chicoti. Domnul a creat lumea în şapte zile, şi dumneavoastră aveţi nevoie de trei zile ca să aflaţi o adresă?

— Dar nu este ceva aşa de simplu…

— Aştept mâine la ora zece telefonul dumneavoastră. Stau la hotelul Hassler. Şi nu uitaţi ce am în buzunarul pantalonilor.

* * *

Cu puţin înainte de ora zece cineva bătu la uşa camerei lui Anicet. Acesta îi dădu drumul chelnerului care aducea micul dejun. Apoi luă o gură de cappuccino şi vru să treacă la cornetto, când sună telefonul.

Fără a mai saluta, Duca trecu la subiect:

— Aveţi ceva de scris?

— Ascult, răspunse Anicet tot atât de scurt şi puse mâna pe un creion.

— Ernest de Coninck, Luisenstraat 84, Antwerpen.

— Un belgian? exclamă oarecum speriat Anicet. Sunteţi sigur?

John Duca se lăsă aşteptat cu răspunsul. Se părea că gusta tensiunea momentului. După o pauză ce păru nesfârşită, zise:

— Ce înseamnă sigur? Lucrurile stau aşa: în perioada care interesează, am dat doar de două viramente dispuse de cardinalul Moro, în valoare de 250 000 de euro fiecare. Tranzacţiile s-au efectuat la şaisprezece luni diferenţă una de alta, şi au privit ambele acelaşi cont de la Netherlandsbank din Antwerpen. Beneficiar: Ernest de Coninck.

— Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse Anicet pe bancher.

— O clipă! Vă veţi schimba imediat părerea. Pe lângă viramente, Moro a mai făcut două rezervări la zboruri ale companiei Alitalia, la şaisprezece luni diferenţă între ele. Una pe numele Gonzaga, pe ruta Roma-Bruxelles-Roma, cealaltă pe numele Coninck, cu ruta Bruxelles-Roma-Bruxelles.

— Asta sună foarte interesant!

— Este evident că Moro a dispus transportarea giulgiului la Antwerpen, iar falsificatorul a adus apoi originalul şi copia la Roma.

— Sper ca teoria dumneavoastră să se adeverească. Altfel să vă ferească Dumnezeu.

Anicet lăsă receptorul în furcă şi în aceeaşi zi părăsi Roma.

CAPITOLUL 22

Cu toate restricţiile impuse de *signora* Papperitz, viaţa în *locanda* avea un mare avantaj. Malberg rămase absolut anonim, deoarece ceilalţi chiriaşi, trei domni singuri, şi o doamnă de vreo patruzeci de ani, pe cât de atractivă, pe atât de arogantă, se trezeau devreme şi plecau la treburile lor înainte ca Malberg să pună piciorul în salonul pentru micul dejun. Seara, fiecare dintre ei dispărea în camera lui. Cu alţi oaspeţi ai pensiunii se întâlnea doar rar.

În plus, *signora* Papperitz avea obiceiul să plece zilnic de acasă pe la ora cinci şi să se întoarcă după vreo două ore – o ocazie ce favoriza întâlnirile cu Caterina.

Prima întâlnire pe teren străin se desfăşură ceva cam crispat, mai puţin la Caterina, şi mai mult la Malberg. Stresul din ultimele zile, mai ales neaşteptata răbufnire pasională îi tulburase puternic sentimentele, până acum ţinute strict sub control de raţiune.

Această tensiune nu îi scăpă Caterinei.

— Dacă vrei, spuse ea lăsând capul pe o parte, putem uita ceea ce s-a petrecut ieri.

— Să uităm? Malberg sări în picioare, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi începu să se plimbe prin cameră. Se opri brusc şi întrebă: Vorbeşti serios?

Caterina ridică din umeri.

— Mi se pare că te simţi penibil. Dar s-a întâmplat doar o dată. Ca un fel de accident. Scuză-mă, cred că spun prostii.

— Şi ce mai prostii! Malberg îşi duse mâna prin păr. Noi ne cunoaştem prea puţin. Iar circumstanţele în care ne-am întâlnit nu au reprezentat premisele ideale pentru a ne îndrăgosti unul de altul.

— Între noi se află Marlene. Am dreptate?

— Ce spui acolo? Marlene a fost ucisă. Marlene este moartă!

— Tu ai iubit-o în secret, aşa este?

Malberg se opri din nou. O privi pe Caterina, dar nu răspunse.

Atunci Caterina i se aruncă în braţe. Cu o mişcare energică îşi ascunse faţa la pieptul lui.

— Am ştiut! şopti ea.

— Nu, nu, nu este aşa! zise încet Malberg şi o mângâie uşor pe păr. Fără îndoială că Marlene era o femeie atractivă, ca multe femei pe care le-am cunoscut. Dar nu era ca tine. Mai degrabă simt un fel de forţă tainică, care mă impulsionează să îi clarific moartea. Moartea ei, aceasta îmi domină pe moment toate celelalte sentimente. Nu voi uita niciodată cum stătea în cadă. Şi nu îmi voi regăsi liniştea, până când nu voi afla împrejurările în care a murit şi nu îl voi demasca pe criminal.

— Atunci mai am o scânteie de speranţă?

Malberg râse.

— Prostuţă mică, problema este mai curând dacă o să mă mai placi.

O sărută pe frunte, apoi pe gură.

— Gata cu sărutatul! Caterina se desprinse din îmbrăţişare. Deci, ce vrei să faci?

— În orice caz, trebuie să mai ajung o dată în locuinţa zidită a lui Marlene. Oricine a făcut acest lucru, nu a făcut-o fără un motiv. Problema este doar…

— Intratul într-o locuinţă cu acces zidit.

— Poate că mai există o a doua intrare, aşa ca aici. Malberg arătă cu degetul către vechiul şifonier în stil baroc din cameră. În podul casei lui Marlene se mai află o asemenea monstruozitate. Eu sunt sigur că aceasta ascunde o a doua intrare în locuinţă. Dar cum intrăm în casă?

— Paolo! răspunse sec Caterina. Nu există încuietoare care să îi reziste. Văzând privirea sceptică a lui Malberg, adăugă: Poţi să ai încredere în el, Lukas. Băiatul te place.

* * *

Îşi dădură întâlnire la ora zece seara, la chioşcul de pe Via Gora, de unde casa de la numărul 23 se vedea bine.

Când ajunse Malberg, Caterina şi Paolo îl aşteptau deja. Ei purtau blugi şi pantofi de sport, iar Malberg arăta îmbrăcat festiv în costumul lui din în de culoare deschisă. Dar nu putea să se întoarcă la hotel şi până acum nu îşi găsise timp să îşi cumpere

alte haine.

Spre deosebire de majoritatea străzilor din Trastevere, unde restaurantele se înşirau unul după altul, Via Gora dădea mai degrabă impresia de somnolenţă. Felinarele montate pe pereţii caselor abia luminau strada îngustă. Vechile faţade păreau palide.

Malberg îşi aruncă privirea pe casa de la numărul 23. Brusc întinse mâna şi arătă către fereastra de la etajul cinci.

— Uitaţi-vă, în locuinţa lui Marlene arde lumina, zise el emoţionat. Nu se poate!

— Acolo, la etajul cinci? întrebă Caterina, iar Paolo se opri pentru a vedea mai bine, cu mâna streaşină la ochi. Credeam că locuinţa este zidită.

Amândoi îl priviră cu neîncredere. Malberg se simţi încolţit. Într-un moment de îndoială îşi trecu mâinile prin faţa ochilor.

— Doar nu sunt nebun!

Caterina rămase cu privirea la Lukas.

— Eşti sigur? Vreau să spun că la emoţie, uneori…

— Ştiu ce am văzut! şuieră furios Malberg.

Caterina deveni nesigură; nu aşa îl cunoştea ea pe Lukas Malberg.

— Atunci va trebui să vedem mai întâi ce se întâmplă acolo sus, interveni Paolo. Aşteptaţi aici.

Paolo traversă Via Gora ca un plimbăreţ nocturn. În dreptul casei de la numărul 23 mai privi o dată în ambele direcţii. Apoi scoase din buzunarul pantalonilor ceva şi îşi făcu de lucru la încuietoarea uşii.

Nu dură nici zece secunde, şi Paolo se întoarse către ei. Pocni uşor din degete. Malberg şi Caterina se apropiară.

În casa scărilor, unde era întuneric, Paolo îi întinse lui Malberg o lanternă. Acesta o luă înainte. Imediat se simţi izul penetrant de ceară de parchet. Raza jucăuşă de lumină a lanternei le indică calea până la ultimul etaj.

— Acolo! şopti Malberg, şi descrise cu raza lanternei un dreptunghi pe perete. Acolo era uşa de la locuinţa lui Marlene.

În stânga, Paolo descoperise între timp scara de incendiu ce ducea la podul casei.

Malberg lumină broasca uşii podului.

— O nimic toată, şopti Paolo şi făcu un gest depreciativ.

În doar câteva secunde Paolo rezolvase şi problema acestei încuietori. Fără să facă cel mai mic zgomot, cei trei dispărură după uşa grea din fier.

Podul avea o lungime de cel puţin douăzeci de metri, dar avea doar pe jumătate lăţimea şi capătul lui se pierdea în întuneric. Spaţiul era secţionat de trei hornuri, de pe care tencuiala cădea în bucăţi şi de o şarpantă falsă. Trebuia să fi atent la cap.

Mobilă veche care ar fi făcut onoare oricărui târg de vechituri, o jumătate de duzină de biciclete, mai multe cărucioare pentru bebeluşi, cel mai vechi dintre ele având cu siguranţă o sută de ani, lăzi pentru muniţie din cel de al Doilea Război Mondial, saci uzaţi cu îmbrăcăminte aruncată, o scară rezemată de un horn, o maşină de cusut cu pedală şi un aparat din preistoria televiziunii reprezentau un amestec tulburător şi sinistru, ca dintr-un film al lui Alfred Hitchcock. Şi pe deasupra tuturor plutea un iz pătrunzător de praf.

Lukas Malberg indică cu lumina lanternei dulapul aflat în dreapta intrării.

Paolo se aşteptase ca dulapul să fie încuiat, dar cum începu să se ocupe de broasca acestuia, cele două uşi se deschiseră ca de la sine.

Malberg intră în el şi îi lumină interiorul. Nu crezuse neapărat ca din dulap să se deschidă o altă uşă, ca în pensiunea signorei Papperitz, dar se arătă dezamăgit după ce ciocănise peretele din spate al mobilei, fără a-l interesa conţinutul acesteia.

— Trebuie să încercăm să tragem dulapul de lângă zid, spuse Malberg şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca. I se adresă lui Paolo: hai, apucă-l!

Caterina ţinea lanterna în timp ce Lukas şi Paolo trăgeau dulapul de lângă perete. Munca le era îngreunată de faptul că nu aveau voie să facă zgomot.

Aproape că îşi terminaseră treaba, când din dulap se desprinse un sertar şi căzu pe podea împreună cu conţinutul lui, o mulţime de castroane şi pahare.

Malberg, Caterina şi Paolo înlemniră. Zgomotul fusese suficient

de puternic pentru a trezi întreaga casă.

— O întindem! şopti Paolo.

Caterina se agăţă de braţul fratelui ei.

Malberg duse un deget la buze şi trase cu urechea.

Era încă linişte, dar în clipa următoare se vor deschide uşile pe scară, se vor apropia paşi, iar ei vor fi descoperiţi.

Însă nu se întâmplă nimic. Niciun sunet. Linişte deplină. Cum de nu auzise nimeni tămbălăul?

Minute la rând aşteptară nemişcaţi, abia respirând. Malberg ţinea lanterna îndreptată către uşă. Primul care îşi reveni fu Paolo.

— Nu îmi vine să cred! repetă el de mai multe ori. Cineva trebuie totuşi să fi auzit zgomotul.

Oricum, dulapul era acum suficient de depărtat de perete, pentru ca Malberg să poată arunca o privire în spatele lui.

— Nimic, zise el dezamăgit. Nicio uşă secretă, nimic.

Paolo se strecură în spatele dulapului şi ciocăni cu arătătorul zidul. Dădu negativ din cap. În cele din urmă îi luă lui Malberg lanterna din mână şi studie toate cotloanele podului. Malberg stătea de o parte în întuneric. Îşi pierduse orice speranţă.

Deodată simţi mâna Caterinei pe umărul drept. Îi luă mâna acesteia în mâna lui stângă.

— Tu nu m-ai crezut de la început, remarcă el încet.

— Uită asta!

— Crezi că totul a fost doar o închipuire a mea. Nu există nicio locuinţă zidită. Poate că doar am născocit asasinarea lui Marlene.

Avea un ton resemnat.

— Şi înmormântarea? Notesul acela misterios? Ordinul de arestare emis pe numele tău?

Malberg lăsă capul în jos.

— Nici eu nu mai ştiu ce să cred.

— Hei!

Paolo scoase un strigăt înăbuşit. Agita lanterna emoţionat. Lumina ei juca pe peretele de care era sprijinit dulapul, cam la patru metri deasupra podelei. Trebuia să te uiţi de două ori pentru a recunoaşte în zidăria degradată de vreme o uşă joasă.

— Scara! ceru Paolo încet.

Malberg sprijini scara de zid şi urcă. Uşa nu avea clanţă, ci doar o gaură pentru cheie. Fără cheie sau unelte speciale nu exista nicio şansă de a fi deschisă.

— Lăsaţi-mă pe mine, ceru nerăbdător Paolo.

Cu o spiţă de la roata unei biciclete îi dădu de cap. Împinse uşa şi ea se deschise. Din interior, o rază palidă de lumină cădea pe şarpanta prăfuită a podului.

— Ce vezi? se interesă Caterina.

Fără să răspundă, Paolo coborî. Ajuns jos, spuse încet:

— Se vede un gen de balcon cu o canapea, un birou scump şi un fotoliu. Totul pare îngrijit. Arătă în sus şi adăugă: Nu m-ar mira să apară acolo deodată un cap.

Malberg şi Caterina se uitară unul la altul.

— Şi acum? întrebă nerăbdător Paolo.

Fără să scoată o vorbă, Malberg urcă pe scară şi dispăru dincolo de uşă. Habar nu avea ce îl aştepta, dădu doar curs impulsului interior care îl frământa de săptămâni.

— Alo! strigă Malberg şovăitor. Este cineva acolo?

De la balconul mărginit de un parapet negru din lemn, privi salonul în semiîntuneric, pe care îl cunoştea deja. De ce ardea lumina acolo jos, dacă nu era nimeni înăuntru?

— Alo! repetă el.

Nici de data aceasta nu primi niciun răspuns. O scară fără balustradă, cu trepte din lemn cobora pe lângă peretele din spate. Preocupat să nu facă niciun zgomot, Malberg numără fiecare treaptă; erau paisprezece. În casă era o linişte mormântală.

Ajuns în salon, privi în jur. Se simţea ca paralizat şi se învârti cu greu în jurul lui.

Involuntar privirea i se fixă pe uşa ce da în baie. Respira neregulat şi îşi auzea pulsul în ureche. Conştient de lipsa de sens a gândurilor lui, fixa cu privirea uşa, aşteptând ca Marlene să intre cu un halat de baie alb pe ea, cu părul strâns sub un prosop, şi să spună: De ce vii abia acum? Te-am aşteptat. Doar stabilisem o întâlnire. Iar Malberg ar fi răspuns: Da, dar am avut un vis urât. Să nu vorbim despre asta. Principalul este că ne-am regăsit. Să uităm cât mai repede ce-a fost. S-ar fi dus spre ea, ar fi strâns-

o în braţe şi i-ar fi şoptit Ia ureche: Acum totul este bine.

Malberg tresări. Îşi auzi numele:

— Lukas, Lukas!

Simţi apucătura energică a două mâini care îl scuturau, şi mai dură câteva secunde până când îşi dădu seama pe cine avea în faţă: femeia din braţele lui nu era Marlene. Era Caterina, care se apropiase de el fără zgomot.

— Unde este Paolo? întrebă el agitat, după ce reveni la realitate.

Caterina încă îl mai ţinea strâns pe Malberg.

— Nicio grijă, Paolo este sus, la uşă, şi veghează.

Malberg se desprinse brutal de Caterina şi arătă către uşa băii:

— Acolo era, acolo! bâigui el.

Amintirea îl gâtuia. Abia mai putea vorbi.

Caterina încuviinţă din cap, se duse la uşă şi se mai întoarse o dată, ca şi cum ar fi vrut să întrebe: Pot? Când Lukas nu avu nicio reacţie, apăsă clanţa, aprinse lumina şi dispăru în baie. Malberg o urmă şovăind.

Încăperea în faianţă de un alb strident, cu accesoriile din alamă, era penibil de curată. Această curăţenie perfectă îi dădea aerul steril al unei săli de operaţie. Impresia era întărită de faptul că încăperea era complet golită: niciun prosop, niciun săpun, niciun pahar pentru apă de gură sau un şampon – nimic. Şi nimic ce ar fi putut să ofere vreun indiciu asupra asasinării lui Marlene.

După ce ieşi din baie, privirea lui Malberg căzu pe locul în care îşi amintea că fusese intrarea. Îi făcu Caterinei un semn. Înainte de a apăsa clanţa uşii cu două canaturi, se opri o clipă. Apoi deschise uşa.

În spatele ei era zidul nefinisat.

Caterina dădea din cap nevenindu-i să creadă. Pe chipul lui Malberg se strecură un zâmbet triumfător.

— Acum mă crezi? întrebă el fără a aştepta un răspuns şi închise uşa care nu ducea nicăieri.

Salonul oferea imaginea unui confort plin de gust. Peretele din stânga, aflat în faţa băii, era ocupat de cărţi până în tavan, cu o uşă între ele, care da în dormitor.

Uşa era doar uşor întredeschisă, ca şi cum cineva ar fi părăsit

dormitorul în grabă. Malberg şovăi, avea reţineri să intre pur şi simplu în dormitorul lui Marlene. Dar îşi făcu curaj şi deschise uşa cu grijă. Cu mâna dreaptă căută întrerupătorul. Două aplice cu câte trei becuri scăldară dormitorul într-o lumină caldă. Un pat franţuzesc ocupa aproape întreg peretele din faţa lui.

Malberg încremeni. Deasupra patului atârnau aceleaşi fotografii frivole descoperite de el în dormitorul marchizei Falconieri.

— Ea este? se interesă Caterina după ce se uită mai bine la fotografii.

— Hm… făcu Malberg cu o indiferenţă jucată.

— Era o femeie neobişnuit de atractivă.

Caterina examina imaginile cu o privire invidioasă.

Malberg se prefăcu că nu a auzit remarca, şi se întoarse către şifonierul din stânga. Acestea gemea de cele mai elegante rochii, taioare şi alte piese de îmbrăcăminte. Fără îndoială că Marlene trăise pe picior mare.

Malberg se întoarse în salon, căutând indicii din care să poată trage concluzii asupra vieţii ei. Între cele trei uşi cu partea superioară arcuită, ce dădeau spre terasă, erau înşirate două duzini de fotografii înrămate de diferite mărimi. Într-una dintre ele, făcută la examenul de bacalaureat, Malberg se descoperi pe sine însuşi, un rând în spatele lui Marlene. Ce mult se schimbase ea!

Celelalte fotografii erau imagini din călătorii: singură în faţa turnului Eiffel, călărind o cămilă în deşert, la bordul unui transatlantic în Caraibe. Dar şi cu însoţitor într-o gondolă la Veneţia, pe Empire State Building la New York, şi la Berlin, cu poarta Brandemburger în spate.

— Bărbatul cine este? se interesă Caterina, care privea şi ea fotografiile.

— Nu am idee, mărturisi sincer Lukas.

Bărbatul era evident mai în vârstă decât Marlene, înalt, cu păr rar, cărunt. Privit mai de aproape nu era deosebit de simpatic. Frecvenţa cu care străinul apărea în fotografii nu lăsa impresia unei cunoştinţe întâmplătoare sau a unei legături de scurtă durată. Faţă de el, Marlene nu pomenise niciodată un partener de viaţă. Ba chiar Malberg rămăsese cu impresia că ea era

mândră de independenţa ei şi că nu voia să ştie nimic de bărbaţi. Nu, fotografiile de pe perete nu îl făceau să avanseze nici măcar cu un pas, şi în el se trezi bănuiala că tentativa de a depista urme în locuinţa lui Marlene nu era decât o pierdere de vreme. Ordinea scrupuloasă, curăţenia exagerată care te întâmpina peste tot nu te călăuzeau decât spre o singură concluzie: răspunzătorii pentru moartea lui Marlene îndepărtaseră orice urmă care ar fi furnizat vreun indiciu.

Dezamăgit şi plictisit deschise platforma rabatabilă pentru scris a unui birou în stil baroc aflat în stânga intrării la baie. Şi aici domnea aceeaşi ordine şi curăţenie provocatoare ca peste tot: coli de scris şi hârtie pentru corespondenţă aşezată ordonat, clame într-o cutie de plastic transparentă, mai multe role de bandă adezivă, un cuţit pentru desfăcut corespondenţa şi o foarfecă, nicio scrisoare personală, nicio notiţă, nicio însemnare – nimic.

Malberg deschise un mic sertar aflat în mijloc. Acesta opuse puţină rezistenţă când trase de mâner. Apoi se auzi brusc un zgomot metalic, şi sertarul se deschise. Era gol. Dar când Malberg încercă să îl împingă la loc, simţi din nou rezistenţă. Uitându-se în spatele lui, descoperi un lăţişor cu un medalion simplu; Caterina se apropie de el şi se uită la obiectul descoperit.

— Ce reprezintă acel desen ciudat de pe medalion?

Malberg ridică din umeri:

— Pare să fie un gen de cruce runică.

Se gândi un moment, apoi vârî medalionul în buzunar.

Malberg îşi îndreptă atenţia asupra unei casete-tezaur încastrată în perete la înălţimea ochilor. Uşa casetei cu dimensiunile de treizeci pe cincizeci de centimetri era prevăzută cu o încuietoare cu cifru numeric, însă nu era încuiată. Când o deschise, îl izbi un miros puternic de detergent. Aşa cum era de aşteptat, tezaurul era gol.

— Oamenii şi-au făcut bine treaba, remarcă Malberg încet. Au lucrat nişte profesionişti, care nu au scăpat nimic din vedere, dar absolut nimic.

Caterina încuviinţă din cap şi privirea îi alunecă pe peretele plin de cărţi.

— Ceea ce face ca totul să apară şi mai misterios.

Cărţile, în număr de vreo mie, o mie două sute, nu erau chiar atât de vechi încât să îi trezească lui Malberg interesul de anticar. Erau mai multe cărţi de specialitate din diverse domenii, de artă şi ghiduri turistice. Puţină beletristică.

Involuntar privirea lui Malberg căzu pe o cărticică legată în piele roşie. O recunoscu imediat. I-o făcuse cadou lui Marlene la întâlnirea foştilor colegi de clasă: un roman picaresc modern destinat elevilor. Titlul era *Die Feuerzangembowle.* Volumul fusese una din cărţile preferate ale lui Malberg din copilărie.

O scoase din raft şi o deschise la prima pagină, pe care scrisese o dedicaţie: *În amintirea primei întâlniri a clasei noastre şi a perioadei în care am învăţat împreună – Lukas.*

Căzut pe gânduri, aproape cu afecţiune întorcea pagină după pagină, când brusc se opri. Între paginile 160 şi 161 se afla chitanţa pentru un tichet de zbor cu Lufthansa. Malberg lăsă cartea jos şi examină mai atent chitanţa.

— Ce este? întrebă Caterina, căreia nu îi scăpase descoperirea.

— Un zbor pentru cursa de Frankfurt, chitanţa este emisă pe numele de Marlene Ammer. Malberg făcu o pauză şi exclamă: Dar data, data!

Caterina îi luă chitanţa din mână şi îl privi întrebătoare:

— 26 august?

— Marlene a fost omorâtă a doua zi după data la care voia să plece la Frankfurt. Şi cu toate că noi stabilisem să ne întâlnim şi să petrecem împreună câteva zile la Roma, nu mi-a spus nimic despre intenţia ei de a călători.

— Asta nu înţeleg, spuse Caterina şi examină chitanţa în lumină. Poate că a aranjat o amânare.

— Aşa o fi fost, zise Malberg resemnat.

Câteva minute privi în gol. Să fi fost Marlene pe fugă? Ce căuta la Frankfurt? Şi cine voia să împiedice această călătorie cu orice risc? Malberg constată cu oarecare amărăciune că nu o cunoştea deloc pe femeia care odată fusese importantă pentru el.

Chitanţa din carte era singurul indiciu care scăpase poliţiei, urmăritorilor ei sau celor care se aflau cumva în spatele întregului caz. Să fi ascuns ea intenţionat chitanţa în cartea *lui,*

pentru a-i lăsa un mesaj? Şansa ca el să descopere mesajul era de unu la o mie. Şi dacă ea voise să îi comunice ceva pe această cale neobişnuită, de ce nu lăsase un indiciu mai clar? De ce acest spectacol?

Malberg se gândea tensionat. Dar pe măsură ce o făcea, îşi dădea tot mai bine seama că chitanţa ar fi putut ajunge şi întâmplător în cartea lui. Poate că Marlene tocmai citea cartea. Cineva a sunat la uşă şi, pentru că nimeni nu trebuia să afle de planurile ei de plecare, a pus chitanţa în carte şi cartea înapoi în raft. Clătină din cap.

Caterina îi restitui chitanţa lui Lukas. Încurcătura în care se afla acesta o afecta. Deşi prin natura profesiei avea un spirit întreprinzător mai dezvoltat, nici ea nu vedea o perspectivă. Şi în plus nu se simţea deloc bine într-o casă străină învăluită într-un mister obscur.

— Paolo, mai eşti acolo? întrebă ea şoptit.

— Nicio grijă, veni de sus răspunsul tot atât de încet. Dar v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi cam încheia. Se face ora patru, iar bateria lanternei slăbeşte treptat. În plus sunt obosit mort. Nu mai sunt nici eu atât de tânăr.

Fără să ia în seamă gluma lui Paolo, Malberg zise:

— Băiatul are dreptate. Hai să încheiem! Luă cartea cu el şi puse chitanţa în ea. Acum ar trebui să plecăm.

Caterina confirmă uşurată cu un gest făcut cu capul. Era bucuroasă să plece din locuinţa acestei remarcabile femei.

— Şi lasă lumina aprinsă! şopti ea în drum către galerie.

CAPITOLUL 23

Sub tabloul sfântului Borromeo, ridicat la rangul de cardinal secretar de stat în secolul al XVI-lea de către unchiul lui, papa Pius al IV-lea, se întruniseră şase bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu priviri hotărâte. Monumentala pictură din biroul prefectului congregaţiei era singura podoabă din încăperea mai curând golaşă. În prim plan se afla un birou lat, greu. În centru era o masă de refectoriu goală, cu câte patru scaune pe fiecare parte laterală, şi unul în cap de masă, de unde privirea cădea pe o cruce fixată în perete.

Întâlnirea începu în linişte. Chiar salutul reciproc se rezuma la o înclinare demnă, tăcută, a capului atunci când fiecare intra în încăpere.

Nu era ceva neobişnuit la întâlnirile de acest gen, deoarece cardinalul Bruno Moro, conducătorul Sfântului Oficiu, trecea drept un duşman al vorbăriei inutile. Neobişnuită era mai curând ora întâlnirii. Limbile albastre ale Rolexului său, un cadou primit la împlinirea vârstei de şaptezeci de ani din partea fostei lui episcopii, arătau orele unsprezece noaptea. La această oră în mod obişnuit la Vatican domnea pacea clericală.

În timp ce Moro, în spatele biroului său, era încă adâncit în studierea hârtiilor, cei care intrau luau loc unul după altul la masa din mijloc. Şi tot unul după altul puneau mâna dreaptă pe dosul mâinii stângi, cu privirea aţintită în faţă, ca şi cum ar fi aşteptat anunţarea Judecăţii de Apoi. În stânga, întors către fereastra cea mare a camerei, *monsignor* Giovanni Sacchi, secretar particular al ultimului papă, tuns milităreşte, cu ochelari ieftini cu ramă din nichel pe o faţă de parcă i-ar tuna şi i-ar fulgera. Umbla zvonul că Sacchi se autocastrase, după exemplul sfântului Dominic. Sacchi ocupa înalta funcţie de arhivar general al Sfinţiei Sale şi era şeful arhivei Vaticanului.

Cu puterea ce i se atribuise, el veghea asupra documentelor ce nu puteau fi aduse niciodată la cunoştinţa unui simplu creştin, privitoare la mănăstirile secrete unde erau crescuţi copiii de

preoţi şi episcopi, despre sfinţi care în timpul vieţii fuseseră mai puţin sfinţi decât îi arătau pioasele imagini de prin biserici şi decât se băteau câmpii despre ei. Despre păcatele unor papi îndoielnici. Şi despre anulările căsătoriilor unor înalte personalităţi şi pretextele folosite.

Alături de Sacchi se aşezase Frantisek Sawatzki, cu părul alb, cam de cincizeci şi cinci de ani, încovoiat de parcă purta pe umeri răspunderea tuturor suferinţelor lumii. Ca prefect al Consiliului pentru afaceri publice al Bisericii, lui Sawatzki îi revenea ingrata sarcină de a face uşor asimilabile poporului hotărârile Sfinţiei Sale papa. Avea şi misiunea de a curma din faşă discuţiile referitoare la prepuţul Domnului nostru Isus şi problema dacă Isus la ridicarea sa fizică la cer nu a luat cu sine acea parte care este venerată ca relicvă de către mulţi pământeni.

Departe de aceste gânduri blasfemice, Archibald Salzmann privea strâmbând din nas suprafaţa mesei, din care se ridica un iz penetrant de soluţie pentru întreţinerea mobilei. Salzmann, un om venit din afară pentru o carieră rapidă în Curie, ceea ce i-a atras mulţi pizmaşi, promovase în ciuda tinereţii lui – la Vatican asta însemna uşor peste şaizeci de ani – în funcţia de prosecretar pentru instruire, fiind astfel răspunzător de toate universităţile şi instituţiile educative ale Bisericii. Dar nici măcar cei care îl invidiau nu îi puteau contesta o cultură universală incredibilă.

În faţa lui, cu spatele la cadrul întunecat al ferestrei, stătea, mai curând plictisit, John Duca, şeful IOR, ca întotdeauna într-un costum gri din flanel, cu un zâmbet fin ironic pe buze, ceea ce îl deosebea clar de ceilalţi înveşmântaţi în negru.

Profesorul Jack Tyson, fiu al legendarului profesor la Harvard, John Tyson, care pusese într-o grea situaţie Vaticanul, cu propunerea sa de a înlocui giulgiul de la Torino cu o copie, stătea în dreapta lui Duca şi încerca să omoare timpul bătând darabana cu degetele mâinii drepte pe suprafaţa mesei. Dacă erai mai atent, puteai recunoaşte ritmul din *Marşul River Kwai.*

Ceea ce trezea nemulţumirea lui *monsignor* Abate, secretarul personal al cardinalului Bruno Moro, care cu un creion ascuţit şi un teanc de coli albe luase loc alături de Tyson, pentru a nota

fiecare propoziţie rostită aici. Asta deoarece cardinalul împărtăşea ideea că doar ce rămânea sub formă scrisă avea importanţă. Abate îi aruncă lui Tyson o privire dojenitoare, şi, când aceasta nu avu niciun efect, dădu din cap atât de energic, încât profesorul încetă bătutul darabanei schiţând şi un gest de scuză.

Cu excepţia lui Tyson, care venise la colocviu cu o cursă aeriană din Massachusetts şi căruia i se permisese pentru prima dată să arunce o privire în spatele zidurilor leonine, pe ceilalţi îi unea ceva comun: erau inamici consacraţi ai cardinalului secretar de stat Philippo Gonzaga.

— V-am invitat aici la această oră din noapte, sfâşie vocea răguşită a lui Moro liniştea tensională, în timp ce el se ridica de la birou şi lua loc în capul mesei de consiliu, pentru că aici, printre noi, s-a săvârşit o crimă monstruoasă.

Cardinalul îi făcu arhivarului papei un semn încurajator.

Mutra întunecată a lui Sacchi se înnegri şi mai tare, şi monseniorul mormăi fără să ridice privirea:

— Giulgiul Domnului nostru Isus – mă refer la original – a dispărut din tezaurul arhivei secrete.

Frantisek Sawatzki sări în picioare şi strigă emoţionat:

— Ce înseamnă „a dispărut”, frate întru Christos? Sunteţi bun să vă exprimaţi ceva mai precis?

— Dispărut înseamnă că nu mai este aici!

Cel răspunzător de arhiva secretă ridică privirea.

— O clipă, ripostă Archibald Salzmann, din câte ştiu eu, arhiva secretă a Vaticanului este asigurată ca Banca Angliei şi pe această planetă există doar trei oameni care au acces nelimitat la aceste spaţii. Aceştia sunt Sfinţia Sa, cardinalul secretar de stat Gonzaga, şi dumneavoastră, *monsignore,* ca şef al arhivei secrete. Acest lucru reduce simţitor numărul suspecţilor. Nu credeţi?

Sacchi dădu energic din cap şi privi neajutorat în jur, lentilele ochelarilor lui cu ramă de nichel sclipind ca şi cum ar fi vrut să se apere de privirile duşmănoase îndreptate către el.

— Pentru mine este un mister cum de s-a putut întâmpla, se bâlbâi el cu voce joasă.

— Şi de când ştiţi de pagubă, Eminenţă? se interesă John Duca,

întorcându-se către cardinal.

— De trei săptămâni, răspunse Moro şi strânse nervos rezemătoarele pentru braţe ale scaunului. Am vrut să îi ofer posibilitatea monseniorului Sacchi să clarifice problema, înainte de a vă face cunoscută catastrofa.

— Cine ştie până acum despre acest lucru?

Archibald Salzmann, prosecretarul pentru învăţământ, se mişcă neliniştit în scaunul său.

Sacchi vru să răspundă, dar cardinalul îi tăie vorba:

— Când m-a informat monseniorul, l-am rugat să nu îi comunice Sfinţiei Sale. Să se bucure de vacanţa sa la Castelul Gandolfo. Iar când Sacchi a vorbit cu cardinalul secretar de stat, Gonzaga a făcut un acces de furie nedemn de un creştin şi l-a bănuit pe arhivar.

Secretarul personal al cardinalului nota sârguincios.

— Pe Sfânta Fecioară şi pe toţi sfinţii! Salzmann lovi în masă cu palma. În final se pune problema doar a doi suspecţi: *Monsignor* Sacchi şi cardinalul secretar de stat Gonzaga.

— Dacă mă întrebaţi pe mine… Moro îşi frângea mâinile ca şi cum ar fi vrut să se roage cu ardoare. I se albiseră oasele mâinilor. Apoi continuă: Noi, cei adunaţi aici, nu suntem prieteni ai lui Gonzaga, Dumnezeu să ne ierte. Dar în niciun loc din Sfânta Scriptură nu se cere să îi iubim pe cei răi…

— Eminenţă, spuneţi ce gândiţi, îl întrerupse Frantisek Sawatzki pe cardinal. Gonzaga devine tot mai mult un risc pentru Curie. Trebuie să plece.

Monsignor Abate îi aruncă cardinalului Moro o privire întrebătoare, ca şi cum ar fi vrut să spună: Să pun şi aceste cuvinte pe hârtie? Totuşi prefectul Sfântului Oficiu arătă cu degetul spre procesul-verbal, şi Abate cedă smerit.

— Dacă înţeleg bine, remarcă Archibald Salzmann pe un ton coborât, vă gândiţi la o procedură de destituire? Aşa ceva a avut loc ultima dată în Evul Mediu, şi cu ajutorul violenţei!

Cardinalul Moro ridică din umeri. Tăcea.

Sfios, cum nu îi stătea în caracter, John Duca ceru cuvântul:

— Dacă îmi permiteţi remarca, eu am impresia că în ultimul timp Curia a avut puţin noroc de cardinali…

— Vorbiţi de ex-cardinalul Tecina? întrebă Salzmann.
— Exact.
— Asta este de domeniul trecutului! Se spune că s-a retras într-un burg de pe Rin. Probabil că încă nu s-a vindecat în urma înfrângerii suferite la alegerile papale.
— Tecina? întrebă Sawatzki.
— Între timp şi-a întors pe dos şi numele, explică Duca.
— Adică? vru să afle Sawatzki.
— Ex-cardinalul nu îşi mai citeşte numele de la stânga la dreapta, cum ar face orice creştin cucernic, ci de la dreapta la stânga, ceea ce este împotriva credinţei noastre.
— A-n-i-c-e-t, pronunţă pe litere monseniorul secretar Abate, încet, ca pentru sine.
Cardinalul Moro îşi făcu instinctiv semnul crucii.
Archibald Salzmann adăugă explicativ:
— Este numele unui demon, al Antihristului şi întruchiparea răului.
Cardinalul îl măsură pe John Duca cu ochii mijiţi.
— De unde ştiţi de fapt…
— Eu cred, începu ceremonios John Duca, că vă sunt dator cu o explicaţie.
Cardinalul Bruno Moro răspunse supărat:
— Chiar că mă faceţi curios!
— Ca să fiu scurt, m-am întâlnit în urmă cu câteva zile, tainic, cu ex-cardinalul care acum se numeşte Anicet…
În încăpere se iscă zarvă.
— Trădător!
— Nu poate fi adevărat!
— Şi mai departe?
Duca ridică braţele.
— Dacă veţi cunoaşte amănuntele, veţi condamna mai puţin purtarea mea. Anicet ne are pe toţi, întreaga Curie, la mână. Mi-a pus în faţă, pe masă, o listă cu Ordo JP şi a spus că o va publica dacă nu îi satisfac cerinţele. Nu mai este nevoie să vă spun ce nume se află pe această listă.
Brusc se aşternu o linişte mormântală.
Moro dădu din cap şi zise:

— Ex-cardinalul, un şantajist! Despre ce era vorba?

— Despre giulgiul Domnului nostru Isus!

Toţi cei din jurul mesei îl priveau pe John Duca, de parcă i-ar fi ameninţat cu veşnica osândă.

— De unde ştia individul evenimentele legate de giulgiu? întrebă răguşit Moro. Existau doar o duzină de oameni care le cunoşteau, printre care profesorul John Tyson. Iar acesta a depus jurământ sfânt că va lua cu el în mormânt taina. Aşa să fi fost?

Moro îl străpunse cu privirea pe Jack Tyson.

Acesta se apără cu o mişcare a braţului şi răspunse:

— Cardinale, tatăl meu John mi-a povestit cu puţin înainte de a muri în ce se băgase cu scrisoarea adresată papei. Şi fiţi sigur că, chiar dacă am cunoştinţă de unele amănunte, pot să tac precum un peşte.

Moro îi măsură cu privirea pe toţi cei din jurul mesei. Apoi rămase cu ochii la John Duca.

— Şi ce voia Tecina sau Anicet, sau cum l-o fi chemând acum pe acest diavol?

— Susţinea că el şi frăţia lui se află în posesia giulgiului Domnului nostru Isus.

— Imposibil!

— Aşa credeam şi eu. Dar Anicet insista. Un bărbat aflat deasupra oricărei bănuieli a dus personal relicva la burgul Fideles Fidei Flagrantes.

— Nu mai continuaţi, îl întrerupse cardinalul Moro, bărbatul era Philippo Gonzaga!

Giovanni Sacchi scoase un strigăt scurt, dar puternic, ca şi cum un pumnal i-ar fi pătruns în spinare.

— Gonzaga, cardinalul secretar de stat, gemu el clătinând capul.

— Chestiunea are însă un clenci, continuă John Duca, şi acesta reprezintă motivul pentru care mi s-a adresat mie. Savanţi renumiţi, membri ai frăţiei lui, au afirmat că Gonzaga nu le-a dat giulgiul original, ci o copie din ordinul Curiei.

— Dar asta este absolut imposibil, interveni cardinalul, care se înroşi la faţă. Ar însemna că giulgiul original este cel de la Torino. Însă toate verificările publicate afirmă contrariul. Nu,

este complet absurd!

— Şi eu am spus asta. Dar Anicet crede că există o explicaţie foarte simplă. Falsificatorul giulgiului nu a făcut o *singură* copie, *ci două!*

Monsignor Sawatzki, parcă prăbuşit în sine, dădea din cap mai-mai să lovească masa cu bărbia.

— Din punctul de vedere al falsificatorului asta înseamnă profit dublu!

— Fraţii mei întru Christos, interveni Archibald Salzmann, acceptând că bănuiala dumneavoastră este întemeiată, atunci eu vă pun întrebarea: Unde se află giulgiul original al Domnului nostru Isus? Salzmann aruncă o privire asupra celor din jurul mesei şi adăugă: Cine se află în spatele acestei fărădelegi?

— Mie îmi vine în minte un singur nume, răspunse cardinalul Moro.

Sacchi îl aprobă.

Ca şi *monsignore* Sawatzki.

— Cardinalul secretar de stat Gonzaga, spuse John Duca şi mai ridică şi din umeri, de parcă răspunsul lui ar fi fost ceva jenant.

— Gonzaga, Gonzaga, Gonzaga! exclamă cardinalul Moro tot mai furios. Uneori cred că Dumnezeu ne-a trimis un diavol sub formă de cardinal, pentru a ne supune unui test!

Secretarul lui Moro, Abate, îşi plecă capul şi îşi împreună mâinile a rugăciune. Încetase de mult să mai noteze fiecare cuvânt. Experienţa îl învăţase pe Abate că cele scrise pot deveni cea mai temută armă a adversarului.

Cardinalul Moro, întors către John Duca, puse următoarea întrebare:

— Fraie întru Hristos, nu aţi putea afla şi ce este cu suta de mii de dolari pe care Gonzaga o avea cu el când s-a petrecut accidentul?

— Din păcate, nu. După cum ştiţi, cardinalul secretar de stat dispune de un buget propriu destinat chestiunilor speciale. Acest buget are un cont propriu, ce nu apare în niciun bilanţ al Băncii Vaticanului sau al Instituto per le Opere Religiose. Din câte ştiu eu, acest cont şi soldul lui sunt păstrate într-unul din cele şapte tezaure ale arhivei secrete, unde se găsea şi giulgiul Domnului

nostru.

Ochii tuturor se îndreptară către Giovanni Sacchi, şeful arhivei secrete.

Monsignore Sacchi clătină din cap:

— Nu, nu, nu! Să mă păzească Dumnezeu de această încercare! La preluarea acestei funcţii am depus un sfânt jurământ înaintea Domnului de a respecta toate legile sfintei Biserici. Acesta îmi impune să păstrez secretul asupra a tot ce ştiu, cunoştinţe pe care le voi lua cu mine în mormânt.

— Şi dacă este în joc dăinuirea sfintei Biserici?

— Legea Bisericii nu cunoaşte excepţii. Nu ar trebui să vă explic aceasta tocmai dumneavoastră, Eminenţă. În rest, nu păcătuiesc dacă vă spun că ştiu unde păstrează Gonzaga documentele referitoare la contul lui.

Suspiciunea crescu.

Monsignor Sawatzki privi neîncrezător într-o parte, ignorându-l pe şeful arhivei secrete. În penibila linişte ce se aşternuse, se auzi vocea acestuia:

— Cine spune de fapt că Gonzaga a primit banii păcătoşi pentru giulgiul Domnului nostru? Având în vedere însemnătatea obiectului respectiv, o sută de mii de dolari reprezintă o blasfemie. Iar Gonzaga nu este omul care să dea giulgiul pe un blid de linte.

— Gândim cu toţii la fel? interveni Archibald Salzmann.

Cardinalul zise:

— Bani care să-i cumpere tăcerea.

— Cu banii, Gonzaga a astupat gura unui complice, spuse Salzmann.

John Duca dădu confirmativ din cap şi zise:

— Cardinalul secretar de stat ar trebui supravegheat. Frecventele lui deplasări, întâlnirile lui obscure din interiorul Curiei îl fac extrem de suspect.

Figura şi aşa frământată de griji a lui Bruno Moro, se întunecă şi mai mult:

— Şi cum vreţi să facă asta, frate întru Christos? Gonzaga este îndrituit prin natura funcţiei să susţină contactele Curiei cu lumea. El este pe de o parte ministrul de externe al statului

papal, şi pe de altă parte şeful guvernului în interiorul zidurilor leonine. Ceea ce presupune o mulţime de conferinţe, colocvii şi discuţii. Cum vreţi să îl supravegheaţi pe acest om, fără să bată la ochi?

— Dacă îmi permiteţi observaţia, interveni *monsignor* Abate, ar trebui să încercăm să îl atragem de partea noastră pe Giancarlo Soffici, secretarul lui Gonzaga.

Propunerea stârni reacţii diverse. Sawatzki şi Salzmann considerau încercarea ca riscantă. *Monsignor* Sawatzki zise că ar fi ca şi cum Gonzaga s-ar înfăţişa la *monsignor* Abate, rugându-l să îl spioneze pe şeful lui, cardinalul Moro. Bineînţeles că Abate i-ar aduce imediat la cunoştinţă acest lucru lui Moro.

Dimpotrivă, John Duca îl considera pe Soffici un om care suferea ca un câine din cauza aroganţei şi a setei de putere a cardinalului secretar de stat şi care în ciuda poziţiei înalte şi a vârstei înaintate nu fusese promovat nici măcar diacon papal.

— Îmi imaginez că… începu el.

Moro întrerupse ideea pe care John Duca voia să o dezvolte:

— Se cade ca mai întâi cardinalul Gonzaga să îl propună pe Soffici pentru promovarea ca diacon papal.

— Eminenţă, chiar credeţi că Sfinţia Sa va respinge propunerea *dumneavoastră* de a-l promova pe Soffici? întotdeauna se găseşte o motivaţie plauzibilă. Pentru cardinalul secretar de stat ar reprezenta o adevărată blamare. Şi sunt sigur că Soffici vă va rămâne extrem de îndatorat. În acest fel vom planta un purice în blana lui Gonzaga.

— O idee deloc rea!

Pe faţa lui Moro se ivi pentru prima dată un zâmbet, dar un zâmbet perfid.

Monsignore Sacchi sări în picioare şi strigă iritat:

— Fraţilor întru Hristos, nu vă daţi seama că şi noi suntem pe punctul de a plăti cu rău pentru rău? Nu suntem noi înşine suficient de vinovaţi? Noi, oamenii Bisericii, succesori ai sfântului Petru, ne comportăm ca fariseii din templu, care l-au alungat pe Domnul nostru. Interesul nostru ţine mai mult de viciu şi de delict decât de credinţă şi de mântuire. Setea de putere şi exercitarea influenţei în ierarhia apostolică nu se dau în

lături nici măcar de la crimă. Ce spune profetul Ieremia? «Într-adevăr, vă puneţi nădejdea în vorbe amăgitoare, neîntemeiate. Apoi veniţi aici, intraţi în acest templu numit după numele meu, în faţa mea, şi spuneţi „Suntem salvaţi!” şi totuşi, apoi vă continuaţi grozăviile. Vedeţi în această casă un cuib de tâlhari?»

Scos din fire, *monsignore* îşi scoase ochelarii şi-şi şterse lentilele cu o batistă albă. După care se prăbuşi înapoi pe scaun.

Cardinalul Moro îl privi pe Sacchi lung şi cercetător. Nu era obişnuit cu astfel de accese de furie din partea şefului arhivei, de obicei un tip reţinut. Când privirile li se întâlniră, prefectul Sfântului Oficiu începu să vorbească exagerat de încet:

— *Monsignore*, nobleţea şi credinţa în lege vă onorează, dar acum este în discuţie faptul că diavolul s-a strecurat între zidurile noastre şi a pus stăpânire pe cel mai înalt demnitar. Şi aşa cum ne învaţă istoria Bisericii, în cazurile dificile diavolul se întâmpină doar cu foc şi sabie. Frate întru Hristos, cum să ne eliberăm din lanţurile în care Biserica a fost prinsă din cauza unor circumstanţe ostile? Moro ridică tonul: Vă întreb, cum? Răspundeţi, monsignore!

Sacchi privi mut în faţă.

Discursul lui Moro deveni şi mai violent:

— Nu pricepeţi că este vorba despre existenţa noastră, a dumneavoastră, a mea, a tuturor? Şi nu este vorba doar de noi, este vorba despre dăinuirea Bisericii. Şi o figură-cheie este în acest caz cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga.

— Ce se opune unei proceduri de demitere? se interesă prudent Sacchi. Dumneavoastră, eminenţă, din câte ştiu, faceţi parte din cei douăzeci şi cinci de auditori ai forului.

— A, frate întru Hristos, aceasta ar fi soluţia cea mai complicată a problemei noastre. *Sacra Romana Rota* se compune din cele mai diverse grupări şi curente din Vatican, din conservatori şi progresişti, elitişti şi populişti. Deci este extrem de greu să întruneşti o majoritate. În plus, un asemenea proces se desfăşoară sub supravegherea mai multor instanţe. Hotărârea poate surveni după ani, poate chiar după zeci de ani. În acest răstimp diavolul ar apuca să-şi desăvârşească opera. Nu, trebuie să găsim o altă soluţie. În ce vă priveşte pe dumneavoastră,

profesore Tyson! Motivul venirii dumneavoastră aici…

Cardinalul Moro amuţi. Privea către uşă. Moro recunoscu sunetul scos de clanţa apăsată. Acum aceasta atrase şi altora atenţia. În crăpătura uşii se ivi capul chel al lui Gonzaga.

— Am văzut lumină, spuse cam surprins cardinalul secretar de stat. Sfântul Oficiu dezbate şi la ore atât de târzii?

În timp ce intra şi închidea uşa după el, în încăpere se răspândea izul pătrunzător al parfumului său scump. Dar, în această situaţie, celor de faţă li se păru că adulmecă respiraţia diavolului.

CAPITOLUL 24

Treptat Malberg începu să simtă lipsa banilor. Ştia că folosind cardul de credit ar fi lăsat urme, aşa că avea nevoie de bani lichizi. Desigur că ar fi putut să o sune pe *Fräulein* Kleinlein şi să îi ceară să transfere o anumită sumă în contul Caterinei. Dar nici acest lucru nu era lipsit de riscuri. Aşa că decise să se ducă la München folosind micul Nissan al Caterinei. Cu promisiunea că se va întoarce în seara următoare.

Ajuns la München, evită să treacă pe la locuinţa sa din cartierul Griinwald. Se duse direct la anticariatul din Ludwigstrasse. Când sosi, era aproape ora patru. După ce verifică dacă nu era supravegheat, intră în magazin.

Tocmai ieşea un bărbat înalt, bine îmbrăcat, care ducea un pachet. Malberg îl văzu urcând într-o limuzină care îl aştepta şi care plecă apoi încet către centru.

— Dumneavoastră, *Herr* Malberg? îşi salută *Fräulein* Kleinlein şeful. Nu o să vă vină să credeţi ce se petrece aici. De două ori a venit poliţia!

— Ştiu, ştiu, încercă Malberg să calmeze femeia emoţionată şi o orientă către biroul din partea din spate a magazinului.

Aici îi explică în câteva cuvinte ce se întâmplase, că nu avea nicio legătură cu asasinarea lui Marlene şi că afacerea cu *marchesa* căzuse.

— Am nevoie de bani, zise el după ce termină relatarea.

— Nicio problemă, tocmai am vândut o *Schedelsche Weltchronik* cu 46 000 de euro. Deschise caseta verde din oţel de pe birou în care se păstrau de obicei încasările zilnice. Adăugă: era un rus, sau un ucrainean, se pricepea ceva la cărţi vechi, nici nu a încercat să negocieze şi a plătit cu bani peşin.

Malberg privi cu plăcere la bancnotele de câte cinci sute de euro din casetă şi, după ce examină una dintre ele şi stabili că era veritabilă, spuse:

— Înregistraţi zece mii de euro la consum propriu şi restul predaţi-l la bancă. Şi mai este ceva!

Malberg scoase din geantă cartea luată din locuinţa lui Marlene şi din carte scoase cecul pe care îl purta la el de zile întregi.

— Vă rog să restituiţi cecul contra chitanţă. Dar fiţi atentă. Pierderea lui ar avea urmări catastrofale. Ştiţi că orice purtător îl poate încasa.

Fräulein Kleinlein dădu din cap oarecum jignită. I se părea total inutil ca Malberg să îi explice importanţa unui cec.

— Şi mai departe? Adică ce vreţi să faceţi în continuare? Vreţi să mergeţi la poliţie? se interesă ea cu prudenţă.

— Ar fi o prostie! spuse repede Malberg. Dispar înainte ca cineva să fi băgat de seamă că am fost pe aici. Trebuie să mă întorc la Roma. Doar acolo pot clarifica ce s-a întâmplat de fapt. Câteva săptămâni vă puteţi descurca fără mine. Sper că mă veţi ţine la curent telefonic. În orice caz nu veţi telefona de la acest aparat, şi nici de pe telefonul mobil. Sunt sigur că toate circuitele sunt ascultate. Aveţi pe cineva de încredere, la care vă pot lăsa un mesaj dacă va fi nevoie?

— Sora mea, Margot, răspunse *Fräulein* Kleinlein.

Ea luă un bloc cu bileţele de hârtie pentru note, scrise pe primul bilet numărul de telefon şi îi întinse bucata de hârtie lui Malberg.

— Trebuie să vedeţi şi corespondenţa, spuse ea şi arătă spre un teanc de scrisori. Cred că aveţi printre scrisori şi unele personale.

Apoi luă banii, cu excepţia celor zece mii de euro, şi îi puse la un loc cu cecul în geanta ei pentru umăr.

— Grăbiţi-vă, băncile închid curând, strigă Malberg în urma angajatei şi încuie uşa magazinului.

Atârnă la vedere tăbliţa cu „închis”.

Biroul avea o singură fereastră, prevăzută cu gratii, ce da spre curtea interioară. Nici măcar vara nu se rătăcea pe aici vreo rază de soare. Deşi afară era încă lumină, Malberg a trebuit să aprindă lampa de birou cu abajur galben, o monstruozitate lipsită de bun gust din anii ’30 ai secolului trecut.

Începu să desfacă scrisorile aflate pe birou în faţa lui. Era pierdut în gânduri, când privirea îi căzu pe blocul pătrat cu bileţele pentru note, din care *Fräulein* Kleinlein rupsese puţin mai înainte prima hârtie.

Malberg lăsă deoparte o scrisoare fără importanţă şi începu să frece hârtia de pe bloc cu vârful unui creion ţinut aplecat. În acest mod, în copilărie transpunea pe hârtie modele de monede. Acum, după ce trecu doar de câteva ori cu vârful creionului peste blocul de notiţe, apăru numărul de telefon abia scris de *Fräulein* Kleinlein pe bileţelul pe care îl rupsese din bloc.

Se opri brusc, luă cartea ce o adusese cu el de la Roma şi o deschise. Chitanţa pentru tichetul de zbor se mai afla încă între paginile 160 şi 161. De prima dată când luase în mână cartea în locuinţa lui Marlene, îi sărise ceva în ochi. Se părea că Marlene folosise pagina respectivă ca suport pentru scrierea unei notiţe pe un bilet.

Malberg începu cu mare atenţie să scoată la iveală urma lăsată. Era o treabă anevoioasă, căci exista şi pericolul de a strica totul, dacă proceda prea brutal.

De la început deveni clar că amprenta notiţei făcută de Marlene era formată din două scurte rânduri de litere şi un număr de telefon:

tel – nkfu – of

m – iserp – z

+4969215-02

Malberg trase adânc aer în piept. Acesta să fi fost indiciul la care sperase?

Prefixul telefonic 0049 era al Germaniei, 069 era prefixul oraşului Frankfurt/Main, iar următoarele numere indicau o firmă cu un interior.

Dacă ar fi fost după el, Malberg s-ar fi repezit să formeze numărul telefonic. Dar riscul era prea mare.

Respiră uşurat când *Fräulein* Kleinlein se întoarse şi îi înmână chitanţa care certifica restituirea cecului.

— Trebuie să plec, mormăi el abia inteligibil şi întinse mâna după cartea în care era chitanţa pentru tichetul de zbor. Aşeză deasupra ei bancnotele de cinci sute de euro şi biletul cu numărul de telefon al surorii lui *Fräulein* Kleinlein. Apoi spuse: Rămâneţi cu bine!

Ca şi cum ar fi vrut să îşi ia rămas-bun şi de la cărţile sale, se mai întoarse o dată înainte de a părăsi magazinul. Lui *Fräulein*

Kleinlein nu îi scăpă acest gest ciudat. Înghiţi în sec şi întrebă discretă:

— Când vă întoarceţi?

— Nu ştiu, chiar nu ştiu. Am multe de rezolvat. Deci vă doresc afaceri bune!

Era mort de oboseală, aşa că decise să înnopteze într-un hotel de la marginea de sud a oraşului. Hotelul purtând pompoasa denumire „Diplomat”, era cunoscut pentru seriozitatea lui. Pe lângă aceasta, la subsol avea un restaurant grecesc, unde găseai cel mai bun calmar din oraş.

Pentru că dispoziţiile de înregistrare poliţienească în Germania erau de departe mult mai lejere decât în Italia şi niciun recepţioner nu te întreabă de documente personale, Malberg se înregistră sub numele de Andreas Walter şi primi o cameră la etajul doi, cu automat pentru băuturi şi curăţarea încălţămintei pe coridor.

Malberg se prăbuşi cu un oftat pe unicul fotoliu din cameră, apoi deschise cartea, al cărei conţinut literar devenise între timp secundar şi puse mâna pe telefon. Cu mâna tremurândă formă numărul descoperit pe fila cărţii.

Formase numărul ca în transă, fără să ştie cine va răspunde la celălalt capăt al firului şi nu îşi pregătise niciun răspuns din partea lui. Doar bănuia că numărul trebuia să aibă o legătură oarecare cu Marlene.

Când auzi sunetul apelului reuşit, i se tăie răsuflarea. Brusc îşi reveni. De la capătul firului se auzi o voce plăcută de femeie:

— Hotel Frankfurter Hof, bună ziua.

Malberg încremeni. Încerca să tragă o concluzie din cele auzite. Se uita pierdut la însemnarea scoasă la iveală pe pagina cărţii. Primul rând devenea evident Frankfurter Hof. Şi astfel se clarifica şi al doilea rând: am Kaiserplatz.

Telefonista repeta nerăbdătoare:

— Alo? Vorbiţi, vă rog. Alo!

Fata întrerupse legătura.

Malberg trânti şi el dezamăgit receptorul în furcă. Se aşteptase la mai mult. Că Marlene voia să plece la Frankfurt ştia deja. Iar faptul că rezervase în acest scop o cameră la hotel, nu era nicio

minune. Iarăşi o fundătură. Era exasperat.

CAPITOLUL 25

Când Anicet coborî din taxi în dreptul casei de pe Luisenstraat 84, începu să plouă uşor. Casa, aflată între Stadhuis şi Veemarkt, avea faţada îngustă şi patru nivele, ca toate casele de pe această parte a străzii.

Sosea neanunţat. Mai întâi pentru că Ernest de Coninck nu avea telefon – în orice caz nu figura în cartea de telefon – şi pentru că Anicet socotise că falsificatorul ar fi refuzat orice vizită, dacă ar fi aflat motivul.

Soneria de la casa cu numărul 84 nu avea înscrisă în dreptul ei niciun nume şi, după ce sună, pentru început nu se întâmplă nimic. Abia după ce apăsă mai hotărât butonul soneriei, la etajul trei se deschise o fereastră, la care îşi făcu apariţia o scăfârlie noduroasă, cu păr rar şi barbă ondulată, albă. Avu impresia vagă că îl mai văzuse pe bătrân.

— Domnul de Coninck? strigă Anicet.

— Aici nu locuieşte niciun de Coninck! fu răspunsul răstit.

Bătrânul trânti fereastra închizând-o.

Anicet îşi şterse cu palma apa de pe faţă, când auzi o voce de femeie de la etajul întâi al casei de pe cealaltă parte a străzii:

— Trebuie să întrebaţi de maestru sau, şi mai bine, de Leonardo. Altfel de Coninck nu reacţionează. Ştiţi, este cam ciudat!

Înainte de a fi apucat să pună o întrebare, capul bătrânei dispăru în spatele perdelei.

Toate acestea i se părură lui Anicet ceva cam bizare, dar pentru a-şi atinge scopul, mai sună încă o dată insistent.

Când scăfârlia noduroasă apăru pentru a doua oară la fereastră, Anicet strigă:

— Maestre Leonardo, doar un cuvânt. Aş vrea să vorbim. Este vorba despre arta dumneavoastră.

În clipa următoare ceva vâjâi, şi Anicet nici nu îşi dădu seama cum printr-un salt lateral se putu salva de un proiectil lansat de sus. Legată de o sfoară, se balansa în aer o cheie cât un lat de

palmă. Ignorând prima impresie, Anicet consideră ceea ce se întâmpla ca fiind o invitaţie de a descuia uşa de la intrare şi a pătrunde în casă. Nici nu descuiase bine uşa, că îi şi fu smulsă cheia din mână şi porni şuierând în sus cu aceeaşi viteză cu care venise.

Deasupra holului se ridica o boltă întunecată. În partea din spate a încăperii goale, iluminată sărăcăcios doar de o aplică, o scară abruptă, asemănătoare cu cea de la un coteţ de păsări, ducea la nivelul superior. Când Anicet puse piciorul pe prima treaptă, se produseră nişte scârţâieli şi nişte gemete care se amplificară cu fiecare treaptă urcată.

Ajuns sus, îl întâmpină un moşneag stors, în ciorapi-pantalon roşii şi cu o tunică medievală; în acea clipă Anicet îşi dădu seama de ce crezuse că îl mai văzuse pe acest om. Emst de Coninck arăta întocmai ca Leonardo da Vinci. Ba chiar era înclinat să creadă că era el în persoană.

— Vă salut, *messer* Leonardo, spuse Anicet fără ca tonul lui să lase impresia că l-ar lua peste picior pe bătrân. Numele meu este Anicet.

— Sunteţi un popă, nu mă înşelaţi pe mine! strigă Leonardo iritat. Vă urăsc pe voi, pe toţi!

— Nu sunt popă, credeţi-mă! ripostă imediat Anicet.

Sub pardesiu purta un costum gri şi cravată cu imprimeuri verzi şi se mira cum de ajunsese bătrânul la acea concluzie. Era adevărat că bărbaţii din branşa bisericească aveau o fizionomie caracteristică – obraji uşor îmbujoraţi, o faţă de consistenţa aluatului şi o privire artificial însufleţită –, dar Anicet credea că, după ani lungi de abstinenţă, pierduse aceste caracteristici. Era evident că se înşelase.

Pentru a nu mai încurca lucrurile, Anicet zise:

— Bine, vă voi spune adevărul. Am fost cardinal papal, dar este mult de atunci.

— Asta spuneam şi eu, privirea mea nu mă înşală, mormăi aproape neinteligibil Leonardo, şi imediat întrebă: Ce doriţi?

— Este vorba despre giulgiul lui Isus din Nazareth.

— Nu ştiu nimic.

— *Messer* Leonardo! Să nu ne păcălim reciproc. Ştim amândoi

despre ce e vorba.

Bătrânul, care până atunci păstrase o distanţă sigură, se apropie de el.

Anicet îi văzu barba care tremura şi ochii adânci sclipind.

— Ştiţi cine sunt eu? întrebă moşneagul apăsat.

— Normal, sunteţi Leonardo, geniul.

Bătrânul rânji timid şi îşi netezi barba învolburată. Într-o clipă expresia feţei i se schimbă şi întrebă scurt:

— Dumneavoastră cine sunteţi? Cine vă trimite?

— Aşa cum am spus, am fost membru al Curiei, chiar papabile înainte de a cădea victimă intrigilor de la Vatican. Atunci am renunţat la eşarfa roşie şi am întemeiat frăţia Fideles Fidei Flagrantes, o comunitate a geniilor în viaţă, fiecare dintre ei fiind un corifeu în domeniul lui. Astăzi suntem o sută de bărbaţi inteligenţi şi trăim în burgul Layenfels, pe malul Rinului.

Leonardo îl privi cu interes.

— Şi ce vreţi să obţineţi?

— Vrem să facem lumea mai bună.

— Nişte cuvinte foarte sforăitoare.

— Fireşte. Este vorba despre exterminarea prostiei de pe planeta aceasta.

Leonardo se apropie şi mai mult, şi Anicet se retrase un pas. Vedea parcă cum lucrau rotiţele din capul bărbosului.

— Şi ce rol are aici giulgiul Domnului Isus?

— Are un rol determinant. Dar numai originalul!

— Asta ce înseamnă? Leonardo dădu brusc semne de nervozitate. Îşi netezea barba cu degetul gros şi cu arătătorul. Continuă: Cu asta ce vreţi să spuneţi?

— Din însărcinarea Curiei aţi confecţionat o copie a giulgiului de la Torino.

— Corect. Şi?

— Din păcate copia este atât de bună, că nu poate fi deosebită de original.

— Ce spuneţi! Dar ce v-a adus pe dumneavoastră aici?

— Exact acest lucru. Trebuie să ştiu cum se deosebeşte copia de original.

Leonardo chicoti.

— Nu am să vă fac confidenţe dumneavoastră.

Anicet îl măsură pe bătrân cu o privire plină de dispreţ. Apoi zise:

— Eu vă admir măiestria, *messer* Leonardo. Până acum niciun om nu a reuşit să facă o copie perfectă a giulgiului. Dumneavoastră aţi reuşit primul şi cu siguranţă veţi rămâne unicul.

Complimentul îl mişcă pe bătrân.

— Iată că cel puţin cineva ştie să aprecieze munca mea, mormăi acesta ca pentru el.

— Dumneavoastră – Anicet şovăi – dumneavoastră sunteţi autodidact? întrebă el pentru a menţine discuţia.

— Autodidact? Leonardo râse sarcastic. Chiar credeţi că toate acestea se pot învăţa printr-un imbold propriu?

Cu un gest al mâinii îl invită pe interlocutor să privească picturile şi sculpturile din atelierul ce ocupa întreg etajul întâi.

Anicet privi în jur într-o doară. Grinzile masive ale tavanului arătau impresionant. În lumina slabă din interior, pe pereţi recunoscu pictura neterminată a sfântului Hieronimus din muzeele Vaticanului, ca şi *Adoraţia magilor* din galeriile Uffizi şi ea neterminată, *Madona în grotă* de la Galeriile Naţionale din Londra şi *Portretul unui muzician* din pinacoteca Ambrosiana din Madrid. Mai erau modele în lut ale unor diverse sculpturi, planuri, ca şi desene de aparate optice şi mecanice. Pe lângă acestea, duzini de bileţele pe pereţi cu scris invers. Toate fără nicio orânduială, într-un haos de nepătruns.

— Nu, reveni Leonardo, maestrul meu a fost nimeni altul decât Andrea del Verrocchio. Sesiză privirea sceptică a lui Anicet, şi adăugă: Nu mă credeţi?

— De ce m-aş îndoi de spusele dumneavoastră, *messer* Leonardo?

Nici nu îşi închipuia, că, în mod nesperat, cu această minciună câştigase încrederea lui Leonardo.

— Lumea de aici mă consideră un ciudat, spuse bătrânul şi faţa lui se schimonosi de parcă acest lucru îl durea. Nu vor să accepte că sunt acel Leonardo născut în satul Vinci de lângă Empoli, care la 2 mai anul 1519 d.Hr. a închis ochii la palatul Cloux de lângă

Amboise şi a fost îngropat în biserica Sf. Florentin. Credeţi în reîncarnare?

— Eu nu sunt nici orfic şi nici pitagoreic, dar acum, admirându-vă opera, sunt înclinat să-mi schimb părerea despre transmigraţia sufletului. Mi se pare că în dumneavoastră s-a reîntrupat Leonardo da Vinci.

Pe bătrân aceste vorbe îl unseră la suflet.

— De obicei sunt considerat falsificator sau copiator atunci când mai vând câte o operă de-a mea. În viaţa mea nu am fost la Luvru, Uffizi nu l-am văzut nici de afară, ca să nu mai vorbesc de Vaticanul din Roma. Copii sau falsuri! Cum să nu râd? Cum mă pot copia ori falsifica pe mine însumi? Din portretul Madonei în grotă există deja trei versiuni, prima atârnă la Galeriile Naţionale din Londra, a doua se află la Paris, la Luvru, pe cea de a treia am terminat-o ieri. Sunt eu un falsificator din acest motiv?

— Cu siguranţă că nu, *messer* Leonardo!

Bătrânul făcu din nou un pas către Anicet şi duse mâna la obraz, ca şi cum ar fi vrut să îi încredinţeze străinului o taină:

— Cei mai mulţi oameni sunt proşti. Iar cei mai proşti sunt căpoşii care se intitulează doctori şi profesori. Ei cred că pot să judece arta, deşi în viaţa lor nu au ţinut în mână o pensulă, ca să nu mai vorbesc de un cuţit de modelat. Ei consideră *Mona Lisa* mea ca fiind cea mai importantă operă de artă din lume. Portretul doamnei Gioconda din Florenţa l-am rasolit în trei zile, pentru că cucoana avea nevoie de un cadou corespunzător pentru ziua de naştere a soţului ei Francesco şi uitase când era aceasta. Cea mai importantă operă de artă a lumii! Păi nu este de râs?

— Cu voia dumneavoastră, *messer* Leonardo, este o excepţională operă de artă.

— Da, merge. Astăzi aş face-o mai bine. Deşi…

— Deşi…?

— Vedeţi dumneavoastră, în ultimii ani mi-am pierdut tot mai mult cheful de pictură. Viitorul nu mai aparţine artei, ci ştiinţei. Arhitectura, mecanica, chimia şi optica vor schimba lumea mai mult decât ar putea să o facă arta.

În timp ce Leonardo îşi continua expozeul privind arta şi ştiinţa

în lume, pe Anicet îl frământa gândul cum să facă să orienteze discuţia către giulgiul din Torino, fără să îl supere pe smintit, care fără îndoială se socotea Leonardo da Vinci renăscut.

Dar bătrânul zise pe neaşteptate:

— Normal că acum mă veţi întreba de ce m-am apucat de o farsă ca falsificarea giulgiului din Torino. Aş vrea să vă răspund cu o altă întrebare.

Anicet îl privi răbdător pe Leonardo.

Acesta rânji scurt, şi după o lungă pauză spuse:

— Dumneavoastră aţi da cu piciorul unei jumătăţi de milion de euro?

— O jumătate de milion?

— O jumătate de milion! Şi în plus din caseria Bisericii! Şi a mai fost şi provocarea de a face imposibilul posibil.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Era vorba despre confecţionarea unei copii a giulgiului, care să reziste şi verificărilor ştiinţifice.

— Cel puţin superficial. Unei analize amănunţite, copia nu ar rezista. În orice caz, aceasta a fost solicitarea cardinalului Moro. Am avut nevoie de mult timp până să îmi dau seama despre ce era vorba de fapt. Mi-am dat seama cândva că pentru înaltul domn de la Vatican copia era mai importantă decât originalul.

— Dar ştiţi de ce Moro şi Curia erau atât de interesaţi de copie?

— Hai să zicem aşa: Eu am o bănuială. La început habar n-am avut. Mi-am zis că purtătorii purpurei au nevoie de copie pentru prezentări publice ori alte ocazii sau poate că se gândeau că originalul ar putea fi furat pentru a constitui obiectul unui şantaj inimaginabil. Orice ar fi, pentru un miliard de oameni Isus din Nazareth reprezintă fiul pământesc al lui Dumnezeu, şi de aceea giulgiul este de o valoare inestimabilă.

Un timp se priviră amândoi în ochi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă cât pot să se încreadă unul în celălalt. Mai ales Anicet era cuprins de îndoieli că declaraţiile bătrânului ar putea fi luate de bune. În definitiv acesta prezenta simptome clare de schizofrenie paranoică, care nu rareori îi ataca pe oamenii supradotaţi şi superinteligenţi.

Cât despre Leonardo, în mod inexplicabil, lui străinul îi câştigase încrederea. Poate şi pentru că îi dăduse impresia că era

luat în serios.

— Pe mine m-ar interesa, începu prudent Anicet, cum aţi reuşit să executaţi copia unui obiect considerat de cercurile de experţi ca imposibil de reprodus. Imposibil de reprodus pentru că până acum nimeni nu a putut explica ştiinţific cum a apărut amprenta de pe pânză. Eu însumi am consultat literatura de specialitate, dar toate teoriile sunt la fel de nesatisfăcătoare. Iar ceea ce face ca orice încercare de explicare să fie atât de dificilă este faptul că Isus din Nazareth a lăsat pe pânză un negativ ca o radiografie.

— Cui îi spuneţi asta! Leonardo mustăci atotştiutor. Aspectul bărbatului imprimat pe giulgiu ne este cunoscut abia din anul 1898, când pentru prima dată pânza a fost fotografiată cu o cameră cu plăci foto. Brusc pe negativ s-a văzut imaginea reală a unui bărbat cu însuşiri supranaturale.

— Cu însuşiri supranaturale? *Messer* Leonardo, asta trebuie să mi-o explicaţi mai amănunţit.

— Ei bine, să lăsăm de o parte faptul că mortul acoperit cu pânza ar fi Dumnezeul şi Mântuitorul aşteptat de milenii, dar pentru mine este dincolo de orice îndoială că acest om sau Dumnezeu, sau ce o fi fost el, avea însuşiri supranaturale. Bănuiala mea este că el emana un gen de radiaţie care a cauzat umbrele slabe de pe giulgiu.

— Este o teorie îndrăzneaţă, messer Leonardo! Dar dumneavoastră sunteţi cunoscut pentru teoriile dumneavoastră îndrăzneţe. Dacă sunt bine informat, dumneavoastră aţi inventat deja acum cinci sute de ani paraşuta şi submarinul…

— Iar oamenii m-au declarat nebun. Pe vremuri, la curtea ducelui de Milano, am avut cea mai productivă perioadă a mea. În acelaşi timp a trebuit să suport şi cele mai grele persecuţii ale Bisericii. În final n-am mai avut altă soluţie decât a-mi face notiţele scriind invers, pentru ca să nu-mi pună beţe-n roate orice dominican vagabond. Trebuie să ştiţi că pe vremea aceea oglinzile erau ceva rar şi scump, iar oamenilor ordinului le era chiar interzis, sub pretextul deşertăciunii, să se folosească de acest obiect al diavolului. Din nostalgie şi pentru că îmi era greu să mă dezobişnuiesc, am păstrat acest obicei până astăzi.

— Vorbeaţi despre radiaţii, care ar putea să fie cauza urmelor

de pe giulgiu.

— Aşa este. Astăzi sunt sigur că aceasta este unica explicaţie convingătoare. Pe de o parte analizele chimice au arătat că nu este vorba despre o acoperire cu vopsea. Nu au fost descoperiţi pigmenţi de vopsea. Pe de altă parte au fost făcute experienţe, în care oameni aflaţi în aceeaşi poziţie ca în cazul giulgiului de la Torino au fost înveliţi în feşe cu bitum, după care au fost acoperiţi cu o pânză. Rezultatul a fost clar: amprentele erau deformate şi nici pe departe nu aveau vreo asemănare cu modelul. Dacă examinezi originalul, ai impresia că imaginea mortului a fost transferată.

— Cu atât mai mult vă admir cutezanţa de a face o copie a giulgiului. Nu vreţi să îmi dezvăluiţi măcar la general secretul dumneavoastră?

Bătrânul clătină capul într-o parte şi în alta atât de energic, că barba i se undui.

— Am iscălit un contract conform căruia dacă voi scoate măcar un cuvânt despre această acţiune, în afară de veşnica osândă, va trebui să restitui şi o jumătate de milion de euro.

— Dacă priviţi lucrurile aşa, aţi încălcat contractul demult, *messer* Leonardo. Dar în mine puteţi să aveţi încredere. Când mă voi întoarce mâine la Layenfels, voi fi uitat şi că am fost aici şi că v-am întâlnit.

Leonardo ezită o clipă, apoi îi făcu un semn lui Anicet:

— Urmaţi-mă!

O altă scară conducea la nivelul superior. Leonardo urca câte două trepte la un pas, dovedind atâta agilitate, încât Anicet îşi puse întrebarea dacă bătrânul era chiar atât de vârstnic pe cât ţinea să pară. Anicet îl urmă anevoie.

Ajuns sus, constată că se afla într-o încăpere aproape goală, dotată doar cu minimul necesar unui laborator, dulapuri de sticlă pe pereţi şi o masă pentru experienţe aşezată în dreptul celor trei ferestre ce dădeau în stradă. Proiectoarele din tavan aminteau de un studio foto. Podeaua era din gresie albă, iar pereţii erau acoperiţi cu faianţă albă. Ca şi atelierul de la etajul inferior, laboratorul cuprindea întreg etajul.

Ceea ce ieşea în evidenţă era un cub mare, negru, cu latura de

doi metri şi jumătate, aflat în partea dreaptă a camerei.

Câteva momente Leonardo gustă cu o evidentă satisfacţie nedumerirea lui Anicet. Rânjea meditând. În cele din urmă începu să explice degajat:

— Camera obscura am descoperit-o acum cinci sute de ani. Presupun că aţi auzit de acest lucru. Este o minune a naturii pe cât de simplă, pe atât de uluitoare. Acesta de aici este un exemplar cam mare, dar pentru nevoile mele este tocmai ce trebuie. Vreau să vă arăt ceva.

Deschise o uşiţă abia vizibilă în latura cubului şi îl împinse pe Anicet înăuntru.

— Nu vă temeţi. Dacă vreţi să aflaţi cum a apărut copia giulgiului de la Torino, trebuie să vă supuneţi acestei proceduri.

Imediat ce Anicet intră în camera obscura, Leonardo închise uşa.

În interior domnea o linişte apăsătoare. Ca şi cum ar fi fost la mare depărtare, Anicet îl auzi pe Leonardo pornind proiectoarele de pe tavan. Dar nu vedea nimic.

În acest timp Leonardo îşi scoase hainele. Apoi scoase dopul aflat în mijlocul diagonalei din faţă şi se aşeză gol în dreptul peretelui alb aflat în faţa camerei. Cu braţul drept îşi acoperea ruşinea. Mâna stângă cuprindea încheietura mâinii drepte. Picioarele le avea paralele şi lipite.

Leonardo rămase minute în şir în această poziţie, nemişcat şi cu ochii închişi. Ştia ce se petrecea în interiorul cutiei negre din faţa lui.

Iritat şi chiar şocat, Anicet, pe care doar rareori îl scotea ceva din sărite, privea imaginea din stânga lui. Raza de lumină ce trecea prin gaura din partea frontală desena un tablou vag pe ecranul alb. Şi cu cât urmărea mai mult imaginea aşezată cu capul în jos, cu atât vedea mai clar că omul apărut invers pe ecran era leit bărbatului de pe giulgiul de la Torino.

Anicet ieşi buimăcit din cubul negru. Fără să dea vreo atenţie trupului gol al lui Leonardo, strigă emoţionat:

— Sunteţi un vrăjitor, *messer* Leonardo, un mag şi un fantast şi pe deasupra unul al naibii de bun!

În timp ce bătrânul se îmbrăca, Anicet tot dădea din cap de

parcă nu i-ar fi venit să creadă cele văzute. În cele din urmă întrebă:

— Dar cum aţi transpus imaginea pe pânză?

Leonardo rânji din nou. După un timp zise:

— Acest lucru a fost, de fapt, cel mai dificil moment al lucrării. Dar mi-am amintit de ceva scris de mine acum cinci sute de ani, ceva astăzi pierdut. Găsisem soluţia prin care o imagine formată în camera obscură să poată fi captată pe un ecran. Mă urmăriţi?

— Sigur că da! susţinu Anicet.

— Ştiam că argintul sau aurul joacă aici un rol. Am făcut experienţe cu ambele şi după câteva săptămâni am ajuns la un rezultat uimitor: Tratând argintul şi aurul cu acid sulfuric rezultă sulfat de argint Ag2 S04. Dacă impregnezi o pânză cu această soluţie, după ce pânza se usucă – chiar puţin – ea devine sensibilă la lumină ca filmul dintr-un aparat de fotografiat.

— Şi ca model pentru Isus din Nazareth aţi pozat dumneavoastră înşivă.

— Pentru Dumnezeu, nu îmi amintiţi de asta! A trebuit să stau nemişcat şaisprezece ore sub proiectoarele aprinse. După care totul s-a dovedit inutil. A rezultat că timpul de expunere a fost prea scurt. Negativul prezenta nuanţe mai luminoase decât amprenta originalului.

— Deci totul a trebuit reluat!

— Da. Pânza pe care mi-o furnizase Moro nu era reutilizabilă. Era din secolul al XIV-lea, dar avea acelaşi gen de ţesătură ca giulgiul torinez, un model „os de peşte” în tehnica trei pe unu. Ceea ce înseamnă că în timpul ţesutului băteala cade abia *sub* trei fire bătute în lung, apoi *peste* un fir, după care alte trei fire şi aşa mai departe. Un model de ţesut care rezistase peste o mie de ani. Dumnezeu ştie de unde avusese Moro pânza.

— Şi cum aţi reuşit să întăriţi contrastul imaginii? Din câte ştiu eu, niciunul dintre experţii care au văzut copia, nu s-a îndoit de autenticitatea giulgiului, deşi era vorba despre o copie făcută de dumneavoastră.

Leonardo ridică palmele şi spuse:

— Ca de atâtea ori în viaţă, îţi vine în ajutor întâmplarea. Pe vremea aceea tocmai pictam un autoportret şi, după cum ştiţi, în

pictură ouăle joacă un anumit rol. Maeştrii italieni timpurii foloseau gălbenuş de ou şi colorant în proporţii egale. Multă vreme pentru grund s-a folosit albuşul de ou, aşa numitul grund de albumină. Iar albuşul bătut îşi găseşte aplicarea ca fond pentru suflatul cu aur. Din curiozitate, pentru autoportretul meu, am experimentat ouăle fierte. Am avut la dispoziţie o sută de bucăţi. Dar toate încercările de a reda stacojiul în autoportret – mă pictam gol – cât mai natural, au eşuat. Dezamăgit, am mâncat o jumătate de duzină de ouă tari, sărate şi piperate bine, şi o altă jumătate de duzină le-am aruncat furios pe pereţi, unul dintre ele nimerind pe copia prea luminoasă.

— Şi astfel aţi distrus valoroasa copie!

— Distrus? Dimpotrivă. Locul în care oul nimerise copia oferea trei zile mai târziu acelaşi contrast ca originalul. Fenomenul avea la bază crearea unei suprafeţe superficiale subţiri de sulfură de argint datorat urmelor de hidrogen sulfurat.

— Genial, *messer* Leonardo, cu adevărat genial! Dar mai exista problema urmelor lăsate pe original de incendiu şi de sânge.

— Ei, da! O nimic toată. Pentru urmele lăsate de incendiul din anul 1532, când giulgiul mai că a fost mistuit de flăcările din capela castelului de la Chambery, a trebuit să fac rost de un vechi fier de călcat cu cărbuni. De rest a avut grijă polisulfura de natriu, care a colorat pânza de la galben la maro. În ce priveşte resturile de sânge, exista o *singură* soluţie: sângele de porumbel, care oxidând îmbătrâneşte mai repede decât o muscă efemeră.

Anicet căzu pe gânduri. În cele din urmă întrebă:

— *Messer* Leonardo, nu ar fi posibil ca originalul torinez să fi fost creat în acelaşi fel?

Bătrânul se încruntă, şi pe frunte îi apăru o cută verticală de mânie:

— Ascultaţi, începu el, accentuând cuvintele, dacă există cineva care poate certifica autenticitatea giulgiului de la Torino, acela sunt eu. Iar eu vă spun că, cu aproximativ două mii de ani în urmă, acesta a acoperit un bărbat care poseda capacităţi supranaturale. Dacă omul era mort, dacă era doar aparent mort ori dacă era viu, dacă era fiul Domnului ori un predicator ambulant, cum existau mulţi pe atunci, asta este o altă problemă.

Aceasta este o problemă de credinţă. Profesia mea este arta, nu credinţa. Ceea ce este sigur este că pânza care mi s-a dat ca model este la fel de autentică precum *Mona Lisa* mea de la Luvru. Acest Isus nu ştia ce este camera obscură. Eu am descoperit-o un mileniu şi jumătate mai târziu. Iar acum, cu ajutorul acestei descoperiri, este posibil să fie făcută o copie care să reziste oricărei comparaţii cu originalul.

— Vă rog să îmi iertaţi îndoiala, dar tocmai problema autenticităţii a fost cea care m-a adus aici.

Leonardo se plimba prin laborator în sus şi în jos. Zadarnic încercă Anicet să ghicească ce se petrecea în mintea acestuia. Brusc se auzi soneria de la intrare. Leonardo îi aruncă o privire întrebătoare lui Anicet.

— Aşteptaţi o vizită? se interesă precaut Anicet.

Leonardo dădu din cap.

— Veniţi, vă conduc afară. Este mai bine pentru dumneavoastră să nu fiţi văzut aici!

Cu aceste cuvinte îl împinse pe vizitator spre scară şi îi făcu semn să se grăbească.

Când încă mai coborau scările se auzi din nou soneria. La parter, Leonardo deschise o portiţă din lemn. Aceasta dădea într-o curte interioară.

— Faceţi dreapta, şopti Leonardo, ajungeţi pe o străduţă îngustă, care nu departe de aici dă în Luisenstraat.

Se auzi din nou soneria, de data aceasta mai nerăbdătoare.

— Veniţi mâine iarăşi, îi spuse Leonardo încet, mai am ceva important să vă spun. Şi folosiţi intrarea din spate!

Portiţa se închise. Odată ajunşi în stradă, Anicet remarcă o limuzină neagră, care mai înainte nu era parcată acolo. Îi sări imediat în ochi numărul ei de înmatriculare: CV-5. Era o maşină a Curiei papale.

CAPITOLUL 26

Când Anicet se îndreptă în direcţia Scheldeufer, ploaia încetase. Pe Jordaenskaai circulaţia era în toi. Oameni care vorbeau la telefoane mobile se încrucişau în mers. Atrăgea atenţia numărul mare de evrei ortodocşi îmbrăcaţi în negru şi cu bucle răsucite. Şi deodată Anicet simţi că îi era greu să revină la realitate.

Ernest de Coninck, care îşi spunea Leonardo, îl transportase pentru scurt timp într-o altă lume. Şi el se minuna cum de îl urmase orbeşte şi fără nicio reţinere pe acest bărbat în expunerea lui. Pierduse din vedere motivul pentru care venise. Desigur, aflase multe, dar pusese prea puţine întrebări.

Cu mâinile îndesate adânc în buzunarele trenciului său, Anicet mergea agale în susul apei. Pierdut în gânduri privea în urma şlepurilor ce treceau unul după altul prin faţa lui. La capătul lui Plantin Kaai făcu semn unui taxi.

După douăzeci de minute, şoferul tăcut, un indonezian cu o faţă moale, lăptoasă, îl depunea în Karel Oomsstraat, în dreptul hotelului Firean. Hotelul mic, situat dincolo de zgomotul stradal, strălucea printr-o faţadă Jugendstil dichisită şi printr-un baldachin din fier forjat fixat deasupra intrării.

Se lăsase seara. Pe stradă şuiera un vânt tăios, şi Anicet se hotărî să nu mai părăsească hotelul. La mezanin, în stânga intrării, era un mic restaurant, cu un meniu mic, dar select. După ce mancă un peşte excelent pregătit, se retrase în camera sa de la etajul întâi.

Anicet se întinse în pat, cu mâinile sub cap, şi examină un tablou aflat pe peretele opus. Era o vedere veche a oraşului Antwerpen, o copie după unul din numeroşii pictori flamanzi daţi de acest oraş.

Gândurile îl purtară către acel Leonardo, fără îndoială un geniu, care stăpânea arta picturii la fel ca Leonardo da Vinci, un bărbat care se interiorizase atât de mult, încât se identifica cu marele model. Anicet nu ştia ce să reţină din comportamentul lui. Era cu adevărat smintit, sau doar făcea pe nebunul, pentru a râde pe

seama oamenilor?

Oricare ar fi fost adevărul, Ernest de Coninck, alias Leonardo, era o personalitate fascinantă. Parcă făcut pentru frăţia Fideles Fidei Flagrantes. Anicet trebuia să facă totul spre a-l câştiga pentru scopurile lor. În acest scop îşi construia o strategie. Ştia de la cei care locuiau în burgul Layenfels că geniile sunt vanitoase…

Anicet adormi cu aceste gânduri. Îl trezi prima bătaie a clopotului unei biserici din apropiere. În timp ce, încă somnoros, se bărbierea în baie, îşi făcea ordine în gânduri. Apoi luă micul dejun şi achită nota de plată de la hotel.

Ultima porţiune a drumului până la Luisenstraat o făcu pe jos. Vremea se mai îndreptase, şi aerul proaspăt al dimineţii îl înviora.

Leonardo îl sfătuise să folosească intrarea din spate. Aşa că refăcu în sens invers traseul parcurs ieri, la plecare, pe străduţa care avea acum caldarâmul umed. Ajuns la pubelele de gunoi din curtea din spate, se duse la uşa prin care îl scosese Leonardo. Pentru că lângă aceasta nu era nicio sonerie, bătu cu pumnul în uşă.

Leonardo nu reacţionă.

Atunci apăsă clanţa. Uşa nu era încuiată.

— *Messer* Leonardo! strigă el după ce intră în casă. *Messer* Leonardo!

Ca şi ieri lumina ardea, şi Anicet porni să urce scara abruptă care ducea în capătul încăperii de sus. Urca treptele încet, cu speranţa că zgomotul făcut de acestea îl va atenţiona pe Leonardo că avea un musafir matinal.

— *Messer* Leonardo! *Messer* L…

Lui Anicet i se puse un nod în gât. Sub tavanul atelierului, cu un laţ în jurul gâtului, atârna Leonardo. Din gura deschisă îi ieşea limba albă ca o bucată de carne putrezită. Ochii, două bile din sticlă lăptoasă, îi ieşiseră din orbite şi priveau în gol. Capul era înclinat şi i se vedea şi partea de jos a bărbii încâlcite.

Leonardo purta tunica medievală şi ciorapii-pantalon roşii cu care fusese îmbrăcat ieri. Braţul lui stâng atârna drept în jos. Cel drept era uşor încordat, şi palma îi acoperea ruşinea, exact ca în

capodopera sa, copia giulgiului de la Torino. Întâmplare? Sau un ultim mesaj?

Deodată Leonardo începu să se rotească în jurul axei sale. Lui Anicet îi scăpă o exclamaţie de groază. Dar observă imediat curentul care îi provocase cadavrului acest dans fantomatic al morţii.

Neaşteptata privelişte îi blocă pe moment toate gândurile lui Anicet. Îşi revenea doar cu greu. Ce se întâmplase? Cu o seară înainte, Leonardo nu dăduse nici cel mai mic semn că s-ar fi săturat de viaţă.

Anicet privi în jur. În atelier domnea acelaşi haos ca ieri. Toate tablourile atârnau la locurile lor – cel puţin în măsura în care îşi putea aminti Anicet. Îi atrase atenţia doar o scară în formă de A, de vreo doi metri înălţime, aflată imediat în dreapta scării pe care se urca la etaj. Anicet se îndoia că o văzuse în ziua precedentă în acel loc.

Fu străfulgerat de o idee: Leonardo atârna la un metru şi jumătate deasupra podelei şi nu exista niciun indiciu asupra modului în care putuse să fixeze ştreangul de grindă. Nu exista nici măcar un scaun, care oricum ar fi fost mult prea scund. Mai rămânea scara în formă de A. Dar ea era sprijinită de zid.

Treptat în mintea lui Anicet se înfiripă ideea că Leonardo nu s-a sinucis. Totodată îşi dădu seama că trebuia să plece cât mai repede din acest loc.

CAPITOLUL 27

Pe tot drumul până la Santa Maddalena, Caterina se gândi la cât de mult putuse să decadă *marchesa* Falconieri. Santa Maddalena era numele închisorii pentru femei din Roma, în care se afla de două săptămâni Lorenza Falconieri. Desigur că în Italia a fi nobil sărăcit era mai curând regula decât excepţia, dar nu se întâmpla prea des ca o *marchesa* să o ia pe căi greşite.

Din experienţa ei de reporter de investigaţii, Caterina învăţase cum să obţină permisiunea de a face o vizită la închisoare. *Trebuia* să vorbească cu *marchesa*. În definitiv fusese prietena lui Marlene. Poate că ea putea să facă lumină în viaţa lui Marlene.

În timp ce taxiul se strecura prin circulaţia animată a dimineţii, pe Caterina nu o părăsea gândul că Lorenza Falconieri ar fi putut fi cumva părtaşă la asasinarea lui Marlene. Dar care să fi fost motivul?

În parcarea clădirii posomorâte din cărămidă, care inspira teamă fie şi numai prin arhitectura ei marţială, un vânt răcoros stârnea nori de praf. Intrarea în închisoare era disproporţionat de mică comparativ cu complexul de clădiri. Dar chiar asta intenţionase constructorul. Oricum Caterina simţi o uşoară strângere de inimă când uşa se închise în urma ei.

În hol era un ghişeu cu geamul din sticlă antiglonţ. În dreptul unui decupaj oval situat în centru scria: „Vorbiţi aici”. Caterina îşi exprimă dorinţa de a vorbi cu *marchesa* Falconieri.

O matroană cu ochelari, în uniformă şi tunsă scurt, o întrebă direct, prin acelaşi oval:

— Rudă?

Caterina, care se aştepta la întrebare, răspunse la fel de scurt:

— De gradul doi.

Matroana o privi iritată prin geamul blindat.

— Mama mea şi sora marchizei sunt din aceeaşi familie.

Femeia în uniformă se gândi puţin, sau cel puţin aşa păru, apoi îi întinse un formular şi zise brusc politicoasă:

— Dacă doriţi să îl completaţi. Şi actul dumneavoastră de

identitate, vă rog.

După ce Caterina îndeplini cerinţele, broasca electrică zumzăi în stânga ghişeului şi i se permise să intre.

Într-o încăpere fără ferestre, în faianţă albă, iluminată intens cu neon, fu întâmpinată de o altă femeie în uniformă, aflată în spatele unei mese. Ea îi ceru Caterinei să pună geanta jos. Apoi o supuse controlului cu un instrument care bâzâia, de forma unei palete de tenis de masă, pe care îl purtă de-a lungul corpului. În cele din urmă, îi permise intrarea într-un coridor lung, unde fu luată în primire de o altă supraveghetoare. Aceasta îi zâmbi neaşteptat de prietenos, şi o rugă să o urmeze.

Încăperea pentru vizite era la demisol şi avea doar două lăcaşe pentru sursa de lumină, din cărămizi de sticlă, imediat sub tavan. Mobilierul se compunea dintr-o masă pătrată şi două scaune, plus un alt scaun lângă uşa fără clanţă.

Caterină luă loc la masă.

Dură ceva până când apăru *marchesa*.

— Dumneavoastră? îşi exprimă ea mirarea. Dumneavoastră eraţi ultima persoană pe care o aşteptam!

Marchesa purta o fustă gri-albastră şi o bluză în aceleaşi culori, care emana un iz de soluţie dezinfectantă. Avea părul prins la repezeală într-un coc. Era palidă şi părea resemnată.

— Am venit în legătură cu Marlene Ammer, intră Caterina direct în chestiune.

— Atunci aţi venit degeaba! răspunse fără nicio plăcere *marchesa*, şi dădu să se ridice pentru a părăsi camera.

Caterina puse mâna pe braţul marchizei.

— *Marchesa*, vă rog!

— Nu mai vreau să am de-a face cu ziariştii. Cu ei am avut numai experienţe proaste, înţelegeţi?

— *Marchesa*, nu vin ca ziaristă, ci din motive personale. Credeţi-mă, vă rog!

— Ce înseamnă motive personale?

— Vă amintiţi de Lukas Malberg?

— Anticarul din Germania? *Marchesa* râse răutăcioasă. Cum să nu îmi aduc aminte? El m-a băgat în tot rahatul acesta!

Caterina se sperie. Nu se aşteptase la un limbaj atât vulgar din

partea marchizei.

— Vă înşelaţi, se aprinse ea, Malberg nu are nimic de-a face cu chestiunea aceasta. V-a făcut-o un colecţionar de carte, Jean Endres. A afirmat că i-aţi oferit cărţi ce proveneau din propria colecţie. Acestea îi dispăruseră în urma unei spargeri care a avut loc în urmă cu şase sau şapte ani. A dovedit-o cu fotografii.

— Jean Endres! *Marchesa* dădu neîncrezătoare din cap. Aş fi putut să mă gândesc la el! A venit cu recomandări şi s-au dus glonţ la unele din cele mai bune piese, de parcă ar fi fost deja ale lui. Nu a pus nicio întrebare privitoare la provenienţa lor. Când i-am spus preţul, a zis că voia să se mai gândească. Cum de am fost atât de proastă!

Marchesa se lovi cu palma peste frunte.

— Vedeţi deci că nu Malberg a fost cel care v-a trădat. Malberg ar fi fost chiar ultimul interesat în aşa ceva!

Lorenza Falconieri îşi sprijini capul în mâini şi rămase cu privirea pe peretele din faţă. Părea disperată. Cu siguranţă că regreta de mult faptul că sub influenţa soţului devenise o escroacă.

— Şi ce vreţi de la mine? se interesă *marchesa* după lunga tăcere ce se aşternuse între ele.

— Moartea lui Marlene Ammer este plină de enigme. Enigme cu care Lukas Malberg nu se poate împăca. Nu îşi mai poate reveni, nu se mai poate comporta normal.

— Nu este nicio mirare. Malberg a venit aici după Marlene.

Marchesa râse sec.

Caterina ridică din umeri, ca pentru a spune că este posibil. Era incontestabil că Malberg fusese fascinat de frumoasa Marlene. Oftă.

— Nu despre asta este vorba acum, spuse ea cu hotărâre şi alungă umbra de gelozie ce o cuprinsese, *signora* Marlene a fost ucisă. Şi toate încercările de a face lumină asupra împrejurărilor morţii ei se lovesc de un zid al tăcerii. Procuratura şi poliţia, chiar Vaticanul şi săptămânalul la care lucrez par să muşamalizeze tot. Iar dumneavoastră, *marchesa* Falconieri, aveţi şi dumneavoastră un motiv să vă comportaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Vreţi cumva să îmi puneţi în cârcă uciderea lui Marlene? strigă *marchesa* revoltată.

— În niciun caz, se apără tot atât de revoltată Caterina. Dar dacă nu aveţi nimic de-a face cu crima, de ce nu vorbiţi? Nu exclud varianta că Marlene Ammer ducea o viaţă dublă şi că s-a amestecat într-o treabă care în cele din urmă a costat-o viaţa.

— Şi ce vă priveşte pe *dumneavoastră?* întrebă Lorenza Falconieri cu aroganţă. Nu spuneaţi că aţi venit în interes strict personal?

— Aveţi dreptate, *marchesa*, la început m-a interesat doar povestea, dar între timp am ajuns să mă intereseze doar… liniştea sufletească a lui Lukas Malberg.

Caterina se înroşi.

— Ah, deci asta este.

— Da, asta este.

— Dumneavoastră şi Malberg…

— Da.

Lorenza Falconieri ridică din nou privirea, dar tăcu. Era evident că se gândea. În cele din urmă, zise:

— Toţi bărbaţii sunt nişte nemernici. Şi nici acest Malberg nu este o excepţie. Dar probabil că sunteţi prea tânără ca să vă daţi seama de asta.

Caterina simţi că o inunda un val de furie. Ar fi preferat să o conducă pe femeiuşcă aceasta la spânzurătoare, dar o voce interioară o făcea să se reţină şi o îndemna să fie chibzuită. Altfel – îi spunea vocea – nu ai nicio şansă să scoţi ceva de la *marchesa*.

— Aţi iubit-o mult pe Marlene, nu-i aşa? întrebă direct Caterina.

Marchesa se încruntă involuntar şi strânse buzele ca şi cum ar fi vrut să se reţină de la răspuns. Dar după câteva clipe îşi recăpătă autocontrolul.

— Pur şi simplu ne simţeam atrase reciproc, explică ea rece. Pe noi ne unea o soartă comună: nu am avut noroc la bărbaţi. Toţi bărbaţii sunt…

— Asta aţi mai spus-o, *marchesa*. Consideraţi că este posibil ca moartea lui Marlene să aibă legătură cu vreo poveste implicând bărbaţii?

Lorenza Falconieri tăcu. Se uita în gol.

Caterina o iscodi mai departe:

— Ar fi posibil? Dar răspundeţi!

— Nu este asta, ripostă *marchesa* după o lungă tăcere.

— Deci? Marlene Ammer a fost *ucisă!* Dacă Marlene vă era atât de apropiată cum spuneţi, atunci îi sunteţi datoare să ajutaţi la clarificarea acestei crime. Nu credeţi?

Calmă, Lorenza înclină capul într-o parte şi spuse:

— Nu ştiu la ce ar folosi. Nici dumneavoastră şi nici acest Malberg nu veţi descoperi vreodată ce s-a petrecut cu adevărat. Şi dacă aţi face-o totuşi, nu va fi deloc în avantajul dumneavoastră, credeţi-mă. Pentru mine viaţa nu mai înseamnă mare lucru, ar trebui să fiu bucuroasă că mă aflu în arest. Aici cel puţin mă simt oarecum în siguranţă. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică, se duse la uşă şi bătu în ea.

Se auziră paşi care se apropiau.

Înainte ca uşa să se fi deschis, *marchesa* se mai întoarse o dată. Şi cu un zâmbet perfid, de parcă i-ar fi făcut o plăcere diabolică să o stârnească pe Caterina, îi spuse:

— Nu veţi afla adevărul niciodată…

— De ce? Vă implor!

— Cunoaşteţi revelaţia secretă a lui Ioan, Apocalipsa?

Caterina dădu negativ din cap.

— Îmi imaginam. Citiţi capitolul 20, versetul 7.

Râsul ei o cutremură pe Caterina.

Uşa fu deschisă din exterior şi Lorenza Falconieri dispăru.

CAPITOLUL 28

Întors de la München, Lukas Malberg luă un taxi până la Corso Vittorio Emanuele, apoi se îndreptă pe jos pe Via dei Baulari în direcţia Campo dei Fiori.

În această dimineaţă târzie aici domnea o agitaţie plină de diversitate, ca de piaţă, pe care dominicanul Giordano Bruno, turnat în bronz, o privea posomorât. Nimeni nu îl învrednicea măcar cu o privire pe îndărătnicul filosof aflat la înălţimea soclului său. Nici nu ar fi fost posibil, pentru că nenumăratele umbrele ale pieţarilor blocau perspectiva către cer. Giordano Bruno ar fi meritat fără îndoială puţină atenţie. În definitiv, murise în urmă cu peste patru sute de ani, exact în locul în care se găsea statuia sa. Acest lucru se întâmpla la şapte ani după ce sfânta Inchiziţie îl condamnase ca eretic.

Malberg, cunoscător al istoriei şi al literaturii, nu propusese acest punct de întâlnire pentru a deplânge împreună cu Caterina soarta lui Bruno. La telefon motivase că o piaţă animată era mai bună decât orice alt loc pentru o întâlnire.

Caterina tocmai înconjura pentru a opta oară monumentul în arşiţa dimineţii. Deodată două mâini poposiră de la spate pe talia ei. Se întoarse, şi Malberg o strânse în braţe.

— Sunt aşa de fericită că eşti aici, zise Caterina şi se desprinse din îmbrăţişare puţin ruşinată.

— Eu şi mai mult. Te calcă pe nervi când nu poţi vorbi cu cineva despre problemele tale.

— Ai mai progresat? Aşa lăsai impresia la telefon.

Malberg îşi şterse cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte.

— Ştii, cel mai deprimant este că, cu fiecare nouă descoperire despre care crezi că te va duce puţin mai departe, apar totodată două noi întrebări. Dar vom vorbi în linişte despre asta. Îmi este o foame de lup.

Caterina se uită în stânga şi în dreapta, apoi ridică degetul arătător al mâinii stângi şi întrebă:

— Ştii ce este un *filetti di baccala?*

— *Filetti* şi mai cum?

— … *di baccala.*

— Sună oricum exotic. Este ceva care se mănâncă?

— File de batog! Chiar în apropiere, la Largo dei Librai, este un mic local, unde se mănâncă cel mai bun *filetti di baccala* din Roma.

— Şi atunci ce mai aşteptăm?

Malberg o luă pe Caterina de mână. Ocolind munţi de roşii, dovlecei şi anghinare, de ciuperci uscate şi antipasti conservate, a căror aroma te făcea să îţi lase gura apă, se îndreptară către ieşirea din piaţă.

Precupeţele şi proprietarii de standuri ofereau acum marfa la preţuri derizorii, pentru că se apropia vremea prânzului.

În această larmă, Malberg o întrebă pe Caterina:

— Şi tu, tu ce ai mai aflat?

— Nu mi-a mers altfel decât ţi-a mers ţie, răspunse ea din mers. I-am făcut marchizei o vizită la închisoare. Speram să aflu câte ceva despre viaţa dublă dusă de Marlene. Dar, cu excepţia unor referiri vagi, care nu ne sunt de niciun ajutor, nu am aflat nimic important. Ba chiar mi-a lăsat impresia că este cam dusă cu pluta. Cunoşti revelaţia secretă a lui Ioan?

— Apocalipsa?

— Exact!

— Cum de ai ajuns tocmai la Apocalipsă?

— Ei, da, mai întâi *marchesa* a spus că treaba este foarte periculoasă, apoi a râs ca o nebună şi mi-a recomandat să citesc revelaţia secretă a lui Ioan, un anume capitol. Stai puţin… Caterina scoase un bileţel şi citi: capitolul 20, versetul 7. Îţi spune ceva?

Malberg se opri ca trăsnit. O ascultase pe Caterina doar cu o ureche. În mulţimea de glasuri distinse chemarea unei precupeţe:

— Pentru dumneavoastră mai am nişte spanac frumos la jumătate de preţ, *signora* Fellini!

Nu generoasa ofertă a precupeţei îi atrase atenţia lui Malberg, ci numele pronunţat de aceasta: *signora* Fellini. Fellini nu era un nume frecvent – pe tăbliţa de pe uşa administratoarei casei în care locuise Marlene era scris acelaşi nume!

Malberg o privea pe femeie de aproape. Ea nu îl cunoştea; dar el o văzuse pentru scurt timp atunci când descoperise cadavrul lui Marlene şi părăsise intempestiv casa. Era de neconfundat: siluetă impunătoare, tunsoare modernă scurtă şi aceiaşi cercei cu piatră strălucitoare. Dar în rest arăta complet altfel.

De la distanţă *signora* Fellini făcea o impresie îngrijită. La aceasta contribuia mai ales îmbrăcămintea ei elegantă, care pe Malberg îl contraria total. Ar fi putut să jure că Marlene purtase la întâlnirea cu foştii colegi de clasă aceeaşi îmbrăcăminte verde-închis, Ferragamo. Malberg nu se pricepea la modă, dar tăietura acestei rochii, care punea în valoare silueta, îi smulsese un compliment spontan.

— Lukas? Caterina îl trase pe Malberg spre ea. Îi urmărise stăruitor privirea. Nu te holba aşa la femeia aceea, nu este chiar aşa de frumoasă.

Malberg făcu un gest de respingere cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să spună: nu despre asta este vorba! Apoi spuse încet:

— Nu o să crezi, dar aceasta este administratoarea casei în care locuia Marlene!

— Care nu a existat niciodată, pentru că clădirea a fost locuită mereu de maici?

— Exact aşa.

Caterina îi aruncă lui Malberg o privire plină de neîncredere.

— Vorbeşti serios? Sau mă abureşti? Poţi spune liniştit dacă te excită. Bărbaţii au uneori câte o înclinaţie spre vulgar. După mine este cam comună. Iar îmbrăcămintea nu i se potriveşte, abstracţie făcând şi de faptul că îi este mult prea strâmtă.

— Se prea poate, zise Malberg zâmbind cu toată tensiunea în care se afla, dar crede-mă, aceasta este *signora* Fellini care a dispărut din casa de pe Via Gora.

Printre gene, Caterina o examină pe împopoţonata *signora*.

— Nu te înşeli? Eu cred că după câte ţi s-au întâmplat în ultimul timp, nu ţi s-ar putea reproşa nici dacă ai vedea stafii.

— Priveşte-i rochia!

— O cârpă scumpă! Cine ştie ce a trebuit să presteze pentru ea. Iar poşeta este de la „Hermes”.

Malberg era cu ochii pe *signora*:

— Poartă o rochie de-a lui Marlene. Sunt sigur că Marlene purta această rochie când am văzut-o ultima dată *vie*.

Pe faţa Caterinei se citea consternarea.

Signora se îndepărtase şi ameninţa să se piardă în mulţimea din piaţă.

— Vino, trebuie să vedem ce are de gând, spuse Malberg.

— Ce poate să intenţioneze în Campo dei Fiori? Să cumpere *finocchio, cipolle, pomodori!*

Caterinei nu prea îi venea să creadă povestea lui Malberg.

În timp ce se străduiau să menţină faţă de *signora* o distanţă de la care să o poată vedea, Caterina zise:

— Asta ar însemna că această persoană a fost în locuinţa lui Marlene.

Malberg ridică din umeri.

— Din faptul că se preumblă pe aici şi se dă damă de clasă, se poate trage concluzia că a încasat bani buni ca să tacă.

— Tu crezi că ea cunoaşte împrejurările în care s-a produs moartea lui Marlene.

— Ipoteza nu este deloc eronată.

Aparent fără niciun plan, *signora* Fellini se plimba prin piaţă, fără a cumpăra ceva, o luă la dreapta, apoi la stânga, apoi reveni în locul unde o remarcase Malberg. S-ar fi putut crede că se străduia să scape de eventualii urmăritori.

Brusc se uită la ceas, grăbi pasul şi părăsi Campo dei Fiori în direcţia Piazza Farnese. Trecând prin dreapta celor două fântâni care ornau piaţa, se îndreptă direct către *palazzo* în care se afla ambasada Franţei.

În umbra masivului *palazzo*, umbla agale, plictisită, în sus şi în jos, parcă aşteptând pe cineva.

Lukas şi Caterina se opriră în spatele fântânii din stânga ca s-o urmărească.

După vreo zece minute, *signora* Fellini dădea semne evidente de nervozitate. Atunci se apropie un bărbat pe un scuter Vespa. Acesta era în jeans, cu un tricou roşu şi cu o cască neagră cu vizieră din plexiglas.

Părea că numai grăbit nu era şi îşi parcă scuterul foarte calm. În timp ce manevra la cască, se apropia de *signora*. Aceasta i se

adresă, îi făcea evident reproşuri pentru faptul că nu fusese punctual. În cele din urmă, privind atentă în jur, scoase din geantă un plic şi i-l întinse necunoscutului.

— Remarcabil, spuse Malberg, fără să se uite la Caterina. Nu crezi?

— Desigur, răspunse ea fără să o piardă din vedere pe *signora*.

Bărbatul deschise plicul şi se părea că număra bancnote cu degetele mari de la ambele mâini. Totuşi suma părea că îl nemulţumea. Furios împături plicul şi îl vârî în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Îşi smulse casca de pe cap şi îi vorbi foarte agitat femeii.

— Luuukas? Vocea Caterinei era speriată. Luuukas! Spune-mi că nu este adevărat!

Îi strânse mâna lui Malberg atât de tare, încât acesta simţi durerea.

— Este Paolo! Paolo, propriul tău frate!

Caterina se agăţă de Lukas. Îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Cred că îmi eşti datoare o explicaţie, zise iritat Malberg.

Caterina îl privea cu ochii mari.

— Lukas, eu sunt la fel de surprinsă ca tine. Crezi cumva că…

— Nu încerca să îmi explici că nu ştiai nimic despre jocul dublu al fratelui tău!

Vocea lui Malberg era furioasă. Caterina tresări.

— Pe Madonna şi pe tot ceea ce îmi este sfânt, nu, nu am ştiut nimic, nu am ştiut că este înţeles cu această femeie. Habar n-am ce înseamnă toate astea. Paolo este un şmecheraş, dar nu este un criminal!

Caterina se întoarse. Avea lacrimi în ochi.

Malberg nu se arătă impresionat:

— Ştii ce înseamnă asta. Oricine s-ar ascunde în spatele criminalilor, sunt informaţi perfect cu privire la fiecare pas al meu. Aşa zisa cameră sigură de la pensiunea Papperitz a fost o şmecherie. Există probabil acolo şi un dispozitiv de ascultare. Iar modul în care Paolo a făcut pe neştiutorul când căutam o cale de a intra în locuinţa lui Marlene a fost o capodoperă de actorie. Pentru un astfel de frate nu te pot decât felicita!

— Cum de poţi fi atât de nedrept? Caterina strânse pumnii şi

adăugă: Te rog să nu mă faci pe mine răspunzătoare pentru faptul că fratele meu a luat-o pe o cale greşită.

— Da, fratele tău care mă simpatizează aşa de mult – tu ai spus-o, nu-i aşa? Malberg îşi ieşi din fire. Îl înfuria ideea că ea jucase teatru cu el. Adăugă: Tu împărţi locuinţa cu fratele tău, sunteţi apropiaţi, şi vrei să mă păcăleşti că nu ştiai nimic? Şi eu să cred asta? Îmi ceri cam prea multe.

— Lukas, te rog, crede-mă!

— Mi-ar face plăcere. Dar nu pot. M-am înşelat în privinţa ta. Păcat, eu oricum aveam intenţii onorabile.

Şi eu – ar fi vrut să spună Caterina, dar nu mai putu face asta. Lukas Malberg se întoarse şi plecă grăbit spre Campo dei Fiori.

Mânat de teamă, Malberg începu să alerge. Era complet devastat şi, pe măsură ce se îndepărta de Piazza Farnese, gândirea îi era tot mai tulbure. Îi evita pe cei care veneau către el, la fiecare cincizeci de metri traversa strada şi se întorcea ca să vadă dacă îl urmărea cineva, grăbea pasul, apoi încetinea. Ce se întâmpla? — se întreba mereu.

„Şi dacă te înşeli?”

Ca de la mare depărtare Malberg auzea o voce neclară, nesigură, care îl întreba: Şi dacă te înşeli?

Nu, nu el o omorâse pe Marlene! Dar putea dovedi acest lucru? Sau punând altfel întrebarea: I se putea dovedi lui acest lucru? Probabil că locuinţa lui Marlene era plină de amprentele lui. Cu el voise Marlene să se întâlnească. El era cel care nu sunase la poliţie când găsise moarta. Pe Malberg îl treceau fiori pe şira spinării. Ce ştiau oamenii care o omorâseră pe Marlene? Îl căutau pe el, pentru a-l reduce la tăcere?

Malberg alerga panicat pe străduţele înguste. Brusc se trezi pe Via Luca. Când văzu pensiunea doamnei Papperitz îşi dădu seama ce voia de aici. După-amiaza era linişte în pensiune. Malberg urcă în fugă treptele de la intrare. Se opri scurt în faţa uşii şi trase adânc aer în piept ca să se liniştească. Apoi apăsă butonul soneriei.

Îi deschise camerista, care îl salută politicos. Malberg îi întoarse în acelaşi fel salutul. Din fericire *signora* Papperitz nu era acasă. Malberg se strădui să parcurgă încet coridorul lung.

Ajuns în camera lui îşi adună lucrurile – oricum nu erau multe – şi le înghesui într-o geantă de voiaj din pânză. Mai privi o dată scurt în jur, după care părăsi clădirea neobservat.

Niciodată în viaţa sa nu se simţise Malberg atât de neajutorat, atât de dezorientat. În cine mai putea avea încredere? Cine îl mai putea ajuta? Ameţit, călcă un timp apăsat de-a lungul Tibrului, pe Lungotevere dei Tebaldi, traversă râul domol şi brun-verzui pe la Ponte Sisto şi fără să se gândească, o luă spre sud, către cartierul Trastevere.

Mestecă un sendviş într-o paninoteca cu pereţi din oglinzi şi mese la care mâneai în picioare, nu pentru că i-ar fi fost foame, ci pentru a-şi calma stomacul. Mai bău şi o caffe latte.

Malberg îl zări pe bărbatul care îl privea în oglindă. Se holba la el cu ochii lui adânci. Părul îi cădea în dezordine pe faţa marcată de riduri ample. Omul avea un aspect nesănătos, părea hăituit, palid. „Nu te mai holba ca un tâmpit!” i-ar fi strigat Malberg. Mai dură un timp până să îşi dea seama că bărbatul din oglindă era el, Lukas Malberg, acest tip prăpădit, total terminat, împotriva căruia se părea că întreaga lume complota. Care nevinovat nimerise într-o afacere ce îl făcuse să deraieze complet.

— Aş vrea să îmi redobândesc viaţa care îmi aparţinea odată, murmură neinteligibil şi disperat Malberg.

Suna ca o rugăciune.

Ventilatorul din tavanul paninotecii trimitea o undă plăcută de răcoare în părul transpirat al lui Malberg. Îşi tamponă ceafa cu o batistă. Din ea căzu pe podea un bileţel pe care îl purta în buzunar de mai multe zile. Pe el era numele de Giacopo Barbieri şi numărul lui de telefon format din şapte cifre.

— Pot să telefonez? îl întrebă Malberg pe chelul *fornaio* şi puse pe tejghea o monedă.

Formă numărul.

Barbieri răspunse cu obişnuitul *Pronto!*

— Malberg sunt. Mai ştiţi cine sunt?

— Da, *signor* Malberg. Tocmai voiam să vă contactez. Cu ce vă pot fi de folos?

— Permiteţi-mi să vă pun o întrebare. Malberg făcu o pauză,

pentru a se gândi, apoi zise: în ce relaţii vă aflaţi cu Caterina Lima?

— Nu vă înţeleg, signore.

— Adică sunteţi prieten apropiat al Caterinei? Sau aveţi unele obligaţii faţă de *signora?*

— Nu de care să ştiu, spuse Barbieri fără să şovăie. Dar de ce întrebaţi?

— Uitaţi cum stau lucrurile: am un motiv temeinic care mă face să cred că ea face un joc fals. În orice caz, fratele ei, Paolo, încasează bani de la persoane care au legătură cu asasinarea lui Marlene Ammer.

— Nu se poate!

— Ba da. Am urmării împreună cu Caterina o predare de bani către Paolo Lima. Caterina spune că nu a ştiut nimic despre acest lucru. Dar eu nu cred că ea este atât de inocentă precum pretinde.

Barbieri tăcu un timp. În final spuse:

— Sunteţi sigur? O cunosc pe Caterina numai de la serviciu, dar mi-o amintesc ca o persoană foarte cinstită, care se simte foarte prost din cauză pungăşiilor fratelui ei. Dar ceea ce spuneţi dumneavoastră nu sunt mici pungăşii. Atunci când m-a rugat să fiu cu ochii pe dumneavoastră, a fost mai curând pentru protecţia dumneavoastră…

— Ascultaţi, nu îmi pot asuma riscul! îl întrerupse Malberg. Sunteţi de acord să mă ajutaţi?

— Oricând.

— Cu o condiţie! Caterina nu trebuie să afle nimic.

— Aveţi cuvântul meu, signore Malberg.

— Desigur că ştiţi că la recomandarea lui Paolo m-am cazat la o pensiune din Via Luca.

— Aspectul nu îmi este necunoscut.

— Am plecat de acolo, pentru că trebuie să iau în consideraţie faptul că ascunzătoarea mea a fost deconspirată.

Barbieri respiră zgomotos.

— În orice caz a fost o mişcare corectă.

— Acum caut un nou adăpost. Fără înregistrare la poliţie, mă înţelegeţi!

— Hm… Barbieri se gândea. Nu va fi uşor fără tăinuitori. După câteva momente de tăcere, continuă: Dar dacă v-aţi mulţumi cu o cameră într-o locuinţă cu două camere şi jumătate, aş putea pentru început să vă ofer un adăpost sigur.

Şi încă cum s-ar mulţumi Lukas Malberg!

O oră mai târziu, Malberg apăsa butonul soneriei sub care stătea scris G. Barbieri. Casa se afla într-o stradă din spatele cimitirului protestant, între Monte Testaccio şi piramida Cestius. Ca mai toate casele din zonă, şi aceasta văzuse vremuri mai bune. Dar pentru Malberg în acest moment mai important decât confortul modern era faptul că trebuia pur şi simplu să dispară undeva.

La intrare, Giacopo Barbieri îl întâmpină cu cuvintele:

— Sper că nu aţi sunat de pe telefonul dumneavoastră mobil!

— Nicio grijă, m-am conformat întocmai sfaturilor dumneavoastră: niciun hotel, niciun cec, nicio carte de credit, niciun telefon mobil.

— Bine, spuse Barbieri şi îl conduse pe Malberg în locuinţa sa. Dar ar fi trebuit să evitaţi şi locurile care au jucat un rol în cercetările dumneavoastră de până acum.

Malberg dădu din cap, deşi motivul pentru care ar face asta nu îi era tocmai clar.

La prima vedere locuinţa lui Barbieri se încadra exact în clişeul burlacului. În bucătărie teancul de vase era nespălat de cinci zile. Barbieri remarcă privirea aruncată de Malberg şi spuse:

— Trebuie să mă scuzaţi. Nu eram pregătit pentru o vizită. Uneori totul merge alandala. Sfârşitul carierei mele în poliţie a însemnat şi sfârşitul căsniciei. Ca să fiu cinstit, asta nu mă întristează. Dumneavoastră sunteţi căsătorit?

— Nu. La douăzeci şi doi de ani mă căsătorisem, dar la douăzeci şi cinci eram din nou liber. De atunci sunt ceea ce s-ar numi un burlac declarat. Dar, ca să fiu la rândul meu cinstit, viaţa mea de solitar a fost până acum mai curând rezultatul ocaziilor pierdute, decât rezultatul unei hotărâri ferme.

— Şi apoi în viaţa dumneavoastră a intrat această Marlene Ammer, care v-a acaparat, aşa este?

— Cum de v-aţi dat seama?

— Experienţa profesională, răspunse lapidar Barbieri.

Malberg mustăci stânjenit.

— Recunosc, atunci când ne-am revăzut, Marlene a declanşat nişte sentimente intense. Bun, am venit la Roma pentru acea colecţie de carte, dar nu numai. Vă puteţi imagina ce s-a petrecut în mine când am găsit-o moartă, în cadă, pe Marlene?

Tăcut, Barbieri dădu afirmativ din cap.

* * *

Camera oferită de Barbieri lui Malberg era într-adevăr o odăiţă cu o fereastră îngustă, înaltă. Vederea era către un spaţiu verde, ceea ce era plăcut şi răcoros. Un divan simplu şi un dulap de resopal de prin anii ’60 erau piese de mobilier suficiente pentru început. Şi cu toate că dotarea modestă numai confortabilă nu era, Malberg se simţea cumva bine.

Situaţia nu fu lipsită de un anume comic, când Barbieri şi Malberg se apucară să spele vesela rămasă din ultimele cinci zile. În timp ce Malberg ştergea o farfurie de parcă ar fi vrut să câştige o întrecere între gospodine, întrebă direct:

— Aţi avut în mână dosarul cu rezultatele autopsiei lui Marlene Ammer. Ce impresie v-a lăsat?

— Ca să fiu sincer…

— Vă rog!

— De la începu am bănuit că există două constatări cu conţinut diferit. Una reală, şi una înfrumuseţată. Aşa ceva se obţine bineînţeles doar contra unei mite substanţiale.

— Vi s-a întâmplat des să vedeţi aşa ceva în cariera dumneavoastră?

Malberg îl examină pe interlocutor cu o privire plină de aşteptări.

— Nu tocmai des, dar îmi amintesc de un caz, două…

— Şi cum se ajunge la aşa ceva?

Fostul poliţist privi jenat într-o parte. Părea că n-ar vrea să răspundă. Apoi îşi drese glasul şi zise:

— În ambele cazuri era implicată mafia.

— Mafia?

— Vă închipuiţi cum s-au desfăşurat lucrurile!

— Nu. Spuneţi-mi dumneavoastră.

— Procurorul care a criticat autopsia discutabilă a fost mutat de pe postul lui pe undeva prin Piemont, unde nimeni nu a mai auzit de el.

— Doar nu credeţi în mod serios că în spatele uciderii lui Marlene se află mafia!

— Vă deranjează ideea că există anumite legături cu Curia. Nu trebuie să vă lăsaţi înşelat de aşa ceva. Cei care trag sforile în mafie dispun de un dar genial în privinţa înscenării unor legături aparent imposibile. Îmi amintesc de cazul unui medic de laborator renumit. Profesorul conducea la Ostia un institut, la care erau testaţi şi sportivi. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să reproşeze ceva renumitului om de ştiinţă. Dar profesorul avea o pasiune secretă, ruleta. Această pasiune l-a băgat în datorii imense. Într-o zi, un necunoscut s-a oferit să îi achite aceste datorii, lucru pentru care medicul trebuia doar să schimbe între ele anumite probe de urină luate de la cai după curse. Totul a mers bine ani de-a rândul, fără cea mai mică suspiciune. Nici măcar atunci când cursa era câştigată cu totul neaşteptat de câte o gloabă paralitică. Totul s-a năruit când a vorbit soţia profesorului. Din răzbunare, pentru că acesta o înşela cu una mai tinerică.

Malberg scutură din cap. Trecutul lui îl învăţase că viaţa scria cele mai demente poveşti. Dar ca Marlene să fie asociată cu mafia, i se părea de-a dreptul absurd.

— După cum mi-a relatat Caterina, continuă Barbieri, aţi remarcat la tainica înmormântare a doamnei Ammer un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în negru distins…

— Printre care era cheliosul cardinal-secretar de stat Philippo Gonzaga, îl întrerupse Malberg. Incontestabil.

— Dar asta nu exclude faptul că ceilalţi domni nu erau şi ei membri ai mai sus-numitei distinse organizaţii. Înţelegeţi-mă corect, nu susţin că *signora* era amestecată în afaceri mafiote. Vreau doar să spun că varianta asta nu trebuie exclusă.

— Şi asta ce înseamnă?

Barbieri ridică din umeri.

— Ar trebui să punem pe hârtie toate informaţiile obţinute până acum în acest caz. Eu sunt sigur că până acum aţi memorat

totul: persoane, locuri, declaraţii ale martorilor şi cercetările efectuate. Dar creierul omenesc nu este un computer, cum să puteţi reţine tot? Din experienţa mea de criminalist ştiu că cel mai adesea amănuntele sunt cele care ajută la rezolvarea unui caz. Amănunte pe care creierul uman le-a tratat de mult ca atare, uitându-le.

Malberg dădu aprobator din cap.

— Ceea ce face atât de dificilă chestiunea este problema recunoaşterii unei anumite logici în spatele tuturor întâmplărilor.

CAPITOLUL 29

Marchesa Falconieri clipea prost dispusă în soarele difuz al dimineţii, în faţa închisorii pentru femei Santa Maddalena. Tocmai schimbase uniforma tristă a instituţiei cu propriile haine. Dar taiorul de culoare deschisă din in atârna pe ea, iar fusta era mototolită ca un halat de lucru ţărănesc din Apulia. Îşi strânsese părul la spate, şi şarmul emanat odată de chipul ei cedase locul unei expresii amare.

La sfatul avocatului din oficiu, Lorenza Falconieri depusese o mărturie amplă: da, ştiuse de escrocheriile soţului ei şi după moartea acestuia încercase să scape de preţioasele obiecte tăinuite.

La a doua încercare, avocatul reuşise să convingă judecătorul că nu exista pericolul ca clienta lui să fugă. Ca urmare, fusese pusă în libertate cu obligaţia ca săptămânal să se prezinte la cea mai apropiată secţie de poliţie.

Acum, în mână cu o geantă de voiaj în care se aflau lucrurile ei, aştepta taxiul chemat pentru ea de conducerea închisorii. *Marchesa* nu se simţea bine în postura ei, era încă închisă, închisă în trecutul ei îndoielnic. Şi cu toate că era liberă – cel puţin temporar – avea impresia că încă mai privea din dosul zăbrelelor de la ferestrele celulei.

Când în sfârşit sosi taxiul, şoferul acestuia rânji provocator. Lorenza Falconieri trecu peste neruşinarea lui şi dădu ca destinaţie Via dei Coronari, pentru că străduţa secundară pe care se afla casa ei era necunoscută şoferilor de taxi din Roma.

Primii kilometri drumul fu parcurs în tăcere. *Marchesa* regreta că se aşezase pe locul din dreapta şoferului, căci individul se zgâia tot timpul la ea.

— Aţi face mai bine să fiţi atent la drum, îl atenţionă ea.

— Desigur, *signora*, ripostă şoferul cu o politeţe mimată. Se simţi în acelaşi timp obligat să întrebe: Cât timp?

După care reveni la rânjetul lui provocator.

— Ce este asta, „cât timp”?

Cu pumnul şi cu degetul gros de la mâna dreaptă întins, bărbatul arătă înapoi:

— Vreau să spun, cât a trebuit să staţi la Santa Maddalena?

— Asta nu vă priveşte! răspunse iritată *marchesa*. De ce vreţi să ştiţi?

Şoferul ridică din umeri:

— Aşa, am avut odată o clientă, o *signora*, de vârstă medie, drăguţă, care venea tot de la Santa Maddalena. Când am întrebat-o „încotro?”, mi-a răspuns: „Indiferent. De cincisprezece ani nu am mai fost afară.” închipuiţi-vă, cincisprezece ani! Şi-a cheltuit cu mine aproape toţi banii câştigaţi la puşcărie. Înainte de a coborî – era deja spre seară – nu m-am putut abţine să o întreb de ce stătuse închisă atâta timp. Ştiţi de ce, signora? Îşi împuşcase rivala. Şi spunea că ar face şi acum acelaşi lucru. Am fost bucuros că a coborât.

— Din acest punct de vedere, de mine nu aveţi de ce să vă temeţi, spuse sec Lorenza Falconieri. Plăcerea de a sta acolo am avut-o doar două săptămâni şi nici nu am omorât pe nimeni.

— Doar două săptămâni? şoferul era cam dezamăgit. Înseamnă că aţi avut un avocat al naibii de bun.

Marchesa dădu din cap afirmativ. Nu avea niciun interes să continue această discuţie.

După o perioadă mai lungă de tăcere, şoferul întrebă:

— Vă aşteaptă cineva?

Lorenza nu răspunse şi privi indiferentă prin parbriz.

— Vă întreb numai pentru că de la Santa Maddalena ne urmăreşte un Mercedes negru. Bineînţeles că poate fi o întâmplare.

— Asta cred şi eu, ripostă enervată *marchesa*.

Cine să fi venit după ea, sau cine să o urmărească, dacă ea însăşi aflase despre eliberare abia de dimineaţă?

Când taxiul coti în Via dei Coronari, *marchesa* scoase din geantă o bancnotă de douăzeci de euro şi i-o întinse şoferului.

— Păstraţi restul. Dacă aţi vrea să opriţi acolo, la colţ…

Marchesa coborî şi intră pe străduţa îngustă, cu case ceva mai amărâte. La vremea prânzului, partea pe care se afla casa ei era umbrită. Îi făcea plăcere să meargă pe trotuarul unde era mai

răcoare. În timp ce mergea, scotoci în geanta de voiaj după cheie, dar fu speriată de un claxon strident.

Se întoarse exact în momentul în care la geamul coborât al unei limuzine negre apăru străfulgerarea a unui foc de armă. Nu se auzi niciun zgomot. În orice caz, *marchesa* nu auzi nimic. Simţi doar o lovitură puternică în sânul stâng. O lovitură atât de puternică, încât îi tăie respiraţia. Încercă să tragă aer în piept. Zadarnic. Efortul avu ca urmare faptul că din stânga, de acolo de unde bătea inima, izbucni un şuvoi de sânge cald care îi udă hainele.

Abia acum – trecuseră câteva secunde, şi maşina de unde se ivise flacăra stridentă fugise deja – *marchesa* înţelese că cineva trăsese în ea. Nu simţea nicio durere. Se spune că şocul înăbuşe orice durere.

Oare trebuia să moară acum? O lovitură în inimă ar trebui să fie mortală. Moartea, aşa cum îşi imaginase totdeauna, durea. De ce nu durea?

În loc de durere apăru toropeala. Toate zgomotele se stinseră, rămase doar horcăitul respiraţiei ei precipitate.

Lorenza Falconieri simţi cum i se înmuiau genunchii şi cum ajunse, ca un câine, să se sprijine de caldarâm pe cele patru membre. Se gândi la lucruri fără importanţă. Dacă îşi plătise ultima factură la telefon, dacă purta lenjerie curată şi la cine o fi scos tăbliţa cu numele ei de uşa casei. Nu mai putu să reziste, alunecă într-o parte şi căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea. Din gură i se scurgea sânge.

Marchesa privea fix cerul.

— Mă auziţi?

Un chip necunoscut.

„Da”, răspunse *marchesa*, dar răspunsul nu se auzi.

— Mă auziţi? Şi iarăşi: Mă auziţi?

Apoi vocea se îndepărtă treptat. Brusc se făcu linişte. O linişte pe care nu o mai trăise până acum.

CAPITOLUL 30

— *Pronto!*

Pe jumătate adormită, Caterina apucă telefonul. Ziariştii sunt oameni care nu se trezesc devreme, şi un apel telefonic primit la ora opt trece în cercurile lor aproape ca o ofensă. Iar după cearta de ieri cu Malberg, nu închisese un ochi toată noaptea.

— Numele meu este Mesomedes, *dottor* Achille Mesomedes, de la procuratura Roma uno.

— Şi ca să îmi spuneţi asta sunaţi la o oră atât de târzie? ripostă iritată Caterina.

— Scuzaţi-mă, *signora* Lima, pot să revin.

— Ei, lăsaţi! Despre ce este vorba?

— Despre cazul Marlene Ammer.

Caterina se trezi brusc.

— Şi eu ce amestec am?

— Am revăzut documentele, şi trebuie să spun că există o serie de inadvertenţe. Aş spune chiar că dosarul ridică mai multe probleme decât răspunsuri. Printre altele am dat de un reportaj apărut în magazinul dumneavoastră, semnat de dumneavoastră ca reporter de investigaţii. Aş vrea să purtăm o scurtă discuţie. Intenţionez să redeschid cazul, şi de aceea fiecare informaţie este importantă pentru mine.

— Aveţi curaj, *dottore*! Din ce ştiu eu, dosarul Marlene Ammer a fost închis în ciuda existenţei multor nelămuriri şi inadvertenţe.

Bănuiesc că din dispoziţii primite de la cel mai înalt nivel. Dumneavoastră credeţi că mai puteţi face ceva?

— Eu cred în justiţie, *signora* Lima, şi acesta este primul meu caz ca procuror!

— Sper că nu şi ultimul, îi scăpă fără să vrea Caterinei.

— De ce?

— Ştiţi – Caterina făcu o pauză, gândindu-se că trebuia să îşi cântărească bine fiecare cuvânt – toţi cei care s-au ocupat până acum de acest caz s-au lovit de un zid. Ori au fost supravegheaţi ori…

— Ori?
— Ori au fost convinşi cu bani să înceteze cercetările.
— Şi dumneavoastră?
— Nu, mie nu mi s-au oferit bani. Dar am fost mutată în alt departament la serviciu. Şi astfel mi s-a luat şi cazul.
— Interesant! constată Mesomedes. Într-adevăr interesant!
— Dacă aşa vreţi să îi ziceţi. Eu aş spune mai curând misterios. Foarte misterios!
Brusc Caterinei îi trecu prin cap că procurorul voia să o tragă de limbă numai în privinţa lui Malberg. Nici nu apucase să ducă ideea la capăt, că Mesomedes întrebă aşa, tangenţial:
— Dumneavoastră l-aţi cunoscut şi pe acest anticar, Malberg, care este căutat încă. Ştiţi unde se află?
Caterina înmărmuri. Ce voia acest Mesomedes? Era o capcană? Chiar de ar fi vrut să spună unde se afla Malberg, acum nu ştia nici ca acest lucru. Când după ceartă încercase să dea de el la pensiune, nu mai era acolo. Şi nici pe Paolo nu îl mai văzuse de atunci.
— *Signora* Lima, mai sunteţi la telefon? Tonul procurorului era rece şi poruncitor. Întrebasem dacă ştiţi unde se află acest Malberg.
— Malberg? Nu. Cum de v-a trecut prin minte?
— L-aţi menţionat în reportajul dumneavoastră.
— Da, îmi amintesc. Caterina făcu pe neştiutoarea: Dar de ce este căutat?
— Conform documentelor pe care le am, el a fost probabil ultimul care a văzut-o în viaţă pe Marlene Ammer. Oricum, a vorbit cu ea la telefon, la scurt timp înainte ca ea să fi murit. Asta rezultă din cercetări.
— Ah, da. Şi consideraţi că el este asasinul?
— Acum pot spune atât: Malberg este bănuit. Chiar faptul că a dispărut îl face suspect în cel mai înalt grad.
— Sunteţi sigur că el a dispărut intenţionat? Adică, poate că nu ştie că s-a emis pe numele lui un mandat de arestare. Poate că a plecat în străinătate, în Anglia sau în SUA, pentru a face noi achiziţii.
— Posibil, dar prea puţin probabil. Investigaţiile efectuate în

Germania au relevat că nici măcar angajaţii lui nu ştiu unde se află. Bănuiala mea este că se învârte tot pe aici, prin Roma. După o scurtă pauză adăugă: Sunteţi dispusă să ne întâlnim?

— Este o citaţie?

— În niciun caz. Este o rugăminte.

— Dacă aşa stau lucrurile, sunt de acord.

— Când v-ar conveni, *signora?*

— Astăzi, după orele mele de program, pe la ora şase.

— Bine. Unde?

— Ştiţi cafeneaua aceea mică din Via Marsala, aflată peste drum de intrarea laterală la Stazione Termini?

— Nu o ştiu, dar o voi găsi. La ora şase. Vă mulţumesc, *signora.*

* * *

Când Caterina intră în cafenea, Mesomedes o aştepta deja. Era tânăr, chiar foarte tânăr pentru un procuror. Încerca să se impună şi printr-o tunsoare corectă, un costum gri la două rânduri şi pantofi cu şiret strălucitori. Nu era neapărat genul ei, dar Caterina nu trebuia să îl ia în căsătorie.

După ce se aşezară în partea din spate a localului, Mesomedes deschise discuţia:

— Vreau să vă spun adevărul. Acţionez independent. Pentru că aşa cum bine aţi spus şi dumneavoastră, oficial, cazul Marlene Ammer este închis. Dar ca tânăr procuror ai şansa de a face carieră doar dacă îţi faci intrarea cu o reuşită într-un caz spectaculos. Da, mi-am fixat ca ţel să fac carieră. Şi pentru că acest lucru este foarte anevoios pe căi normale, ideea mea este de a redeschide cazuri spectaculoase închise. Cazul Marlene Ammer este exact aşa ceva.

— Ah, asta era! Caterina rămase cu gura căscată. Onestitatea tânărului procuror i-l făcea simpatic. Disponibilitatea ei de a-l ajuta se baza şi pe o anumită simpatie. În acest caz, Caterina avea un as în mânecă. Ea întrebă în cele din urmă: Şi eu cu ce vă pot ajuta?

Mesomedes deschise geanta neagră, demodată, pe care o strângea între picioare sub masă, şi răsfoi agitat un teanc de hârtii. Când găsi ceea ce căuta, spuse:

— Dacă citeşti reportajul dumneavoastră din *Guardiano*, rămâi

cu impresia că în ce priveşte cazul Ammer, ştiţi mult mai multe decât aţi publicat.

— Impresia este corectă, *dottore*! răspunse calmă Caterina.

— Există acolo o urmă, care dacă aş putea să o verific, ar conduce într-o cu totul altă direcţie. Să nu ne păcălim reciproc, amândoi ştim că Marlene Ammer nu s-a înecat în cada ei. Iar faptul că anticarul Malberg ar fi omorât-o pe *signora*, este mai curând o bănuială ce are la bază dispariţia lui după moartea lui Marlene Ammer. Pentru orice avocat cât de cât bun ar fi floare la ureche să anuleze ordinul de arestare. Pentru aşa ceva materialul probator este prea subţire.

— De ce nu anulaţi pur şi simplu dumneavoastră ordinul? Atunci Malberg nu ar mai avea de ce să se teamă şi poate chiar ar contribui la clarificarea acestui caz.

Mesomedes trase adânc aer în piept.

— Vedeţi dumneavoastră, *signora*, justiţia noastră este o cucoană bătrână şi leneşă, imobilă şi pretenţioasă. Ea se lasă întotdeauna puţin rugată sau solicitată. Este destul de uşor să emiţi un ordin de arestare, dar revocarea lui este o procedură complicată.

— Tocmai spuneaţi că vă încredeţi în justiţie!

— Cel care are dreptate trebuie să suporte multe. Asta este scris şi în psalmi. Dar să revenim la oile noastre! Mesomedes puse pe masă mai multe file format A4, apoi spuse: Aceasta este o copie după raportul de autopsie în cazul Ammer. După cum ştiţi, patologul Martino Weber a ajuns la următoarea concluzie: Marlene Ammer a murit în urma înecului în cadă. Să recunoaştem că aşa ceva se întâmplă, chiar nu prea rar, mai ales când e vorba şi de alcool. Dar în raportul Institutului de medicină legală nu se aminteşte aşa ceva. Dimpotrivă, aici sunt menţionate hematoame în zona umerilor şi a pieptului. De aici s-ar putea trage concluzia că *signora* a fost ţinută sub apă şi că ea s-ar fi apărat. Dar eu cred că cel mai interesant indiciu îl reprezintă anumite urme de substanţe mirositoare de pe capotul signorei: olibanum, benzoe, storax, balsam tolu şi coajă de scorţişoară.

— Coajă de scorţişoară, aşa, aşa… repetă Caterina ironică.

Tânărul procuror nu o lăsă să cadă în eroare:

— Şi mie mi-au fost aceste ingrediente la fel de necunoscute ca dumneavoastră, *signora*. Aşa că m-am interesat la Institutul de chimie criminalistică. Rezultatul vă va surprinde: în ce priveşte olibanum, benzoe, storax şi balsam tolu este vorba despre răşini, deci sucuri uscate care se întrebuinţează la fabricarea tămâii.

— Tămâie?

Caterina făcu o faţă neîncrezătoare.

— Dar asta nu este tot, continuă Mesomedes, răşina de benzoe şi balsamul tolu sunt extrem de rare, şi în consecinţă extraordinar de scumpe. Benzoe trema de Siam şi benzoe de Sumatra se compun în principal din esterii acizi de benzoe ai alcoolului coniferil. În cantităţi minore ei conţin şi vanilină şi sunt folosite la prepararea parfumurilor exclusiviste. Şi mai scump este balsamul tolu. Această răşină vegetală este adăugată în special la parfumurile orientale grele. Deci ar fi păcat pentru ambele să fie arse. În lume există un singur producător care vinde tămâie cu această compoziţie.

Gramul se zice că ar costa cinci sute de euro. Producătorul este din Lombardia şi are un singur client, Vaticanul.

Caterina inspiră adânc. Mii de gânduri îi trecură prin cap. Involuntar dădu să caute în poşetă. Dar starea de agitaţie dură doar câteva secunde, după care îşi recăpătă controlul.

— Aş putea şi eu să vă mai spun câte ceva în plus, zise ea cu un calm jucat. Fireşte că…

— Nu veţi regreta, *signora*. Mesomedes interpretă în felul lui şovăiala Caterinei şi adăugă: Dacă v-am înţeles bine, vă interesează anularea ordinului de arestare a acelui Malberg.

— Cum aţi ajuns la ideea aceasta?

— Ştiţi, face parte din profesia mea şi să aud cum tuşeşte o muscă. Aş fi un procuror prost dacă nu aş putea trage concluzii din indicii neînsemnate.

Caterina se foi neliniştită pe scaun. Şi bineînţeles că lui Mesomedes nu îi scăpă acest lucru. Acesta continuă:

— Nu vreau să vă fac promisiuni, dar dacă acest caz ia o nouă turnură, vă asigur că voi interveni pentru anularea ordinului de arestare a lui Malberg.

— Vă cred pe cuvânt.

Caterina îl măsură cu privirea pe procuror. Şovăi o clipă apoi scoase din poşetă un plic şi i-l întinse lui Mesomedes.

Acesta o privi întrebător.

Caterina nu spuse nimic. Cu un gest îl îndemnă să deschidă plicul. În cele din urmă procurorul îi urmă îndemnul.

Scoase din plic patru fotografii de treizeci pe optsprezece şi copia unei tăieturi din ziar. Cam nedumerit împrăştie conţinutul în faţa sa. Fragmentul de ziar se referea la accidentul cardinalului-secretar de stat Philippo Gonzaga şi mai conţinea şi fotografia cardinalului.

— Ce este cu aceste fotografii? Ce semnificaţie au?

Mesomedes dădu din cap.

— Sunt fotografii făcute de mine la înmormântarea lui Marlene Ammer. Poate îl recunoaşteţi pe bărbatul cu chelie în costum negru. În mod normal poartă purpură.

— Gonzaga! exclamă surprins procurorul.

— Iată-l şi aici, şi acolo, şi aici! Caterina arătă către celelalte fotografii: Este cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga.

Mesomedes examină fotografiile cu o privire critică. Apoi zise:

— Aveţi dreptate, *signora* Lima. Dar sunteţi sigură că aceste fotografii sunt de la înmormântarea lui Marlene Ammer?

— Absolut sigură.

— La dosarul cazului, în mod ciudat nu există nicio referire la înmormântare.

— M-ar fi mirat să existe.

— Dar de unde ştiaţi…

— Ca ziaristă dispun de surse de informare, la care chiar un procuror nu poate decât să viseze. Iar dumneavoastră ştiţi că, în conformitate cu legea presei, nu mă puteţi obliga să-mi deconspir sursele.

— Ştiu, *signora*. Şi mai ştiu că dumneavoastră ştiţi asta.

Caterina zâmbi cu superioritate.

— Şi dacă ar mai fi necesară încă o dovadă, aceasta ar fi următoarea: după ce am făcut fotografiile, un bărbat a venit la mine. Mi-a cerut cartela de memorie a aparatului de fotografiat atât de ameninţător, încât a trebuit să îi satisfac cererea de voie

ori de nevoie. Am deschis aparatul, dar în loc de cartela de memorie, i-am dat cardul cu programul. Pentru noi, reporterii, este un vechi truc.

Mesomedes împinse uşor în faţă buza de jos, ca un gest de respect faţă de Caterina.

— Acestea pun într-o lumină nouă acest caz misterios. Şi dacă fac legătura cu accidentul cardinalului-secretar de stat, îl văd pe Gonzaga cu alţi ochi. De ce un cardinal al Curiei circulă cu maşina personală a şoferului său prin Roma, cu o pungă de plastic în care se află o sută de mii de dolari? Cu siguranţă nu pentru a împărţi dolarii la săraci.

— Nu, nici eu nu cred că putem asta.

— Şi acest Malberg nu apare în fotografii?

— Malberg? De ce tocmai Malberg?

— Păi te poţi gândi că există anumite legături între Malberg şi Curie…

Caterina se sperie.

— Nu se poate. Cum de v-aţi gândit la aşa ceva, *dottor* Mesomedes? Eu îl consider pe Malberg un tip corect, care printr-o succesiune de circumstanţe nefericite este implicat în caz. Şi, ca să vă răspund la întrebarea dumneavoastră, nu, Malberg nu apare în fotografii.

— Ceea ce nu trebuie să însemne neapărat că nu ar fi fost prezent la ceremonie de la distanţă.

Pe Caterina o trecură fiori reci şi fierbinţi. Nu ştia cum să îl judece pe acest tânăr Achille Mesomedes. Ori era mult mai rafinat decât făcea impresia sau chiar era naiv cum părea, dar avea instinctul unui bun procuror. Pe undeva i se părea că Mesomedes voia să o surprindă cu ceva. Ştia mai multe? O supraveghea de mai mult timp?

Cu capul sprijinit în mâini, Mesomedes examina din nou fotografiile aflate pe masă, în faţa sa. După care, fără să clipească, zise:

— Acum capătă sens şi urmele de tămâie de pe îmbrăcămintea femeii ucise. Oricum, este ciudat că în cazul Ammer probele duc la Vatican. În orice caz, chestiunea atrage după sine complicaţii juridice. Căci din punctul de vedere al dreptului internaţional,

Vaticanul, cel mai mic stat din lume cu cele patruzeci şi patru de hectare ale sale, se bucură de extrateritorialitate. Ceea ce înseamnă că este în afara competenţei juridice a statului italian. Ce-i drept, în trecut, crimele capitale au fost judecate întotdeauna după dreptul italian. Şi vă puteţi imagina că asta nu se întâmplă des.

— Mai ales fiind vorba despre un cardinal!

— Dacă memoria nu mă înşală, ultima dată s-a întâmplat aşa ceva în vremea Renaşterii. Pe atunci Italia nici nu exista, cel puţin în forma statală actuală. Dar o urmă a unei crime care duce la Vatican nu este obligatoriu să conducă şi la apartamentul unui cardinal.

Caterina dădu din cap afirmativ, deşi ştia ea ce ştia. Discuţia devenea tot mai neplăcută pentru ea şi începu să se gândească la modul în care să o încheie cât mai rapid.

Procurorul ridică privirea. Părea căzut pe gânduri. Oricum, rămase perplexă când Mesomedes spuse:

— Cu siguranţă că aţi avut o zi grea. Nu vreau să vă mai reţin. Poate aţi auzit de tragica moarte a marchizei Falconieri? Doamna menţionată în reportajul dumneavoastră!

— *Marchesa* este…

— Moartă! împuşcată. La scurt timp după ce fusese pusă în libertate.

— Dar este imposibil!

— În această ţară multe sunt posibile, *signora* Lima.

Caterina înghiţi în sec.

— Şi criminalul?

— Investigaţiile au fost preluate de un coleg de la procuratură.

Mesomedes ridică din umeri.

— Când s-a întâmplat?

— Astăzi, pe la prânz. În faţa casei ei. Crima poartă semnătura mafiei. Martorii au văzut cum s-a tras în ea dintr-o maşină. Poliţia a găsit-o pe *marchesa* într-o uriaşă baltă de sânge. Acest mod de acţiune este caracteristic pentru Napoli.

— Dar asta ar însemna că mafia este implicată şi în cazul Marlene Ammer. În definitiv, *marchesa* era prietenă cu Marlene Ammer!

— Eu consider că asta nu are legătură cu cazul Ammer. Cred mai curând că motivul asasinării trebuie căutat în amplele escrocherii ale marchizei. Mafia nu glumeşte cu aşa ceva.

Procurorul vorbea de parcă ar fi rezolvat deja cazul. Avea o părere preconcepută şi nu manifesta nici cel mai mărunt interes în a face legătura între moartea Lorenzei Falconieri şi asasinarea lui Marlene.

Îndoielile Caterinei referitoare la adevăratele intenţii ale tânărului procuror se redeşteptară. Dacă voia cu adevărat să clarifice moartea lui Marlene, nu trebuia să considere asasinarea marchizei doar ca pe o faptă a mafiei. Cele mai multe crime ale mafiei nu au fost niciodată elucidate. Îi reveni în memorie ultima ei discuţie cu Lorenza Falconieri. Mai ales enigmatica ei referire la Apocalipsă.

Caterina tulbură lunga tăcere ce se aşternuse între ei:

— Cum staţi cu biblia, *dottor* Mesomedes?

— Cu biblia? Cum să înţeleg întrebarea dumneavoastră?

— Cunoaşteţi revelaţia secretă a lui Ioan?

Mesomedes râse încurcat.

— De ce mă întrebaţi?

— Aşa.

Caterina socoti că era mai bine să treacă sub tăcere vizita la închisoare. Nu avea niciun interes ca numele ei să apară prin documentele anchetei.

Procurorul se uită preocupat la ceas:

— V-am reţinut suficient. Dar mi-aţi fost de mare ajutor. Aş vrea să păstrez fotografiile. Vă pot telefona dacă mai am întrebări?

— Bineînţeles, răspunse Caterina şi se ridică bucuroasă că scăpa de individ.

CAPITOLUL 31

Ca în fiecare primă zi de joi a lunii, cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga părăsi Vaticanul la ora nouă şi jumătate, pe bancheta din spate a maşinii lui de serviciu, un Mercedes 500S, albastru-închis. Şi ca în fiecare primă zi de joi a lunii, limuzina ieşi prin poarta către Cortile di San Tomaso. Destinaţia era Palatul Quirinale, sediul preşedintelui statului.

În mod obişnuit maşina era condusă de Alberto, şoferul cardinalului, pe unul şi acelaşi traseu, dar de data aceasta la volan se afla Soffici. Acesta traversă Ponte Vittorio Emanuele şi se îndreptă spre est pe Corso ce purta acelaşi nume.

Convorbirea de o oră cu preşedintele statului era programată pentru prima zi de joi a fiecărei luni şi era destinată, înainte de toate, informării şi coordonării planurilor de stat. Ceea ce se întâmpla şi astăzi.

Aproape ca de fiecare dată, dialogul dintre preşedintele statului şi cardinalul secretar de stat decurse rigid şi fără elemente noi de fiecare parte. Dar conversaţia satisfăcu ambii participanţi.

Când, după exact şaizeci de minute, porniră înapoi, Soffici conducând Mercedesul greu pe sub portalul de la ieşire, Gonzaga îi propuse secretarului să ocolească pe la Trinita dei Monti, acea biserică din capătul de sus al Scării Spaniole, despre care mai nimeni nu ştia că fusese construită de francezi. Astfel de devieri de la traseul normal nu erau ceva neobişnuit şi nici nu atrăgeau atenţia, deoarece în timpul acestor raiduri turistice cardinalul secretar de stat era ascuns în spatele geamurilor fumurii ale maşinii.

Când la câţiva paşi de biserica San Giacomo maşina coti în îngusta Via Canova, drumul îi fu blocat de un motociclist care mai avea o persoană pe locul din spate. În oglinda retrovizoare Soffici văzu încă o motocicletă pe care se aflau două persoane. Înainte ca el să reacţioneze şi să blocheze uşile, persoanele îmbrăcate în piele, aflate pe locurile din spate ale motocicletelor, săriră jos. Una dintre ele deschise portiera din dreptul şoferului,

cealaltă portiera din spate a maşinii. Soffici privi ca hipnotizat acul îndreptat spre el de către omul în haine de piele. Urmă o înţepătură puternică în gât, şi Soffici îşi pierdu cunoştinţa.

Cardinalul încercă să se opună când îşi dădu seama că îl aştepta aceeaşi soartă. Dar bărbatul în negru fu mai rapid şi îl injectă exact la limita dintre gât şi ceafă. Gonzaga avu senzaţia că în aceeaşi secundă i-a îngheţat corpul. Această până atunci nemaicunoscută senzaţie îi luă capacitatea de a simţi durerea şi de a mai gândi. În jur totul deveni rece şi gol ca spaţiul cosmic.

Niciun trecător de pe stradă nu remarcă atacul. Individul care îl injectase pe Soffici, îl împinse pe acesta pe locul din dreapta şi se aşeză la volan. Al doilea bărbat în negru făcu acelaşi lucru cu cardinalul şi urcă lângă el. După care maşina demară în forţă în direcţia nord. Conducătorii motocicletelor dispărură în sens contrar.

* * *

Valuri succesive de frig îl treziră pe Gonzaga. Valurile veneau, plecau şi reveneau. Cardinalul era ţeapăn de frig, îl dureau braţele de parcă ar fi celebrat de o mie de ori *Dominus vobiscum*. Remarcă imediat că tremura puternic. Mai dură ceva până să îşi dea seama care era cauza. Pentru că mai mult decât tremuratul, pe cardinal îl neliniştea mediul în care se afla. Philippo Gonzaga atârna cu mâinile împreunate într-un cârlig pentru agăţat carnea. Doar cu efort mai atingea cu picioarele podeaua netedă de ciment. În stânga şi în dreapta lui, în acelaşi gen de cârlige atârnau jumătăţi de porc secţionate. Mirosea a sânge scurs. Iar frigul din încăpere făcea ca fiecare respiraţie să fie însoţită de aburi ca în timpul unei plimbări iarna în munţi. Lămpile cu neon scăldau într-o lumină neîndurătoare tonele de carne atârnate de tavanul jos.

Gonzaga se smuci neputincios în cârligul care îl susţinea. Dureros gest, pentru că legăturile din plastic îi pătrundeau tot mai adânc în carne la fiecare mişcare.

Tremurând de frig, cardinalul încercă să gândească. Nu reuşi decât parţial. Câte o undă ca de gheaţă amplifica frigul, făcându-l să tremure şi mai tare. Începu să îl doară capul. Nu îşi mai simţea braţele. Frigul îi învăluia picioarele ca braţele lunecoase

ale unei uriaşe caracatiţe.

Lui Gonzaga îi treceau prin cap doar două gânduri. Primul: Cine se afla în spatele acestei acţiuni? Şi ulterior al doilea: Nu mă vor omorî – de ce atâta efort, ca să mă expedieze pe lumea cealaltă?

Dintr-un difuzor montat undeva în tavanul încăperii-congelator se auzi un pocnet, urmat de o voce bărbătească necunoscută:

— Să sperăm că sunteţi conştient de situaţia dumneavoastră, Gonzaga. În închisoarea dumneavoastră temperatura măsoară acum minus patru grade. În următoarele nouăzeci de minute temperatura va coborî la minus optsprezece grade. Mă tem că pentru o asemenea temperatură costumul dumneavoastră negru nu reprezintă îmbrăcămintea potrivită.

— Ascultaţi, răspunse cardinalul, şi vocea îi răsună ca dintr-o căldare goală, nu ştiu cine sunteţi şi ce intenţie aveţi, dar sunt convins că nu vreţi să mă omorâţi.

— Eu nu aş fi atât de sigur, se auzi din difuzor.

Gonzaga avu impresia că această accentuare a vocalelor o mai auzise. Dar unde?

— După treizeci de minute petrecute la minus optsprezece grade, continuă vocea, ritmul cardiac va scădea în aşa măsură, încât vă veţi pierde cunoştinţa. După încă douăzeci de minute urmează oprirea inimii. Peste două, trei săptămâni carnea dumneavoastră, împreună cu alte jumătăţi de carne de porc, va fi transportată la o mare măcelărie din Civitavecchia, pentru prelucrare. Aşa că va trebui să vă gândiţi dacă vreţi să faceţi aici pe eroul.

— Ce vreţi? întrebă Gonzaga cu vocea tremurândă. Spuneţi!

— Giul-giul din To-ri-no!

Vocea sublinia fiecare silabă.

— Asta nu va fi posibil.

— Adică?

— Giulgiul Domnului nostru nu se mai află la Vatican.

— Ascultă bine, Gonzaga! Tonul era cu câteva note mai ridicat. Aici nu tratăm asupra copiei! Vorbesc despre original!

— Originalul se află în Germania.

— Tocmai că nu este, Gonzaga!

În măsura în care frigul mai permitea realizarea unor conexiuni neurale în creierul lui Gonzaga, acesta se gândi că în spatele răpirii nu putea fi decât frăţia Fideles Fidei Flagrantes. Încercă să îşi reamintească vocea lui Anicet. Dar încercarea eşuă. În cele din urmă, spuse:

— De ce sunteţi atât de sigur?

— Gonzaga, ar trebui să puneţi mai puţine întrebări şi să răspundeţi la ale mele. Mi se pare că anii în care aţi purtat veşmintele de purpură v-au afectat simţul realităţii. Mai aveţi optzeci de minute, nu mai mult, dar nici mai puţin. Optzeci de minute decisive pentru viaţa dumneavoastră. Îmi este greu să îmi închipui că intenţionaţi să fiţi inclus în *Martyrologium Romanum.*

Gonzaga ezita. Era totuşi vocea lui Anicet? În orice caz, individul întrebuinţase un termen care presupunea instruire teologică. *Martyrologium,* publicat prima dată pe la sfârşitul secolului al XVI-lea, prezintă toţi sfinţii recunoscuţi de Biserică, împreună cu zilele în care sunt comemoraţi.

— În orice caz, un martir congelat ar fi ceva nou, adăugă necunoscutul.

— Încetaţi! Gonzaga ridică tonul cât putea de mult. Dacă vreţi să mă omorâţi, făceţi-o. Sau poate că vreţi bani? Spuneţi-mi pretenţiile dumneavoastră şi mă voi conforma.

— Credeţi că întreaga lume este de vânzare. Aveţi un caracter mizerabil, domnule cardinal.

— Şi dumneavoastră nu? Deşi împrejurările nu erau tocmai de natură să îl încurajeze, Gonzaga dovedea o rigiditate surprinzătoare. Brusc întrebă: Lucraţi pentru Anicet, adică pentru fostul cardinal Tecina?

Întrebarea căzu pe neaşteptate şi provocă consternare.

Oricum mai trecură câteva secunde până când răspunsul veni prin difuzor:

— Aş spune mai curând că Anicet lucrează pentru mine!

Gonzaga nu găsi o replică potrivită. Dar încet i se întărea impresia că necunoscutul devenea tot mai nervos.

— Câte minute mai am? se interesă el provocator.

— Şaptezeci şi cinci, dacă nu răspundeţi la întrebarea mea. Dacă vorbiţi, vă dezlegăm şi vă ducem la căldură. Temperatura

între jumătăţile de carcase de porc este de minus nouă grade. Temperatura exterioară este una plăcută, de douăzeci şi opt de grade. Cu *plus,* bineînţeles!

Aceste date precise produseră un şoc asupra lui Gonzaga. Tremuratul iniţial se transformă în adevărate frisoane. Gonzaga începu să se îndoiască de faptul că va putea să reziste încă şaptezeci şi cinci de minute.

— Deci, se auzi iar vocea poruncitoare, unde este giulgiul din Torino? Originalul!

— În burgul Layenfels. Eu însumi l-am dus acolo. Mă puteţi crede!

Vocea lui Gonzaga ameninţa să îl trădeze. Pe buze i se formaseră cristale de gheaţă. Simţi nevoia să se şteargă cu umărul. Dar gâtul îi rămase ţeapăn între braţele legate deasupra capului.

— Am spus originalul! urlă vocea din difuzor. Originalul!

— Pe Sfânta Fecioară şi pe toţi sfinţii! Era originalul cel pe care l-am dus la Layenfels. După cum ştiţi, asta nu s-a petrecut tocmai de bună voie.

— Lăsaţi detaliile. Mila mea are limite.

— Realitatea este că am dus originalul în Germania.

— Bine, dacă nu vreţi! Voi mai vorbi cu dumneavoastră peste cincisprezece minute. Poate că până atunci vă revine memoria în privinţa locului în care se află pânza originală.

Gonzaga auzi un pocnet clar, după care se făcu linişte. Doar agregatul frigorific scotea un sunet monoton, ca un vâjâit uşor şi neplăcut.

Gânduri fără nicio legătură unul cu altul îi treceau prin cap: amintirea ierbii unduite de vâni pe pajiştea de la Castel Gandolfo, când îl vizita vara pe papă. Drumul cu giulgiul la Layenfels. Razele de soare care după-amiaza cădeau prin ferestrele înalte ale palatului apostolic, descriind benzi luminoase ca în picturile reprezentând sfinţi ale maeştrilor rafaeliţi. În faţa ochilor îi apăru o imagine a Maddonei cu păr negru, cu ochi închişi la culoare şi cu corsetul deschis, din care se revărsa sânul plin.

Brusc i se făcu frică. Se temea să nu îşi piardă cunoştinţa

înainte ca necunoscutul să revină. Panicat, cu o voce vibrantă, aproape sugrumat de frig, strigă:

— Hei, tu, laşule! Mă aude cineva?

Cardinalul aruncă o privire asupra aburului care se volatiliza printre hălcile de carne. Nu se auzi nici măcar pocnetul din difuzor. Fără a mişca buzele, Philippo Gonzaga începu să rostească Crezul în limba latină. Îl rosti de mai mult de o mie de ori, mecanic ca un automat. Dar acum, în aceste împrejurări oribile, când frigul îi chinuia toate oasele, când se temea că îşi va pierde cunoştinţa în orice clipă, se gândi serios la semnificaţia cuvintelor: *Credo în unum deum, patrem omnipotentem, factorem coeli et terrae, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum dominum Jesum Christum, filium dei unigenitum. Et ex patre natum ante omnia saecula…*

— Mă auziţi? îi întrerupse rugăciunea vocea necunoscutului din difuzor. Peste doar câteva minute obţinem ideala temperatură de minus optsprezece grade.

Gonzaga vru să răspundă, dar nu reuşi. Se temu că maxilarul inferior i se va rupe, dacă îl mişca. Părea o statuie din marmură creată de Michelangelo. La o lovitură de ciocan se va împrăştia în mii de bucăţi. Picioarele, braţele, degetele se vor sparge pe podeaua dură.

— Gonzaga, mă auziţi? se auzi din nou vocea necunoscută.

Tăcea.

— Fir-ar să fie, a intrat în colaps! auzi Gonzaga în difuzor. Ridicaţi temperatura. Un cardinal mort nu ne este de niciun folos. Dimpotrivă, un cadavru de cardinal face numai probleme.

A fost ultimul lucru perceput de cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga. Apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 32

Peste noapte începuse să plouă. După o vară secetoasă aceasta era prima ploaie din ultimele două luni şi jumătate.

Deşi Barbieri îl avertizase să evite anumite locuri, Malberg plecă de dimineaţă către Cimitero din Campo Verano, unde Marlene era înmormântată în anonimat. La întrebarea ce căuta acolo şi de ce ignora toate avertismentele, nici el însuşi nu găsea un răspuns. Se simţea ca un fugar.

Era încă adânc marcat de deziluzia provocată de Paolo, fratele Caterinei, care îi înşelase speranţele. Dar îl durea şi mai mult trădarea Caterinei. De la cearta lor din Campo dei Fiori nu mai dăduse niciun semn. Pentru Malberg era dovada clară a purtării ei ipocrite. Să o fi împins la trădare gelozia faţă de Marlene? Malberg ridică din umeri. Acum ajunsese într-un punct în care viaţa mai putea fi suportată doar înecată în alcool. De aceea avea la el o sticlă de Averna, cumpărată în drum de la o prăvălioară. Băutura proastă şi lipicioasă îi înlocuia cafeaua de dimineaţă.

Stropi grei de ploaie îi loveau faţa când intră în cimitir. Îmbrăcămintea udă o simţea ca pe o a doua piele a corpului său. Făcea impresia unui vagabond dintre aceia care îşi pierdeau vremea în zona Stazione Termini.

Lui Malberg i se întipărise exact în memorie locul mormântului. Dar în emoţia de atunci multe i se încurcau în cap. Oricum a durat ceva până să se orienteze printre monumentele ca nişte temple, printre mulţimea de kitchuri cu figuri de îngeri şi printre pietrele funerare cu inscripţii lacrimogene.

Deşi era încă devreme, în Cimitero domnea o agitaţie ca într-o piaţă romană. Fiecare era dominat de sine şi de tristeţea proprie şi fiecare încerca să facă faţă în felul lui. În dreptul unui mormânt insignifiant, dar nu lipsit de zorzoane, o femeie sub o umbrelă îi citea ziarele soţului decedat aşa cum probabil că făcuse în fiecare dimineaţă ani de-a rândul. Pe un alt mormânt, din a cărui inscripţie rezulta că era al soţiei unui negustor de bâlci, se înghesuiau ursuleţi de pluş, flori din mătase şi inimioare

roşii din turtă dulce ca premiile dintr-o baracă unde se trăgea cu puşca la ţintă. Din depărtare se auzea vocea onctuoasă a unui orator al unei ceremonii, care transforma un avar într-un binefăcător:

— El a fost permanent un exemplu pentru noi toţi.

După ce rătăci îndelung, Malberg ajunse la zona 312E pe care o căuta. Dar în locul în care ar fi trebuit să fie mormântul lui Marlene, era un monument funerar din marmură neagră, în care era gravată o inscripţie care îl lăsă mut pe Malberg:

IZABELA
Să nu te temi
de ceea ce ai de pătimit.

Izabela? Malberg privi în jur. Era sigur că aici era mormântul lui Marlene. Izabela? Ce însemna această ciudată inscripţie?

După toate prin câte trecuse până acum, nu se mai mira de diabolica înscenare. În clipe ca acestea se simţea la discreţia unui adversar atotputernic.

În timp ce medita asupra semnificaţiei numelui şi a inscripţiei, din spate se apropia un zgomot puternic de motor. Malberg se întoarse şi descoperi un excavator cu ecartament îngust, care se îndrepta în direcţia lui. Malberg se gândi că vremurile în care gropile erau săpate cu lopata trecuseră. Nu mai putea fi vorba despre *gropari-oameni,* ci mai curând despre *gropari-excavatoare.*

Aşa că nu mai acordă atenţie excavatorului, trase din sticla lui o înghiţitură, închise ochii şi încercă un dialog cu Marlene, pe care o ştia la doi metri şi jumătate sub pământ.

Intenţia eşuă, pentru că excavatorul aflat doar la un rând de morminte distanţă opri şi încetă şi zgomotul motorului. Sistemul hidraulic al maşinii însoţi oprirea motorului cu un şuierat puternic şi conducătorul excavatorului deschise uşa laterală din sticlă a cabinei.

Uimit, urmări cum din interiorul minusculei cabine ieşi un om micuţ, a cărui înfăţişare te făcea să te întrebi dacă era vorba despre un bărbat ori despre o femeie. El, sau ea, avea o faţă albicioasă. Părul negru era tuns atât de scurt, că se desluşea

pielea capului prin el. Ceea ce se sustrăgea proporţiilor fireşti ale corpului ei, sau lui, erau ochii. Malberg nu mai văzuse niciodată ochi atât de mari.

Abia când micuţa creatură se îndreptă spre el, Malberg deduse din mişcările acesteia că trebuia să fie un bărbat. Groparii, prin natura lor, sunt oameni neobişnuiţi; totuşi acesta, care îl salută cu o înclinare a capului, cu siguranţă că era şi mai neobişnuit.

Făcea mişcări ciudate cu braţele şi cu mâinile. Nu spunea o vorbă, cel puţin una care să poată fi auzită. Buzele îi formau mai mult vocale diferite. Treptat Malberg înţelese că omul era surdo-mut.

Îndrepta degetul arătător când spre Malberg, când spre mormântul lui Marlene. Din acest gest Malberg deduse că acesta ar întreba dacă între el şi moarta din mormânt existase vreo legătură.

Confirmă.

Atunci bărbatul cu faţa albicioasă îşi duse mâna la inimă şi îl privi cu ochii lui mari pe Malberg.

Da, confirmă Malberg cu un gest. O iubise. Începea să se mire cât de bine te puteai înţelege fără a folosi limba. În final scoase din buzunar sticla, îi deşurubă dopul şi i-o întinse micuţului bărbat.

Acesta făcu un gest de respingere. Abia după ce însuşi Malberg luă o gură bună din sticlă, o acceptă şi celălalt. După ce bău din ea, tuşi de ziceai că îşi va da sufletul. După ce îşi mai reveni dădu un semn de cât de mult îi plăcuse Averna. Adică zâmbi cam forţat.

— *Tu* ai săpat mormântul? se interesă Malberg atent ca omul cu excavatorul să îi poată citi cuvintele pe buze.

Da, confirmă acesta şi arătă către utilajul oprit. Dar atunci se petrecu ceva neaşteptat. Micuţul arătă întâi către mormântul lui Marlene, apoi puse arătătorul mâinii lui drepte peste buze, ca şi cum ar fi vrut să spună: Nu am voie să vorbesc.

— Adică cum nu ai voie să vorbeşti?

Uimit, Malberg urmări mişcările mâinii acestuia care mimau număratul banilor.

— Ţi s-au dat bani ca să taci?

Da.

— Cine?

Întrebarea lui se lovi de un refuz. Nu, omul nu voia să răspundă la această întrebare.

Totuşi când Malberg scoase din buzunar o bancnotă de cincizeci de euro şi i-o întinse, atitudinea omuleţului se modifică total, îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Apoi gesticulă intens cu braţele şi arătă către o anumită direcţie.

— Un bărbat pios te-a mituit pentru ca tu să taci?

Da. Cu ambele mâini descrise conturul a ceva care acoperea capul. O făcu cu atâta expresivitate, că lui Malberg nu îi fu greu să îşi dea seama despre ce era vorba.

— Un episcop ori un cardinal de la Vatican?

Da. Ochii lui expresivi străluceau. Era mândru de cât de bine se făcuse înţeles.

— Îl ştiai pe bărbat?

Da.

— Era cumva Philippo Gonzaga, cardinalul secretar de stat?

El era. Groparul bătu cu arătătorul în palma mâinii lui drepte.

— Şi numele de pe piatra funerară? Izabela, ştii ce semnifică?

Micuţul scutură din cap cu o hotărâre exagerată, aşa că Malberg înţelese că interlocutorul lui ştia mai multe decât era pregătit să-i comunice. Trebuia probabil să se mai scobească prin buzunare, pentru a-l face pe gropar să vorbească. Malberg se gândi că un bărbat care umblă după el cu o pungă cu o sută de mii de dolari, nu dă doar cincizeci de euro pentru a face un martor să îşi ţină gura.

În timp ce se gândea la suma cu care să îl sponsorizeze pe micuţ, mai trase o duşcă din sticlă. Nu remarcase că era supravegheat de un timp. Când vru să bage sticla înapoi în buzunarul hainei, cineva din spate încercă să i-o ia. Malberg se întoarse.

Era Caterina. Îl privea cu reproş, fără a scoate un cuvânt.

— Asta ce mai este? se bâlbâi Lukas Malberg încurcat. Pe urmă deveni suspicios: De unde ştiai că sunt aici?

Groparul făcu un gest de neputinţă, urcă în excavator şi îl porni zgomotos.

— Nu ştiam, dar bănuiam că vei apărea cândva aici, răspunse Caterina.

— Aşa, era o bănuială! Malberg râse amar şi mai trase o gură din sticlă. Din păcate, eu însumi am fost naiv şi am avut încredere în tine. Cât ţi s-a oferit pentru informaţiile strânse despre mine? Felicitări, ţi-ai jucat rolul bine, aproape că meriţi un Oscar! Oricum, eu nu am sesizat că aveam de-a face cu o artistă. Sexul cu tine clasa întâi! Excepţional cum ai minat dragostea şi pasiunea. Unde se învaţă aşa ceva? La damele care se vând pe bani în Trastevere?

Caterina ridică mâna şi îl lovi peste faţă.

— Eşti beat, constată ea. Şi nedrept cu mine. Jur că nu ştiam nimic despre combinaţiile lui Paolo. Desigur că Paolo nu este tipul în care să te încrezi orbeşte, dar este fratele meu. Şi până acum mi-a spus totdeauna adevărul atunci când l-am întrebat despre ocupaţiile lui ocazionale şi micile lui găinării de pe urma cărora trăieşte. L-am primit în locuinţa mea pentru a-l supraveghea mai bine. Paolo este labil şi, când vede bani, îi sar toate siguranţele. Face orice pentru bani, chiar şi lucruri cu care alţii nu se murdăresc pe mâini. Crede-mă, Paolo m-a decepţionat pe mine cel mai mult.

Malberg se frecă pe obraz.

— Îmi dau lacrimile. Sper că nu te aştepţi ca eu să îţi acord măcar o urmă de încredere.

Caterina dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: Ce ar trebui să fac, pentru ca tu să mă crezi? Apoi îi răspunse:

— În orice caz, pe Paolo l-am dat afară. I-am pus lucrurile în faţa uşii oricum nu au fost multe şi am schimbat broasca de la casă. Nu mai vreau să mai am de-a face cu Paolo. Nici măcar nu a încercat să tăgăduiască. Când a plecat, bâzâia ca un şcolar şi afirma cu tărie că vrea să repare totul.

Îndărătnic, Malberg ripostă:

— Poţi să îmi povesteşti vrute şi nevrute.

— *Trebuie* să mă crezi, Lukas, te rog! Tocmai acum, când se pare că am mai făcut un pas înainte în cazul Marlene Ammer.

O clipă Lukas Malberg încetă.

— M-a căutat un tânăr procuror, continuă Caterina, un anume

Achille Mesomedes. Vrea să redeschidă cazul.

— Mă umflă râsul, pufni Malberg. Tocmai acum, când dosarul a fost închis la indicaţii de sus. Şi tocmai la tine vine? Probabil că şi asta este una dintre poveştile tale.

— Procurorul m-a întrebat de tine, continuă Caterina fără să ţină cont de remarca lui Lukas. I-am spus că nu ştiu unde eşti acum.

— Am mai avut o dată noroc, remarcă iarăşi Malberg cinic.

— Poţi fi cu adevărat scârbos. Caterina îl fulgeră furioasă cu privirea. Cu toate acestea, vreau să îţi mai spun o noutate.

Lukas Malberg se făcu că nu-l îl interesau vorbele Caterinei. Se uita indiferent la piatra funerară neagră pe care era numele Izabela. Izabela? — Nu era un personaj din Vechiul Testament, fiica unui rege din Tyr, căsătorită cu regele israelit Ahab? Malberg nu era atât de versat în studiul bibliei ca angajata lui *Fräulein* Kleinlein, dar Izabela, de lucrul acesta era sigur, era acea femeie fanatică, care aşa cum se spune în revelaţia secretă a lui Ioan, ispitea robii la desfrâu.

În timp ce se gândea la semnificaţia frazei „Să nu te temi de ce ai de pătimit”, auzi ca din depărtare vocea Caterinei:

— *Marchesa* este moartă.

Malberg o privi surprins pe Caterina:

— Mai spune o dată!

— *Marchesa* este moartă. A fost împuşcată dintr-o maşină, la scurt timp după ce fusese pusă în libertate. După cum ştii, o vizitasem cu o zi înainte în închisoare, în speranţa de a afla ceva mai multe despre legătura ei cu Marlene Ammer.

— Şi nu ai aflat nimic.

Caterina dădu din cap:

— Ca să fiu cinstită, nimic sau aproape nimic.

— Ce înseamnă aproape nimic?

— Nimic care pe tine ori pe mine să ne ducă mai departe. A vorbit doar despre bărbaţi, la general. Bărbaţii, spunea ea, sunt toţi…

— Nemernici!

— Exact aşa s-a exprimat.

— O imagine preferată de femeile dezamăgite. Şi poate că

uneori îndreptăţită. Asta a fost tot ce ai aflat de la ea?

— Mi s-a părut că şi-ar fi încheiat socotelile cu viaţa.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. A spus ceva de genul că dacă ar ţine la viaţă, ar fi bucuroasă că se ştie la închisoare, acolo cel puţin ar fi în siguranţă. Ştia că era în pericol. Nu am putut să-mi dau seama cât de serios vorbea. Niciun om raţional n-ar fi dedus din această afirmaţie că nişte mafioţi erau cu ochii pe ea.

Nedumerit, Malberg îşi şterse cu mâneca faţa udă de ploaie.

— Procurorul Achille Mesomedes, îşi continuă Caterina relatarea, mi-a spus că *marchesa* a fost asasinată. Altfel nu aveam de unde să ştiu. Conjunctura seamănă în mod ciudat cu cea a morţii lui Marlene Ammer. Deşi este vorba despre un asasinat, niciun ziar nu consideră necesar să o menţioneze.

Malberg dădu gânditor din cap.

— Iar la despărţire, Lorenza Falconieri a afirmat că niciodată nu vom şti ce s-a întâmplat cu adevărat, adăugă Caterina.

— Asta ai spus-o deja la Campo dei Fiori.

— Da. Dar pe urmă, când se ducea către uşă, a mai făcut o afirmaţie, care de atunci îmi dă bătăi de cap. M-a întrebat dacă cunosc revelaţia secretă a lui Ioan. Eu nu sunt călugăriţă, iar interesul meu pentru Vechiul Testament a fost ca elevă foarte redus. Aşa că am răspuns negativ la întrebare. *Marchesa* a zis să văd capitolul douăzeci, versetul şapte. După care a râs ca o nebună. A fost înfiorător.

— Chiar atât de bine nu cunosc nici eu Apocalipsa!

Malberg se strădui să afişeze un zâmbet ironic.

— Nici nu trebuie. Între timp m-am orientat.

— Cu ce rezultat?

— Versetul sună aşa: Şi către sfârşitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui. Ai idee ce legătură ar avea asta cu asasinarea marchizei şi cu moartea lui Marlene Ammer?

Malberg nu mai auzi întrebarea Caterinei. Căci înaintea ca aceasta să fi încheiat, o rupse la fugă de parcă îl goneau dracii şi dispăru în labirintul mormintelor din Cimitero.

CAPITOLUL 33

Când paracliserul de la San Sebastiano vru să intre dimineaţa, cu puţin înainte de ora şase, în biserica de pe Via Appia Antica, printr-o uşă secundară, se opri îngrozit. În cei mai mult de treizeci de ani de când lucra aici, nu uitase niciodată să încuie uşiţa care dădea în sacristie. Dar în această dimineaţă, cheia nu vru să se rotească, pentru că uşa era descuiată.

Salvatore, cum se numea căruntul slujitor al bisericii, care cu barba lui stufoasă amintea de un profet din Vechiul Testament, puse faptul pe seama vârstei lui înaintate, şi începu să pregătească în sacristie veşmintele pentru liturghie. În acest răstimp sosiră şi femeile care făceau curat şi se răspândiră prin diferitele spaţii ale bisericii.

Paracliserul tocmai terminase pregătirile, când prin uşa ce ducea la altar răsună un ţipăt strident. Salvatore dădu fuga într-acolo şi le văzu pe femeile de serviciu adunate în partea din spate a naosului, în jurul unui scaun confesional.

Atât cât îi permiteau picioarele bătrâne, Salvatore se grăbi să vadă ce se întâmplase.

— Lucia a vrut să întoarcă scaunul confesional, şi atunci l-a descoperit pe el! strigă şefa celor patru femei de serviciu.

— Pe cine?

Femeia arătă către uşa deschisă a confesoriului. Salvatore îşi făcu semnul crucii. Pe banca părţii din mijloc, se afla un bărbat chel, cu ochii închişi, ce părea a fi mort.

— Pe Sfânta Fecioară! exclamă Salvatore, a cărui barbă tremura ca frunzele de plop. Dacă nu mă înşel, este Excelenţa Sa Gonzaga, cardinal secretar de stat!

O femeie de serviciu mai în vârstă căzu în genunchi şi îşi împreună mâinile. O alta începu să bocească, cum era obiceiul în sud. Celelalte două duseră mâinile la faţă.

Salvatore se apropie de cardinalul lipsit de viaţă. Faţa acestuia avea paloarea morţii şi avea ochii închişi. Abia după câteva minute observă că tâmpla dreaptă a cardinalului zvâcnea abia

vizibil.

— Trăieşte! strigă emoţionat paracliserul. Chemaţi un medic, repede!

Una dintre femei alergă la telefonul din sacristie. După două minte se auzi apropiindu-se o sirenă.

Salvatore tocmai deschisese uşa principală, când o maşină de la „Salvare”, albă, se opri în dreptul scărilor cu sirena şi luminile albastre intermitente pornite.

Medicul, un tânăr subţirel de vreo treizeci de ani, se duse în pas alergător la scaunul confesional, urmat de doi sanitari cu o targă.

— Este cardinalul secretar de stat, îi informă paracliserul pe aceştia, şi împinse de o parte femeile de serviciu. Repede!

Medicul îmbrăcat în alb puse urechea pe pieptul cardinalului, apoi îi ridică pleoapele, pentru a verifica reflexele. Când vru să măsoare pulsul, încremeni: pumnul drept al cardinalului ţinea strâns o cutie cam şifonată, cu fiole inscripţionate „Dormicum 5x2 ml”.

Unul dintre sanitari îl privi întrebător pe doctor. Acesta remarcă iritat:

— Un anestezic!

— Asta înseamnă că Excelenţa Sa a fost anesteziat şi apoi lăsat aici?

Medicul încuviinţă din cap şi îi examină mai întâi încheietura braţului drept, apoi pe cea a braţului stâng.

— Aici, spuse el şi arătă către două urme de înţepături. Pulsul cel mult 40. Îi dăm „Alenxade”, doi centimetri cubi.

Din trusa de urgenţe sanitarul scoase şi îi dădu medicului o seringă de unică folosinţă şi fiola solicitată. Acesta făcu injecţia cu un gest rutinat.

După câteva secunde cardinalul deschise ochii, mai întâi pe cel stâng, apoi pe celălalt. Femeile de serviciu se împrăştiară ca nişte găini speriate. În biserică răsunară ţipete isterice:

— *Un miracolo! Un miracolo!*

Medicul se apropie la câţiva centimetri de faţa cardinalului.

— Mă auziţi, Excelenţă?

— Că doar nu sunt surd! răspunse Gonzaga cu voce tare şi cu o doză de umor negru. Unde mă aflu?

— La San Sebastiano, pe Via Appia. Ştiţi cum aţi ajuns aici? întrebă prevăzător medicul.

Gonzaga se înfioră.

— Îmi este frig, zise el şi îşi frecă mâinile. Nici nu este de mirare la minus optsprezece grade, în camera frigorifică a unui abator.

— Femeile de serviciu v-au descoperit, interveni paracliserul, pentru a distrage atenţia de la ultimele spuse ale cardinalului. Intrarea secundară a bisericii nu era încuiată, deşi jur pe Maddona că o încuiasem la controlul pe care l-am făcut aseară.

Medicul îl măsură îngrijorat pe cardinalul secretar de stat.

— Va trebui să anunţăm poliţia. Aţi fost drogat şi adus aici împotriva voinţei dumneavoastră.

— Fără poliţie! zise Gonzaga, abia stăpânindu-şi vocea. Nu vreau nicio poliţie şi aş dori discreţie absolută. Vă vorbesc în calitatea mea de cardinal secretar de stat al Vaticanului. M-aţi înţeles?

— Cum doriţi, Excelenţă! răspunse medicul. În orice caz, mi se pare oportun să vă supun unui examen de specialitate la clinica Gimelli. Nu ştiu cât a durat pierderea cunoştinţei şi dacă ea va fi urmată de sechele. V-aş recomanda ca imediat…

— Nici vorbă de clinică! Cardinalul îşi agită nervos braţele. Vreau să evit orice scandal. Ne-am înţeles?

— Bineînţeles.

Cu mari eforturi, Gonzaga încercă să se ridice din incomoda poziţie în care se afla în scaunul confesional. Când unul dintre sanitari vru să îl ia de mână, îl împinse atât de puternic, încât acesta era să cadă.

— Dacă am nevoie de ajutor, vi-l voi cere, spuse furios. Şi, aruncând o privire pe uşa principală a bisericii, în faţa căreia maşina salvării aştepta cu girofarurile pornite, cardinalul secretar de stat izbucni nervos: Opriţi odată jocurile acelea de lumini satanice! Ce impresie îşi vor face credincioşii creştini văzând o maşină de intervenţie în faţa bisericii San Sebastiano?

— Nu ar trebui cel puţin să vă ducem înapoi, la Vatican? întrebă îngrijorat doctorul. Ceea ce aţi păţit, Excelenţă, este treaba dumneavoastră. Şi veţi fi având motivele dumneavoastră

pentru a tăinui acest delict în faţa opiniei publice. Dar ca medic am datoria să vă fac atent asupra riscurilor stării în care vă aflaţi.

— Grija dumneavoastră vă onorează, doctore, ripostă Gonzaga, dar este neîntemeiată. Daţi-mi câteva minute să îmi revin.

— Dacă doriţi aşa, Excelenţă…

Tonul cu care fusese rostit răspunsul lăsa să se înţeleagă că medicul nu aproba în niciun caz atitudinea cardinalului secretar de stat.

În timp ce sanitarii scoteau targa afară, doctorul se aşeză pe ultima bancă din biserică şi scoase din geantă documentele pe care trebuia să le completeze privind intervenţia. La intervale de timp scurte îi arunca lui Gonzaga câte o privire cercetătoare.

Cardinalul respira adânc şi expira zgomotos. În biserică aerul era înăbuşitor, prea puţin potrivit ameliorării stării lui Gonzaga.

— Nu preferaţi să ieşiţi la aer? întrebă doctorul.

Cardinalul nu reacţionă. Era prea preocupat de gândurile care îl năpădiseră brusc: De ce îl aduseseră tocmai aici, la basilica San Sebastiano? Era ceva întâmplător, ori ascundea o anumită semnificaţie?

Sub biserică erau grote lungi de kilometri, care constituiau catacombele cu acelaşi nume. Basilica şi catacombele nu îi erau necunoscute cardinalului. Mormintele subterane de la San Sebastiano erau vizitate an de an de mii de pelerini. Dar acestea nu erau atât de întinse precum catacombele Calixtus din apropiere, aflate la doar câteva străzi depărtare. Acolo grotele se întindeau pe patru nivele suprapuse, şi prin cei douăzeci de kilometri lungime erau un labirint.

Dimpotrivă, catacombele de la San Sebastiano corespundeau noţiunii de „catacombă”. *Ad catacumbas* denumeau deja în antichitatea târzie vechii locuitori ai Romei misteriosul loc deasupra căruia se construise o biserică în timpul domniei împăratului Constantin. Cu mult înainte de a fi construită Sf. Petru, apostolii Petru şi Pavel au fost înmormântaţi aici, după ce înduraseră o moarte de martir. Abia mai târziu biserica şi catacombele i-au fost închinate lui Sebastian, care a murit aici într-un mod înfiorător. Zbirii romani l-au folosit pe omul lipsit de orice apărare drept ţintă vie pentru săgeţile lor şi, când încă mai

dădea semne de viaţă, l-au zdrobit cu măciucile.

La asta trebuia să se gândească Gonzaga. Privirea lui era aţintită în gol. Şi deodată vocea ca de gheaţă din camera frigorifică îi răsună în urechi: „Nu pot să îmi imaginez că intenţionaţi să fiţi inclus în *Martyrologium Romanum*… Un martir congelat ar fi într-adevăr ceva nou!”

Nu putea fi o întâmplare, îi trecu prin cap cardinalului. Începu să tremure, deşi în clădire domnea o căldură înăbuşitoare. Cei aflaţi în spatele răpirii aveau pregătire teologică. Sau dispuneau de cunoştinţele unui specialist în literatura antică ori în istoria antică. Sau ambele?

Medicului nu îi scăpă tremuratul cardinalului.

Din planul secund interveni din nou paracliserul:

— Ar trebui să ieşiţi la aer curat!

Sprijinit de medic şi de paracliser, Gonzaga ieşi afară, unde se aşeză pe o ieşitură a zidului.

— Totul este în ordine, spuse cardinalul după ce îşi reveni rapid. Mi-am amintit doar ceva oribil. Se întoarse către medic şi îl întrebă: Pot folosi telefonul dumneavoastră mobil?

Medicul îi întinse aparatul. Gonzaga formă un număr şi aşteptă răspunsul.

— Dumnezeule mare, răspunde! exclamă el nerăbdător. Când sesiză privirea reprobatoare a medicului, cardinalul secretar de stat strigă ceva mai reţinut: Soffici, frate întru Domnul, răspunde!

Din telefon veni răspunsul automat:

— Pentru moment abonatul nu poate fi contactat.

CAPITOLUL 34

În timp ce se rădea, Lukas Malberg se privi indispus în oglindă. Abia se mai recunoştea. Nici nu era de mirare, pentru că împrejurările nu-l ajutase deloc să pară tânăr şi proaspăt.

În timp ce îşi continua modesta toaletă în îngusta cameră de baie a lui Barbieri, Malberg îşi punea întrebarea de ce a trebuit să moară Marlene, iar el, încă în viaţă, umbla încoace şi încolo. Se gândi că ori el era prea puţin important în cazul Marlene, ori avea ceva ce le mai putea fi de folos celorlalţi.

Mâncase împreună cu Barbieri până târziu în noapte şi încercaseră să facă un bilanţ al ultimelor evenimente. Vorbiseră până răguşiseră şi lăsară în urma lor două sticle goale de vin de Castelli. Lukas Malberg îi ceruse lui Barbieri să se tutuiască, şi pe la ora unu şi jumătate se culcaseră cu intenţia ca a doua zi să dezvolte o strategie după care să acţioneze în continuare.

La micul dejun luat împreună, care fusese mai modest decât la o mănăstire de călugări trapişti, Malberg zise răguşit:

— Aseară nu ţi-am spus ceva ce mie nu îmi mai iese din cap.

Barbieri îl privi curios.

— Ieri, la cimitir, la mormântul lui Marlene, am avut o viziune ciudată. Acum nu mai sunt sigur dacă nu cumva a fost doar în imaginaţia mea. În timp ce ploua şi Caterina îmi cita acel fragment din Apocalipsă, despre satana care va fi eliberat din temniţă, în spatele unei pietre funerare am văzut brusc o siluetă întunecată.

Un bărbat într-o pelerină neagră se ivise ca din pământ şi ne fixa cu privirea.

— Doar nu o să îmi spui că era dracul în persoană! îl întrerupse Barbieri.

— Aş fi jurat că era cardinalul Gonzaga.

— Şi? se interesă Barbieri tulburat.

— Niciun „şi”. M-au lăsat nervii complet şi am fugit.

— Crezi că venise după tine?

— După povestea cu Paolo, nu ar fi exclus.

Barbieri dădu de o parte farfuria cu micul dejun. Luă apoi un bloc de bileţele de hârtie, îl puse pe masa din bucătărie în faţa sa şi scrise pe primul bileţel: *marchesa* Lorenza Falconieri. După nume făcu o cruce.

Când văzu privirea întrebătoare a lui Malberg, zise:

— Eu cred că *marchesa* este cheia cazului nostru. Dacă reuşim să îi cunoaştem viaţa, vom da obligatoriu de asasinii ei. Şi când îi vom cunoaşte pe aceştia, vom fi pe urma asasinilor lui Marlene.

— Ce simplu! Lukas îl luă peste picior pe Barbieri. Tu chiar crezi că în cazul lui Marlene şi în cazul marchizei este vorba de unul şi acelaşi asasin? Este ilar!

— Am afirmat eu aşa ceva? Am spus că dacă am reuşi să clarificăm moartea violentă a marchizei, ar rezulta probabil şi indicii privind moartea lui Marlene Ammer.

— Şi cum vrei tu să te lămureşti cu privire la viaţa marchizei? Ea este moartă, iar moartea ei va fi evident muşamalizată ca şi cea a lui Marlene. Nu va fi simplu.

Barbieri ridică din sprâncene. Aproape arogant spuse:

— Cui îi plac lucrurile simple nu ar trebui să devină criminal.

Malberg dădu din cap în semn de confirmare.

— Şi cum vezi tu în perspectivă acţiunile noastre?

— Începem cu ceea ce avem la îndemână.

— Care ar fi ce?

— Ţinem sub observaţie zi şi noapte casa marchizei, şi vedem ce se întâmplă.

— Ce o să se întâmple? Nimic!

— S-ar putea să ai dreptate.

— Atunci pentru ce acest efort?

— În cazuri aparent fără nicio perspectivă, cum este acesta, investigatorul se agaţă şi de un fir de pai. Reţine asta!

Lukas se încruntă:

— Dacă aşa zici tu…

— Mi se pare mie că nu prea debordezi de entuziasm!

— Scuză-mă, dar nu mă aştept la prea multe de la planul tău.

— Ai o idee mai bună?

Malberg tăcu.

— Deci, îţi fac o propunere. Facem supravegherea timp de trei

zile. Dacă în acest interval nu dăm de un suspect, întrerupem supravegherea şi căutăm o altă soluţie. Gândeşte-te la faptul că aici este vorba de *marchesa* doar în plan secundar. În primul rând ne interesează Marlene Ammer.

Malberg încuviinţă absent din cap. Se gândea la multe. Între Marlene şi *marchesa* trebuie să fi existat o legătură care depăşea relaţia lor personală.

Lukas îşi drese glasul şi interveni prudent:

— Ştii că *marchesa* era interesată de Marlene ca femeie?

— Adică asta ce vrea să însemne?

— Mă refer la faptul că era sexual interesată!

— *Marchesa* era lesbiană? Cum de ţi-a venit ideea?

— Ei, când eram la *marchesa* ca să îi expertizez colecţia de carte, care între timp s-a dovedit a fi de furat, am aruncat întâmplător o privire în dormitorul ei. Deasupra patului atârnau nişte fotografii excitante…

— … ale lui Marlene!

— Chiar aşa. Marlene în poziţii seducătoare, în corset, portjartier şi ciorapi negri.

Barbieri fluieră printre dinţi.

— Şi Marlene Ammer? Era şi ea lesbiană?

— Cu greu îmi pot imagina. Pentru că în locuinţa lui Marlene am descoperit fotografii în care era împreună cu un necunoscut, un bărbat, nota bene!

— Asta nu spune nimic, ripostă Giacopo. Chiar şi un anticar german ar trebui să ştie că există femei cărora le plac atât bărbaţii, cât şi femeile.

Malberg recepţionă ironia fără să mai intre în detalii. Barbieri continuă:

— În Italia homosexualitatea se bucură de o toleranţă mai redusă decât în Germania.

— Dar asta nu este nici pe departe un motiv de crimă!

Barbieri ridică din umeri.

— Nebuni există peste tot. Poate că un nebun se plimbă şi acum pe undeva, pe afară.

CAPITOLUL 35

Cardinalul Bruno Moro clătină din cap, şi cu vocea lui profundă îşi exprimă nemulţumirea:

— Gonzaga! Iarăşi Gonzaga! Doar Dumnezeu ştie la ce încercări grele ne supune cu acest cardinal secretar de stat!

Furios, uriaşul cu păr roşu şi creţ se îndreptă în scaun.

De ore lungi Moro, şeful Sfântului Oficiu, discuta cu Salzmann, prosecretar pentru învăţământ, şi cu Sawatzki, prefect al Consiliului pentru afaceri publice al Bisericii, despre modul în care vor proceda în continuare. Dispariţia cardinalului secretar de stat Philippo Gonzaga şi a secretarului său Giancarlo Soffici după vizita de la preşedinţia statului era ţinută sub un secret strict.

În timp ce Frantisek Sawatzki sugera anunţarea grabnică a poliţiei din Roma, Archibald Salzmann şi cardinalul Moro respingeau ideea. Mai ales lui Moro îi era teamă de un scandal dacă va rezulta că Gonzaga a întreprins iarăşi una din vestitele lui acţiuni de unul singur.

Faptul că Gonzaga, contrar obiceiului, îl pusese să conducă maşina pe secretarul lui, Soffici, şi nu pe şoferul Alberto, declanşase deja suspiciuni grave, până când s-a stabilit că Alberto era la pat în urma unei gripe, deci era indisponibil.

Privind fix tabloul sfântului Borromeo, cardinalul Moro decise după o dezbatere de mai mult de trei ore să se aştepte până a doua zi dimineaţa la ora şase. Dacă la acea oră Gonzaga şi secretarul lui nu vor fi apărut, va fi implicată poliţia şi se va organiza căutarea.

Tocmai terminase de vorbit, când secretarul lui personal, *monsignor* Abate, intră în încăpere şi vru să îi şoptească ceva la ureche cardinalului.

— Puteţi vorbi cu glas tare, *monsignore!* se ambală Moro. Spre deosebire de alţi membri ai Curiei, eu nu am secrete.

Atunci secretarul zise:

— Eminenţă, afară se află un procuror. Doreşte să discute cu un

membru cu… înalt al Curiei.

Moro, Sawatzki şi Salzmann se priviră uluiţi. Cu toate că fiecare dintre ei a fost fulgerat de câte un cu totul alt gând, în final toţi ajunseră la aceeaşi concluzie: nu era de bine.

— Invitaţi-l înăuntru pe procuror! îi ceru Moro secretarului, făcând totodată un gest indulgent cu mâna.

— Numele meu este Achille Mesomedes şi sunt de la procuratura Roma uno, se prezentă tânărul procuror.

Moro, Sawatzki şi Salzmann se prezentară şi ei, arătând şi funcţia deţinută în Curie.

— Ce problemă aveţi? întrebă cardinalul, deşi bănuia că era vorba despre dispariţia cardinalului secretar de stat.

Mesomedes scoase în tăcere din geanta sa un plic şi din acesta extrase o jumătate de duzină de fotografii format mare, pe care le aşternu pe masă, în faţa înalţilor demnitari.

— Aceste fotografii au fost făcute la o înmormântare ce a avut loc la Campo Verano, explică Mesomedes. Presupun că unele dintre persoanele din fotografii nu vă sunt necunoscute.

Salzmann examină mai amănunţit o fotografie şi spuse:

— Acesta este cardinalul-secretar de stat Philippo Gonzaga.

Moro îi luă lui Salzmann fotografia din mână:

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Mai recunoaşteţi şi alte persoane din fotografie? întrebă procurorul accentuând cuvintele.

— Ce sunt aceste întrebări? Credeam că ne aduceţi o veste despre locul unde se află cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga.

Moro îi restitui lui Mesomedes fotografia şi îl privi întrebător. Procurorul afişă o mină mirată.

— Nu vă înţeleg, Eminenţă. Eu am reluat investigarea unui caz închis prematur. Este vorba despre moartea unei anume Marlene Ammer, găsită fără viaţă în cada ei. Raportul asupra autopsiei a relevat decesul prin înec după luarea unor barbiturice.

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse cardinalul pe procuror, aţi venit aici pentru a ne informa asupra acestui lucru?

— În niciun caz. Aş dori doar să ştiu de ce cardinalul secretar de stat Gonzaga şi alţi membri ai Curiei au participat la

înmormântarea unei muritoare oarecare. În plus, mai caut o explicaţie a felului în care anumite urme de parfum au ajuns pe capotul moartei.

— Tinere, îl întrerupse Moro pe procuror cu un zâmbet plin de dispreţ, doar nu vreţi să trageţi la răspundere un membru al Curiei pentru parfumul unei dame obscure!

— Nu, Excelenţă, nu poate fi vorba despre parfum. Este vorba despre tămâie!

— Tămâie?

Moro tresări speriat.

— O tămâie specială! Olibano nr. 7, întrebuinţată doar de Vatican.

— Deci nu este vorba despre dispariţia cardinalului secretar de stat?

— Cardinalul secretar de stat Gonzaga a dispărut?

Monsignor Sawatzki încuviinţă din cap energic:

— De două zile, după vizita oficială la preşedinţia statului. Cardinalul Bruno Moro fu primul care înţelese eroarea şi reacţionă imediat minimalizând evenimentul:

— Ştiţi, Gonzaga este un om extrem de ocupat, şi ceva mai aparte. Câteodată alege nişte căi la fel de aparte…

Mesomedes încuviinţă din cap înţelegător:

— Îmi amintesc despre reportajul acela din ziar…

— Vă referiţi la accidentul Excelenţei Sale din Piazza del Popolo, şi la punga cu o sută de mii de dolari.

— Exact.

— S-a dovedit în final a fi o greşeală. Important este că Dumnezeu cel atotputernic l-a apărat pe Excelenţa Sa de vătămări.

Moro luă din nou fotografia din mâna procurorului şi o mai privi o dată. I-o restitui şi spuse:

— De fapt, sunt sigur că persoana din fotografie nu este cardinalul secretar de stat Gonzaga.

— Dar acesta?

Mesomedes indică cu degetul arătător o altă persoană.

Moro se încruntă, ca şi cum ar fi vrut să privească mai atent. În cele din urmă, clătină din cap.

— Ciudat, remarcă Mesomedes, când am intrat în încăpere, şi v-am văzut pentru prima dată, Eminenţă, aş fi putut să jur că dumneavoastră sunteţi cealaltă persoană din fotografie.

— Este ridicol!

Cardinalul scoase din sutană o batistă albă şi îşi curăţă nasul pe cât de inutil, pe atât de zgomotos. Ceea ce dură ceva timp, suficient însă ca prefectul Sfântului Oficiu să se poată gândi.

După ce termină acest ceremonial şi după ce vârî batista în buzunar, cardinalul schimbă tonul:

— Este vorba despre un interogatoriu? Nu îmi este cunoscut ca procuratura din Roma să fi fost solicitată de Curiei pentru ajutor. Păreţi cam lipsit de experienţă pentru funcţia dumneavoastră. În orice caz, pe teritoriul Vaticanului nu aveţi nici cel mai mic drept. Aşa că strângeţi-vă obscurele fotografii şi dispăreţi, *signor*…

— Mesomedes! Tânărul procuror nu se lăsă intimidat şi ripostă: În ce priveşte experienţa mea, Eminenţă, se prea poate să aveţi dreptate. Dar acesta nu este un interogatoriu. În cel mai bun caz este o mărturie a unui martor. Am sperat că declaraţiile dumneavoastră vor aduce ceva lumină în caz.

— Şi această lumină o căutaţi tocmai aici, la Vatican? De fapt cine v-a aprobat redeschiderea cazului?

— Acum, Eminenţă, trebuie să menţionez lipsa *dumneavoastră* de experienţă în materie juridică. Cazul despre care este vorba aici s-a petrecut pe teritoriul statului italian şi, ca urmare, este supus jurisdicţiei italiene. În ce mă priveşte pe mine, eu fac parte din procuratura Roma uno. Nu am nevoie de aprobări speciale pentru investigaţiile mele. Nici chiar când este vorba despre crimă.

— Crimă? Monsignor Sawatzki îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune şi privi teatral în tavan. Cea de a cincea poruncă!

— A cincea poruncă, repetă încet procurorul.

Pe biroul cardinalului sună telefonul.

Abate, secretarul personal al cardinalului, care urmărea discuţia din plan secund, ridică receptorul.

— Cardinalul secretar de stat! strigă el emoţionat.

Moro se năpusti la telefon, pe care îl smulse din mâna lui

Abate.

— Frate întru Hristos! Eram tare îngrijoraţi cu toţii! Normal, nu îmi datoraţi mie explicaţii. Ce înseamnă ipocrit? Doar suntem cu toţii în aceeaşi barcă, în corăbioara Sfântului Petru. La revedere, frate întru Hristos.

Puse receptorul în furcă. Încet spuse ca pentru sine:

— A reapărut Gonzaga. Domnul este îndurător cu noi.

Mesomedes se înclină politicos şi se retrase în tăcere. Auzise destul.

„Pute până la cer, gândi el. Chiar în acest loc.”

CAPITOLUL 36

Timp de două zile supravegherea casei marchizei nu se soldă cu rezultatele aşteptate. După moartea Lorenzei Falconieri vechea clădire rămăsese practic nelocuită.

Malberg şi Barbieri, care se schimbau între ei la fiecare trei ore, se plictiseau de moarte. În prima zi, în timp ce umbla în sus şi în jos pe stradă, Malberg se gândea la ciudata moarte a celor două femei. A doua zi începu să numere paşii de la capătul străzii până la intersecţia cu Via dei Coronari. Nu ajunsese niciodată la acelaşi rezultat, pentru că lungimea paşilor lui varia în funcţie de momentul din zi. Dimineaţa făcea paşi mai lungi, de la prânz ei se micşorau sensibil.

În final îşi simţi confirmată opinia că supravegherea casei nu îi ajuta câtuşi de puţin să înainteze. În plus, îi era tot mai dificil să ţină sub observaţie casa marchizei fără să bată la ochi.

Spre seara celei de a doua zi, pe stradă apăru un bărbat. Se duse direct la casa marchesei, apăsă butonul unei sonerii, aşteptă o vreme şi se îndepărtă pentru a se întoarce şi a privi în sus.

Malberg se gândi rapid să îl abordeze pe bărbat, dar renunţă la idee şi reluă supravegherea.

Bărbatul avea pe faţă urme de arsuri. Lipsa genelor şi a sprâncenelor îţi dădea fiori. Cei cu care se întâlnea îl ocoleau sau treceau pe partea cealaltă a străzii. Malberg văzu dar acest lucru în timp ce urmărea bărbatul.

Atent mai mult la omul cu faţa arsă decât la circulaţia stradală, când traversă se trezi cu o maşină în faţă. Mulţumită reacţiei rapide a şoferului scăpă fără să fie lovit. Dar, după ce îşi ceru scuze şi vru să continue urmărirea, constată că persoana supravegheată dispăruse în circulaţie.

— Ceea ce am remarcat eu poate fi lipsit de importanţă, îi spuse el lui Barbieri, dar la casa marchizei a sunat la sonerie un bărbat cu urme de arsuri pe faţă. Însă din păcate l-am pierdut.

— Un bărbat cu arsuri pe faţă? De vârstă mijlocie, frunte înaltă, cu semichelie, cam un metru nouăzeci înălţime, slab?

În descrierea făcută de Barbieri se simţea experienţa de criminalist.

— Îl cunoşti? se interesă neliniştit Malberg.

— Nu este termenul potrivit. Pe acest bărbat l-am văzut în după-amiaza primei zile. Ca să fiu sincer, m-am simţit mai mult eu urmărit de el. Am avut impresia aceasta mai clar după ce el s-a fâţâit o oră întreagă la colţul cu Via dei Coronari. M-a privit cu o plictiseală jucată când m-am apropiat de el. Pe jos, în faţa lui, erau cel puţin zece mucuri de ţigară.

— Sunt foarte supărat pe mine că mi-a scăpat tipul. Întrebarea este dacă o căuta chiar pe *marchesa*.

— Tu ai zis că a sunat.

— Da, aşa am văzut.

— Deci nu ştie că *marchesa* este moartă!

— Nu, de unde să ştie, când niciun ziar nu a scris despre crimă!

— Atunci va reveni cu siguranţă.

Malberg inspiră adânc şi expiră zgomotos printre buze.

— Presimt ceva groaznic. O să zici că trebuie să continuăm supravegherea şi mâine.

Barbieri îl apucă pe Malberg de umeri.

— Lukas, este unica noastră speranţă. Omul vine a treia oară la *marchesa*. Cine îşi pierde preţiosul timp aşteptând ore de-a rândul pe cineva acela nu renunţă aşa de repede.

— Evident, răspunse Malberg.

* * *

Următoarele două zile nu s-au soldat cu rezultatul dorit. Între timp şi la Barbieri îşi făcu loc o anumită descurajare. Ceea ce duse la tensiuni între cei doi, pentru că acum Malberg ajunsese la convingerea că omul cu faţa arsă era singurul care îi putea duce mai departe.

Deja renunţaseră să mai supravegheze casa, când, la lăsarea serii, Malberg plecă de acasă pentru a trece pe la locuinţa marchizei. Nici el nu ştia pentru ce o făcea.

Pe unii dintre cei care locuiau pe această stradă îi ştia deja din vedere.

La adăpostul înserării, Malberg se ascunse într-o intrare aflată în diagonală faţă de casa marchizei, şi aşteptă.

Să fi trecut vreo două minute, când uşa din spatele lui se deschise şi, înainte de a fi avut timp să se întoarcă, simţi în spate ţeava rece a unui revolver. Incapabil să mai scoată un cuvânt, Malberg ridică mâinile.

— Ce vreţi? De ce mă urmăriţi? auzi el o voce subţire, ca de castrat.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, se bâlbâi Malberg.

Parcă era paralizat. Era blocat de frică. Se gândi la *marchesa*, care la doar câţiva paşi, pe cealaltă parte a străzii, fusese împuşcată cu sânge rece.

Bărbatul din spate nu îl slăbea:

— Vă urmăresc de zile întregi, îl auzi pe acesta şi îi simţea şi presiunea ţevii revolverului. Deci, ce vreţi?

— Nimic, răspunse pierdut Malberg, absolut nimic.

Abia apucă să răspundă, că simţi o lovitură puternică la ceafă. „M-a împuşcat!” gândi Malberg şi intră în panică. Simţi şi o durere puternică, încercă să pipăie rana cauzată de glonţ, să simtă sângele care curgea pe spinare. Nimic din toate acestea. În cele din urmă pricepu că necunoscutul doar îl lovise cu arma.

Malberg auzi vocea poruncitoare din spatele său:

— Deci?

Tot corpul îi era încordat. Îi vibrau toţi muşchii. Nu avea deloc chef să facă pe eroul.

— Este vorba despre *marchesa* Falconieri…

— Mă gândeam eu. Ce alt motiv să aibă cineva pentru a supraveghea casa aceasta uitată de Dumnezeu? O cunoaşteţi pe *marchesa?*

— Nu chiar. Ne-am întâlnit o dată. Voiam să cumpăr colecţia de carte a soţului ei.

— Ah, asta era. Cât cerea pe hârtia aceea veche?

— Un sfert de milion.

— Şi i-aţi fi dat atât?

— Da, bineînţeles. Colecţia este de câteva ori mai valoroasă. Dar, din păcate, a rezultat că preţioasele cărţi proveneau din furturi. Dar probabil că ştiţi asta.

— Nu ştiu nimic! se răsti necunoscutul, apoi îl apucă de umăr şi îl întoarse cu faţa la el.

Mai întâi Malberg văzu ţeava unui amortizor de zgomot, un tub lung de zece centimetri, strălucind în nuanţe albăstrui, înşurubat în capul ţevii unui revolver. În spatele acestuia descoperi chipul desfigurat de arsuri, fără gene sau sprâncene. Malberg se aşteptase la asta. Văzuse chipul ars de la distanţă. Dar acum, văzut din imediata apropiere, era şi mai înfiorător.

Se părea că individul voia să guste impresia făcută asupra lui Malberg; trecură secunde nesfârşite fără ca acesta să scoată o vorbă.

„De ce se comportă aşa?” se întreba Malberg. Voia să îi inspire teamă? Prin atacul atât de perfid executat acest lucru îi reuşise deja cu vârf şi îndesat. Furios şi disperat în acelaşi timp, Malberg spuse cu voce tremurândă:

— Lăsaţi odată puşcociul acesta afurisit, că băgaţi frica în mine!

Cuvintele lui rămaseră fără efect. Nici Malberg nu crezuse că cererea lui l-ar fi înduplecat pe individ să lase arma. Şi totuşi se întâmplă. De la o clipă la alta, îşi recăpăta curajul. Îl privea în tăcere pe bărbat, ca şi cum l-ar fi putut ţine în şah cu privirea.

„*El* trebuie să fi fost, se gândi Malberg, individul cu arsuri pe faţă trebuie să o fi împuşcat pe *marchesa*.” Gândul nu era de natură să îi menţină curajul abia dobândit.

— Mi se pare că ne-am intersectat în intenţii cu totul diferite, spuse el. Numele meu este Malberg, Lukas Malberg, anticar din München.

Speranţa lui, că tipul cu arsuri pe faţă se va prezenta şi el, nu se adeveri.

— Desigur că nu este necesar să vă spuneţi şi dumneavoastră numele, îl provocă Malberg.

— Numele sunt trecătoare. Spuneţi-mi simplu: Faţă-Arsă. Aşa îmi spun toţi prietenii mei.

Rânji sarcastic.

Cuvântul „prieteni” suna ciudat în gura acestui om. Lukas nici nu îşi putea închipui că individul ar avea prieteni. Era mai curând genul care trecea singuratic peste cadavre.

Brusc prin cap îi trecu un gând îngrozitor. Aruncă pe furiş o privire asupra feţei arse. Trăsăturile ei exprimau un gen de duritate care te făcea să îl crezi pe acest om în stare de orice;

chiar şi de asasinarea lui Marlene?

— De unde o cunoşteaţi pe Marlene Ammer? întrebă direct Malberg.

Se mira el însuşi de curajul de a fi pus întrebarea. Urmărea încordat orice reacţie a persoanei din faţa lui.

— Marlene Ammer? Asta cine mai este?

Pentru o clipă, Faţă-Arsă păru nesigur. O reacţie de care Malberg nu l-ar fi crezut capabil pe interlocutor. Apoi cel din urmă continuă:

— Trebuia să o cunosc pe această doamnă?

— Era o prietenă a marchizei Falconieri.

— De ce aţi spus *era?*

— *Marchesa* este moartă.

— Asta ştiu. Am vrut doar să aflu dacă şi dumneavoastră ştiţi. Pentru un anticar, care se ocupă de terfeloage vechi, nu sunteţi chiar căzut în cap. Sunteţi interesat să participaţi la afacerea mea cu *marchesa?*

— Depinde despre ce este vorba. Cărţi vechi? În acest caz sunt interesat.

— Aţi spus că aţi da 250 000 de euro pe cărţi?

— Pe loc. Dacă în cazul colecţiei marchizei nu ar fi fost vorba despre bunuri provenite din furt.

Individul afişă o faţă inexpresivă.

— Vă ofer o afacere cu participație redusă şi mari şanse de câştig. Vă interesează?

— De ce nu?

În realitate, afacerea îndoielnică nu îi stârnea nici cel mai mic interes. Era evident că Faţă-Arsă era unul din acei şarlatani profesionişti, care se găseau cu sutele în orice cartier al Romei. Dar trebuia să îl amăgească. Cel puţin până când clarifica legăturile lui cu *marchesa*, şi posibil şi cu Marlene.

— Dispuneţi de o sută de mii de dolari? se interesă Faţă-Arsă.

— Ce înseamnă „să dispun”? Nu port asemenea sume în buzunar.

— Nici nu mă aşteptam. Voiam să întreb, cât timp vă trebuie pentru a avea această sumă peşin. Presupunând că intraţi în afacere.

— Ascultaţi, Faţă-Arsă, vorbiţi despre o oarecare tranzacţie obscură. Uitaţi-o. Nu îmi dau acordul pentru o afacere la care nu ştiu nici măcar despre ce este vorba. Mi se pare complet neserios. Nu vreţi să îmi spuneţi până la urmă despre ce este vorba?

Faţă-Arsă se foia ca un şarpe jupuit. Omul care tocmai îl făcuse să se teamă de moarte, se simţea înghesuit.

— Asta nu se poate explica în două, trei fraze. Este o chestiune în care este amestecat Vaticanul, un obiect pentru care Curia, dacă negociem abil, va plăti o sumă de câteva ori mai mare decât cea pe care o cer eu de la dumneavoastră.

— Este o prostie, zise indignat Malberg, doar nu credeţi cu adevărat că mă las păcălit. Dacă ar fi aşa cum spuneţi, permiteţi-mi să întreb de ce nu faceţi afacerea de unul singur?

Faţă-Arsă băgă arma în buzunarul sacoului. Malberg era convins că respectivul făcuse gestul numai pentru a mai câştiga timp.

— Am încercat, dar tentativa a eşuat. Vedeţi, dumneavoastră, eu sunt mai curând omul treburilor dure. O sarcină concretă un foc de armă, două dacă este necesar, şi treaba este făcută. Sau comiterea unei spargeri trei zile observarea locului, planificarea, şi în cincisprezece, douăzeci de minute totul este gata. Dar o afacere de o sută de mii de dolari cu un cardinal al Curiei pentru mine nu este o sarcină uşoară. Înţelegeţi?

În timp ce Faţă-arsă vorbea, în Malberg se trezi bănuiala că tipul avea o legătură cu misteriosul accident auto al cardinalului secretar de stat Philippo Gonzaga. Cei o sută de mii de dolari pe care Gonzaga îi avusese la el într-o pungă de plastic, să fi fost destinaţi lui Faţă-Arsă?

Deşi nu simţea nici cel mai mic impuls pentru a încheia afaceri dubioase şi, deşi Faţă-Arsă îi trezea doar neîncredere, groaza pe care ţeava rece a armei înfipte în spate i-o provocase, îi mai sălăşluia încă în oase. Aşa că, de formă, manifestă interes.

— Ştiţi, continuă omul cu faţa arsă, pentru cel de care soarta şi-a bătut joc aşa ca de mine, un singur lucru mai contează în lume, şi acela este banul. Este absolut indiferent cum arată acesta, dacă portofelul geme de doldora ce e. Întreaga lume este de vânzare. Iar proverbul care spune că banii nu te fac fericit este vorbă

goală. Conform proverbului, toţi săracii ar trebui să fie fericiţi.

Malberg încuviinţă absent din cap.

— Ar trebui să îmi spuneţi despre ce este vorba concret, spuse el în cele din urmă.

Faţă-Arsă clătină din cap.

— Nu aici, şi nu astăzi!

— Bineînţeles. Propunerea îi convenea lui Malberg, care adăugă: Însă vă daţi seama că mă voi ocupa de bani abia după ce veţi pune toate cărţile pe masă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva, răspunse Faţă-Arsă. Niciodată nu poţi fi sigur. Lumea este rea. Propun să ne întâlnim mâine, la ora zece.

— De acord. Unde?

— În faţa statuii lui Michelangelo *Pieta*, din domul Sf. Petru, chiar în dreapta intrării.

— Poftim?

— M-aţi înţeles bine.

Înainte ca Malberg să-şi fi putut exprima mirarea, Faţă-Arsă dispăru în direcţia Via dei Coronari.

CAPITOLUL 37

Când Malberg reveni la ascunzătoarea sa de la Barbieri, avu o surpriză. Barbieri avea o vizită.

Caterina purta o bluză albă şi o rochie neruşinat de scurtă. Părul era desfăcut, buzele rujate decent, ca la a doua întâlnire a lor, la Colline Emiliane, pe Via degli Avignonesi. Cu această înfăţişare aproape că îl scosese din minţi atunci.

— Nu este vorba despre ce crezi tu, reacţionă Barbieri la privirea plină de reproş a lui Malberg. Mă aştepta în faţa uşii, când am ajuns acasă.

— Bine. Nu vă deranjez, mormăi Malberg şi se întoarse pe călcâie.

Dar înainte de a ajunge la uşă, Caterina îl ajunse şi îi tăie calea.

— Tu, cap pătrat! zise ea furioasă. După care îşi trecu braţele după gâtul lui şi vârî un picior între picioarele lui. Cum să te conving că eu însămi am fost păcălită de Paolo?

Malberg îi simţi corpul cald, îi adulmecă parfumul împrăştiat de părul lăsat liber, vru să o strângă la piept, dar sentimentul neîncrederii era încă viu. De fapt avea urgentă nevoie de un om în care putea avea încredere. În ochii ei negri se citea clar dorinţa. „Dumnezeule, gândi el, dacă există o femeie care să mă poată facă să mă gândesc la altceva, atunci Caterina este aceea.” De Marlene trebuia în cele din urmă să uite.

Malberg vru să pară că o respingea. Privi în altă parte şi încercă să se retragă din îmbrăţişarea Caterinei, deşi pentru prima dată avea îndoieli asupra faptului dacă dreptatea era de partea lui.

— Măcar ascultă ce are să îţi spună Caterina, se auzi vocea lui Barbieri.

De voie, de nevoie, Lukas se aşeză la masa din bucătărie faţă în faţă cu Barbieri. Caterina îi întinse fără un cuvânt un bilet pe care era notată o adresă din Lungotevere Marzio, într-o zonă deloc proastă, între Ponte Cavour şi Ponte Umberto, pe malul stâng al Tibrului.

— Ce este asta? întrebă Malberg mimând calmul.

— Este noua adresă a signorei Fellini, răspunse Caterina. De la Paolo, adăugă ea aproape timid. A spus că îi pare rău şi că vrea să repare ceea ce a stricat. Sincer vrea să te ajute!

— A mai vrut o dată, remarcă Lukas supărat.

— Ştiu. Între timp mi-a spus tot. După ce noi am fost în locuinţa zidită a lui Marlene, Paolo a aflat de la o vecină a doamnei Fellini, care locuieşte două case mai departe, că acesteia i s-au oferit de către un necunoscut mulţi bani, ca să tacă. Ea observase în casa din Via Gora lucruri despre care nu trebuia să vorbească. Suma oferită acesteia trebuie să fi fost respectabilă. I-a ajuns pentru o locuinţă într-o zonă foarte bună, iar modul de viaţă i s-a schimbat brusc. Paolo a reuşit, nu ştiu cum, să afle noua adresă a doamnei Fellini. Şi, punând lucrurile cap la cap, a dat de nişte urme ce duceau la Vatican. A dat de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le ştie. În orice caz, erau de o importanţă atât de mare, că a formulat nişte revendicări. Au vrut să îl încânte cu nişte sume insignifiante. Când s-a făcut plata prin *signora* Fellini, la care noi am fost de faţă, s-a ajuns la scandal.

Malberg tăcea.

— Şi unde este acum Paolo? întrebă Barbieri.

— Nu ştiu. Vorbim doar la telefon. Spunea că este urmărit şi că trebuie să se dea la fund. Lukas, vrea să discute cu tine urgent. Ştiu că îţi este greu, dar trebuie să îl ierţi!

Cuvintele Caterinei treziră furia lui Malberg.

— Aha, deci fratele tău cel grozav îşi imaginează lucrurile cam aşa: „Scuze, nu o să se mai întâmple!” Mulţumesc, dar mă descurc singur. Fără ajutorul unui mic şi îndoielnic infractor.

Malberg mototoli biletul şi îl aruncă într-un colţ. Pentru moment nu stătea prea bine cu nervii. Brusc, în faţa ochilor îi reapăru figura grotescă a lui Faţă-Arsă. Prea multe se adunau!

— Eşti smintit! se răsti iritat Barbieri şi ridică hârtia. Poate că Paolo chiar ne poate ajuta. Apoi i se adresă Caterinei: Cum putem da de Paolo?

Caterina clătină din cap:

— Nu mi-a dat nici măcar un indiciu asupra locului în care se află. Cred că îi era frică. Dar mă va suna zilele următoare.

Giacopo îl privi plin de reproş pe Lukas.

— Dacă tu refuzi să vorbeşti cu Paolo, am să o fac eu.

— Nu te pot împiedica, răspunse Malberg. Se ridică de pe scaun, pe care îl împinse sub masă ca într-o cârciumă ieftină de periferie. Dar va trebui să nu uiţi să bagi mâna în buzunar după o sumă respectabilă de bani, pentru că se ştie, cu Paolo nu faci nimic fără bani. Şi acum, scuză-mă. Am să ies imediat să iau o gură de aer.

Ajuns în stradă, trase în piept aerul răcoros al nopţii. I se făcu frig şi-şi ridică gulerul hainei. Fără nicio ţintă, cu mâinile în buzunare, o luă agale pe Via Caio Cestio şi coti apoi către Porta San Paolo. Enorma construcţie din antichitate era scăldată în lumina gălbuie a reflectoarelor.

Intră într-un bar aflat pe colţ, luă o *grappa* dublă şi o bău până la fund fără să o ia de la gură. Nu se simţea bine deloc. Schimbul brutal de cuvinte cu Caterina îi făcea rău. Nici el nu mai credea că aceasta ştiuse de acţiunile lui Paolo; dar era prea mândru ca să recunoască.

CAPITOLUL 38

Cu zece minute înainte de ora stabilită, Malberg se afla în catedrala Sf. Petru. În lumina palidă din interior, *Pieta* a lui Michelangelo părea aproape lipsită de importanţă, cu atât mai mult cu cât o hoardă de turişti dornici de senzaţional se îmbulzeau în faţa capelei laterale acoperindu-şi reciproc perspectiva.

Pe un ton jos, plin de respect, o ghidă cu ochelari, de vârstă indefinibilă, într-un taior gri-închis, vorbea despre Michelangelo. Spunea că acesta plecase la douăzeci şi unu de ani din Florenţa plină de viaţă şi venise la Roma, pe atunci un oraş de provincie decăzut. Pe tânărul artist nici măcar nu-l angajase papa, ci un cardinal francez. Cardinalul comandase cea mai frumoasă operă de artă a Romei. Trei ani a lucrat Michelangelo la blocul alb din marmură…

Malberg simţi un ghiont în spate. Se întoarse. În spatele lui, în dreapta, era Faţă-Arsă. Acesta lăsa impresia că îşi petrecuse noaptea pe o bancă din parc.

Când Lukas vru să zică ceva, bărbatul duse un deget la buze şi, arătând cu capul către *Pieta*, dădu de înţeles că voia să asculte explicaţiile ghidei.

Ghida continuă, spunând că Michelangelo fusese atât de mândru de opera sa, încât, contrar obiceiului din acel timp, îşi sculptase numele în cutele mantiei Maddonei. Este singura semnătură de pe sculpturile lui Michelangelo. Tânărul artist îşi săpase numele noaptea, în secret. Când cel care comandase statuia observase „paguba”, era deja prea târziu.

Malberg o asculta pe ghidă doar cu o ureche. Cu coada ochiului îl urmărea pe omul cu arsuri pe faţă. În masa de oameni se simţea în siguranţă, în ciuda gândului că necunoscutul l-ar fi atras într-o capcană.

Au existat discuţii, spunea ghida, timp de cinci sute de ani cu privire la redarea Maicii Domnului. Maddona apărea mai curând tânără, frumoasă şi preţioasă ca o iubită, şi nu ca mamă a Fiului.

Michelangelo îşi justificase modul în care o redase, afirmând că femeile curate ar arăta mult mai proaspete decât acelea al căror suflet deja căzuse pradă dorinţelor păcătoase.

— Să trecem la obiect, şopti nerăbdător Malberg. De ce m-aţi ademenit aici?

Faţă-Arsă se apropie mult de Malberg:

— Cu ani în urmă am primit o foarte ciudată comandă. Un trimis al Curiei, care s-a străduit să îşi tăinuiască numele, mi-a oferit cincizeci de milioane de lire, echivalentul de astăzi a douăzeci şi cinci de mii de euro, pentru o spargere la domul din Torino. Mai întâi am crezut că vreun obiect de artă stârnise lăcomia unui cardinal. Nicio problemă! În fiecare an dispar mii de obiecte de artă din biserici şi catedrale, pentru a nu mai reapărea niciodată. Şi, cu toată modestia, nu s-a inventat încă sistemul de alarmă căruia eu să nu îi pot da de cap! Dar în acest caz nu era vorba de o simplă spargere. Eu trebuia să înlocuiesc celebrul giulgiu din Torino cu o copie despre care se spunea că ar fi excelentă. După care trebuia să incendiez capela în care se păstra giulgiul. Ca să vedeţi!

— O poveste incredibilă, dar de ce îmi spuneţi mie asta?

— Veţi înţelege imediat. Faţă-Arsă îl trase de o parte pe Malberg, după ce câţiva turişti le aruncaseră deja priviri reprobatoare. Erau protejaţi de o coloană, iar bărbatul marcat de foc continuă: Cincizeci de milioane de lire nu erau o bagatelă. Am acceptat comanda, am făcut rost de planurile domului din Torino, mi-am petrecut zile întregi în biserică, am reţinut fiecare mişcare şi fiecare posibilă ascunzătoare şi am elaborat un plan de acţiune. Într-o seară de duminică, m-am lăsat încuiat împreună cu copia giulgiului în biserică şi m-am pus pe treabă.

Malberg încă nu pricepea unde voia să ajungă interlocutorul lui.

— Este o poveste palpitantă, remarcă el cu ironia celui care avea îndoieli. Asta presupunând că ar fi reală. Dar în ce constă oferta dumneavoastră?

— Răbdare! Răbdarea este cheia succesului! Totul a decurs conform planificării. Cu unelte speciale am deschis scrinul în care se păstra giulgiul şi l-am înlocuit cu copia. Am avut o

senzaţie stranie ţinând în mâini giulgiul în care fusese înmormântat Isus din Nazareth. Eu nu sunt un om credincios, dar aşa ceva nu trăieşti în fiecare zi.

— Aveţi perfectă dreptate. Dar…

Faţă-Arsă ridică mâna.

— În acea clipă mi-a venit ideea să decupez o parte minusculă din giulgiu. Oricum giulgiul prezenta mai multe deteriorări. M-am gândit că nimeni nu va observa. Deci am decupat cu o lamă o bucată de material de mărimea unei mărci poştale, pe care am vârât-o în buzunar.

Bărbatul băgă mâna în buzunarul din interior al sacoului, scoase un plic de celofan în care se vedea o bucată de pânză decolorată. O vârî lui Malberg sub nas, ca pe un trofeu.

Treptat Malberg începea să înţeleagă despre ce era vorba. Câteva secunde privi mut pliculeţul din celofan. Povestea căpăta o tentă atât de aventuroasă, încât îi venea greu să îi dea crezare. Pe de altă parte, ea părea atât de neobişnuită, că cu greu putea să o ia drept o născocire.

Faţă-Arsă continuă:

— Originalul l-am ascuns în spatele unui altar secundar. După care, aşa cum a dorit cel care mi-a dat comanda, am aprins antimisul de sub scrin. Ştiţi cât de rapid se aprind pânzeturile vechi de altar? Uitaţi-vă la mine şi vă veţi da seama! Totul s-a petrecut rapid, înainte de a mă putea feri, partea superioară a corpului meu era în flăcări. Urlam de durere ca un porc la tăiat şi mă tăvăleam pe podea. Cumva am reuşit să sting hainele aprinse. M-am ascuns în spatele altarului secundar, unde pusesem şi giulgiul original, şi am aşteptat până când incendiul a fost sesizat şi au intervenit pompierii. În acel haos general am putut să părăsesc neobservat domul, împreună cu prada mea. Acum vă puteţi imagina că misiunea mea nu a fost lipsită de risc. Comparativ cu acesta, cele cincizeci de milioane de lire de la cel care dăduse comanda reprezentau o impertinenţă crasă. De acest lucru mi-am dat seama abia mai târziu.

— Şi cu copia giulgiului ce s-a întâmplat? A ars?

Faţă-Arsă râse forţat:

— Cât pe-aici. Nu a lipsit mult, căci flăcările au cuprins scrinul

în care se afla giulgiul. Dar nu, pânza a fost doar pârlită în câteva locuri. De atunci, pe partea superioară şi pe partea inferioară se păstrează uşoare urme de funingine. Ceea ce face falsul mai autentic, lucru aflat în intenţia angajatorului meu.

— Şi originalul?

— Originalul nu a suferit nici cea mai mică vătămare. În ziua următoare l-am livrat la ora stabilită, la locul stabilit, şi mi-am luat în primire banii. Şi ştiţi unde?

Bărbatul se întoarse şi cu o mişcare a capului indică *Pieta* a lui Michelangelo.

În acest răstimp ghida se îndepărtase cu turiştii. Se aşternu tăcerea. Malberg se gândea. Nu ştia ce să creadă despre Faţă-Arsă. Nu arăta a fi omul cu care să faci neapărat afaceri. Şi nici nu avea un motiv pentru a nu-l lăsa în plata Domnului pe Faţă-Arsă şi a pleca. Şi totuşi exista ceva ce îl reţinea pe Malberg să procedeze astfel: bănuiala că întâlnirea cu omul marcat de foc nu era o întâmplare. Şi că obscura negociere trebuia privită în cu totul alt context.

— Permiteţi? spuse Malberg politicos şi vru să ia din mâna interlocutorului pliculeţul de celofan.

Dar acesta feri preţiosul obiect.

— Nu, nu permit, zise el hotărât. Trebuie să mă înţelegeţi.

Într-un fel, Malberg îl înţelegea. Era evident, niciunul, nu avea încredere în celălalt. În orice caz, Malberg simula interesul pentru afacere.

— Cine garantează autenticitatea acestei bucăţi de material? Înţelegeţi-mă corect, nu vă fac escroc, dar noi nu ne cunoaştem deloc!

Faţă-arsă dădu din cap ca un părinte duhovnic care ia cunoştinţă de spovedania unui păcătos. După ce vârî plicul de celofan în buzunarul interior al hainei, scoase din buzunarul din dreapta un plic îndoit şi-l întinse lui Malberg.

Plicul conţinea trei filme Roentgen, de format 13/18 centimetri. Unul reprezenta alăturate partea din faţă şi partea din spate a giulgiului de la Torino. Pe al doilea era un fragment al giulgiului cu locul din care lipsea bucăţica aflată acum la Faţă-Arsă. Al treilea film reprezenta exact acea bucată de material pe care i-o

oferea spre vânzare Faţă-Arsă. Se vedea clar structura firelor pânzei.

— Dacă suprapuneţi aceste două negative, spuse Faţă-Arsă cu mândrie în voce, veţi constata că structura micului fragment se integrează exact în structura generală a giulgiului.

Malberg suprapuse cele două negative şi le privi în lumina ce pătrundea prin cupolă naosului. Într-adevăr, complicata structură în ochi de peşte a pânzei continua fără greşeală în bucăţica în cauză. Omul cu urme de arsuri se gândise la toate.

— Deci?

— Deci ce? răspunse Malberg, deşi ştia la ce se referea acesta.

— Vă interesează? O sută de mii de dolari în bancnote mari.

Întinse de zece ori una după alta degetele ambelor mâini.

— Da, răspunse Malberg. În principiu da.

Se simţea neajutorat. Pe moment, nu avea idee cum ar putea să mai tergiverseze lucrurile.

— Să zicem peste o săptămână? În acelaşi loc, la aceeaşi oră.

— Am înţeles.

CAPITOLUL 39

Când procurorul Achille Mesomedes ajunse dimineaţa la biroul lui din Palatul de Justiţie, secretara îl privi încurcată din spatele monitorului.

— Burchiello a întrebat de dumneavoastră. Era supărat. Duceţi-vă imediat la el!

Mesomedes lăsă geanta cu documente pe birou şi plecă spre biroul procurorului-şef. Era aşteptat.

Giordano Burchiello, un jurist corpolent, trecea drept cea mai eficientă armă în lupta cu mafia. Dar existau şi voci care îi atribuiau anumite legături cu aşa-zisa înaltă societate. Oricum, în calitate de şef al procuraturii Roma uno avea în subordine o duzină de procurori, majoritatea mai tineri, printre ei aflându-se şi Achille Mesomedes.

— *Dottor* Mesomedes, începu Burchiello accentuând exagerat titlul, ca şi cum l-ar fi luat în derâdere, *dottor* Mesomedes, te-am chemat după ce mi-a ajuns la urechi că ai efectuat cercetări arbitrare într-un caz închis.

— Aşa este, *signor* procuror-şef. Dar nu am ştiut că este interzis sau chiar ilegal.

Procurorul-şef îşi scoase ochelarii cu lentile fumurii şi îi azvârli pe biroul lui de dimensiunile unei mese de ping-pong. După care îşi încrucişă braţele pe burtă şi spuse:

— După legile acestei ţări, procurorii nu se bucură de privilegiul independenţei personale, pe care îl au judecătorii. Ei urmează indicaţiile şefilor lor. Fiecare procuror acţionează doar ca reprezentant al primului funcţionar al procuraturii, şi acela sunt eu. Iar eu nu îmi amintesc să îţi fi dat sarcina de a pune pe rol cazul Marlene Ammer.

— Nu, *signor* procuror-şef, răspunse supus Mesomedes, dar dacă îmi pot permite remarca, eu nu am repus în niciun fel cazul pe rol. Mi-am aruncat doar privirea prin dosar, în scop de studiu ca să zic aşa, şi cu această ocazia m-am lovit de ciudăţenii şi absurdităţi care sugerează…

— Deci dumneata te îndoieşti de seriozitatea muncii mele, întrerupse Burchiello discursul tânărului procuror.

— În niciun caz!

— Eu am încetat cercetările. Dosarul poartă semnătura mea. Femeia s-a înecat în cadă. Cu asta cazul este rezolvat o dată pentru totdeauna. Vorbeai de ciudăţenii?

— Da, prima ar fi raportul de autopsie. Dacă îmi permiteţi, este o treabă neglijentă.

— Pregătirea lui *dottore* Martino Weber este deasupra oricărei suspiciuni!

— Nu am afirmat contrariul. Dar şi o pregătire înaltă nu exclude să ai o dată o zi proastă. Mie mi se pare că raportul a fost făcut din birou. Conţine doar fraze din care nu se poate trage nicio concluzie. Şi singurul indiciu neobişnuit este trecut cu vederea.

— La ce te referi, *dottor* Mesomedes?

— Urmele olfactive de pe capotul moartei, date de un amestec de răşini vegetale scumpe, ca olibanum şi balsamul de tolu, din care se fabrică cea mai scumpă tămâie din lume. Tămâie folosită doar la Vatican.

Burchiello tuşi de parcă tămâia îl zgâriase pe gât.

— Interesant, zise el cu un rânjet superior, şi ce concluzie tragi de aici? Sper că nu aceea că papa este implicat în caz!

Procurorul-şef dădu să râdă, dar îl apucă tusea.

— Bună povestea! repetă el de mai multe ori. Bună povestea, zău aşa!

După ce Burchiello se linişti şi după ce îşi şterse transpiraţia de pe faţa înroşită, Mesomedes replică liniştit:

— Nu papa. Dar poate Curia!

— Nu te înţeleg.

Procurorul-şef nu continuă.

Mesomedes mai avea un as în mânecă. Pe care îl folosi acum:

— În revista *Guardiano* a apărut atunci un articol excepţional documentat despre acest caz, scris de o reporteră cu numele de Caterina Lima.

— Oh Doamne, numele nu îmi este necunoscut! Burchello ridică implorator ambele braţe. Nimic din acest articol nu

reprezintă jurnalismul de investigaţie.

— Oricum ar fi, articolul conţine un şir de fapte verificabile, despre care nu a mai scris nimeni. Aşa că am contactat-o pe reporteră. Ea mi-a arătat fotografii făcute personal la înmormântarea lui Marlene Ammer.

— Da, şi? Unde vrei să ajungi, *dottor* Mesomedes? înmormântările arată toate Ia fel.

— Mă îndoiesc. Există înmormântări mari şi mici, cu sau fără binecuvântarea Bisericii, dar aceasta mi s-a părut cu totul deosebită. Căci la înmormântarea lui Marlene Ammer au luat parte cel puţin doi cardinali ai Curiei, poate chiar mai mulţi. În fotografii pot fi în orice caz clar recunoscuţi cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga şi şeful Sfântului Oficiu, Bruno Moro.

Burchiello sări în picioare şi cu mâinile la spate începu să se plimbe precipitat încoace şi încolo prin faţa biroului său.

— Asta nu o mai cred, murmură el ca pentru sine, cu privirea aţintită în podea.

— Fotografiile nu lasă loc de nicio îndoială, în orice caz nu în ce îi priveşte pe cei doi. Eu nu prea îi cunosc pe demnitarii Vaticanului, dar probabil că în fotografii pot fi recunoscuţi şi alţi membrii ai Curiei.

— Da, şi? Procurorul-şef se opri brusc şi îl privi pe Mesomedes: Şi asta ce înseamnă?

— Eu aş spune că este ceva neobişnuit. Îmi închipui că la înmormântarea mea nu se va rătăci nici măcar *un* membru al Curiei. De unde să fi ştiut înalţii demnitari de înmormântare? De ce Marlene Ammer a fost înmormântată anonim? Şi de ce unul dintre participanţii la înmormântare a încercat să îi ia reporterei cardul de memorie al aparatului fotografic? Acestea sunt doar *câteva* dintre întrebările pe care mi le pun. Şi nu mi se pare deloc greşită bănuiala că între Curie şi justiţia din Roma există anumite contacte.

— Este ilar! Burchiello dădu din cap supărat. După care se apropie foarte mult de Mesomedes şi-i spuse aproape în şoaptă: Chiar ţii să pui punct carierei dumitale? Îţi dau un sfat. Nu te băga în mocirla aceasta. Eu te înţeleg, pentru că în definitiv şi eu am fost odată tânăr şi ambiţios.

Lui Mesomedes îi stătea pe limbă să răspundă: „Aşa ceva nu îmi pot imagina”, dar în loc de asta spuse:

— Aici nu este vorba despre ambiţie, *signor* procuror-şef. Aici este vorba doar de dreptate şi justiţie.

Burchiello rânji impertinent.

— Cel drept trebuie să pătimească mult. Este scris şi în psalmi.

— Dar în psalmi se mai spune: Dreptatea trebuie să rămână dreptate!

— *Dottor* Mesomedes, eşti un încăpăţânat. Pot doar să sper că încăpăţânarea nu îţi va fi fatală.

Vocea avea un ton ameninţător.

Mesomedes se simţi brusc ca într-un film american cu gangsteri, unde procurorii totdeauna sunt corupţi şi lipsiţi de scrupule.

Atunci sună telefonul. Procurorul-şef ridică receptorul:

— *Pronto!*

Mesomedes avu impresia că Burchiello era tras la răspundere de către interlocutor.

— Nu, răspunse acesta, este vorba despre o omisiune… bineînţeles, mă ocup şi pun lucrurile la punct… Scuzaţi incidentul… complimentele mele, Excelenţă!

Şi închise telefonul. I se adresă lui Mesomedes:

— Asta era. Ne înţelegem.

CAPITOLUL 40

Două zile şi două nopţi petrecu cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga în apartamentul său privat din Palatul Apostolic. Refuză să mănânce şi nu permise nimănui să se apropie de el, nici măcar medicului personal al papei, căruia cardinalul Moro îi ceruse ajutorul. Voia să fie singur.

Întâmpina dificultăţi în privinţa revenirii la realitate. Şi, în plus, la intervale neregulate, avea frisoane care îi scuturau corpul slăbit de parcă era străbătut de un curent electric.

Imediat ce frisoanele încetau, Gonzaga încerca să îşi limpezească gândurile. Cine se aflase în spatele răpirii? Duşmani avea destui, dar prea puţini erau interesaţi de giulgiul din Torino.

Cât despre vocea deformată de difuzorul din abator, îşi mai amintea fragmente din cele spuse şi faptul că posesorul ei folosise expresii de specialitate din teologie. Acestea, dar şi duritatea măsurilor l-ar indica mai întâi pe Anicet, căpetenia celor din Fideles Fidei Flagrantes.

Dacă era cineva care cunoştea autenticitatea giulgiului, acela era Anicet. El însuşi îi înmânase lui Anicet pânza la burgul Layenfels, iar pentru faptul că era vorba despre original şi nu despre o copie, el, Gonzaga, putea depune mărturie. Cel puţin pentru faptul că era pânza păstrată la Vatican. O luase doar cu propria mâna din tezaur şi şi-o înfăşurase în jurul trupului.

Nu, se gândi cardinalul secretar de stat, era exclus să fie Anicet. Din câte îşi amintea, pusese vocii din difuzor întrebarea dacă lucra pentru Anicet, şi după o ezitare cam lungă primise răspunsul că Anicet ar lucra *pentru el.*

Deci, a cui era vocea auzită în camera frigorifică?

În dimineaţa celei de a treia zi a autoizolării lui, Gonzaga simţi o foame puternică. Gândul la jumătăţile de porc între care el însuşi atârnase ca o halcă de carne ore întregi, îi tăiase până acum orice poftă de mâncare. Puse mâna pe telefon şi comandă maicilor răspunzătoare de masa membrilor Curiei, inclusiv a

papei, un mic dejun, subliniind „fără cârnaţi şi şuncă”.

Puţin mai târziu, cineva bătu la uşă, şi *monsignor* Abate, secretarul personal al cardinalului Bruno Moro, apăru cu o tavă pe care se aflau micul dejun solicitat, *Messagero şi Osservatore Romano*.

— Bună dimineaţă în numele Domnului, Excelenţă, spuse Abate proaspăt ras şi cu o sutană ireproşabil călcată.

Gonzaga, având pe el doar un halat de baie purpuriu, de la Massimiliano Gammarelli, creator *haute couture* din Via di Santa Chiara, ridică privirea.

— Soffici unde este? mormăi el, recunoscându-l pe secretarul duşmanului său.

Acesta ridică din umeri.

— Până astăzi nu a reapărut. Cardinalul Moro vrea să alerteze poliţia.

Gonzaga se ridică din fotoliul în care îşi petrecuse şi în care meditase ultimele două zile. După care se duse la fereastra din mijloc a camerei sale de lucru şi privi Piaţa Sf. Petru prin jaluzelele lăsate. Piaţa amplă, mărginită de colonadele Bernini, era la această oră încă liniştită şi părăsită.

Gonzaga se întoarse.

— Spuneţi-i cardinalului Moro că doresc ca poliţia să nu fie implicată pentru Soffici. Soffici va reapărea la fel ca mine. Probabil că se află într-un scaun confesional al bisericii San Giovanni din Laterano, ori la San Pietro de Tortosa în Vincoli, sau la Santa Maria Maggiore.

Monseniorul îl privi mirat pe Gonzaga.

— Excelenţă, cum de v-aţi gândit tocmai la aceste case ale Domnului?

Iritat, cardinalul secretar de stat pufni pe nas:

— Nu am afirmat că Soffici ar fi într-una dintre aceste biserici. M-am exprimat doar în legătură cu posibilitatea ca secretarul meu să poată fi găsit în vreo biserică. Este aşa de greu de înţeles?

— Nu, Excelenţă, am înţeles ce aţi spus.

— În definitiv, şi eu am fost lăsat într-o biserică…

Gonzaga se opri. Aruncă o privire neliniştită, aproape confuză asupra tăvii aşezate de *monsignor* Abate pe o măsuţă.

— Am cerut un mic dejun fără cârnaţi şi şuncă, se răţoi Gonzaga, şi ce îmi aduceţi, *monsignore?* Şuncă!

— Dar astăzi nu este nici vineri şi nicio altă zi în care legile bisericii impun reţinerea de la carne. Maicile au fost de părere că trebuie să vă refaceţi forţele, excelenţă!

— Mda… mda… maicile au fost de părere.

Cardinalul secretar de stat luă de pe biroul lui un plic cu însemnele papale şi, folosindu-şi degetele, începu să vâre în el una după alta feliile de şuncă. După ce goli farfuria, umezi capacul plicului cu buzele, îl lipi şi i-l înmână monseniorului care încremenise.

— Bătrânele ar trebui mai bine să se ocupe de propria sănătate. Spuneţi-le asta!

Abate făcu o plecăciune de parcă i s-ar fi înmânat cartea de rugăciuni pentru slujba de dimineaţă, şi nu un plic cu cinci felii de şuncă. Apoi dispăru fără să rostească o vorbă, pe acelaşi drum pe care venise.

Cardinalul secretar de stat nu îşi amintea ca pe parcursul carierei lui clericale să fi ridicat personal jaluzelele locuinţei. În Palatul Apostolic aceasta era o sarcină a maicilor, precum ştergerea prafului şi făcutul patului. Dar în această dimineaţă Gonzaga deschise cu mâna lui jaluzelele ferestrei din mijloc. După care se aruncă flămând asupra micului dejun, care în ciuda restituirii şuncii, era abundent: patru ouă jumări servite în veselă şi tacâmuri de argint, trei feluri de brânză, miere şi trei feluri de gem, două panini plus pâine albă şi neagră, un castron cu griş cu lapte îmbogăţit cu stafide şi nucă, o cană cu lapte covăsit şi o cană cu ceai englezesc.

Micul dejun al cardinalului secretar de stat dura de obicei trei sferturi de oră, în care era inclusă şi studierea ziarelor de dimineaţă. Totuşi, în această dimineaţă micul dejun luă sfârşit brusc, fără ca Gonzaga să fi gustat şi din grişul cu lapte.

La rubrica locală din *Messagero*, cardinalul dădu peste următoarea ştire:

> ***Cadavru neidentificat***
> ***În Fontana di Trevi***

Roma. Făcându-şi rondul, maistrul răspunzător de fântânile, Carlo di Stefano, a descoperit ieri în jurul orei şase dimineaţa, în Fontana di Trevi, obiectiv zilnic a mii de turişti, cadavrul unui bărbat neidentificat. Bărbatul în vârstă de aproximativ cincizeci de ani plutea în apă cu braţele întinse şi cu faţa în jos. În urma primelor cercetări a rezultat că bărbatul murise între orele două şi şase dimineaţa. Până acum nu s-a putut stabili dacă necunoscutul ar fi căzut în fântână sub influenţa alcolului şi s-a înecat sau dacă este vorba despre o crimă. Cadavrul a fost transportat la Institutul pentru medicină legală al Universităţii, în vederea autopsierii. Poliţia solicită ajutorul celor care pot furniza indicii.

Gonzaga sări în picioare şi se repezi la telefon.

— Alberto? Veniţi cu maşina. Trebuie să mă duc imediat la Institutul de medicină legală al Universităţii. Repede!

Cincisprezece minute mai târziu cardinalul era deja pe drum. Ca de obicei, Gonzaga stătea pe locul din spate, în dreapta, şi tot ca de obicei călătoria se desfăşura în tăcere. Cardinalul secretar de stat ura mersul cu maşina, aşa cum alţii urau zborul cu avionul. El considera traficul din Roma o lucrătură a diavolului, pentru că îl făcea să transpire chiar şi în zilele reci de ianuarie. Accidentul din Piazza del Popolo, ca şi răpirea petrecută cu câteva zile în urmă păreau să îi dea dreptate. Cu toate acestea, nu se putea dispensa de acest gen de deplasare.

Gonzaga luă legătura telefonic, din maşină, cu şeful patologiei, *dottor* Martino Weber. Îi spuse că ar putea, eventual, să contribuie la identificarea necunoscutului. De câteva zile secretarul său personal Giancarlo Soffici dispăruse fără urmă.

Cardinalul secretar de stat era aşteptat. Patologul îl conduse în subteran. Lui Gonzaga îi era greu să îşi ţină în frâu gândurile. Ca să fie cinstit, nu îl iubise pe acest Soffici, care îl cam călca pe nervi, cu toate că era isteţ şi priceput la biblie ca nimeni altul. Dar Soffici era tipul veşnicului perdant, categorie de oameni din care Biserica avea, slavă Domnului, cu grămada. De la Adam şi până la Petru, până şi biblia gemea de perdanţi.

Într-o încăpere în faianţă albă – aproape toate încăperile din subsol erau în faianţă albă – *dottor* Weber deschise o uşă nu mai mare decât cea a unui frigider din gospodăria unui singuratic. Cu o mişcare a mâinii, *dottore* trase din perele o targă acoperită cu un cearşaf alb. Sub cearşaf se zăreau formele unui mort.

Patologul trase tăcut deoparte cearşaful.

Gonzaga încremeni. Vru să spună ceva. Dar ceva îi paraliza capacitatea de a vorbi. Strângea din dinţi cu putere.

Dacă ar fi putut să vorbească, ar fi spus: „Acesta nu este Soffici, secretarul meu. Dar îl cunosc pe acest bărbat, nu ştiu cum îl cheamă şi unde trăia, dar îl recunosc după urmele de arsuri de pe faţă. Ne-am întâlnit o dată, în timpul unui zbor de la Frankfurt la Milano. Mi-a oferit o afacere absurdă. O sută de mii de dolari pentru o minusculă bucată de material, nu mai mare decât o marcă poştală. Dar pe urmă…”

Dottor Anselmo Weber întrerupse gândurile lui Gonzaga:

— Îl cunoaşteţi?

Cardinalul tresări.

— Dacă îl cunosc? Nu, nu este secretarul meu. Regret.

Era ciudat ceea ce spunea. Gonzaga întrebă în cele din urmă:

— Cum a murit sărmanul?

Cu răceala specifică patologului confruntat zi de zi cu moartea, *dottor* Weber răspunse:

— Lovit la ceafă cu muchia palmei, cu precizie. Moarte rapidă. Locul faptei nu corespunde cu locul unde a fost găsit.

— Nu voiam să ştiu chiar atât de exact!

Vocea lui Gonzaga era la fel de rece ca cea a patologului.

CAPITOLUL 41

Ca majoritatea locuitorilor Romei, Caterina Lima nu avea nici ea un garaj pentru automobilul propriu. Se putea considera norocoasă dacă găsea un loc de parcare în Via Pascara, unde locuia. De cele mai multe ori trebuia să îşi lase maşina la câteva străzi distanţă de locuinţă şi uneori mai uita unde îşi parcase în ziua anterioară micul Nissan. Lucru ce s-a întâmplat şi în această vineri, când îşi pusese în gând lucruri mari.

Purtarea distantă a lui Malberg o marca enorm pe Caterina. Situaţia era critică. Avea impresia că Malberg era complet epuizat de mania persecuţiei şi de acreala lui. Totuşi era hotărâtă să nu cedeze.

De mai multe zile Caterina dormea prost, abia mânca câte ceva, iar gândurile îi erau orientate într-o singură direcţie. Norocul ei era că noile atribuţii din redacţia *Guardiano* îi opreau libertatea de a se dedica unei probleme importante.

Deja se însera când Caterina îşi regăsi maşina pe o stradă lăturalnică. Avea un buchet de crini albi şi bileţelul cu adresa doamnei Fellini, pe care Lukas îl aruncase cu dispreţ pe podea. Fosta administratoare era probabil singura care ar fi putut să dea informaţii despre legăturile misterioase dintre moartea lui Marlene şi înalţii demnitari din Vatican. Nu era prea sigură că fratele ei, Paolo, cunoştea toate amănuntele. Ceea ce era clar era că acesta ştia mai multe decât ea şi decât Malberg.

Caterina nu se îndoia defel că pentru Lukas şi ea putea să existe un viitor comun numai în situaţia în care „cazul” Marlene Ammer era clarificat. Altfel, Marlene se va afla pentru totdeauna între ei.

Datorită profesiei, Caterina ştia cum să facă oamenii să vorbească. Concepuse şi un plan în acest sens. *Signora* Fellini *nu o cunoştea,* dar ea o cunoştea pe *signora* – ceea ce reprezenta un avantaj ce nu putea fi ignorat. Oricum, Caterina ştia câte ceva despre femeie. Cu aceste date Caterina o va confrunta pe Fellini, care se credea sigură de noua ei existenţă. Normal că nu îi va

deconspira sursa informaţiilor ei şi va trece sub tăcere faptul că era sora lui Paolo. Ceea ce îi va crea doamnei Fellini o stare de nesiguranţă. Oamenii nesiguri sunt mai dispuşi să ofere informaţii decât cei care se cred în siguranţă.

Adâncită în gânduri, Caterina conduse Nissanul către nord, în susul Tibrului, spre Lungotevere Marzio, unul dintre cele mai exclusive locuri din oraş. Nu era un secret că mai multe dintre clădirile închiriate marii burghezii se aflau în proprietatea Vaticanului. Deci aici locuia *signora* Fellini după mutarea intempestivă din locuinţa de administratoare a clădirii din Via Gora.

Nu era o schimbare proastă, se gândi Caterina în timp ce examina cu privirea reprezentativa clădire aflată pe cealaltă parte a străzii. Perspectiva asupra fluviului şi a Vaticanului trebuia să fie încântătoare.

Trebuia să urci trei trepte pentru a ajunge la portalul pompos. În partea stângă, în spatele unui geam fumuriu de dimensiunile unei palme, era o cameră video. Sub aceasta cinci butoane de sonerie, fără nume, marcate doar cu numerele romane I, II, III, IV şi V. Cei care locuiau aici nu acordau mare importanţă numelui.

Desigur, Caterina ar fi putut să sune. Pe biletul de la Paolo scria doar: Lungotevere Marzio 3 – II. În difuzor s-ar fi auzit doar un pocnet. În cel mai bun caz s-ar fi ales cu un *„Pronto!”* morocănos, dar imediat ce şi-ar fi expus problema ei, discuţia s-ar fi încheiat înainte de a fi început. De aceea, Caterina preferă să mai aştepte până când unul dintre cei care locuiau aici va intra sau va ieşi din clădire.

Nu dură mult şi în dreptul casei opri un taxi, din care coborî un domn respectabil, mai vârstnic.

— La cine doriţi să mergeţi? întrebă el politicos, văzând-o pe Caterina aşteptând.

— La *signora* Fellini, răspunse Caterina.

— Nu o cunosc. Aici nu locuieşte nicio *signora* Fellini. Probabil că aţi greşit adresa, *signora*. Aici este numărul trei!

— Numărul trei, ştiu. Şi nu am greşii adresa. *Signora* locuieşte aici de puţin timp.

— Cum spuneaţi că se numeşte?

— *Signora* Fellini, la etajul doi.

Bătrânul o examină cu privirea pe Caterina. Atitudinea lui trăda o anumită neîncredere. Dar, când aceasta îi surâse prieteneşte, introduse cheia în broască şi întrebă:

— Aţi sunat?

— Nu, vreau să îi fac o surpriză.

Caterina agită buchetul de flori.

— Ei, atunci veniţi cu mine, zise domnul în vârstă şi deschise uşa de la intrare. Jumătate din drum îl vom face împreună. Eu locuiesc la etajul patru.

Liftul din centrul holului în marmură verde emana bunăstare şi siguranţă. Uşile din mahon lustruit şi sticlă şlefuită se deschiseră aproape fără niciun zgomot.

— După dumneavoastră, spuse domnul şi o invită pe Caterina să urce prima. După care apăsă pe butoanele II şi IV. Cu ochii la buchetul cu flori o întrebă: O ocazie deosebită?

Caterina dădu din cap:

— Nu, nu este o ocazie deosebită, doar aşa…

Liftul se opri la etajul doi cu un şoc abia perceptibil. Caterina salută cu amabilitate, iar bătrânul îi răspunse. Liftul urcă mai departe.

Prin uşa cu două canaturi se auzea muzică dată la un volum ce nu prea se potrivea cu liniştea emanată de splendida casă. Caterina căută zadarnic o tăbliţă cu un nume; în afara unui buton de sonerie în formă de pâlnie, pe perete nu se mai afla nimic.

Caterina sună.

Muzica se opri brusc. Se auziră paşi în interiorul casei. Aceştia se apropiară în cele din urmă de intrare. Uşa se deschise foarte puţin.

— *Signora* Fellini? întrebă Caterina.

O recunoscuse pe fost administratoare. Purta un jupon roz, şi nişte pantofi de la Prada cu toc exagerat de înalt. Între degetele mâinii drepte licărea o ţigară, şi femeia se cam clătina. Băuse, nu era nicio îndoială.

— Ce vreţi? răspunse Fellini cu o voce răguşită, cam vulgară.

Privirea îi căzu pe buchetul de flori.

— Trebuie să vă predau aceste flori. Sunt de la un domn, Gonzaga.

Cât ai clipi, uşa i se închise în nas. Îşi imaginase întâlnirea altfel. Stătea acolo ca un pudel plouat. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie. De fapt ar fi trebuit să se aştepte ca o femeie care se trezise de azi pe mâine beneficiară a unei noi vieţi să reacţioneze în acest fel. Caterina era supărată pe sine însăşi. Tocmai voia să se întoarcă şi să plece, când uşa se deschise din nou.

— Intraţi, spuse Fellini.

Pusese pe ea un halat de baie.

Caterina fu atât de surprinsă, încât nu reacţionă în niciun mod. Abia când Fellini o privi printre gene şi îi făcu cu capul un semn ce părea a fi o invitaţie, Caterina dădu curs acesteia.

— Trebuie să mă înţelegeţi, sporovăia *signora* în timp ce mergea înainte prin holul întunecos, eu sunt nouă aici, şi prin zonă se tot vorbeşte despre spargeri. Este o neîncredere generală.

— Da, niciodată nu poţi să fii suficient de prevăzătoare, răspunse înţelegătoare Caterina, dar nu mi-am închipuit vreodată că aş putea fi luată drept o spărgătoare.

— Tocmai, ulterior am avut îndoieli. Scuzaţi-mă.

— Nu este nicio problemă.

În salonul iluminat sărăcăcios de două aplice, Caterina îi predă florile. Alesese intenţionat crini. Căci dacă exista vreo floare al cărei miros să amintească de cele bisericeşti, aceasta era crinul.

În iconografia creştină nu există floare mai bogată în semnificaţie decât crinul. Pentru că seva lujerului de crin miroase ca laptele proaspăt, el este considerat drept simbol al maternităţii imaculate. Şi prin aceasta semnifică şi inocenţa.

— De la cine spuneaţi că sunt florile? întrebă *signora* cu o indiferenţă prost mimată.

— De la un anume domn Gonzaga, răspunse Caterina. Îl ştiţi!

— Ah, Gonzaga, desigur!

Modul în care *signora* Fellini preluă florile trăda clar că aceasta nu mai primise niciodată aşa ceva sau i se întâmplase extrem de rar.

— Nu vreau să vă irosesc preţiosul dumneavoastră timp, zise Caterina şi se pregăti de plecare.

Planul ei funcţiona.

— Dispun de suficient timp. Ştiţi, aici trăiesc singură cuc în locuinţa asta mare. Recunosc că este o casă excelentă, situată în cea mai bună zonă, dar eu abia m-am mutat şi nu cunosc pe nimeni pe aici. În zilele de lucru colind pieţele oraşului. Asta îmi mai schimbă gândurile. Înainte am fost administratoarea unei clădiri, aveam mereu câte ceva de făcut.

— Administratoare de imobil?

Caterina părea să se mire. Privi în jur, în uriaşa cameră de zi, în care se rătăciseră câteva piese de mobilier uzate şi nu de prea bun gust.

— O moştenire? Nu pot decât să vă felicit!

Signora Fellini dădu negativ din cap:

— Nu, nu am probleme materiale. Dar păru cam încurcată. Cum se numea cel care a trimis florile?

— *Signor* Gonzaga, acelaşi nume ca al cardinalului secretar de stat!

Caterina urmărea fiecare reacţie a interlocutoarei.

Aceasta păru extrem de nesigură, nesiguranţă pe care încercă să o bagatelizeze ca o actriţă proastă.

— Probabil că florile sunt de la cardinalul secretar de stat Gonzaga. Ar fi posibil.

— De ce nu? Doar îl cunoaşteţi personal, nu?

— De fapt l-am cunoscut fugar. Nu, mai bine spus nu îl cunosc deloc.

— Trebuie să fie cam antipatic şi inflexibil în privinţa intereselor Curiei.

— Chiar aveţi dreptate.

— Deci Philippo Gonzaga nu vă este necunoscut.

Signora aruncă o privire buchetului de flori pe care îl aruncase neglijent într-un fotoliu vechi.

— Normal că îl cunosc pe Gonzaga, izbucni ea, ba chiar îl cunosc prea bine! Se îngrozi de ceea ce abia spusese, de uşurinţa de care dăduse dovadă, şi adăugă: Ah, vă rog să uitaţi asta, vorbesc prea mult. Nu vreau să vă necăjesc cu problemele mele.

— Probleme? Scuzaţi-mă, *signora,* dumneavoastră trăiţi aici într-o locuinţă feudală, la una dintre cele mai preţuite adrese din

Roma. Vă invidiez! Dacă vă uitaţi pe fereastră, aveţi în faţa ochilor Catedrala Sf. Petru şi Vaticanul, şi mai vorbiţi de probleme! De altfel, eu sunt Margarita Margutta.

Caterina îi întinse mâna.

— Frumos nume.

Signora Fellini îi strânse mâna.

— Şi mie mi se pare frumos, răspunse Caterina, şi în sinea ei gândi: „Ţinând cont de faptul că am născocit numele la repezeală, într-adevăr nu sună urât.”

— Probabil că nici nu vă puteţi imagina, se porni *signora,* că priveliştea pe care o am asupra Vaticanului mai curând mă deprimă decât mă entuziasmează.

— Sinceră să fiu, cu toată bunăvoinţa, nu îmi pot imagina asta. Imaginea catedralei Sf. Petru este una dintre cele mai cunoscute şi mai înălţătoare din întreaga Italie.

— Aşa o fi, dar acest lucru nu înseamnă neapărat că ceea ce se petrece în interiorul acelor ziduri este şi înălţător. Nu vreţi să beţi ceva?

Fără a mai aştepta răspunsul, Fellini se duse la o masă pe care se afla o sticlă de vin roşu, luă un pahar şi îl umplu aproape până sus. Apoi i-l întinse Caterinei cu o surprinzătoare siguranţă, invitând-o în acelaşi timp să ia loc pe canapeaua cu iz de mucegai.

— Doar o gură, se scuză Caterina şi îşi înmuie buzele în paharul plin. Apoi se aşeză şi ea. Cu satisfacţie urmări cum *signora* Fellini îşi umplu ochi propriul pahar şi sorbi cu sete de două, trei ori. Întrebă direct: Vă îndoiţi de puritatea domnilor din Curie?

Signora făcu un gest cu mâna, care ar fi putut însemna „Dacă aţi şti!”

Prin mintea Caterinei trecură cele mai contradictorii gânduri. Cum să o convingă pe Fellini să vorbească? Fără mari eforturi, profitând de un moment favorabil, se pare că îi câştigase încrederea. Acum nu trebuia să facă nicio remarcă greşită, pentru că şi-ar fi irosit şansa. Caterina vibra de tensiune în sinea ei. Dar nu exterioriza nimic, atinse cu buzele marginea paharului fără să soarbă şi spuse cu un aer de compătimire:

— Se pare că aţi suferit mult, *signora!*

Fellini privi în podea şi strânse buzele.

— Nici nu vreau să îmi mai amintesc, răspunse ea amar.

— Nici nu vreau să insist, ripostă Caterina şi se ridică lăsând impresia că voia să plece.

— Vă rog, mai rămâneţi! zise Fellini şi mai luă o gură din paharul cu vin roşu.

Privirea îi căzu pe buchetul din fotoliul aflat în faţa ei.

Se apropie de flori ca o leoaică, care se furişează către pradă, şi lovi cu ele masa făcând să zboare bucăţi din acestea prin cameră.

— Gonzaga să îşi bage florile în fund! strigă ca scoasă din minţi şi continuă să lovească până când în mână îi mai rămaseră doar tijele goale ale florilor.

Caterina o privea speriată. Părul doamnei Fellini era ciufulit ca în urma unei lupte. Dâre de machiaj ce plecau din colţul ochilor îi coborau pe obraji. Halatul de baie atârna pe ea jumătate desfăcut. Dar se părea că jalnica imagine nu o deranja pe *signora*. Apucă paharul şi privi de sus în el, ca într-o oglindă. După care îl bău până la fund şi îl trânti pe masă.

— M-am cam aprins, zise ea fără a o privi pe vizitatoare.

— Dacă vă face bine… răspunse înţelegătoare Caterina. Un astfel de acces de furie curăţă sufletul.

Signora îşi şterse faţa cu mânecile halatului de baie. Ceea ce în niciun caz nu îi ameliorа imaginea, ba dimpotrivă.

— Îl urâţi pe acest Gonzaga, remarcă prudentă Caterina.

Fellini se duse la fereastră şi privi în întunericul de afară. În apa domoală a Tibrului se oglindea lumina felinarelor de pe celălalt mal al fluviului.

— Gonzaga este un diavol, credeţi-mă, murmură signora.

— Dar nu este *el* acela care vă face posibilă această viaţă?

— Ba da, dar nu este nicio contradicţie. Se întoarse către Caterina. Ochii bulbucaţi şi faţa mânjită inspirau spaimă. În orice caz, ca administratoare în Via Gora eram mai fericită. Aici mă simt expulzată şi prizonieră într-o colivie de aur. Mi s-a interzis orice contact cu trecutul, ba, mai mult, am fost condamnată la tăcere. Până şi discuţia noastră mă panichează. Mi s-a interzis cu desăvârşire să vorbesc cu cineva despre cele petrecute în ultimul timp.

Caterina clătină abia vizibil din cap. „Ce secrete obscure purta cu sine femeia aceasta?”

Fellini continuă:

— Câteodată văd chiar fantome. Mă simt urmărită când ies în oraş şi fac salturi ca un iepure fugărit. Asta mă aduce la limita nebuniei. Dar mai ştiu că teama mea nu este neîntemeiată. Vocea ameninţa să o trădeze când strigă: îmi este teamă, teamă, teamă!

Signora se lăsă într-un fotoliu, privind fix înainte.

— Nu că m-ar privi, zise Caterina mimând dezinteresul, dar în spatele fricii dumneavoastră se află acest Gonzaga?

— Onorabilul domn cardinal secretar de stat Philippo Gonzaga! *signora* zâmbi cinic şi adăugă: Nu m-ar crede niciun om, dacă aş face publică povestea mea.

Fir-ar să fie, dar vorbeşte odată! vru să spună Caterina, dar se abţinu. În cele din urmă zise:

— Ar trebui să vă luaţi câteva zile de concediu! În Sicilia mai este cald în perioada aceasta a anului.

— Concediu! Când eram o simplă administratoare, nu îmi puteam permite un concediu. Cine mi-ar fi făcut treaba? Astăzi, când mi-aş putea permite să plec în concediu şi când dispun de suficient timp, nu o pot face. Îmi este interzis să plec din Roma. Aş fi în afara controlului exercitat de Gonzaga.

— Şi nu aţi încercat niciodată să evadaţi din temniţa dumneavoastră invizibilă?

Signora pocni palmele cu zgomot.

— Subapreciaţi puterea lui Gonzaga. Nu aş ajunge departe. Gonzaga dispune de oameni peste tot.

— Cum s-a realizat legătura cu cardinalul secretar de stat Gonzaga? se interesă prudent Caterina.

— Eh, ce credeţi dumneavoastră despre mine! exclamă indignată *signora* Fellini. Doar nu gândiţi că am avut ceva cu monstrul acela chel. M-a ferit Dumnezeu. Este clar că un astfel de cardinal are nevoile lui, dar chiar aşa stând lucrurile, îşi va căuta ceva mai grozav decât o administratoare trecută de prima tinereţe.

— Nu la asta m-am gândit. Nu am vrut să vă jignesc.

— Bine, bine. Limba doamnei Fellini devenea tot mai grea, şi

Caterina se străduia să înţeleagă ce spunea: Ca administratoare a unei clădiri mai afli câte ceva, ştiţi dumneavoastră. Uneori mai multe decât ai vrea. Dacă uşa mea stătea deschisă de dimineaţa până târziu, nu era vorba despre curiozitate. Dar o administratoare competentă trebuie să ştie mereu cine se află în clădire. Şi bineînţeles că mi-a atras atenţia cheliosul îmbrăcat în negru şi gri, care trecea pe acolo în mod regulat duminica şi care lăsa în urma lui un parfum penetrant. Privea ţeapăn înainte şi umbla cu nasul pe sus, ca un bărbat din vechea nobilime romană. Chiar când scoteam capul pe uşă, nu îmi acorda nicio atenţie, ca să nu mai vorbim de un *„buona sera, signora”*. Nu, tipul era lipsit de maniere, chiar dacă se dădea foarte respectabil şi părea inabordabil. De la început pentru mine era clar că acest chelios nu putea fi decât un popă. Că era vorba despre un cardinal, ba chiar de cardinalul secretar de stat, am aflat abia mai târziu, în nişte condiţii groaznice.

Caterina făcu pe inocenta:

— Şi ce voia cardinalul de la dumneavoastră acolo, în Via Gora?

Signora goli în pahar tot ce mai rămăsese în sticlă, trase o duşcă şi începu să vorbească cu un rânjet sarcastic:

— La etajul cinci al clădirii de care mă ocupam locuia o doamnă fină. Nu era ceea ce gândiţi acum dumneavoastră, era cu adevărat o doamnă! Era originară din Suedia sau din Germania, în orice caz de undeva din nord. Cred că avea studii, dar nu am ştiut niciodată din ce trăia. Nu presta o muncă cu program regulat. Se numea Ammer.

Paharul încă plin ochi tremura în mâna Caterinei. Nu îi era uşor să îşi ascundă tulburarea.

— Şi femeia aceasta de la etajul cinci era chiar vizitată de cardinal? Ce palpitant!

Caterina mima surpriza.

— Cardinalul venea tot atât de regulat, ca „Amin”-ul în biserică.

— Poate cu cercetări ştiinţifice? Sau poate că îi era rudă?

— Să nu muriţi de râs! Proaspăt ras şi parfumat şi cu un buchet de flori în mâini? Ce mai cercetări!

Caterina era tot uimită.

— Totuşi, spuneaţi că Marlene Ammer nu era o *puttana,* ci o doamnă!

— Un cardinal în călduri nu umblă cu o prostituată! ripostă Fellini, în timp ce apuca cu mâna dreaptă sticla goală. Brusc se opri şi se holbă la Caterina: Aţi spus *Marlene* Ammer?

Vocea suna neclar, încet şi ameninţător.

— Da, Marlene Ammer, repetă Caterina.

— De unde îi ştiţi numele?

Caterina ar fi preferat să îşi fi muşcat limba. Cum de putuse să fie atât de proastă?

— Păi dumneavoastră i-aţi pomenit numele! spuse ea în cele din urmă.

— Eeeu? Prostii! Aveţi impresia că în faţa dumneavoastră se află o babă beată, căreia să îi spuneţi ce vreţi? Cine sunteţi şi ce vreţi?

— Eu am adus doar florile, atât!

Pe Caterina o treceau toate apele. Se descurcase atât de bine până acum şi se trădase cu o neatenţie prostească.

Parcă Fellini se trezise într-o clipă.

— Ce tâmpenie, pufni ea şi faţa i se schimonosi. Gonzaga nu mi-a trimis niciodată flori, şi nici nu ar face-o vreodată. Cum de am putut fi păcălită cu aşa ceva!

Signora se proţăpi ameninţătoare în faţa Caterinei.

Caterina privi speriată către uşă.

— Ascultaţi-mă, spuse ea moale, vă datorez o explicaţie.

— Nu mă interesează explicaţiile dumneavoastră! şuieră *signora.* Vreau să ştiu doar cine sunteţi şi ce vreţi!

— Bine, numele meu nu este Margarita Margutta. Mă numesc Caterina Lima şi sunt ziaristă.

— Minciuni! Nu cred o vorbă din ce spuneţi. Deci, cine v-a trimis ca să mă trageţi de limbă?

Cu o mişcare cu care părea obişnuită, Fellini apucă sticla de gât, o izbi de marginea mesei şi sticla se sparse.

Un ciob îi sări Caterinei în obrazul drept. Simţi ceva cald curgându-i spre bărbie. Ridică ambele braţe ca să se apere. Sări în picioare, căutând o posibilitate de a fugi.

Fellini, cu mâna întinsă, ţinea sticla spartă îndreptată ca o armă către Caterina.

— Vreau să ştiu cine v-a trimis! repetă ea, subliniind fiecare cuvânt.

— Nu m-a trimis nimeni. Liniştiţi-vă!

Cu mâinile ridicate, Caterina se retrăgea cu spatele către uşă. Privirea fixă a doamnei Fellini trăda hotărârea. Fără îndoială că starea de beţie o făcea să nu mai aibă nicio reţinere. Caterina se întreba cum ar putea să se apere de un atac. Dacă Fellini se năpustea asupra ei cu acel ciob în mână, nu avea nicio şansă.

Privindu-se în ochi, cele două femei se spionau una pe alta de la o distanţă de doi metri. Caterina respira scurt, abia auzit. Ca un dansator pe sârmă se retrăgea prudent, punând un picior în spatele celuilalt. Când ajunse la uşa care da în coridor, Fellini se opri de parcă s-ar fi răzgândit.

Se întoarse şi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, se îndreptă spre fotoliul ei uzat, călcând pe cioburi şi flori de crin. Se prăbuşi cu un oftat în el. Apoi, privind cu ură, izbucni:

— Acum întinde-o, japiţă, şi uită tot ceea ce ai auzit. Altfel o să ai de-a face cu mine. Afară!

Caterina execută fără zăbavă ce i se ceruse.

— Vă las cartea mea de vizită, pentru situaţia că veţi avea nevoie de mine, mai apucă să spună.

Ignoră liftul, de teamă că acesta s-ar putea bloca. Se năpusti pe scările de marmură şi, când ajunse afară pe Lungotevere Marzio, respiră adânc. Aerul răcoros al serii îi făcu bine.

Ceea ce tocmai se întâmplase îi confirmă cele mai negre bănuieli: *signora* băută, răsplătită împărăteşte pentru tăcerea ei. Şi pe urmă – Marlene! Marlene, care întreţinuse o legătură vinovată cu un cardinal în carne şi oase – *o doamnă fină!* Era o surpriză, care arunca o lumină cu totul nouă asupra morţii lui Marlene. Totuşi, chestiunea rămânea neclară. O fi avut sens ca legătura unui cardinal al Curiei cu *o doamnă fină* să ia sfârşit violent prin crimă, dar de ce, îi trecu prin cap Caterinei înalţii demnitari ai Curiei, luaseră parte la înmormântarea ei?

CAPITOLUL 42

Aeroportul Frankfurt, poarta 26, clădirea 456B, obişnuita arhitectură din sticlă şi oţel. La intrare o tăbliţă pe care scria în albastru şi oranj: Fedex.

Bărbatul în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, care îşi parcase Mercedesul albastru-închis în apropierea intrării, se grăbea. Ochii lui scânteiau neliniştiţi în spatele ochelarilor cu ramă aurită. Părea obosit, de parcă avusese o noapte albă. Costumul lui mototolit nu făcea cea mai elegantă impresie. În mâna stângă strângea un mic pachet cu dimensiunile de zece pe douăzeci de centimetri, lipit cu bandă adezivă.

Intră hotărât în clădire, se orientă după un indicator şi se opri la un ghişeu, din spatele căruia o blondă pusă la punct îi ură profesional o dimineaţă bună şi cu acelaşi ton rutinat îl întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Un pachet cu valoare, răspunse matinalul client cu acelaşi calm formal şi puse pachetul pe tejgheaua ghişeului.

Blonda de la Fedex luă pachetul în mână şi păru iritată de greutatea mică a acestuia. Îl puse pe cântarul electronic, care scoase un piuit scurt şi scuipă un bilet adeziv. Citi adresa de pe pachet:

Giancarlo Soffici
Hotel Krone, Rheinuferstrasse 10
65385 Assmannshausen

Soffici rezervase o suită la acest hotel.

— Şi expeditorul? întrebă blonda fără să ridice privirea.

— Tot Giancarlo Soffici!

— Adresa expeditorului?

Clientul ezită, dar în cele din urmă spuse:

— Citta del Vaticano, 1073 Roma.

Blonda ridică privirea şi se încruntă. Apoi notă cele spuse.

— Valoarea de asigurare?

— O sută de mii de euro.

Vizibil iritată, femeia căută printre nişte hârtii. Apoi privi în jur căutând parcă ajutor. Dar nu era nimeni cu care să se consulte.

— Trebuie să vă legitimaţi!

Clientul îi dădu paşaportul: *monsignor* Giancarlo Soffici. Blonda mişcă doar din buze, fără a se auzi ceva, când citi numele. Îi restitui documentul.

— Aţi spus o sută de mii de euro?

— Da

— Va trebui să declaraţi conţinutul.

— Scrieţi: probe ştiinţifice!

— Nu va fi prea ieftin, îşi dădu ea cu părerea în timp ce introducea datele în computer.

Soffici scoase portofelul şi îi întinse blondei o carte de credit.

— Când pot aştepta livrarea? întrebă el deplin stăpân pe situaţie.

După ce privi mai lung monitorul, blonda răspunse:

— Mâine, după ora zece. Dar dacă doriţi, se poate mai repede…

— Nu, nu, nu mă grăbesc. Mâine după zece.

După ce iscăli şi primi înapoi cartea de credit şi chitanţa, ciudatul client plecă fără mare vâlvă. Două minute mai târziu conducea Mercedesul albastru pe autostrada A3, către Wiesbaden.

La o oră atât de matinală, pe autostradă circulaţia era încă redusă. Soffici se putea lăsa pradă gândurilor sale.

Era sigur că Gonzaga habar nu avea ce se petrecea de fapt. Cu certitudine că îl mai socotea încă secretarul devotat pe care îl puteai călca în picioare ca pe un preş. Unul care îşi considera titlul de *monsignore* ca vârf al carierei sale clericale şi care de trei ori pe zi mulţumea în genunchi Domnului pentru bunăvoinţă.

Orice s-ar spune, cardinalul secretar de stat era depăşit demult. El, Soffici, ştia că Gonzaga călca peste cadavre. Cu atât mai mare era satisfacţia pe care o trăia acum Soffici. Gonzaga îl subestimase. Pentru nimic în lume nu l-ar fi crezut în stare să conlucreze cu Faţă-Arsă.

Ce este drept, ideea nu fusese a *lui*. Faţă-Arsă venise la el şi îi propusese ca el, Soffici, să îl convingă pe Gonzaga să facă afacerea. La început nici nu voise să creadă ce îi povestise Faţă-

Arsă. Şi anume că *el* fusese cel care sustrăsese o probă din giulgiul de la Torino, în ideea de a face bani cu ea. Foarte mulţi bani.

Nu pentru că banii ar fi însemnat mult pentru el. Mult mai importantă i se părea ocazia de a se răzbuna pe Gonzaga. Prea de multe ori şi prea profund îl umilise Gonzaga, îl tratase ca pe un câine, îl ridiculizase. Doar odată voia să i-o întoarcă şi el cu aceeaşi monedă, o singură dată.

Aranjase întâlnirea din Piazza del Popolo printr-un fax imaginar, din însărcinarea lui Faţă-Arsă. Soffici clătină din cap: *Putea el bănui că Gonzaga va fi implicat într-un accident de circulaţie?*

Prin canale obscure Faţă-Arsă aflase între timp că Gonzaga, şantajat de Anicet, dusese la burgul Layenfels o copie, şi nu originalul. Verificările ştiinţifice ar fi confirmat acest lucru. Aşa că Faţă-Arsă a mirosit o nouă afacere, mult mai mare: cu o bandă de infractori profesionişti înscenase brutala răpire. *Bineînţeles că eu eram la curent cu acţiunea. Altfel m-ar fi lovit damblaua.*

Din păcate, răpirea s-a dovedit a fi un eşec. Chiar şi torturat cu frigul, când era cât pe aici să îşi piardă viaţa, Gonzaga rămăsese la afirmaţia că el dusese la burgul Layenfels originalul giulgiului.

Indiscutabil că minuscula bucată de material tăiată de Faţă-Arsă din pânza respectivă devenise astfel şi mai valoroasă. Cu ea se putea dovedi că pânza din burgul Layenfels, în ciuda probelor ştiinţifice contrare, era totuşi originalul.

Anicet şi obscura lui frăţie nu îmi erau elemente necunoscute. În definitiv, am fost de faţă când Gonzaga a predat giulgiul lui Isus din Nazareth. De aceea, voiam să îi ofer lui Anicet preţiosul fragment-probă din pânză.

Totuşi Faţă-Arsă a făcut un joc dublu, şi în acelaşi timp a oferit obiectul unui anume Malberg, amestecat cumva în caz. În timp ce el, Soffici, îl urmărea pe Faţă-Arsă, a fost martor la modul în care acesta a oferit spre vânzare eşantionul din pânza giulgiului, în catedrala Sf. Petru. Acest lucru nu trebuia să scape nepedepsit.

Faţă-arsă era extrem de antipatizat în mediul interlop. Trecea drept un singuratic, şi oamenii de acest fel nu sunt foarte apreciaţi. Ei sunt imprevizibili şi periculoşi. Aceiaşi oameni pe

care Faţă-Arsă i-a folosit pentru răpirea cardinalului secretar de stat l-au trimis în final şi pe el pe lumea cealaltă. *Nu am vrut asta. Am cerut doar să i se ia plicul de celofan cu eşantionul-probă. Nu a fost vorba despre asasinat. Dumnezeu să-l aibă în pază.*

Aşa gândea *monsignor* Giancarlo Soffici la volanul Mercedesului său albastru. Nu acorda nicio atenţi priveliştii de vis oferite de Rin între Eltville şi Assmannshausen, care în niciun anotimp nu este mai frumoasă decât toamna, când viile strălucesc în roşu şi auriu. Din dealurile şi munţii de pe partea dreaptă a şoselei care urma fluviul, se ridicau aburi în soarele dimineţii. Prin geamul ridicat doar la jumătate răzbătea izul uşor fetid al Rinului. După ploile din ultimele zile, acesta căpătase o culoare maronie.

La Lorch, Soffici coti spre dreapta şi intră pe şoseaua îngustă către Wispertal. Îşi mai amintea drumul. Ajuns la poarta grea, rulantă, Soffici aşteptă cu motorul pornit. În mod intenţionat nu îşi anunţase sosirea.

Curios, privind încruntat, paznicul scoase capul pe mica ferestruică a turnului porţii.

— Apocalipsa 20:7! îi strigă Soffici bătrânului. Anunţaţi-mă lui Anicet. Numele meu este Soffici, ne cunoaştem.

Mai puţin ultima remarcă şi mai mult cuvântul-parolă a fost cel care a făcut ca grilajul din fier să se deschidă acţionat de un mecanism şi la fel de automat mina întunecată a paznicului se transformă într-un zâmbet forţat.

Soffici acceleră. Urca pe drumul în pantă, pavat, ce ducea la clădirile burgului. Motorul limuzinei de serviciu urla în viteza întâi. Ajuns sus, Soffici opri motorul şi coborî.

În curtea interioară cu pavele domnea liniştea. În pereţi reverbera din depărtare zgomotul sacadat al unui intercity care şerpuia pe malul stâng al Rinului. Pereţii erau umezi şi cu iz de mucegai. Cu excepţia unei ferestre de la etajul întâi, din partea dreaptă, toate celelalte erau închise. În cadrul acestei ferestre se ivi chipul palid al lui Anicet. Cu părul lung pieptănat pe spate, ca al actorului Bemhard Minetti la puţin timp înainte de a se stinge, acesta îl privea cercetător pe Soffici.

Nu ar mai fost nevoie să scoată vreun cuvânt, pentru că expresia feţei lui vorbea de la sine:

— Nu îmi amintesc să vă fi convocat. Cum de veniţi aici? Cine vă trimite?

Spre deosebire de prima lui vizită la Burg Layenfels, secretarul cardinalului nu mai era timid şi ezitant. Dimpotrivă, Soffici afişă un zâmbet superior, pornire ce lipsea cu desăvârşire membrilor Fideles Fidei Flagrantes, şi răspunse:

— Mai întâi vă salut din inimă. Şi, fireşte, v-aş propune să nu discutăm ca pe câmp. S-ar prea putea ca aici pereţii să aibă urechi, ca la Vatican, şi ca dumneavoastră să nu vă fie prea plăcut să aveţi martori la discuţie.

Anicet închise fereastra trântind-o zgomotos. După câteva clipe apăru în uşa boltită aflată dedesubt, cu umerii înguşti, cu capul împins în faţă, cu o redingotă cenuşie încheiată până sub gât, ca un institutor din secolul al XIX-lea. Întreaga sa înfăţişare părea desprinsă din alte vremuri. Dar Soffici era obişnuit cu aşa ceva de la Vatican.

— Sunt foarte curios să ştiu ce are Gonzaga să îmi transmită.

Anicet îl întâmpină pe vizitator fără a-i întinde mâna.

— Gonzaga? ripostă interogativ Soffici. Nu vin din însărcinarea cardinalului secretar de stat, vin în numele meu, din proprie iniţiativă. Este vorba despre giulgiul din Torino.

Chipul palid al lui Anicet parcă se întuneca de la o clipă la alta. Se făcu în final vineţiu şi izbucni ameninţător:

— Gonzaga ne-a înşelat. Dar am să i-o plătesc cu aceeaşi monedă, comunicaţi-i asta!

— Dacă îmi este permisă o remarcă, părerea mea este că Gonzaga v-a adus originalul giulgiului Domnului nostru Isus. Lui îi este mult mai frică să vă înşele decât vă închipuiţi dumneavoastră. Îi este teamă pentru poziţia lui de cardinal secretar de stat. Şi, în plus nici nu a renunţat la speranţa de a deveni papă. Carierismul nu se sfârşeşte la zidurile Vaticanului. Dar cui spun eu asta!

Anicet lăsă capul pe spate ceea ce era evident că îi era dificil şi privi către partea superioară a clădirii, pentru a sesiza dacă îi ascultase cineva. După care îl împinse pe Soffici prin uşa îngustă şi, arătând către scara abruptă, îi zise:

— Veniţi!

Scara ducea direct în camera de lucru a lui Anicet. Prin segmentele de sticlă bombată ale unicei ferestre pătrundea doar o lumină palidă. Interiorul era spartan. O masă lată, din lemn noduros, ca acelea din sala de mese a unei mănăstiri, se afla în faţa ferestrei. Restul pereţilor era acoperit de la podea până la tavan cu rafturi, pe care se aflau grămezi de cărţi şi dosare. La vederea acestui haos, Soffici îşi puse întrebarea cum era posibil să mai găseşti ceva aici.

— Deci, ce vreţi? repetă Anicet ca o concluzie şi îi arătă nedoritului oaspete un scaun incomod, cu spetează colţuroasă.

— În posesia mea, începu Soffici după ce se aşezase, se află un obiect mic, cu ajutorul căruia este posibilă stabilirii autenticităţii giulgiului de la Torino. Pânza aceea pe care dumneavoastră o păstraţi aici, la Burg Layenfels.

— Vă referiţi la bucata lipsă decupată de pungaş odinioară? Anicet rânji răutăcios din spatele mesei. Dădu din cap şi oftă: Gonzaga, un diavol în purpură!

— Gonzaga nu are nimic de-a face cu asta, ripostă sec Soffici. Nici măcar nu ştie că sunt aici. Oficial, după răpirea mea, sunt încă dispărut.

— Şi superba dumneavoastră limuzină?

— Este maşina de serviciu a cardinalului secretar de stat! În anumite cercuri este un joc de copil să schimbi *un* număr de înmatriculare al maşinii cu altul.

Lui Anicet îi trecu prin cap gândul că îl subapreciase pe acest Soffici.

— Aşadar, dumneavoastră susţineţi în mod serios că aţi avea partea lipsă din giulgiul de la Torino.

— Aşa este.

Pe figura lui Anicet reapăru rânjetul răutăcios.

— Ce prostie, Faţă-Arsă susţine acelaşi lucru.

— Faţă-Arsă este mort. Cadavrul lui pluteşte în Fontana di Trevi.

Anicet înghiţi în sec. Se vedea că mintea îi cocea ceva. Îşi trecu mâna peste faţă, ca şi cum ar fi vrut să şteargă ceva din memorie.

— Este adevărat? întrebă el nesigur.

Soffici era pregătit pentru această întrebare. Scoase din haină

un fragment dintr-un ziar şi i-l puse sub nas şefului frăţiei.

Acesta aruncă o privire asupra hârtiei şi dădu din cap.

— Un escroc mai puţin în lume, remarcă el cu sarcasm. Atâta pagubă!

Răceala din vorbele lui era depăşită doar de atmosfera mohorâtă a acestei camere.

— Acum poate mă credeţi, zise Soffici. Acest Faţă-Arsă era un gangster. El negocia şi cu alţii vânzarea peticului de material. Pe mine voia să mă debarce. După ce eu făcusem toate munca pregătitoare. Desigur că aşa ceva nu puteam permite.

Contrar obiceiului său, Anicet tăcuse mult timp. În cele din urmă spuse:

— Apoi *dumneavoastră* l-aţi…

— Cum puteţi crede aşa ceva! interveni Soffici. A fost un accident de muncă, să zicem aşa.

Anicet ridică din umeri. Detaliile nu-l priveau. Dar se însufleţi brusc:

— Aveţi obiectul la dumneavoastră?

Îl privea cercetător pe Soffici.

Pe faţa monseniorului alunecă repede un zâmbet arogant. Ştiuse că va urma această întrebare şi degusta fiecare secundă. Acum el era cel care domina, şi i se părea că dincolo de masă interlocutorul se făcea tot mai mic.

— Dar ce credeţi, dumneavoastră, răspunse în cele din urmă, am luat măsuri pentru orice eventualitate.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

— Credeţi că umblu cu acest preţios obiect în buzunar? Doar am văzut la Faţă-Arsă unde poate duce acest lucru.

— Acum înţeleg. Admiraţia lui Anicet faţă de subapreciatul monsenior crescu. Nu aşteptă un răspuns, ci puse el întrebarea: Şi unde se află acum obiectul?

— Puteţi întreba, dar nu vă aşteptaţi să vă răspund. Dar permiteţi-mi să vă pun eu o întrebare: De ce acest minuscul obiect are pentru dumneavoastră o importanţă atât de mare, când este vorba doar de o bucăţică a giulgiului care oricum se află în posesia dumneavoastră?

Faţa lui Anicet se schimonosi de parcă întrebarea îl durea:

— Asta, *monsignore,* nu pot să vă spun. Răspunsul v-ar pune în încurcătură şi v-ar conduce la disperare pe dumneavoastră, Biserica şi un miliard de credincioşi ai ei. Este menirea Fideles Fidei Flagrantes de a cunoaşte lucruri necunoscute lumii. Mă înţelegeţi?

Un timp stătură tăcuţi unul în faţa celuilalt. Soffici se gândea la cuvintele pompoase rostite de Anicet. Iar Anicet se gândea cum ar putea să şi-l apropie pe acest mârşav monsenior.

— Aveţi o dovadă a autenticităţii obiectului dumneavoastră? Pe mine nu mă puteţi păcăli. Am văzut cu propriii mei ochi cum se falsifică asemenea lucruri.

Cu o nonşalanţă provocatoare Giancarlo Soffici scoase din buzunarul hainei radiografiile şi i le întinse lui Anicet peste masă.

Anicet se ocupa de mult prea mult timp de giulgiul din Torino ca să nu îşi dea imediat seama de autenticitatea dovezii. Privi ambele negative în lumina palidă ce pătrundea prin ochiurile de geam, le suprapuse şi le privi cu ochii mijiţi.

— Vă felicit, spuse în final. O treabă cu adevărat perfectă!

— Şi ca să rămânem la adevăr, meritul a fost al lui Faţă-Arsă, nu al meu, zise Soffici.

Anicet părea că nu l-a auzit. Sau în orice caz aşa părea. După o lungă pauză de gândire, îşi drese glasul şi reluă discuţia:

— Nu vreţi să îmi destăinuiţi până la urmă unde este ascuns preţiosul obiect?

— Nu, nu o voi face. Este menirea *mea* de a cunoaşte lucruri necunoscute lumii. Înţelegeţi.

Anicet nu lăsă să se vadă furia care îl mistuia în interior. Niciun membru al frăţiei, nici măcar profesorul Murath, nu ar fi cutezat să îl trateze aşa. Individul trebuia ucis, îi trecu prin cap, trebuia azvârlit din vârful donjonului. Dar gândul că obiectul ar fi astfel pierdut pentru totdeauna îi ţinu furia în frâu.

— Bine, *monsignore,* să discutăm despre bani. Căci acesta este motivul pentru care v-aţi angajat în această chestiune.

— Da, răspunse Soffici cu o sinceritate dezarmantă. Trebuie să ştiţi că nu mă voi mai întoarce la Vatican. M-am hotărât să schimb haina preoţească cu un costum Cardin.

— Ah, deci asta era.

— Da, asta era. Am angajat deja contacte în America de Sud. În Chile şi în Argentina există rezidenţe luxoase pentru cei care îşi atârnă în cui talarul sau sutana. Din păcate viaţa în aceste hoteluri pentru debarcaţi nu este tocmai ieftină. Dar cui îi spun eu lucrurile acestea!

— Deci, cât?

Anicet strâmbă din nas.

— Să zicem… Soffici privi în tavan, ca şi cum acolo ar fi apărut un semn ceresc, precum la ospăţul regelui babilonian Belsazar, apoi continuă: O jumătate de milion!

— De pesos argentinieni!

— Dolari americani!

— Imposibil. Sunteţi nebun, Soffici.

— Despre asta s-ar putea discuta.

— Vă ofer jumătate. Bani lichizi în bancnote mici, fără niciun risc.

Soffici se foia în scaunul lui incomod. Ştia că nu va găsi un alt interesat de obiect. În orice caz nu unul dispus să plătească 250 000 de dolari pentru zece centimetri pătraţi de pânză.

— Bine, spuse Giancarlo Soffici, şi îi întinse lui Anicet mâna peste masă, un sfert de milion de dolari americani.

Anicet ignoră mâna întinsă şi îl privi pe interlocutor de jos în sus, fără să se ridice.

— Când mi-l puteţi furniza? întrebă el.

Preluase din nou controlul.

— Când vreţi, să zicem mâine-dimineaţă, la ora unsprezece. Marfa contra bani. Dar fără trucuri!

— Este doar o chestiune de onoare, ripostă Anicet, gândindu-se la ce avea de făcut.

CAPITOLUL 43

Hotelul Krone, o clădire gen castel, cu creneluri şi turnuleţe, era situat chiar pe malul Rinului. Suita emana confort german. De la fereastră privirea îţi cădea asupra fluviului lătăreţ. Şlepurile brăzdau apele leneşe. Dar lui Soffici nu îi ardea de romanticul Rin.

Se culcă devreme, aşa cum era obişnuit. Dar nu reuşi să adoarmă. Pe de o parte pentru că pe ambele maluri ale Rinului circulau garnituri zgomotoase de trenuri. Pe de altă parte, se temea că planurile lui nu vor funcţiona. Nu era tipul dur al cărui rol îl interpretase în faţa lui Anicet. Teama că în ultimul moment ceva va da greş îl sugruma.

Cândva, pe la ora trei din noapte, îl fură somnul. Când se trezi era ora opt şi jumătate. Comandă la cameră un mic dejun opulent. În gând recapitula ceea ce se întâmplase în ziua anterioară. *Nu îşi putea permite* nicio greşeală.

Puţin înainte de ora zece, Soffici coborî în hol. Aparent plictisit se aşeză pe o canapea, de pe care putea urmări intrarea hotelului.

După vreo douăzeci de minute, în faţa hotelului opri o maşină albă de la Fedex. Şoferul urcă grăbit treptele de la intrare.

Îl întâmpină clientul hotelului:

— Numele meu este Giancarlo Soffici.

Curierul îl privi cu neîncredere.

— Vă puteţi legitima?

— Da, desigur.

Soffici îi întinse curierului paşaportul.

Acesta aruncă o privire asupra fotografiei din paşaport, apoi îl examină cu atenţie pe posesorul documentului.

— Este în ordine, semnaţi de primire.

Soffici respiră adânc, semnă şi preluă pacheţelul.

— O zi plăcută! îi ură omul de la Fedex.

— Rămâne de văzut, mormăi Soffici.

Se întoarse şi vru să urce în cameră, dar încremeni precum

femeia lui Lot când privise Sodoma. În faţa lui se afla cardinalul Bruno Moro. Urmat ca o umbră de secretarul personal, *monsignor* Abate. Ambii corect îmbrăcaţi în costume de flanel gri de cea mai bună calitate. Abate privea în pământ, ca şi cum întâlnirea îi era penibilă. Pe figura lui Moro se citea un rânjet cinic.

— V-aţi îmbunătăţit aspectul, remarcă el privind părul tuns scurt al lui Soffici.

— Cum m-aţi găsit? întrebă dintr-o suflare Soffici, fără a băga în seamă remarca lui Moro.

— Am primit informaţii de la poliţie că v-aţi îndreptat către Germania. Dar este mai bine să discutăm chestiunea aceasta în camera dumneavoastră!

Soffici privi nesigur în jur.

— Nu ştiu ce ar fi de discutat între noi. Şi mai am şi o întâlnire. Deci, domnule cardinal, dacă vreţi să mă scuzaţi…

Soffici se îndreptă către ieşirea din hotel, dar Moro îi tăie calea.

— Nu doriţi un scandal. Deci, vă rog!

Cu un gest al mâinii indică scările interioare.

— Ce scandal?

— Asta vreau să vă spun, *monsignore!* Aţi regizat propria dumneavoastră răpire şi pe cea a cardinalului secretar de stat. Gonzaga prezintă un sindrom grav de stres, de atunci se află sub tratament psihiatric. Aţi sustras maşina de serviciu a cardinalului-secretar de stat şi aţi scos-o din ţară cu numere de înmatriculare false. Soffici, Soffici, cât de mult aţi decăzut!

— Eu cred că *dumneavoastră* ar fi mai bine să vă ţineţi gura, ripostă Soffici, privindu-l furios. Nu a fost decizia dumneavoastră de a schimba giulgiul de la Torino cu o copie, pentru a anula orice posibilitate a oamenilor de ştiinţă de a dovedi că Isus din Nazareth a fost un om absolut normal?

Moro şi Abate schimbară o privire care spunea multe.

— Domnule cardinal! bâigui secretarul.

Moro dădu din cap:

— Am bănuit eu. Originalul giulgiului Domnului nostru se află în mâinile frăţiei blestematului cardinal Tecina, care acum poartă numele de Anicet, precum unul dintre cei şapte diavoli.

Consternat, Soffici privi în jur, ca să vadă dacă exista vreun

martor al discuţiei lor. Acum Soffici era cel care dorea continuarea convorbirii în camera lui.

— Urmaţi-mă!

Camera era în dezordine, aşa cum o lăsase el. Moro şi secretarul lui se aşezară pe canapea, iar Soffici trase un fotoliu în dreptul măsuţei.

— Am dreptate? insistă cardinalul Moro.

Soffici nu răspunse.

— Deci aşa este.

— Eu nu am nimic de-a face cu chestiunea aceasta, spuse Soffici.

— Atunci de ce sunteţi aici? Din câte ştiu, sunt doar câţiva kilometri până la burgul Layenfels, sediul renegatului. Intenţionaţi cumva să vă alăturaţi clubului elitist al debarcaţilor? Soffici, mă tem că faceţi un joc care vă depăşeşte.

— Credeţi ce doriţi. La Vatican eu nu mă mai întorc.

Moro răspunse zâmbind superior:

— Aşa va fi cel mai bine pentru ambele părţi.

De un timp lui Moro îi atrăgea atenţia un pacheţel pe care Soffici îl ţinea lipit de el. Nu acordă importanţă faptului şi reluă discuţia cu o întrebare:

— Gonzaga a fost cel care a adus aici originalul?

Soffici confirmă cu o mişcare a capului.

— De ce a făcut asta? Voia să facă rău Bisericii?

— Nu putea face altceva.

— Ce înseamnă că nu putea face altceva? zise mâniat Moro. Adică a fost şantajat?

— Nu se poate nega.

— Din cauza acelei femeiuşti?

Cu mâinile încrucişate pe burtă, *monsignor* Abate privi ruşinat într-o parte.

— Legăturile astea diavoleşti! se înfurie Moro. Sări în picioare şi începu să se plimbe agitat în sus şi în jos prin cameră. Abate îi urmărea înfricoşat fiecare pas. Moro exclamă: Cum poţi să cazi victimă ademenirilor diavolului!

Soffici clătină din cap:

— În fiecare an mii de confraţi îşi părăsesc postul, pentru că nu

se pot opune păcatului. Sexul este încercarea reuşită a naturii de a scoate din circuit raţiunea.

— De la un cardinalul secretar de stat m-aş fi aşteptat la mai mult.

— Şi un cardinal-secretar de stat are anumite necesităţi.

— Soffici! strigă plin de furie Moro. V-aţi pierdut minţile? Nu vă mai sunt cunoscute cuvintele apostolului Pavel?

— Ba da, vorbiţi despre Epistola întâi către Corinteni, în care apostolul spune că ar fi bine pentru cei necăsătoriţi să rămână ca el.

Abate dădu aprobator din cap, şi Moro zise:

— Aţi uitat vorbele apostolului?

— Dimpotrivă, ripostă Soffici, Pavel mai spune: Dacă ei nu se pot abţine, ar trebui să se căsătorească. Căci este mai bine să te căsătoreşti decât să arzi. Acest lucru este valabil şi pentru un cardinal secretar de stat. Dar pentru că după enciclica *Sacerdotalis Coelibatus* căsătoria rămâne interzisă…

Moro şi Abate rămaseră fără cuvinte. Era inutil să discute despre biblie cu *monsignor* Soffici. Cunoştea Vechiul şi Noul Testament ca pe „Tatăl nostru”.

Lui Moro nu îi scăpă că Soffici se uita nervos la ceas.

— Vă face cinste că în calitate de secretar al lui Gonzaga vă situaţi de partea lui, spuse calm Moro. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că, acesta este un trădător al cauzei Bisericii. Domnul îl va pedepsi.

— Domnul spune: Cel dintre voi care este fără de păcat, acela să arunce prima piatră!

— Bine, încercă Moro să îl oprească pe Soffici. Şi dumneavoastră cum vă vedeţi viitorul?

Renegatul *monsignor* Soffici îşi muşcă nesigur buza de jos. Privirea îi căzu pe plicul cu radiografiile, care zăcea părăsit lângă tava cu micul dejun.

— În ce mă priveşte, nu trebuie să vă faceţi griji, răspunse Soffici. Trăiesc cu convingerea că nu pot aştepta niciun ajutor din partea Bisericii.

— De acest lucru trebuie să fiţi sigur! Nu tai vaca dacă dă lapte.

— În niciun caz. Şi ca să rămânem la această imagine: Nu

intenţionez să tai vaca. Vreau să dispar fără vâlvă. Este o deosebire.

Moro făcu un gest de dispreţ.

— Cine nu este cu mine, acela este împotriva mea, spune Domnul. Dar încă nu aţi răspuns la întrebarea mea.

— La care întrebare?

— La întrebarea: Ce vă aduce de fapt aici, la Burg Layenfels? Sunteţi un partizan al renegatului cardinal? Sau ca să zicem aşa, păduchele din blana Curiei?

— Credeţi ce vreţi, cardinale. Acum vă rog să plecaţi!

Moro şi secretarul lui urmară invitaţia fără a se opune, iar Soffici îşi făcu în grabă bagajul.

CAPITOLUL 44

De când Malberg se purtase atât de lipsit de eleganţă cu Caterina, între el şi Barbieri domnea tensiunea. Barbieri îl făcuse îndărătnic şi egoist, şi pe deasupra şi prost pentru că nu voia să înţeleagă că reportera îl iubea cu adevărat. Caterina chiar nu putea fi făcută răspunzătoare pentru lipsa de caracter a fratelui ei.

În această dimineaţă de joi, tensiunea se accentuase din cauza ploii mărunte şi a ceţii care învăluia de câteva zile oraşul, motiv pentru care strada din spatele cimitirului protestant arăta mai tristă decât în zilele însorite.

Barbieri aruncă prost dispus o privire pe fereastră. Pentru astăzi avea planificată o supraveghere. Acţiuni ca aceasta reprezentau principala sursă de venit pentru el. În cazul de faţă, soţia unui funcţionar din Ministerul Justiţiei voia să ştie cât de fidel îi era soţul. O fotografie însoţită de notiţa explicativă ar fi fost suficiente pentru a-l prinde pe respectivul cu ocaua mică.

Pentru probele foto necesare, Barbieri utiliza o cameră digitală Nikon D80 cu teleobiectiv puternic. Aceasta era investiţia cea mai importantă din biroul său. Şi o trata cu precauţiunile corespunzătoare. Acum, cu o pensulă, îndepărta firicelele de praf abia vizibile depuse pe obiectiv. Apoi puse aparatul în funcţiune şi făcu la întâmplare o fotografie de la fereastră.

— Crezi că cu acesta clientul tău îţi va furniza direct acasă materialul probator? îl luă Malberg peste picior.

— Cap pătrat, i-o întoarse Giacopo şi aşeză aparatul foto într-o geantă de umăr din pânză verde. În locul tău, aş arunca o privire pe fereastră. O astfel de privire poate uneori să contribuie foarte pozitiv asupra stării de spirit.

Malberg nu pricepu la ce se referea Barbieri. Dar, oricum, vorbele lui îi stârniră curiozitatea. Se ridică de la masa din bucătărie la care amândoi mâncaseră micul dejun şi se duse la fereastră.

Ploaia tocmai se intensificase, şi priveliştea ce i se oferea de la

fereastră nu era cea mai potrivită pentru a-i ameliora proasta dispoziţie. Atunci, la intrarea casei aflată de partea cealaltă a străzii, descoperi o tânără. Aceasta purta un pardesiu scurt, cu glugă. O recunoscu imediat: Era Caterina.

În primul moment se bucură, dar în clipa următoare se gândi din nou la legătura blestemată cu fratele ei, Paolo.

— Este Caterina, spuse el încet, străduindu-se să înăbuşe orice reacţie emoţională. Pe cine o fi aşteptând?

Era o întrebare retorică. În gând remarcă ce prostii putea să spună.

— Păi pe cine? îl maimuţări Giacopo pe Lukas. Probabil că pe Leonardo di Caprio sau pe Brad Pitt. Eu zic că greşeşti faţă de Caterina. Cu aspectul şi cu inteligenţa ei, *signora* ar putea avea cu totul alţi tipi. Dar nu, trebuia să se îndrăgostească de un neamţ ranchiunos! Vreau să îţi zic ceva: *Eu* nu m-aş purta aşa cu Caterina. Eu nu! Poate că odată îşi va da seama cât eşti de tâmpit. Atunci o voi consola cu plăcere.

Cuvintele lui Barbieri declanşară în Malberg un acces de furie oarbă. Se repezi furios ca un taur la Giacopo şi îl lovi cu pumnul. Îl nimeri în nas, şi imediat un firicel de sânge roşu i se scurse acestuia peste buze până la barbă.

— Te avertizez! Nu pune mâna pe Caterina! şuieră Malberg.

— Aha, exclamă Barbieri în timp ce se ştergea de sânge cu dosul palmei, cine este gelosul? După cum se pare, o iubeşti pe Caterina mai mult decât recunoşti. Altfel ţi-ar fi fost indiferent cu cine îşi face de cap. Nu?

„Omul are dreptate”, se gândi Malberg. Când văzu rezultatul loviturii lui de pumn, îi păru rău. Pentru prima dată îi trecuse prin cap că ar putea să o piardă pe Caterina. Şi gândul nu îi plăcu deloc.

— Scuză-mă, spuse el şi îi întinse lui Giacopo o batistă. Doar ideea că ea ar putea să umble cu altcineva mă face să intru în panică.

— Atunci ce mai aştepţi? Du-te jos şi spune-i Caterinei ceea ce tocmai mi-ai spus mie! Înainte de a fi prea târziu!

Malberg ezită o clipă. Îi era greu să recunoască faptul că săvârşise o greşeală. Suspiciunea lui exagerată şi dezamăgirea îl

făcuseră orb în faţa iubirii. În sinea lui îşi dăduse seama demult că încăpăţânarea lui prostească în privinţa „trădării” ei nu se mai susţinea. Şi brusc mai constată ceva: Caterina era parte din viaţa lui.

— Ai dreptate, Giacopo! strigă el, îmbrăcă o canadiană şi ieşi în fugă din casă.

Când Caterina îl văzu venind, se repezi spre el, fără să mai fie atentă la maşini. Lukas se opri încurcat. Da, îi era ruşine de purtarea lui de până acum.

— Lukas!

Fără a mai ţine seama de cum va reacţiona el, Caterina i se aruncă în braţe. Malberg o strânse cu putere, de parcă ar fi intenţionat să nu îi mai dea drumul niciodată.

— Îmi pare rău, spuse el răguşit, şi repetă: îmi pare rău.

Niciunul dintre ei nu băgă de seamă că se aflau într-o băltoacă cu apa până la glezne. Nu acordau atenţie nici claxoanelor automobilelor ce treceau pe lângă ei. Se sărutau în ploaie, se sărutară până rămaseră fără aer.

Lukas simţi cum îi pătrundea apa prin îmbrăcăminte. Dar nu era o senzaţie neplăcută. Umezeala se amesteca cu căldura emanată de Caterina. Pentru prima dată după săptămâni întregi, lui Malberg i se părea că lumea revenea la normal.

Nici Caterina nu simţea altceva. Când în sfârşit se desprinse de Lukas, pentru a trage aer în piept, suspină:

— Sunt nebună după tine! Pentru că Lukas nu scoase niciun cuvânt, repetă: Nu ai auzit ce am spus? Sunt nebună după tine!

Lukas înclină din cap. Nu găsea cuvinte. În cele din urmă zise:

— Ce prost am fost. Ar fi trebuit să te cred, deşi circumstanţele îţi păreau potrivnice. Căpăţâna mea pătrată nu a vrut pur şi simplu să conceapă faptul că tu nu ştiai nimic despre trădarea lui Paolo.

— Şi acum? Acum mă crezi?

Malberg încuviinţă din nou din cap şi o trase spre el.

— Vino! Există locuri mai uscate pentru a discuta despre viaţă în general şi despre situaţia noastră în particular.

Lukas o trase pe Caterina până la intrare şi, ţinând-o de mână, urcară în locuinţa lui Barbieri.

Barbieri plecase deja pentru a-şi rezolva problemele.

Malberg o ajută pe Caterina să îşi scoată pardesiul complet ud şi începu să o şteargă cu un prosop.

— De când eşti acolo, jos? o întrebă în timp ce îi ştergea drăgăstos faţa.

— Hm… Caterina ridică din umeri. Poate de o oră, de două ore? spuse ea, mai mult întrebând.

— Eşti nebună.

— Tocmai ţi-am spus asta.

— Dar nici nu puteai fi sigură că am să te văd!

Caterina bătu din picior.

— Ba eram sigură, chiar foarte sigură. Şi după ce făcu cu ochiul, continuă: Există un motiv serios pentru care voiam să îţi vorbesc neapărat.

— Mă faci curios. Este vorba despre ceva neplăcut?

— Mai curând dezamăgitor. În orice caz, pentru tine.

Caterina îi lui Lukas prosopul din mână, îl împături în lung şi şi-l puse după gât.

— Dar vorbeşte, zise Malberg, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Am fost la *signora* Fellini. Sper că nu îmi iei în nume de rău faptul că am continuat să fac cercetări pe cont propriu în cazul lui Marlene. După ce ai aruncat biletul cu noua ei adresă…

Malberg înghiţi în sec. Prezentul, care îi păruse departe până acum, îl ajunsese din urmă.

— Pentru o fostă administratoare de clădire, începu cu prudenţă Caterina, *signora* locuieşte un pic cam prea confortabil într-un apartament din Lungotevere Marzio. Fără a plăti chirie, se înţelege, într-o clădire ce aparţine Bisericii.

— Nu mă miră! Malberg râse amar şi adăugă: Asta după toate cele aflate până acum. Şi casa din Via Gora, unde era administratoare, este tot proprietatea Bisericii.

Caterina aprobă cu un gest din cap.

— Ca administratoare, Fellini ştia tot ce se petrecea în clădire. Printre altele şi că Marlene Ammer contribuia la încălcarea celibatului unui înalt demnitar al Curiei.

— Gonzaga! interveni Malberg, care roşi şi nu mai scoase alt cuvânt.

— Este incontestabil. Gonzaga întreţinea o legătură cu Marlene.

Lukas o privi lung pe Caterina. Mintea lui refuza să accepte ceea ce tocmai auzise. Caterina bănuia furia şi durerea ascunse de privirea lui fixă.

— Gonzaga şi Marlene, murmură el. Deci Gonzaga era cel care se ascundea sub numele profetului în notesul ei.

Stăteau faţă în faţă de câteva minute, fără să spună nimic. Caterina era oarecum uşurată, dar nu trăia nicio satisfacţie în faptul că îi deschisese ochii lui Malberg. Se aţinea şi de la orice remarcă defavorabilă. Se întoarse stingherită şi îşi descheie bluza udă, care i se lipea de corp.

— Ai să răceşti, îl auzi ea pe Malberg. Vrei să faci un duş cu mine?

Lukas o cuprinse din spate de după talie şi trase de rochia udă până când aceasta căzu la podea. În câteva secunde se dezbrăcă şi el. Apoi o împinse pe Caterina în faţa lui în camera de baie atât de mică, încât în ea nu existau decât o chiuvetă şi un duş.

Se bucurară împreună de apa fierbinte care se prăvălea asupra lor din para demodată a duşului. Caterina se întoarse şi se lipi de el. Simţi plăcerea ce se isca în ea. În timp ce el îi frământa sânii, îi simţea şi erecţia. El se contopi revendicativ cu ea. Susurul apei acoperea gemetele ei uşoare. Caterina se aplecă puţin în faţă. Era uimită de uşurinţa cu care Lukas o penetra.

— Trebuie să o uiţi, promite-mi asta, spuse Caterina, îndreptându-se şi venind în întâmpinarea mişcărilor lui tot mai puternice.

Sub unda excitantă a apei senzaţiile îi anihilau raţiunea. Simţământul era incomparabil, şi, dacă prin cap îi mai trecea ceva, acela era gândul că nu s-ar mai desprinde niciodată de Lukas, de acest tip straniu.

Nici Lukas nu se simţea altfel. Pentru un bărbat nimic nu este mai excitant decât excitaţia femeii lui. Se gândi fugar la Marlene, şi fu surprins de uşurinţa cu care depăşise dezamăgirea. După care nu se mai gândi la nimic. Un orgasm covârşitor, ce nu voia să se mai încheie, trăit de amândoi în acelaşi moment, îi făcu să uite de toate şi de tot. Strâns îmbrăţişaţi se lăsară pe podeaua duşului. Malberg opri apa. Simţea respiraţia fierbinte a Caterinei

pe faţa lui. Ţinea ochii închişi, ca şi cum aceştia ar fi refuzat să ia cunoştinţă de sfârşitul excitantului joc. Îl dureau şi muşchii de la contorsiunile la care îl obligase îngustimea cabinei cu duş. Dar era o durere binefăcătoare, o durere ce se transforma în plăcere înainte de a produce suferinţă.

Ploaia încă mai bătea cu putere în fereastra mică a băii. Caterina îşi înăbuşi un surâs provocat de ideea că avea să mulţumească acestei ploi afurisite, care nu mai voia să înceteze, pentru cea mai bună partidă de sex din viaţa ei.

Lukas se eliberă în cele din urmă din încolăcirea corpurilor lor. O ajută pe Caterina să se ridice şi o duse în camera alăturată. Pentru că nu găsi nimic mai potrivit, îi puse pe umeri o faţă de masă. Hainele ude de ploaie le aşeză la uscat pe speteaza unor scaune, în bucătărie.

Reveni gânditor la Caterina. Cu faţa de masă pe umeri, aceasta avea un aspect jalnic. Doar privirea ei trăda faptul că numai nefericită nu se simţea.

Malberg îi dădu la o parte părul răvăşit pe faţă şi se aşeză lângă ea.

— Totuşi, nu pricep un lucru, începu el gânditor, în timp ce privea fix în faţă. Dacă cardinalul Gonzaga avea o legătură cu Marlene…

— Acum te simţi dezamăgit, îl întrerupse Caterina. Ştii, m-am gândit mult dacă să îţi spun ori să nu îţi spun asta. Dar dacă vrem să avansăm în cercetările noastre, este obligatoriu să ştii acest lucru.

Lukas dădu aprobator din cap şi o luă de la cap:

— Dacă Gonzaga şi Marlene aveau cu adevărat o legătură, nu îmi pot imagina că Gonzaga este răspunzător cumva pentru moartea ei.

— Consideri atât de absurdă ideea ca un amant să îşi ucidă iubita, şi totuşi să apară la înmormântarea ei? Zilnic au loc crime pasionale, din gelozie, ură şi lăcomie.

— De fapt, tu ai dreptate, replică ezitant Malberg. Dar ce mobil abominabil putea să aibă un cardinal secretar de stat?

— Poate că bărbatul era îngrozit de posibilitatea ca legătura lui să fie descoperită. Şi nu ar fi nevoie să îţi explic ce consecinţe ar

fi avut asta pentru un cardinal secretar de stat. Ar mai fi posibil şi ca Marlene Ammer să îl fi şantajat.

— Marlene nu ar fi făcut asta niciodată! ripostă indignat Malberg.

— Cine ştie? Până acum ai fi considerat imposibil ca Marlene să se fi culcat cu un cardinal al Curiei.

Lukas clătină din cap. Tot nu putea să înţeleagă comportamentul lui Marlene. Trebuia să se convingă să accepte inacceptabilul.

Malberg auzi ca de la mare distanţa cheia răsucindu-se în broasca uşii locuinţei. Dar consideră că nu era niciun motiv deosebit de panică. Abia când privirea îi căzu pe Caterina acoperită doar cu o faţă de masă sări în picioare, înfăşurat doar cu un prosop peste mijloc, ca să îi iasă în întâmpinare lui Barbieri.

Acesta nu îşi putu reţine un zâmbet uşor. Când Malberg îi explică faptul că îi udase ploaia şi că îşi puseseră hainele jilave la uscat, Giacopo remarcă râzând că pentru aşa ceva nu trebuia să se scuze şi îi făcu cu ochiul.

În acelaşi moment Caterina ieşi din baie. Fără un cuvânt, îi făcu doar un semn cu mâna lui Barbieri. Când recunoscu faţa lui de masă, a cărei destinaţie fusese deturnată, privi încurcat. În cele din urmă, zise:

— Consider că este cel mai fermecător mod de a utiliza trusoul meu din câte pot exista.

Cuvintele lui Barbieri destinseră penibila situaţie.

— Nu vreau să mai deranjez, spuse Barbieri şi scoase din geanta de foaie de cort un ziar împăturit. Mă gândeam doar că asta v-ar putea interesa.

Lukas şi Caterina se priviră întrebător, în timp ce Giacopo despăturea ziarul şi i se adresa lui Malberg:

— În Fontana di Trevi plutea ieri-dimineaţă cadavrul unui bărbat.

— Şi ce am eu de-a face cu asta? întrebă Malberg fără să îşi fi aruncat privirea pe ziar.

— Numele lui este Frederico Garre!

— Nu îl cunosc. Îmi pare rău.

Barbieri devenea treptat tot mai pornit:

— Nu spuneai tu că ai fost ameninţat în faţa casei marchizei de către un bărbat cu urme de arsuri grave pe faţă?

— Da, spuneam.

— Atunci poate că vei fi atât de bun să priveşti fotografia din ziar!

Malberg citi rapid articolul din ziar. Sub titlul „Mort în Fontana di Trevi” se relata despre un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, al cărui cadavru fusese descoperit în fântâna cea mai celebră din lume, acesta fiind identificat ca Frederico Garre. Autopsia a scos la iveală, alături de mai vechi răni provocate de glonţ şi prin înjunghiere, că Garre, cunoscut în mediul interlop ca „Faţă-Arsă”, fusese sugrumat şi aruncat în fântână.

Malberg privea cu ochi larg deschişi fotografia din ziar. Nu exista nicio îndoială: era Faţă-Arsă, cel cu care se întâlnise el în faţa sculpturii *Pieta* a lui Michelangelo.

— Ce este? Dar vorbeşte odată! îi ceru Caterina lui Malberg.

Dar acesta dădu doar din cap.

CAPITOLUL 45

Cam în acelaşi timp, Soffici conducea Mercedesul albastru urcând pe drumul pietruit, aproape impracticabil. Din cauza neplăcutei întâlniri cu Moro şi cu Abate, era în întârziere. Se uita mereu în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă îl urmărea cineva. Se temea că Moro şi secretarul său nu părăsiseră pur şi simplu câmpul de luptă.

Şi mai avea şi o senzaţie dezagreabilă în ce îl privea pe acest Anicet. Deşi la întâlnirea cu acesta păruse foarte stăpân pe sine, siguranţa lui era doar mimată. Pentru că ştia prea bine cât de lipsit de scrupule acţiona ex-cardinalul atunci când era vorba de interesele proprii.

Soffici se pregătise bine pentru negocierea cu Anicet şi îşi notase pe un bilet diverse reacţii posibile ale acestuia. Dar contrar aşteptărilor lui, conveniseră fără prea multe discuţii asupra sumei de 250 000 de dolari. Să fi fost un tertip?

În timp ce strângea cu putere volanul, pentru ca maşina să nu iasă de pe carosabilul plin de hârtoape, în Soffici încolţea tot mai mult îndoiala că o va scoate la capăt cu acel Anicet. El, neînsemnatul secretar al cardinalului secretar de stat, obişnuit de o viaţă doar să execute dispoziţiile venite de sus.

Pe locul din dreapta lui, se afla încă nedesfăcut pacheţelul cu brizantul conţinut. Alături plicul cu filmele Roentgen. 250 000 de dolari pentru astea? Când frăţia avea oricum giulgiul lui Isus din Nazareth?

Ceva din mintea lui Soffici îi spunea acestuia că lucrurile nu erau în regulă. Celor de la Fideles Fidei Flagrantes le fusese livrat acasă giulgiul, ca urmare a unui şantaj dur. Dar nu exista nicio explicaţie în virtutea căreia un fragment cât o marcă poştală din acest giulgiu ar valora pentru aceşti oameni atâţia bani.

Lui Soffici i se păru simbolic faptul că drumul abrupt către Burg Layenfels nu oferea nicio posibilitate de a o lua în altă direcţie sau de a întoarce. Povârnişurile şi taluzurile din ambele părţi nu permiteau aşa ceva. Dacă ar fi avut posibilitatea, Soffici ar fi

întors pe loc şi ar fi regândit totul. Dar în situaţia dată nu putea merge decât într-o singură direcţie: Tot mai sus. Nu avea voie să dea greş!

Mai mult din obişnuinţă decât din credinţă profundă, Soffici îşi făcu de trei ori semnul crucii. Planificase totul până la detaliu, îşi făcuse rezervare pentru un zbor de noapte către Buenos Aires, pe numele de Frederico Garre. Plecarea de la Frankfurt, ora 19.20. În buzunarul interior al hainei se afla un paşaport pe acest nume. Îl avea de la Faţă-Arsă, care de fapt se numea Garre. Fotografia era făcută înaintea accidentului care îi provocase arsurile, deci nu era tocmai recentă, şi ea fusese motivul pentru care Soffici îşi tunsese părul la trei milimetri, la un frizer din Italia superioară. Dacă îşi mai punea şi nişte ochelari cu ramă de aur, atunci Giancarlo Soffici era leit Frederico Garre.

250 000 de dolari! Mulţi bani! Niciodată banii nu însemnaseră ceva pentru el. Desigur pentru că nici nu avusese bani vreodată. Soffici cunoştea prea bine problemele excluşilor din cler. Cel care îşi renega statutul de om al bisericii, era ca un nou-născut: nu avea venituri, nu avea o poziţie socială, nu avea perspective. 250 000 de dolari ar fi destul pentru a începe o nouă viaţă în America de Sud.

Ajuns în faţa porţii burgului Layenfels, Soffici opri maşina. Pentru că era într-o pantă abruptă, trase frâna de mână. Auzi un zgomot ciudat. De parcă s-ar fi rupt coarda unui instrument muzical, un fel de „ping!” înalt. În aceeaşi clipă, Mercedesul începu să se deplaseze înapoi.

Instinctiv, Soffici apăsă pedala de frână. O fracţiune de secundă frâna se opuse mersului înapoi al maşinii, apoi pedala cedă, se lăsă presată până în podea şi rămase la nivelul podelei maşinii.

Cu ochii holbaţi, Soffici văzu cum tufişurile venind din spate trec pe lângă el şuierând, din ce în ce mai repede, până când brusc văzu cerul, pentru că ghidat de taluzuri, automobilul se răsturnă pe o parte. A fost ultimul lucru văzut de *monsignor* Giancarlo Soffici.

La prima curbă, un cot de nouăzeci de grade, partea din spate a maşinii se înfipse în povârniş. Parbrizul şi luneta crăpară zgomotos. Parbrizul se desprinse de ramă şi zbură ca o parapantă

în direcţia pădurii de foioase. Maşina se cabră ca un bidiviu biciuit, se ridică în aer şi se dădu peste cap de mai multe ori, până când se propti cu plafonul de trunchiul gros al unui stejar. Precum un boxeur făcut K.O. maşina strivită se lovi de sol. Din radiatorul crăpat ieşea un şuierat uşor. Apoi se făcu brusc o linişte funestă.

* * *

Agitaţi, gesticulând din mâini, trei bărbaţi se apropiară dinspre poarta burgului. Drumul abrupt îi împiedica să meargă mai repede. Mirosul de umezeală al pădurii de foioase se amesteca cu cel de ulei şi benzină.

În traseul lui bezmetic, automobilul croise o cărare în peisaj. Resturi din maşină erau împrăştiate pe treizeci de metri.

Ajunşi la locul accidentului, cei trei bărbaţi păreau extrem de liniştiţi. Unul dintre ei era Anicet.

În timp ce doi dintre ei, mai tineri, se apropiau prudenţi de maşina distrusă, de parcă s-ar fi temut că aceasta va exploda, Anicet îi încurajă:

— Nu vă fie teamă, băieţi, maşinile accidentate nu explodează, ele cel mult ard. Scenele acelea cu explozii se petrec doar la televizor!

Anicet cercetă cu privirea interiorul automobilului sau mai bine zis interiorul a ceea ce mai rămăsese din el. Acesta se împletise în jurul stejarului ca o caracatiţă uriaşă. Anicet călcă cu tocul pantofului geamul din stânga al portierei, care mai rămăsese întreg deşi sărise de la locul lui.

— Nu mai este nimic de făcut! remarcă el calm, când îl recunoscu pe Soffici. Capul monseniorului era întors bizar într-o parte, pe airbag-ul explodat. Din gură şi din nas i se scurgea sânge de un roşu-închis. De parcă l-ar fi compătimit, Anicet comentă înfricoşătoarea privelişte: Sărmanul de el!

— Ar trebui să sunăm la poliţie, spuse unul din mai tinerii lui însoţitori, şi scoase telefonul mobil din buzunar.

— Nicio grabă, ripostă Anicet, ajutaţi-mă să trag bărbatul dintre sfărâmături.

Cu forţe reunite, încercară să deschidă portiera blocată. Dar oricât s-au străduit, încercarea lor s-a soldai cu un eşec. În cele

din urmă, Anicet se aplecă înăuntrul maşinii. Peste cadavrul lui Soffici, căută să ajungă la locul din dreapta acestuia. Acolo, pe podeaua bombată, se afla ceea ce căuta el: pacheţelul şi plicul.

Nu era deloc uşor să scoată acele obiecte din maşină. După ce reuşi totuşi, Anicet se privi de sus până jos cu o senzaţie de scârbă: era mânjit din cap până în picioare cu sânge.

Ţinea strâns cu ambele mâini micul pachet, ca pe o preţioasă comoară. Pe buze îi apăruse un rânjet. Amestecul de sudoare şi sânge care i se scurgea de pe faţă îi amplifica aspectul satanic.

— Bună treabă, mormăi el şi le aruncă celor două ajutoare o privire recunoscătoare.

Tinerii se întoarseră şi se pregătiră să se întoarcă la burg.

— O clipă! zise Anicet şi scoase din buzunarul pantalonilor o cutie de chibrituri.

Aprinse un chibrit şi îl aruncă în compartimentul devastat al motorului, din care picura benzina. Într-o clipă maşina fu cuprinsă de flăcări.

Apoi se adresă celor doi:

— Să plecăm!

După ce făcu câţiva paşi, se opri şi se întoarse. Flăcările se ridicau până la cinci, şase metri şi produceau un nor de fum negru.

— Monseniorul credea că o să arunc pe fereastră aşa nitam-nisam un sfert de milion de dolari. Ridică pacheţelul şi îl flutură deasupra capului, adăugând: Pe acest jalnic pacheţel! Trebuie să fi ştiut ce importantă este această bucăţică de material pentru noi.

— Nu ar trebui să anunţ măcar acum poliţia? se interesă unul dintre cei doi tineri.

Anicet ridică din umeri şi răspunse:

— Din partea mea, nu ai decât să le telefonezi.

CAPITOLUL 46

Vestea sosi de la procurorul Achille Mesomedes şi fu absolut surprinzătoare. Era puţin după ora nouă dimineaţa. Caterina tocmai făcea duş cuprinsă de amintiri plăcute, când sună telefonul. Procurorul îi comunică faptul că ordinul de arestare pe numele lui Malberg fusese anulat şi că cercetările în ce îl priveau încetaseră.

Caterina era în acelaşi timp uluită şi uşurată.

— Este cu adevărat o veste bună, zise ea în timp ce apa îi picura din păr. Cu toate că vă rugasem să renunţaţi la apelurile telefonice în orele de somn. M-aţi scos de sub duş.

Mesomedes râse.

— În ce priveşte apelul meu la o oră nepotrivită, vă rog să mă iertaţi, *signora*. Uitasem că imaginea mea asupra zilei de muncă diferă de a dumneavoastră. Scuzaţi-mă. Dar cine se scoală de dimineaţă departe ajunge. Acest lucru este valabil în special pentru un neînsemnat procuror. În ceea ce priveşte declaraţia dumneavoastră referitoare la Malberg, din care rezultă că l-aţi văzut doar o dată şi că el s-ar afla probabil în străinătate, sper că nu mă credeţi atât de prost ca să vă fi crezut. Am indicii că Malberg mai este încă în Roma. Dar oricum ar fi, am vrut doar să vă informez asupra acestui nou aspect.

— Este în regulă, răspunse Caterina mai liniştită şi atentă să nu îşi trădeze emoţia. Dar dumneavoastră aţi mai făcut progrese în cercetările referitoare la cazul Marlene Ammer? adăugă ea aparent tangenţial.

Caterina îl auzi clar pe Mesomedes la celălalt capăt al firului, trăgând adânc aer în piept.

— Trebuie să vorbesc încet. Cazul devine tot mai misterios. Fapt este că procurorul-şef Burchiello mi-a interzis categoric să redeschid cazul. Şi asta cu toate că i-am expus noi elemente în baza cărora este necesară reluarea investigaţiilor.

— Vă referiţi la fotografiile făcute de mine la înmormântarea lui Marlene!

— Şi la ele. Dar Burchiello nu dispunea de acestea atunci când a dispus clasarea. Există alte date ce rezultau din dosar, dar care nu au fost luate în consideraţie: ciudatele urme olfactive de pe capotul moartei, hematoamele de pe bustul ei. Când i le-am prezentat procurorului-şef, le-a considerat fleacuri. Mi-a reproşat ambiţia exagerată, şi mi-a recomandat să nu mă bag în problema închiderii dosarului. Sunt în pericol de a-mi vedea cariera distrusă.

— Şi îi veţi urma dispoziţia?

— Normal că nu. Nu pot scăpa de senzaţia că aici nu este vorba despre cazul Marlene Ammer, ci că în spatele morţii acesteia se ascunde o cu totul altă poveste. Că poate este vorba despre un gen de accident de muncă.

— Îmi pare rău, dar nu vă înţeleg, spuse Caterina, deşi bănuia ce îi trecea prin cap lui Mesomedes.

— Ei, da, dacă un cardinal al Curiei ar fi implicat în caz…

— Vreţi să spuneţi că *signora* Ammer a avut ceva cu un membru al Curiei!

— Fotografiile făcute de dumneavoastră ar susţine din plin această ipoteză.

— Nu numai fotografiile mele.

Caterina îi relată lui Mesomedes în câteva cuvinte întâlnirea ei cu *signora* Fellini şi ce aflase de la ea.

Mesomedes se arătă surprins.

— Complimente. Noi am putea colabora. Sunteţi o tânără abilă, îmi închipui că dumneavoastră vi se deschid uşi care pentru un bărbat rămân închise. Pe de altă parte eu dispun de surse de informare la care chiar şi o ziaristă ca dumneavoastră nu are acces.

Nu era o ofertă proastă, gândi Caterina, şi poate că era unica posibilitate de a dezlega misterul morţii lui Marlene. Dar rămânea totuşi sceptică. Acest Mesomedes avea ceva care i-l făcea suspect.

Înainte de a lua o decizie, voia să câştige timp, să discute cu Malberg.

— Propunerea dumneavoastră nu este neinteresantă, dar permiteţi-mi o întrebare: Pentru dumneavoastră nu este riscant

să vă puneţi cu procurorul-şef? Pentru ce o faceţi?

Din receptor pătrunse un râs cinic.

— De ce o fac? Am să vă spun. Din comportamentul procurorului-şef reiese că el însuşi este parte a acestui complot. Şi demascarea unui asemenea om este visul oricărui procuror care năzuieşte să promoveze. Vă amintiţi de afacerea Watergate?

— Cu permisiunea dumneavoastră, *dottor* Mesomedes, acolo nu era vorba de niciun procuror! Afacerea de spionare a fost demascată de doi ziarişti!

— Ştiu, dar ei au doborât cu investigaţiile lor un preşedinte al SUA şi au devenit celebri în toată lumea.

— Este adevărat, răspunse Caterina, meditând.

Acest Mesomedes era extrem de însetat de promovare, era un lucru pe care îl sesizase încă de la prima întâlnire cu el. Şi, după cât se părea, muşcase deja atât de adânc din cazul Marlene Ammer, că nu îi mai putea da drumul.

Fără îndoială că acest om le va mai putea fi de folos. Era posibil ca Mesomedes să aibă dreptate că acel complot depăşea posibilităţile unui singur om.

— Şi cum vreţi să procedaţi în continuare? se interesă prevăzătoare Caterina.

— Am să cercetez mai îndeaproape locuinţa lui Marlene Ammer, răspunse Mesomedes. Documentele existente nu conţin nicio declaraţie despre condiţiile în care locuia *signora* şi niciun indiciu despre locuinţa ei. La dosar nu se află niciun document de la poliţie privind acest aspect. Ca să fiu cinstit, pentru mine este de neimaginat. Ar rămâne doar suspiciunea că respectivele documente au fost distruse.

— Din ce motiv, *dottore*?

— Dacă aş ştii, am face un mare pas înainte. În orice caz, se pare că se vrea excluderea unor fapte sau persoane. Atunci când procurorul-şef Burchiello mi-a spus că o reluare a cercetărilor nu ar fi dorită, am fost martor întâmplător la o discuţie telefonică. Se părea că Burchiello primea un ordin. S-a supus ca un lacheu şi s-a adresat interlocutorului său cu termenul „Excelenţă”.

— Excelenţă?

— Da, Excelenţă. Între timp m-am interesat faţă de cine se

foloseşte această formă de adresare: până la Pius al XI-lea această formulă de adresare era destinată doar patriarhilor şi nunţiilor apostolici, apoi ea a fost extinsă la toţi episcopii şi prelaţii din conducerea Curiei. De la al doilea conciliu al Vaticanului această regulă a fost abandonată în favoarea termenului „Eminenţă”. Astăzi ea mai este uzuală doar pentru nunţii papali şi pentru cardinalul secretar de stat al Vaticanului.

La explicaţia procurorului, Caterina reacţionă cu o lungă tăcere.

Tăcerea a fost întreruptă de Mesomedes:

— *Signora*, mai sunteţi la telefon?

După tot ce aflase până acum despre Gonzaga, Caterina nu mai era surprinsă. Dar faptul că Gonzaga îşi extinsese influenţa până la procuratura din Roma o neliniştea foarte tare.

— Da, mai sunt. Doar că prin cap îmi trec idei cărora până acum nu le acordasem nicio atenţie.

— Dacă vă mai pot ajuta cumva…

— Bine, încheie discuţia Caterina.

Nu putea scăpa de impresia că Mesomedes era la fel de interesat de ea ca şi de cazul Marlene Ammer.

CAPITOLUL 47

Ciudat era că Malberg nu simţi nici cea mai mică bucurie atunci când află de la Caterina că ordinul de arestare emis pentru el fusese anulat. Ba dimpotrivă. Primul lui gând a fost: Acesta nu este decât un truc. Lukas, fii atent!

Vorbindu-i îndelung, Caterina încercă să îl convingă să se obişnuiască cu ideea că acum era un om liber. Fără îndoială că cele întâmplate în ultimele săptămâni îl schimbaseră pe Malberg. El se simţea urmărit de toţi. Acum trebuia să încerce să pună capăt suspiciunilor sale, şi să îşi ţină în frâu îndoielile, care permanent creau noi bănuieli. Înainte de toate trebuia să revină la viaţa normală.

Sugestiei Caterinei de a se ocupa din nou de anticariatul lui, Malberg i se opuse sub pretextul că el nu putea să revină aşa de simplu la o viaţă normală atâta timp cât moartea lui Marlene nu era clarificată. După o lungă discuţie, Caterina se impuse, şi Malberg acceptă să plece pentru două zile la München pentru a pune lucrurile la punct. Peste două zile, anunţă el, va reveni la Roma.

Oricum, acum putea să rezerve pe numele lui un loc la avion, şi putea să plătească cu propriul card. Când îl auzi la telefon anunţându-şi întoarcerea, *Fräulein* Kleinlein se pierdu toată. Aceasta îi mărturisi că, după săptămâni în care nu primise nicio veste, se temuse de ce era mai rău.

Pe drumul către aeroportul Fiumicino, şoferul taxiului folosi fiecare posibilitate ivită în circulaţie de a înainta mai repede. Malberg nu se putu abţine să nu se uite îngrijorat după eventuali urmăritori. Atât de tare îl marcaseră evenimentele din ultimele săptămâni. În ciuda circulaţiei intense de dimineaţă, ajunse la capătul cursei după patruzeci de minute.

Graba şoferului se dovedi inutilă, pentru că zborul Alitalia AZ 0432, cu decolarea la ora 9.45 şi aterizarea la München la 11.25 avea întârziere. „Delayed” anunţau luminiţele verzi de pe marele afişaj din sala de plecări. O angajată de la ghişeul companiei

Alitalia împărţea consolări legate de întârzierea de o oră, provocată de schimbarea unui cauciuc la trenul de aterizare al avionului, şi dădea tichete pentru un mic dejun copios la un bistro.

Micul dejun nu îi cădea rău lui Malberg, căci părăsise locuinţa lui Barbieri fără a bea măcar o ceaşcă de cafea, ca să nu mai vorbim despre o omletă cu şuncă sau alte asemenea bunătăţi. Poimâine, când se va întoarce, îşi propusese ferm să se mute de la Barbieri la un hotel corespunzător.

Într-un moment situat în plictiseala dintre omleta cu şuncă şi pâinea cu gem de zmeură, pe telefonul mobil sună Caterina, ca să îi comunice cât de mult îl iubea. Aşa ceva făcea bine dimineaţa devreme.

În timp ce ea vorbea despre lucruri lipsite de importanţă, privirea lui Malberg se plimba asupra agitaţiei din clădirea aeroportului. Ochii îi căzură pe un pilot în uniformă elegantă, însoţit de patru stewardese. Privirea lui o întâlni pe cea a pilotului care se apropia. Malberg se încruntă.

Pilotul se opri.

— Lukas? rosti acesta întrebător.

— Max? întrebă la rândul lui Malberg neîncrezător şi încheie discuţia telefonică.

Şi-l amintea pe colegul lui de şcoală Max Sydow cu totul altfel. La ultima reuniune a colegilor de clasă acesta fusese singurul care venise în jeans şi scurtă de piele, spre indignarea câtorva purtători de costume. Acum purta o uniformă ireproşabilă, cu patru trese, cămaşă albă şi cravată bleumarin.

— Ce mică este lumea! exclamă Sydow în timp ce se strângeau în braţe. Ce faci aici, la Roma?

— Oh, este o poveste lungă.

— Şi o întrebare nu tocmai inteligentă. Ce o fi căutând la Roma un om dornic de cultură ca tine!

Sydow îşi privi ceasul, se întoarse către stewardese şi le propuse acestora să o ia înainte. Va veni şi el în cinci minute.

— Eu sunt în drum spre Cairo, explică Sydow. Airbus-ul meu A320 este la preîncălzire. Tu te întorci la München?

Malberg confirmă.

— Mă duc scurt la München, ca să pun nişte lucruri la punct. Poimâine mă întorc la Roma.

— Aici trăieşti? Te invidiez. Eu locuiesc tot la Frankfurt.

— Nu, nu este aşa. Dacă vrei, am rămas aici, la Roma, temporar, datorită unor circumstanţe.

— Înţeleg, Lukas Malberg, solitarul care se pricepea mai mult la cărţi decât la femei, s-a îndrăgostit de o romană focoasă. Felicitări, cum o cheamă, o cunosc?

Malberg zâmbi. Max rămăsese acelaşi heirupist în ce priveşte femeile.

— Caterina, spuse Malberg, Caterina se numeşte, este ziaristă. Şi dacă cumva ai întâlnit-o, ar fi pentru mine prilejul să îţi rup dinţii.

Râseră amândoi cu poftă.

— Dar vorbind serios acum, Caterina nu este unicul motiv pentru care am deja zece săptămâni de când sunt la Roma. Este vorba despre Marlene.

— Marlene Ammer? Hei, doar nu te-ai aprins după Marlene. Ca să vezi: Lukas, la care te-ai fi aşteptat cel mai puţin, se distrează cu două femei în acelaşi timp. Dar trebuie să recunosc, Marlene s-a făcut grozavă. Faţă de cum era! Îţi mai aminteşti de puloverul acela oribil, tricotat de ea, cu care venea la şcoală?

— Max! încercă Malberg să îl oprească pe prietenul din timpul şcolii. Marlene este moartă.

— Nu spune prostii! zise Sydow şi îl privi speriat pe Malberg. Nu se poate, continuă el pe un ton mai jos. Un accident?

— A fost găsită moartă în baie.

— Infarct!

Malberg clătină din cap:

— Există indicii că ar fi fost omorâtă.

Sydow privi nervos ceasul. Era târziu. Se aşeză totuşi la masa lui Malberg.

— Dar este groaznic. Şi criminalul a fost prins? întrebă el încet.

— Nu. Nici măcar nu a fost căutat ca lumea.

— Ce înseamnă asta?

— Cercetările au fost stopate. Totul este o poveste extrem de misterioasă. Marlene a fost înmormântată în secret. Dar nu ca

Marlene Ammer, ci ca persoană fără nume. Între timp i s-a pus o piatră funerară cu misteriosul nume de Izabela şi cu un text din Apocalipsă: „Nu te înfricoşa de ceea ce ai de suferit”.

— Sună lugubru!

— Dar asta nu este tot. La înmormântarea secretă a participat o delegaţie a Curiei, în care erau cel puţin doi cardinali. Iar locuinţa lui Marlene din Via Gora a fost zidită. În locuinţa administratoarei clădirii sunt acum pioase maici care pretind că nici nu au auzit de o locatară Ammer. Şi cea mai bună prietenă a lui Marlene, o marchiză, a fost împuşcată pe stradă, în faţa casei.

— Lukas, tu nu încerci să-mi spui gogoşi?

Sydow făcu o mutră suspicioasă.

— Aş vrea eu să fie aşa. Nu, Max, acesta este adevărul. Chiar dacă pare un thriller. Din păcate, eu am fost ultimul cu care Marlene a vorbit la telefon. Bineînţeles că asta m-a făcut suspect. De atunci poliţia a fost pe urmele mele. Până când acum câteva zile ordinul de arestare a fost anulat. Aşa că îţi închipui de ce m-am apucat să clarific eu cazul.

— Şi ai reuşit?

— Oh, nu! Cu cât aflu mai multe despre istoria cu moartea lui Marlene, cu atât mai mult mă văd implicat în caz. Câteodată mă simt ca Richard Kimble, fugar.

— Dar ai cu siguranţă o bănuială?

— Cele descoperite până acum depăşesc orizontul unui simplu anticar. Ceea ce face cazul atât de dificil este faptul că eu trebuie să recunosc: Deşi am fost colegi de bancă doi ani, abia o cunoşteam pe Marlene.

— Iar la întâlnirea colegilor de clasă, interveni Sydow, fiecare relata numai despre sine. După moto-ul: Casa mea, afacerea mea, maşina mea, iubita mea.

— Aşa a fost. Numai una şi-a trecut viaţa sub tăcere, de parcă ar fi protejat un mare secret: Marlene.

— Acum, după cele spuse de tine… ai dreptate. Despre Marlene nu s-a aflat nimic. De altfel, ştii că are o soră frumoasă ca o cadră, cu câţiva ani mai tânără, stewardesă la Lufthansa? Liane o cheamă.

— Este prima dată când aud aşa ceva.

— Într-o zi pe lista echipajului meu a apărut numele Liane Ammer. Am întrebat-o: Sunteţi cumva rudă cu o anume Marlene Ammer? Cred că acest nume nu este prea frecvent. Atunci ea mi-a răspuns: Marlene este sora mea. Dar se pare că nu prea se plăceau. Este ceva care se întâmplă adesea între surori.

— Ai o adresă a acestei Liane Ammer?

— Nu. Ştiu doar că, la fel ca mine, locuieşte în Frankfurt. Dar, ca să revenim la Marlene şi la viaţa ei misterioasă, îţi mai pot spune ceva. La scurt timp după întâlnirea cu colegii noştri de clasă, am avut o escală la Roma. Ca să îmi treacă timpul, m-am uitat în cartea de telefoane şi am găsit numele lui Marlene. Am sunat-o şi am invitat-o la masă la un restaurant, la alegerea ei. În definitiv, ştia mai bine localurile. A şi venit. Dar cu o remorcă, ca să zic aşa, un însoţitor extrem de ciudat.

— Un însoţitor ciudat? Adică?

— Fir-ar să fie, tipul era mult mai în vârstă şi nici nu părea omul visurilor cuiva dacă înţelegi ce vreau să spun. Am avut impresia că acesta controla fiecare cuvânt spus de ea. De câte ori puneam o întrebare, el o bloca şi schimba vorba. Singurul lucru simpatic pe care mi-l amintesc despre el este că era stângaci, la fel ca Albert Einstein, Bill Clinton şi ca mine. Şi, cu anumită ironie, Sydow adăugă: Nu este nevoie să menţionez că stângacii, din punct de vedere genetic, sunt înzestraţi cu o inteligenţă deosebită…

— Ştiu, Max, ştiu, îl întrerupse Malberg. Ai dovedit clar acest lucru deja de pe când eram elevi. Din acest punct de vedere, tot genetic condiţionat, eram mai curând un dreptaci. Dar să revenim la însoţitorul lui Marlene. Ce a rezultat din discuţie?

— Nimic. A fost o seară cam plicticoasă.

— Dar cine era tipul? Mă refer la faptul că trebuie să se fi prezentat.

— Da, sigur. Dar individul îmi era atât de antipatic, că după zece minute îi şi uitasem numele. Sydow îşi privi din nou ceasul şi spuse: Dar acum trebuie să plec. Îmi pare bine că te-am întâlnit. Cred că în toţi anii noştri comuni de şcoală nu am discutat atât de mult. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai putea ţine la curent în privinţa lui Marlene.

Malberg îl asigură că aşa va face. După ce făcură schimb de numere de telefon, Max Sydow dispăru prin poarta special destinată echipajelor.

Între timp micul dejun al lui Malberg se răcise.

La difuzoare se anunţa:

— Pasagerii zborului Alitalia AZ 0432 cu destinaţia München sunt rugaţi să se prezinte la poarta 33.

Malberg se ridică gânditor. Nu îi ieşea din cap întâlnirea lui Sydow cu Marlene şi cu misteriosul necunoscut.

CAPITOLUL 48

De la misterioasa sa răpire, cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga era inabordabil. Era certat cu Dumnezeu şi cu lumea. În ciuda uzanţei, refuza să celebreze liturghia de dimineaţă din Capela Sixtină, motivând starea sănătăţii sale.

Şi în această dimineaţă Gonzaga stătea apatic în spatele biroului, încadrat de teancurile de documente strânse între timp. Abia după dispariţia lui Soffici, Gonzaga îşi dăduse seama ce secretar particular avusese. În astfel de clipe chiar regreta puţin cât de urât se purtase uneori cu monseniorul.

Telefonul de pe biroul lui sună. Ridică morocănos receptorul:

— Da.

— Este biroul cardinalului secretar de stat? întrebă o voce hotărâtă de femeie.

— Cu cine vorbesc?

— Biroul prezidiului poliţiei.

— Despre ce este vorba?

— Şeful poliţiei doreşte să vorbească cu cardinalul secretar de stat. Problema este urgentă.

— Cardinalul-secretar de stat este la telefon!

Vocea păru mirată de intervenţia directă a cardinalului secretar de stat pe circuitul telefonic.

— Excelenţă, este posibil să îl primiţi pe preşedintele poliţiei chiar astăzi? Este vorba despre secretarul dumneavoastră Giancarlo Soffici.

— Să vină! se răsti la telefon Gonzaga. Ar fi cel mai bine imediat după rugăciunea Angelus!

Cu toate că energica secretară a şefului poliţiei din Roma era şcolită, evaluarea timpului după uzanţele clericale îi era străină. Se sfii să îl întrebe pe cardinalul secretar de stat de momentul întâlnirii după sistemul secularizat al măsurării timpului, în speranţa că şeful ei se va descurca şi cu această ciudată situare în timp.

Lancia de culoare închisă a şefului poliţiei romane, flancată de

doi carabinieri pe motociclete intra puţin după ora unsprezece pe poarta de la Cortile di San Damaso. Două gărzi elveţiene îl conduseră pe vizitator la biroul din Palatul Vaticanului.

Antonio Canella, şeful poliţiei romane, funcţionar al statului cu cea mai mare treaptă de salarizare, grav, dolofan, purtând un costum negru, greoi sub povara trupului masiv, le urmă pe cele două gărzi pe treptele din marmură late şi, parcă fără de sfârşit, până la etajul trei. În mâna dreaptă ţinea o geantă cu documente.

Cei doi elveţieni se opriră în stânga şi în dreapta intrării în anticamera cardinalului secretar de stat. Aşa cum prevedea regulamentul, priveau sever drept înainte, când Canella bătu în uşă şi intră fără să mai aştepte să i se răspundă.

Uşa către biroul lui Gonzaga era deschisă, ca şi cum cardinalul secretar de stat nu ar fi fost prezent. Dar când şeful poliţiei îşi drese glasul cu zgomot, Gonzaga îşi făcu apariţia mut în cadrul uşii. Fără să scoată o vorbă, îi întinse lui Canella mâna dreaptă, pe care era inelul. Şeful poliţiei, mai scund cu un cap decât cardinalul, nu putu decât să schiţeze un sărut al inelului.

Canella, a cărui poziţie critică la adresa Curiei era cunoscută, considera sărutatul inelului o prostie. Dar, aflându-se în misiune oficială, nu îşi putea permite o confruntare. Cu un gest al mâinii ce făcea o referire la întreaga încăpere, Canella îi puse lui Gonzaga o întrebare protocolară:

— Aceasta ar fi aşadar camera de lucru a secretarului dumneavoastră Giancarlo Soffici?

— Ce este cu Soffici? Aveţi un semn de viaţă de la el? întrebă enervat cardinalul secretar de stat.

Canella făcu o mutră afectată, ca a unui actor prost căruia nu i apreciază jocul. Ripostă:

— *Monsignor* Soffici este mort. Îmi pare rău, Excelenţă.

Însoţi cele spuse cu o plecăciune făcută în evidentă silă.

— A fost omorât, şuieră Gonzaga. Tonul emana mai curând furie decât regret. Unde a fost găsit?

— Probabil că răspunsul vă va surprinde, Excelenţă. Însă sunt sigur că aveţi o explicaţie pentru el. *Monsignor* Soffici a murit într-un accident de maşină, în Germania… Canella deschise geanta şi scoase din ea un fax, apoi continuă:… În apropierea

unui burg de pe Rin. Burgul se numeşte Layenfels!

Gonzaga se lăsă pe un scaun şi cu un gest făcut cu degetul îl invită şi pe Canella să se aşeze.

Şeful poliţiei din Roma urmărea cu o privire critică fiecare reacţie oglindită de chipul lui Gonzaga. Remarcă faptul că acesta gândea intens; părea surprins, dar în niciun caz zguduit. Nici locul decesului lui Soffici nu părea să îi ridice vreun semn de întrebare.

— Aveţi o explicaţie asupra a ceea ce căuta *monsignore*… Canella citi de pe faxul din mâna lui: La Burg Layenfels?

Gonzaga deveni nesigur.

— *Monsignor* Soffici era în misiune oficială, răspunse el în cele din urmă.

— La un burg de pe Rin?

— Ce vă priveşte asta pe dumneavoastră? îl repezi Gonzaga pe şeful poliţiei. Apoi trânti o minciună: Burg Layenfels este sediul unei frăţii creştine sprijinite de Curia romană. Fraţii noştri întru Hristos lucrează la o chestiune ştiinţifică, din însărcinarea Bisericii.

Canella dădu din cap, ca şi cum răspunsul l-ar fi satisfăcut.

— Atunci s-ar explica şi de ce Soffici umbla cu maşina dumneavoastră de serviciu, Excelenţă.

— Cu maşina mea de serviciu? Maşina a dispărut de ceva timp. Gonzaga era marcat. Trăncănise mai mult decât trebuia şi încercă să îşi repare greşeala: Dacă mă gândesc mai bine, îmi aduc aminte că secretarul meu m-a rugat să îi permit să folosească Mercedesul meu. Da, acum îmi amintesc clar!

În realitate, Gonzaga se străduia să găsească o explicaţie asupra circumstanţelor în care Soffici voia să ajungă la Burg Layenfels cu maşina dispărută la răpire.

Văzând privirea întrebătoare a lui Canella îndreptată asupra sa, Gonzaga se cam încurcă:

— Trebuie să ştiţi că relaţiile dintre noi nu erau dintre cele mai bune. Uneori Giancarlo era foarte îndărătnic. Altfel spus, câteodată dreapta nu ştia ce face stânga.

— Înţeleg, răspunse Canella, cu toate că nu pricepea chiar deloc ce se petrecea în faţa lui. Atunci cu siguranţă că nici nu aveţi

vreo explicaţie a faptului că Mercedesul dumneavoastră circula cu numere de înmatriculare false.

— Numere de înmatriculare false? Imposibil!

— Excelenţă, credeţi-mă, colegii noştri germani n-au născocit povestea ca să se dea mari! Faţa ca o lună plină a lui Canella se înroşi. Scotoci agitat în geanta lui şi scoase o folie transparentă prin care se putea recunoaşte cu uşurinţă un rest ars de paşaport. Şi nu ştiţi desigur nici de ce secretarul dumneavoastră avea acest paşaport în buzunarul hainei. Paşaportul este emis pe numele de Frederico Garre, care acum câteva zile plutea mort în Fontana di Trevi. Excelenţă, eu cred că ar trebui să renunţaţi poziţia dumneavoastră obstrucţionistă, şi să spuneţi adevărul!

Atunci cardinalul secretar de stat se înfurie:

— Ce, eu sunt paznicul secretarului meu?

Soffici, gândi Gonzaga, ar fi completat cele de mai sus citând din Moise, Cartea întâia, capitolul 4.

Gonzaga rămase perplex când şeful poliţiei făcu apel la acel citat:

— Ascultă, sângele fratelui tău ţipă din pământ către mine!

Cardinalul secretar de stat tocmai voia să îl felicite pe Canella pentru cunoaşterea bibliei, când i se relevă sensul citatului. De aceea se interesă prudent:

— Deci dumneavoastră credeţi că sfârşitul lui Soffici a fost violent? Cunoaşteţi împrejurările în care s-a produs accidentul?

Canella rămase dator pe moment cu răspunsul, adâncit în studiul unei alte hârtii scoase din geanta sa. Când remarcă nerăbdarea lui Gonzaga, spuse:

— O clipă… Raportul asupra accidentului întocmit de colegii noştri germani se bazează pe două elemente. Mai întâi pe declaraţiile unui membru al frăţiei găzduite de acel burg. Bărbatul ar fi observat din turnul porţii că maşina a oprit în pantă şi că brusc a început să ruleze cu spatele înapoi până când s-a răsturnat şi s-a oprit arzând în pădure. În al doilea rând, cercetarea criminalistă a stabilit că frânele automobilului nu au funcţionat. Până în prezent nu s-a putut afla dacă accidentul a fost provocat cu intenţie. Maşina a ars aproape complet.

Când Canella încă mai vorbea, sună telefonul de pe biroul lui

Gonzaga. De la celălalt capăt al firului se prezentă Beat Keller, şeful securităţii Vaticanului şi comandantul Gărzii Elveţiene, acel corp de mercenari care de la papa luliu la II-lea încoace veghează asupra papei şi a siguranţei Vaticanului.

Keller, un bărbat de doi metri, perfect antrenat, cu păr negru şi cu înfăţişarea unui Arnold Schwarzenegger, etala în mod normal calmul unui om pe care nu îl poate zdruncina nimic de pe această lume. Totuşi acum părea cam agitat.

— Excelenţă, începu acesta fără nicio introducere, trebuie să vă vorbesc urgent. Vă rog!

În cei şapte ani de când avea de-a face cu Keller, Gonzaga nu îl auzise niciodată atât de agitat.

— Nu aţi vrea să îmi spuneţi despre ce este vorba?

— Este vorba despre acel bărbat cu faţa arsă, găsit mort în Fontana di Trevi. Cu siguranţă că i-aţi văzut fotografia în ziare. Se pare că numele lui ar fi…

Beat Keller se opri.

— Frederico Garre, îi sări în ajutor Gonzaga.

— Da, cred că aşa se numeşte. Tipul apare pe una dintre camerele noastre de supraveghere video.

— Infirmul cu faţa arsă? Herr Keller, veniţi imediat!

Gonzaga lăsă receptorul în furcă.

— Scuzaţi-mă pentru faptul că am tras cu urechea, interveni Canella, aţi spus Frederico Garre? Acel Garre care…

— Exact! Şeful securităţii noastre mi-a comunicat că l-a recunoscut pe acest om pe o înregistrare a camerelor noastre de supraveghere video. Keller vine acum încoace.

Poliţistul vârî documentele în geanta sa neagră. După care spuse:

— Excelenţă, îmi permiteţi să arunc o privire pe înregistrare? Poate că ar fi util poliţiei romane.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse cardinalul, rânjind viclean. Să zicem că o mână spală pe alta.

În clipa aceea intră şeful securităţii. Beat Keller ţinea sub braţ un laptop. Şeful poliţiei îl cunoştea din diverse discuţii oficiale, în care ambii se trataseră de pe nivele egale, Canella ca şef al siguranţei din Roma, iar Keller ca şef al siguranţei statului-

biserică. Prezenţa şefului poliţiei îi convenea perfect.

După atentatul săvârşit asupra sculpturii *Pieta* în anii ’90, măsurile de securitate se întăriseră la Vatican. Printre altele se luase şi măsura supravegherii video a tuturor obiectelor expuse pericolelor din muzeele Vaticanului şi din catedrala Sf. Petru.

Cu ajutorul celei mai noi tehnici, un DVD înregistrează la fiecare zece secunde câte o imagine luată de la fiecare din cele optsprezece camere video. Câte astfel de camere video fuseseră instalate în Vatican ştiau doar foarte puţini, şi anume cei cu sarcini de securitate, printre care Gonzaga şi Keller.

Fără a mai prezenta alte date, Keller puse în funcţiune laptopul. Pe ecran se vedea *Pieta*. În faţa ei un grup de turişti cu o ghidă.

Gonzaga şi Canella urmăreau cu mare atenţie înregistrarea dată pe „înapoi”.

— Acolo! strigă brusc Keller şi opri imaginile.

În partea dreaptă se ivea silueta unui bărbat. Figura lui se vedea clar. Nu era nicio îndoială: Frederico Garre, Faţă-Arsă. Keller reluă derularea imaginilor.

Faţă-Arsă se uita în jur. Ca să vadă dacă nu era supravegheat. După care se apropie de un necunoscut, cu care evident avea o întâlnire aici.

— *Signori*, îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

— Nu, răspunseră într-un glas Gonzaga şi Canella. Dar în ce priveşte bărbatul cu faţa arsă, continuă cardinalul secretar de stat, este vorba fără nicio îndoială despre acel Frederico Garre al cărui cadavru a fost găsit în Fontana di Trevi.

— O clipă, îl întrerupse Canella şi scoase din geantă paşaportul ars incomplet. În timp ce ţinea lângă ecran fotografia în mare parte deteriorată a paşaportului, zise cu o anumită reţinere: Este posibil să aveţi dreptate, Excelenţă. În ce mă priveşte, am îndoielile mele. Dacă îmi permiteţi să întreb, de unde aveţi certitudinea în privinţa identificării bărbatului ca Frederico Garre? Că doar nu îl cunoaşteţi.

— Bineînţeles că nu, ripostă Gonzaga, pe acest bărbat nu l-am văzut niciodată *viu*…

— O spuneţi pe un ton ciudat!

— Ei, da. Cardinalul secretar de stat îşi drese glasul încurcat,

apoi continuă: În acest moment sunt dator o explicaţie. Atunci când ziarele au anunţat prima dată găsirea în apă a cadavrului unui necunoscut, am crezut că ar fi secretarul meu Giancarlo Soffici. Dispăruse de câteva zile, de parcă îl înghiţise pământul. M-am dus la secţia de patologie a clinicii universitare, gândindu-mă la ce era mai rău, dar cadavrul pe care mi l-a arătat patologul nu era al lui Soffici. Era al acestui bărbat!

Gonzaga bătu cu arătătorul în ecran.

— Şi de unde îi cunoaşteţi numele?

Canella îl urmărea pe cardinal dintr-o parte.

— Numele lui? I-am pronunţat eu numele?

Gonzaga dădu în bâlbâială.

— Aţi spus Frederico Garre sau aşa ceva.

— Ah, da, îmi amintesc. La o zi sau la două zile de la prima ştire, *Messagero* a afirmat că bărbatul a fost identificat, fiind vorba despre un infractor căutat de mult timp de autorităţi, cu numele de Frederico Garre. Da, aşa a fost.

Keller, şeful securităţii Vaticanului, ascultase totul în tăcere, dar cu mult interes. Ceea ce spusese Gonzaga, era nou pentru el. De ce cardinalul nu comunicase dispariţia secretarului său?

— Îmi permiteţi să derulez mai departe înregistrarea? întrebă el în cele din urmă.

— Mai aveţi imagini?

— Desigur, Excelenţă. Şi sunt imagini care mi se par într-un anumit sens misterioase. Sunt luate de o altă cameră video, din alt unghi.

— Păi să le vedem! strigă Canella agitat.

La un clic, pe ecran apărură aceiaşi doi bărbaţi din naosul catedralei, dar perspectiva fiind oblică şi de sus, se puteau vedea clar feţele lor, inclusiv mimica. Se părea că ambii discutau foarte tulburaţi. Şi, în plus, persoana cu chipul ars trăgea cu ochiul permanent în jur.

Gonzaga şi Canella urmăreau din picioare imaginile înregistrate, sprijiniţi de masă, când deodată cardinalul parcă fu lovit de un fulger.

Canella, pentru care cele petrecute pe ecran nu aveau nicio explicaţie, îl privi suspicios pe cardinalul secretar de stat. Acesta

urmărea cu ochii mari scena în care Faţă-Arsă scotea din buzunarul hainei un pliculeţ de celofan, şi apoi îl vâra sub nasul necunoscutului. Se părea că necunoscutul a vrut să apuce plicul, dar înainte să o poată face, celălalt l-a vârât fulgerător în buzunar.

Keller opri înregistrarea.

Pentru Gonzaga nu exista îndoială asupra a ceea ce se petrecuse sub ochii lui. Îşi amintea prea bine cum în timpul zborului de la Frankfurt la Milano, pasagerul de pe locul de lângă el i se adresase şi îi oferise spre vânzare exact acel pliculeţ din celofan, conţinând un petic minuscul din giulgiul lui Isus din Nazareth. Omul cu faţa arsă cunoştea exact valoarea acelei bucăţele de material. Între timp cardinalul aflase şi importanţa acestuia.

Dar cine era necunoscutul de lângă Faţă-Arsă? Un tip impozant, în cei mai frumoşi ani ai vieţii? Greu de imaginat că ar fi implicat în activităţi infracţionale sau că ar fi membru al Fideles Fidei Flagrantes. Dar dacă nu era niciuna şi nici alta, de unde interesul lui pentru acea bucată de material?

— Excelenţă, ce aveţi, Excelenţă?

Gonzaga percepu ca venind de la mare depărtare vocea elveţianului:

— Aveţi o explicaţie a comportamentului celor doi bărbaţi?

Ca şi cum Keller l-ar fi surprins păcătuind împotriva celei de a şasea porunci, Gonzaga se bâlbâi:

— Domnul nostru Isus nu i-a alungat personal din templu pe afacerişti? Este o ruşine. Acum dealerii nu se opresc nici măcar în faţa porţilor catedralei Sf. Petru.

— Deci părerea dumneavoastră este că aici camera a surprins o negustorie cu heroină, sau ceva asemănător? interveni Canella.

— Asta îţi poţi imagina, nu?

Şeful siguranţei îl privi neîncrezător pe cardinalul secretar de stat.

— Asta ar însemna că diavolul bântuie chiar sub cupola Catedralei?

— Un caz pentru cei de la antidrog, remarcă laconic Canella şi adăugă ironic: De ce traficul de droguri s-ar opri tocmai la zidul Vaticanului?

Cardinalul se înfierbântă:

— Acesta este un atac josnic la adresa integrităţii Vaticanului şi a Bisericii. Remarca dumneavoastră este neruşinată şi în acelaşi timp o probă că diavolul bântuie la cele mai înalte nivele ale statului. Vă rog să luaţi aminte: La Vatican nu există droguri! Atotputernicul să ne păzească de această făcătură a diavolului!

Vocea cardinalului secretar de stat se frânse. Acesta îi aruncă lui Beat Keller o privire care îi solicita ajutorul, parcă spunând: Interveniţi şi dumneavoastră odată!

Dar Keller tăcea. În loc de aceasta, apăsă un buton şi derularea imaginilor fu reluată.

— Aici, zise Keller arătând către ecran, vedem o altă scenă enigmatică. Omul cu faţa arsă îi dă necunoscutului trei fotografii, cel puţin la început eu am crezut că este vorba despre fotografii. După ce am urmărit scena de mai multe ori, am ajuns la concluzia că ar putea fi vorba despre nişte negative, ori despre filme Roentgen. Vedeţi, aici necunoscutul suprapune filmele şi le priveşte contra luminii!

— Aveţi dreptate! strigă Canella agitai. Şi adăugă în glumă: Dacă veţi căuta vreodată o slujbă nouă, sunaţi-mă pe mine!

— Este în regulă, intră în joc Keller. Dar nu este totul. În această imagine se vede cum bărbatul cu faţa arsă îi vântură în faţă interlocutorului ambele mâini cu degetele răsfirate, ca şi cum ar vrea să dea de înţeles că este vorba de cifra zece. Imaginea următoare îl înfăţişează pe Faţă-Arsă în aceeaşi poziţie, cu degetele ambelor mâini răsfirate. Între prima şi a doua imagine este un interval de exact zece secunde.

Gonzaga nu înţelegea:

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, Keller?

Şeful securităţii Vaticanului blocă imaginea, apoi spuse:

— Uitaţi-vă la limba-secundar a ceasului dumneavoastră.

Cardinalul şi şeful poliţiei se priviră nedumeriţi. În cele din urmă se conformară spuselor lui Keller. Acesta răsfiră degetele ambelor mâini şi făcu cu braţele zece gesturi, ca şi cum ar atrage atenţia unei maşini ce venea din faţă să micşoreze viteza.

— Cât a durat asta? întrebă el.

Canella pricepu ce voia şeful securităţii.

— Exact zece secunde, răspunse el.

— Exact cele zece secunde scurse între cele două imagini. Această mişcare multiplicată de zece ori semnifică cifra o sută. Şi acum urmăriţi buzele lui Faţă-Arsă!

— Are buzele strânse, de parcă ar vrea să tăinuiască ceva, se amestecă în vorbă Gonzaga.

— Se poate, dar este improbabil, având în vedere că ambii tocmai negociază ceva.

— *Mille* – o mie! interveni Canella. Individul ţine gura de parcă ar pronunţa cuvântul *mila*. Făcând legătura cu semnificaţia gesturilor mâinii s-ar putea deduce că Faţă-Arsă îi cere necunoscutului o sută de mii!

— Dolari? strigă tulburat cardinalul secretar de stat.

Canella făcu un gest cu mâna:

— Dolari ori euro, nu are importanţă. Este în orice caz o sumă importantă. Acum se pune întrebarea, cine ar fi dispus să dea atâţia bani pe aşa ceva, dacă nu un dealer de droguri care operează în stil mare?

Keller se prefăcu că nu observase mişcările necontrolate ale lui Gonzaga şi faptul că mâna dreaptă a acestuia tremura. În calitate de şef al securităţii ştia că Vaticanul avea un statut special, dar în rest era un stat ca oricare altul, cu bune şi rele şi cu grupări rivale. Nu o singură dată Keller avusese de furcă cu ieşirile de unul singur ale cardinalului secretar de stat şi nu era prima dată când comportarea lui Gonzaga îl punea în încurcătură. În definitiv, cardinalul secretar de stat era cel mai mare şef al său, dacă făcea abstracţie de locţiitorul pe pământ al lui Dumnezeu. Dar acela niciodată nu intra în amănuntele privind securitatea Vaticanului. El reprezenta mai curând opinia că Domnul Dumnezeu îşi întindea mâinile protector asupra papilor. Dar istoria te învăţa exact invers. Otrava, pumnalul şi mâinile goale puseseră capăt deseori unui pontificat.

Dar ce anume ştia Gonzaga, de înregistrările video îl tulburaseră în asemenea măsură?

Nici lui Canella nu îi rămase neobservat ciudatul comportament al cardinalului secretar de stat. Îl privi pieziş şi-l întrebă:

— Domnule Cardinal, s-ar părea că ne ascundeţi ceva…

— Ori cel puţin că aveţi idee de ceea ce se petrece pe acest ecran? îl completă Keller.

Gonzaga îşi şterse fruntea scăldată în sudoare şi trase adânc aer în piept.

— Ce-i asta, un interogatoriu? strigă el indignat şi lovi cu palma în masă.

— Excelenţă! ripostă Keller. Ne scuzaţi dacă aşa pare. Dar incidentul este prea important şi prea enigmatic pentru ca o informaţie chiar aparent secundară să nu fie utilă. Ştiţi şi dumneavoastră că în vremuri tulburi ca acestea, chiar şi pericolul unui atac terorist nu este exclus. De aceea repet întrebarea: Aveţi vreo idee…

— Nuuu! urlă Gonzaga. Pe Faţă-Arsă îl ştiu doar de la secţia de patologie, iar pe celălalt nu l-am văzut niciodată. Şi acum lăsaţi-mă în pace! Cardinalul îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor şi cu faţa roşie se lamentă: Nervii mei, nervii mei!

Keller închise laptopul şi îl puse sub braţ. Canella schiţă o plecăciune şi zise:

— Condoleanţele mele pentru moartea secretarului dumneavoastră Soffici!

Şi Keller îşi înclină capul ceva cam neîndemânatic. Părăsiră împreună biroul cardinalului secretar de stat.

În acea noapte cardinalul secretar de stat Philippo Gonzaga nu a avut parte de somn. Mânat de bănuiala că prin tăcerea sa trezise suspiciunea şefului poliţiei, se ridica mereu, se ducea la fereastră şi se uita la Piaţa Sf. Petru iluminată din plin. Era încă întuneric, când spre dimineaţă aţipi pentru scurt timp şi visă obscenităţi.

Visa că fugea dezbrăcat printr-un gang fără de sfârşit, în care de ambele părţi se bălăbăneau agăţate de tavan jumătăţi de carcase de porci. Privite de aproape, jumătăţile de porc se dovedeau a fi corpuri jupuite de femei, cu sâni proeminenţi şi organele genitale expuse. Toate încercările de a-şi face cruce şi astfel de a pune capăt diavoleştilor apariţii îi eşuau pentru că braţele îi atârnau pe lângă trup grele ca plumbul. Iar când privi în jur, văzu un alai de episcopi şi cardinali, maici şi monseniori în straie pitoreşti, înarmaţi cu săbii, ca îngerii răzbunării. Începu să alerge, pentru a

scăpa de urmăritorii săi. Dar aceştia se apropiau tot mai mult. Primul dintre ei scoase sabia, ca să îl taie în două jumătăţi.

Gonzaga se trezi scăldat în sudoare şi tremurând din toate mădularele.

CAPITOLUL 49

Avionul ateriză pe aeroportul din München cu o întârziere de nouăzeci de minute. În rest zborul Alitalia AZ 0432 decurse liniştit. În avion Malberg moţăise, după ce-i studiase pe cât se putea pe ceilalţi pasageri, pe care îi considera inofensivi. Era de mirare că încă mai suferea de un fel de manie a persecuţiei? Trebuia să se obişnuiască treptat cu faptul că nu mai era căutat de poliţie.

Când se urcă în taxi în faţa clădirii pentru sosiri a terminalului 1, fu întâmpinat de un vânt în rafale, care biciuia caldarâmul cu frunzele umede ale toamnei. Nu mai intrase în apartamentul său din München-Grünwald de peste două luni, totuşi se decise să meargă mai întâi la anticariatul lui din Ludwigstrasse. De când conducea anticariatul, nu mai lipsise o perioadă atât de lungă. Dar oricum, putea avea încredere în *Fräulein* Kleinlein.

De fapt temerile lui Malberg erau neîntemeiate. Vânzările din ultimele două luni fuseseră în creştere, contrar aşteptărilor care pentru lunile de vară prevedeau scăderea deverului. *Fräulein* Kleinlein se plânse că sosise timpul ca Malberg să facă achiziţii noi. Dar piaţa incunabulelor şi a cărţilor preţioase era aproape inexistentă, de când speculanţii descoperiseră că hârtia veche cum obişnuiau ei să se exprime era o investiţie. Mai existau oferte, dar majoritatea erau din categoria inferioară, în cel mai bun caz din categoria medie, şi cărţile arătau în aşa hal, că nu puteai obţine preţuri bune pe ele.

În timp ce Malberg era adâncit în astfel de gânduri, primi un apel de la Roma.

— Lukas, tu eşti?

La telefon era Barbieri.

— Mă şi miram să îmi dai pace două zile la rând, mormăi Malberg. Ei, ce este?

— A apărut o nouă situaţie. O poveste cu adevărat tâmpită.

— Despre ce vorbeşti? Nu ai putea să te exprimi ceva mai clar?

Pauză. Lukas îl auzea pe Giacopo pufnind; părea furios.

În cele din urmă izbucni:

— De ce nu mi-ai spus că te-ai întâlnit cu bărbatul cu faţa desfigurată, cu câteva zile înainte ca el să fie descoperit mort în Fontana di Trevi?

— Păi m-am gândit că nu mai are nicio importanţă. Tipul era mort înainte ca eu să apuc să mă mai întâlnesc încă o dată cu el. De ce?

— La Roma circulă fotografii în care eşti înfăţişat tete-â-tete cu acest tip respingător!

— Vorbeşti prostii! Ce s-a întâmplat?

— Asta vreau să îţi spun. Este deja o inepţie să te expui cu un escroc cunoscut de poliţie. Dar să te întâlneşti cu el tocmai în catedrala Sf. Petru chiar nu e dovadă de inteligenţă. Este un secret ştiut de toată lumea că fiecare colţ al acestei construcţii, cea mai cunoscută din întreaga lume, este supravegheat cu camere video. Iar serviciul de securitate al Vaticanului nu este de subestimat. La derularea înregistrărilor au fost descoperite imagini cu acest Faţă-Arsă, şi au fost predate poliţiei din Roma. Din păcate, în imagini se poate recunoaşte şi un anume Lukas Malberg…

Malberg parcă paralizase. După o perioadă în care tăcură amândoi, Lukas zise:

— Spune-mi că nu este adevărat!

— *Este* adevărat!

— Şi de unde ştii toate acestea?

— Mai am contacte bune la poliţie. Fotografiile le-am văzut cu ochii mei. Nu ai ieşit deloc rău.

— Nu îmi arde acum de glume!

— Nu, vorbesc serios: şi nu m-ar mira, ca mai devreme sau mai târziu să fii suspectat şi în legătură cu asasinarea lui Faţă-Arsă.

— Dar asta este o absurditate!

— Viaţa întreagă este o absurditate. Deocamdată nu trebuie să îţi faci griji, pentru că autorităţile bâjbâie în privinţa identităţii presupusului complice din imagini.

— Slabă consolare, ripostă Malberg.

Barbieri încercă să îl liniştească:

— Am vrut doar să te avertizez. Fii atent. Când revii la Roma?

Te întorci, nu?

— Da, sigur. Am reţinut loc pentru poimâine. Alitalia AZ 0433. Soseşte la ora 19.25. S-o găsi un suflet caritabil care să mă ia de la aeroport. La ce te refereai de fapt cu „fii atent”?

— Nu te da în spectacol în faţa camerelor de supraveghere din aeroporturi şi din locurile publice. Atenţie şi la semafoare şi la limitele de viteză unde se fac şi fotografii automat. Asemenea fotografii le-au creat mari necazuri unora care se credeau în siguranţă. Iar în ce priveşte sufletul caritabil, acesta este lângă mine.

Malberg se bucură şi se simţi mai bine când auzi vocea Caterinei. Îi asculta cuvintele aproape cu evlavie, fără să audă ce anume spune. În gând îi vedea ochii negri şi îşi plimba mâinile pe trupul ei.

— Totul se va lămuri, spuse ea, şi după o pauză mai lungă întrebă: Ce faci, mă mai asculţi?

— Da, da, zise Malberg, bâlbâindu-se încurcat. Eu… eu savurez doar amintirile.

Caterina înţelese la ce se referea Lukas. Cu o notă de ironie în glas spuse:

— Nu te poţi gândi şi la altceva?

— Nu, răspunse prompt Malberg. Şi nici nu vreau. Trase adânc aer în piept, ca şi cum s-ar fi luptat cu sine însuşi să revină la realitate. Ai auzit ceea ce spunea Barbieri.

— Da.

— Am şi eu noutăţi, zise Malberg.

— Nu mă ţine sub tensiune!

— Marlene avea o soră. O cheamă Liane, este stewardesă şi locuieşte în Frankfurt. Poate că ea ştie mai multe despre enigmatica viaţă a surorii ei. Oricum nu sper la mare lucru. Marlene nu a amintit niciodată că ar avea o soră mai mică. Mi se pare că nu se prea înţelegeau.

— De unde ai aflat de ea?

— Pe aeroportul Fiumicino l-am întâlnit pe Max Sydow, un fost coleg de şcoală. Este pilot şi o cunoaşte pe Liane Ammer.

— De ce nu îi telefonezi pur şi simplu? Poate că ştie ceva. Sau poate că ea cunoaşte pe cineva care ne-ar putea ajuta.

— Da, este posibil.

— Bine, deci ne vedem poimâine. Şi să nu faci prostii. Te sărut.

Caterina întrerupse convorbirea înainte ca el să fi apucat să răspundă.

— Totul este în ordine?

Întrebarea îi fusese adresată de *Fräulein* Kleinlein, care din magazin văzuse cum Malberg privea absent în gol minute în şir.

— Mă gândeam. Este permis aşa ceva. Dar dacă vreţi să îmi faceţi o plăcere, căutaţi-mi un număr de telefon. Malberg luă o hârtiuţă, pe care scrise: Liane Ammer, Frankfurt/Main. Sunaţi la „Informaţii” sau căutaţi pe Internet.

— S-a făcut, şefu’! răspunse *Fräulein* Kleinlein pe un ton uşor ironic.

Nu îi plăcea când Malberg îi dădea ordine.

În timp ce se ocupa de corespondenţă, acesta se frământa cum ar putea să scape de suspiciunea că ar avea legătură cu asasinarea lui Faţă-Arsă. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea mai bine seama că nu va fi simplu, fără să se destăinuie sau fără să divulge motivele investigaţiilor sale. Ultimele săptămâni dezvăluiseră riscurile la care s-ar fi expus. Fără îndoială că Barbieri avusese dreptate când îl sfătuise să se comporte cât mai puţin bătător la ochi.

Fräulein Kleinlein îi puse, fără un cuvânt, pe birou, bileţelul pe care Malberg i-l dăduse cu trei minute mai devreme.

— Cum aţi obţinut numărul atât de repede? se interesă el, mai mult din amabilitate.

— Urmând calea pe care obţii numărul oricărui abonat, plătind o taxă: am sunat la „Informaţii”! răspunse ea cu tupeu.

Malberg ţinea bileţelul cu ambele mâini şi privea fix numărul notat pe el. Nu o cunoştea pe Liane şi nu ştia nici care era relaţia dintre cele două surori. În orice caz, trebuia să evite ca Liane să refuze de la început să dea orice informaţie. Dar putea el oare să reuşească acest lucru? Oare ea ştia de moartea lui Marlene?

Învârtea bileţelul între degete. Apoi puse mâna pe receptor şi formă numărul. După mai multe apeluri se auzi un zgomot, după care o voce de femeie înregistrată pe robot spuse:

— Sunt Liane Ammer. Din păcate nu sunt acasă, zbor pe ruta

Madrid, Roma, Atena sau Cairo. Dacă aveţi să îmi comunicaţi ceva important, făceţi-o cu toată încrederea folosindu-vă de robot. În caz contrar, lăsaţi-o moartă. Vă rog să vorbiţi după semnalul sonor.

Malberg ascultă semnalul ca vrăjit. Nu avusese în vedere robotul telefonic. Cum să procedeze? Să închidă? Dacă menţiona motivul apelului său, lui Liane Ammer i-ar putea trece prin cap să vorbească ori să nu vorbească cu el despre sora ei. Pentru cazul în care, gândi Malberg, că aceasta nu era încă informată despre moartea lui Marlene, s-ar fi ales cu o indicaţie.

— Sunt un coleg de şcoală al surorii dumneavoastră Marlene. Desigur că ştiţi demult ce i s-a întâmplat. Eu v-aş fi recunoscător dacă am putea avea o scurtă discuţie telefonică. Îmi voi permite să vă mai sun.

Uşurat puse receptorul în furcă.

* * *

Se făcuse deja întuneric când Malberg părăsi anticariatul din Ludwigstrasse, pentru a se îndrepta către Grünwald, un cartier din sudul Münchenului, cu vile elegante şi cu rata cea mai mare de spargeri din oraş. În urmă cu zece ani, Malberg achiziţionase aici un apartament, pe vremea când încă îşi mai putea permite să facă acest lucru în această zonă.

Cu o anumită reţinere inexplicabilă, Malberg intră în locuinţă. Aversiunea îi fu stimulată de aerul stătut care îl întâmpină când deschise uşa. În urmă cu zece săptămâni, în mijlocul unei veri minunate, părăsea apartamentul mobilat cu piese vechi, scumpe. Acum era toamnă, iar vremea numai plăcută nu era.

Malberg deschise toate ferestrele. Îşi scoase haina, o puse în dulap, se afundă în sofa, un monstru din piele englezească roşie-maronie, şi îşi încrucişă mâinile după ceafă.

În timp ce se gândea, începu să aibă îndoieli asupra faptului că se exprimase destul de convingător la telefonul surorii lui Marlene. Poate că ar fi fost mai bine să o caute personal, fără să o anunţe în prealabil. În acest caz, ea nu ar mai fi putut să îl evite. În acel moment îi sună telefonul mobil.

Malberg aştepta un telefon de la Caterina, dar la „Alo!”-ul lui prietenos răspunse o voce ca de gheaţă:

— Malberg, dumneavoastră sunteţi?
— Da, răspunse surprins Lukas. Dumneavoastră cine sunteţi?
— Nu are importanţă.
— Ascultaţi, dacă nu consideraţi necesar să îmi spuneţi numele dumneavoastră… se aprinse Malberg, dar nu putu să îşi termine fraza.
— Marlene este moartă, îl întrerupse necunoscutul. De ce scotociţi în viaţa ei intimă? Şi mai ales lăsaţi-o în pace pe Liane!
— Dar Marlene a fost omorâtă! Oricine aţi fi, domnule necunoscut, dacă pentru dumneavoastră Marlene sau sora ei reprezintă ceva, trebuie să fiţi interesat în clarificarea acestei crime!
Interveni o pauză, care se prelungea parcă la nesfârşit.
— Alo?
Malberg apăsă mai tare receptorul de ureche, dar auzi doar un foşnet îndepărtat. Tocmai voia să pună receptorul în furcă, când vocea rece ca gheaţa interveni din nou:
— Malberg, este un avertisment serios! Un al doilea nu va exista. Încet-încet deveniţi stânjenitor. Gândiţi-vă la Giancarlo Soffici, secretarul cardinalului Philippo Gonzaga!
Urmă un pocnet, un foşnet, şi legătura se întrerupse.
Malberg se ridică în picioare. Se simţea ca lovit în cap. Apelul necunoscutului aducea cu el un mister în plus: Cine era bărbatul? De unde îi cunoştea numărul telefonului mobil şi numele? Cum de ştia că el o sunase pe Liane Ammer? Care era semnificaţia menţionării secretarului lui Gonzaga?
Era frig, şi Malberg tremura. Închise gânditor ferestrele, şi privi la strada udă. La această oră era goală.
Pentru a-şi răcori fruntea, în spatele căreia gândurile parcă scoteau scântei, Malberg îşi sprijini capul de geamul umed. Închise ochii. Îi făcea bine să nu mai vadă nimic. Întunericul ajuta circulaţia gândurilor. Totuşi, în această seară totul părea a fi zadarnic.
În faţa casei opri o maşină. Malberg deschise ochii şi se retrase un pas în afara razei de lumină a felinarului din stradă. Un bărbat coborî din maşină şi dispăru în casa situată pe cealaltă parte a străzii. După puţin timp se aprinseră luminile la etajul

doi, aflat la aceeaşi înălţime ca apartamentul lui Malberg.

Malberg se repezi neliniştit la întrerupător şi stinse lumina. Apoi reveni la fereastră. Lumina se stinsese şi în locuinţa de peste drum. Inima îi bătea de parcă tocmai participase la o cursă de o mie de metri. Privea fix faţada casei din faţă. Nu îndrăznea nici măcar să coboare jaluzelele.

De ce nu îl atrăsese într-o discuţie pe necunoscutul care îl apelase? De ce se comportase ca un licean stângaci?

Bărbatul din casa de vizavi coborî în stradă, se duse la maşina lui şi plecă. Lui Malberg îi trecu prin cap că, în situaţiile în care raţiunea este suprasolicitată, chiar şi o pisică se transformă într-un tigru. Trase aer în piept. Soneria telefonului îi întrerupse din nou gândurile.

Mai întâi nu vru să răspundă. Dar văzând că soneria nu se mai oprea, răspunse arţăgos, fără să se mai prezinte:

— Da?

— Fir-ar să fie, unde te ascunzi? o auzi el pe Caterina.

Vocea ei i se păru o izbăvire.

— Slavă Domnului! spuse el încet.

— Cum slavă Domnului? Că doar nu am spus nimic! La tine totul este în ordine?

Malberg se bâlbâi:

— Da… adică nu. Tocmai am primit un telefon ciudat.

— De la cine?

— Aş fi vrut şi eu să ştiu. Bărbatul avea o voce gravă, rece ca gheaţa. Nu şi-a spus numele nici când l-am întrebat.

— Şi ce voia?

— Să încetez să mai scotocesc în viaţa lui Marlene. Şi în primul rând să o las în pace pe sora ei. După care a spus ceva ciudat: că ar trebui să mă gândesc la secretarul cardinalului Gonzaga. I-am uitat numele.

— Monsignor Giancarlo Soffici?

— Da, cred că aşa îl cheamă.

Se aşternu tăcerea. După un timp Malberg zise:

— Caterina, de ce nu spui nimic? Ce s-a întâmplat?

— Îmi este teamă pentru tine, răspunse ea în cele din urmă.

— Teamă? Malberg se strădui să nu îşi piardă calmul. Cum aşa,

teamă?

— Tu nu citeşti ziarele?

— Regret, nu! Până acum nu am avut timp de aşa ceva.

— Ziarele italiene anunţă moartea tragică a secretarului cardinalului Gonzaga.

— Şi ce este aici aşa de tragic?

— A avut un accident pe un drum montan, ce ducea la un burg de pe Rin, Burg Layenfels. Cunoşti locul?

— Nu am auzit de el. Pe Rin există multe burguri vechi.

— Povestea este foarte misterioasă. Soffici a ars cu maşină cu tot. În ce priveşte maşina, era maşina de serviciu a cardinalului-secretar de stat Philippo Gonzaga. Maşina dispăruse cu câteva zile înainte, la Roma. Când s-a produs accidentul, avea numere de înmatriculare false.

— Ciudat, remarcă Malberg, într-adevăr ciudat!

Voia să lase impresia că era degajat, pentru a nu o nelinişti şi mai mult pe Caterina. Dar prin cap îi trecu ameninţarea proferată de necunoscut: Gândiţi-vă la Soffici! Brusc înţelese ce voia să îi transmită străinul. Gândiţi-vă la Soffici! Era o ameninţare cu moartea. Nu era şi dovada că aşa-zisul accident al monseniorului nu fusese un accident, ci o crimă ce trebuia să treacă drept accident?

— Într-un reportaj despre misterioasa moarte a lui Soffici, continuă Caterina, am descoperit o fotografie a acelui burg de pe Rin. Şi acum ţine-te bine: din fotografie reiese un indiciu cu privire la moartea lui Marlene Ammer.

— Sună aventuros.

— Şi chiar este. În burg îşi are sediul o frăţie obscură, care dispune de bani mulţi, şi de şi mai multă ştiinţă.

— Dar unde este legătura cu Marlene?

Caterina tăcu.

— Alo? Alo?

Legătura telefonică se întrerupse. Malberg remarcă faptul că inima o luase la goană. Încercă să o sune pe Caterina, dar nu reuşi. Chiar că era ciudat. Atunci auzi telefonul mobil scoţând un sunet-semnal. Caterina îi trimisese un SMS.

„Iau primul avion către München. Ia-mă de la aeroport. Te

iubesc, C.”

Malberg se lăsă în fotoliul cu rezemătoare pentru cap, care îi oferea comoditate când cerceta preţioasele piese bibliofile. Dar nu la ele îi era acum gândul. Lăsă nervos capul pe spate şi privi tavanul.

Cele spuse de Caterina nu aveau darul de a-l încuraja. Simţea mai mult decât oricând cât de mult avea nevoie de ea, cât se legase de ea.

Cel mai bun lucru ar fi fost să se culce, dar era prea neliniştit pentru asta.

Brusc sări în picioare. Din sertarul unui birou în stil baroc, scoase cheile maşinii sale Jaguar XJ 12 şi o lanternă. Puse pe el o haină de piele şi coborî în garajul clădirii.

Acolo se afla limuzina lui culoare bordo, aşa cum o lăsase, elegantă şi capricioasă, printre celelalte Mercedesuri, limuzine Audi şi cupeuri Porsche. Desigur puţin prăfuită, dar nici nu se putea aştepta la altceva, după ce zăcuse acolo zece săptămâni.

Se apropie de maşină ca un câine de vânătoare care miroase urma. Şi cu toată lumina puternică din garaj, aprinse lanterna şi o îndreptă către interiorul automobilului. Nimic, dar absolut nimic nu îi părea suspect.

Îngenunche pe podeaua verde din beton în partea stângă a Jaguarului şi se uită sub el. Nu îşi privise niciodată maşina de dedesubt. În lumina lanternei examină fiecare amănunt. Dar Malberg era puţin priceput în ce privea tehnica auto. Cum să îşi dea seama dacă sub podeaua maşinii era fixată o piesă străină?

Introduse cu precauţie cheia în broasca portierei. Dar deodată se simţi ca paralizat. Mâna lui dreaptă refuza să răsucească cheia. Scoase cu atenţie cheia din broască. Pe ceafă i se scurgea transpiraţia. Umbra lui Marlene îl ajunsese iar din urmă. Din nou umbra lui Marlene.

CAPITOLUL 50

La Burg Layenfels atmosfera era explozivă. Tensiunea şi neîncrederea între membrii Fideles Fidei Flagrantes devenise între timp atât de mare, încât toţi se ocoleau între ei. Nu se mai discuta nici în timpul mesei luate în comun. Fraţii se limitau, în ce privea comunicarea, la gesturi ca înclinarea capului şi semne distante cu mâna. S-ar fi putut crede că era vorba despre un ordin al călugărilor trapişti cu reguli stricte, ai cărui membrii căutau sensul vieţii în tăcere.

Totul începuse după ce cardinalul secretar de stat Gonzaga adusese pânza – cum mai era numită relicva – la Layenfels şi profesorul Murath începuse analizele. Anicet le făcuse capul pătrat cu tulburătoare afirmaţii, din care rezulta că dacă ipoteza lui Murath se confirma, frăţia va dispune curând de mai multă putere decât toţi şefii de state din lume împreună. Da, era vorba de o nouă lume şi de posibilitatea de a distruge Biserica Romană.

De la o vreme fostul cardinal al Curiei, Tecina, îşi pierduse în mare parte încrederea în cercetările biologului Richard Murath şi spusese de faţă cu martori că nu degeaba îi fusese refuzat dubiosului profesor premiul Nobel.

Luând în considerare grupuleţele şi afinităţile de concepţii care se creaseră la Burg Layenfels, cele spuse de Anicet ajunseseră şi la urechile profesorului. *Coram publico* el răspunsese ex-cardinalului: Savanţii din domeniul ştiinţelor naturii nu are rost să se încaiere cu nişte ignoranţi ca teologii. De atunci comunicarea dintre cei doi se limita la câteva cuvinte zilnic.

Problema lui Murath era că el avea nevoie pentru fundamentarea teoriei sale de o analiză genetică a restului de sânge ce aparţinuse lui Isus din Nazareth. Dar toate încercările corespunzătoare eşuaseră, pentru că pe pânză erau urme de sânge, dar provenienţa lor era diferită.

Analizele ADN se soldaseră cu rezultate care îi sculaseră părul măciucă lui Murath, iar adversarii lui din frăţie jubilau. Unele pete de sânge de pe giulgiul de la Torino erau de dată recentă.

Altele aparţineau unor femei. Dimpotrivă, urmele ADN de provenienţă masculină, datate la începutul erei noastre, se dovediseră a fi falsificate ori neconcludente, deci inutilizabile.

Anicet bănuia că pânza adusă de Gonzaga la Layenfels ar putea fi copia genial contrafăcută la Anvers. Din păcate Coninck murise înainte de a fi răspuns la această întrebare.

* * *

Se părea că şi această zi se va încheia ca toate celelalte, marcată de tensiuni şi neîncredere. După cină, istovit, Anicet urcă patru etaje, la nivelul la care erau laboratoarele. Ca întotdeauna, profesorul Murath îşi petrecea seara în încăperile-laborator cele mai îndepărtate, inaccesibil, prost dispus şi ciorovăindu-se cu Dumnezeu şi cu lumea.

Murath îl recunoscu pe Anicet de departe, după mersul lui greu şi după gâfâiala provocată de urcarea celor o sută de trepte. Nici nu îl privi când bătrânul intră în încăperea intens iluminată.

Cei doi renunţaseră de mult la banalităţi politicoase precum „bună seara” sau „ce mai faceţi”. Cu atât mai enervante îi părură lui Murath cuvintele lui Anicet, rostite şi pe un ton prietenos:

— Ce progrese mai faceţi, profesore?

Murath aruncă o privire asupra ceasului mare aflat deasupra mesei cu aparatură, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă începuse o nouă eră, după care se uită la Anicet strâmb, dintr-o parte, şi zise morocănos:

— Lăsaţi glumele. Ştiţi bine că dumneavoastră veţi fi primul care va afla când voi reuşi. Şi ar trebui de fapt să fiţi obişnuit de la foştii dumneavoastră patroni să vă gândiţi la intervale mai lungi. În definitiv, Curiei i-au trebuit o sută de ani ca să mediteze dacă un preot ar trebui să stea cu faţa către enoriaşii lui ori să le ofere spatele.

— Scuze, profesore, nu am fost rău intenţionat. În rest, nu mai este nevoie să vă explic că de ceva vreme nu mă mai simt legat de patronul menţionat de dumneavoastră.

— Deci, ce vreţi? Pe lângă faptul că doriţi să îmi comunicaţi că răbdarea dumneavoastră s-a epuizat.

— Dar nici vorbă, profesore, nici vorbă!

Murath era iritat. De unde această bruscă schimbare de

atitudine a ex-cardinalului? Neînţelesul cercetător încercă zadarnic să citească o urmă de ironie sau de răutate pe chipul lui Anicet. Intriga şi jocul tactic erau la ordinea zilei în Burg Layenfels. Ca şi schimbarea de concepţii şi trecerea la una sau alta dintre partide. Anicet, Murath, Dulazek, Willemborg, Masic, Van de Beek şi Gruna, căpeteniile frăţiei Fideles Fidei Flagrantes, dispuneau cu toţii de proprii adepţi. Iar simpatia faţă de unul sau de altul dintre ei varia permanent.

Iniţial Anicet şi Murath fuseseră prieteni. Fundamentul prieteniei lor, ţelul lor comun, devenise tot mai fragil, pe măsură ce cercetările specialistului în biologie celulară se tărăgănau. Se tărăgănau şi erau lipsite de rezultate.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea îndoielnică a vizitei dumneavoastră târzii? îşi reluă profesorul tonul batjocoritor.

Anicet, îmbrăcat ca totdeauna într-o redingotă neagră, încheiată până sub bărbie, începu să îşi descheie nasturii de sus. În acelaşi timp scoase din buzunarul interior punguţa din celofan de mărimea unei palme, pe care o scosese din maşina lui Soffici înainte ca aceasta să sară în aer.

Când profesorul Murath observă ce ţinea Anicet în mână, începu să se bâlbâie:

— Asta… este… asta… este…

— Partea lipsă din giulgiu!

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, profesore!

— Se pare că ar prezenta urme de sânge, remarcă Murath privind relicva contra luminii.

Anicet confirmă:

— Sper că de această dată sunt cu adevărat urme de sânge ce îi pot fi atribuite lui Isus din Nazareth.

Profesorul îl privi cercetător pe ex-cardinal.

— De unde ştiţi? Dacă ar fi aşa, am rezolva toate problemele!

— Ştiu asta. Dar ca să vă răspund la întrebare: Această minusculă bucată de pânză este oferită de o vreme pe piaţa neagră. Cardinalul secretar de stat Gonzaga nu a reuşit nici măcar prin viclenie şi cu mulţi bani să intre în posesia relicvei. Ultimele oferte erau la nivelul unei sume formate din şase cifre.

Nu se pretinde atât de mult pentru un obiect care nu merită acest preţ. În orice caz, am impresia că nu suntem singurii interesaţi de această dovadă. S-ar putea…

— Imposibil, îi tăie vorba Murath. Credeţi că un alt cercetător s-ar ocupa de aceeaşi chestiune?

— Exact la asta mă gândeam!

— Domnule cardinal!

— La acest mod de adresare renunţ cu plăcere.

— Ei, bine, domnule ex-cardinal. Eu mi-am petrecut jumătate din viaţă pentru a elabora această ipoteză. Şi cu toată modestia, şi astăzi trec drept corifeu în domeniul biologiei moleculare şi al geneticii moleculare, deşi perioada în care lucram la Whitehead Institute din Cambridge, Massachusetts, s-a încheiat de câţiva ani. Şi nu mai trebuie să amintesc că eu am fost acela, pe care s-a bazat celebritatea în lume a acestui institut de cercetări.

— Nimeni nu vrea să vă conteste aceste merite, profesore. Eu aş fi ultimul, şi m-aş bucura dacă aţi avea dreptate. Pentru că, dacă alţii ne-ar lua-o înainte, ar fi o catastrofă pentru întreaga frăţie.

— Ştiu, ripostă Murath cu rânjetul unuia sigur pe ceea ce spune.

Fără un cuvânt, profesorul îşi puse nişte mănuşi de cauciuc.

Cu braţele ridicate, ca un pungaş prins cu ocaua mică, bărbatul cu pielea gălbejită, care evita lumina zilei, arăta mai sinistru decât de obicei. Deschise dulapul cu partea din faţă din sticlă mată şi scoase din el un vas din plexiglas de patruzeci pe şaizeci de centimetri, în care se afla giulgiul împăturit.

Desfăşură cu grijă pânza pe masa laboratorului aflată în centrul încăperii, o masă de disecţii asemănătoare celor folosite în laboratoarele de patologie. Pe giulgiu era abia vizibilă amprenta negativă a unei siluete omeneşti. Sărea în ochi bucata lipsă de mărimea unei mărci poştale.

Anicet îi întinse lui Murath punguţa de celofan cu preţiosul conţinut. Profesorul scoase proba de material cu o pensetă. I se citea pe faţă încordarea.

* * *

Un etaj mai jos, la nici douăzeci de metri distanţă în linie dreaptă faţă de locul unde se petreceau cele de mai sus, în

camera doctorului Dulazek, la aceeaşi oră, citologul şi hematologul Ulf Gruna stăteau aplecaţi asupra unei mese, pe care se afla un receptor-radio minuscul, nu mai mare decât un pachet de ţigări. Dulazek încerca zadarnic să regleze volumul aparatului electronic. În afară de un ţiuit şi un fâşâit acesta nu recepta nimic.

— Ce se întâmplă? şopti nerăbdător Dulazek. Nu aud nimic!

Gruna, care reuşise în urmă cu o săptămână să plaseze neobservat un microfon în laboratorul lui Murath, ridică din umeri.

— Nici eu nu ştiu ce se întâmplă. Până acum aparatul de interceptare a convorbirilor a funcţionat.

— Dar acum nu mai funcţionează. Fir-ar… tocmai acum când devine captivant. Să îl fi descoperit Murath?

— Imposibil. S-ar fi auzit cu totul altceva.

Brusc din micul difuzor al receptorului se auzi:

— De fapt cum aţi procurat partea lipsă, domnule ex-cardinal?

Tăcere îndelungată. Dulazek şi Gruna se priviră plini de aşteptări. Dar se tăcea în continuare.

Aceeaşi voce:

— Lăsaţi-mă să ghicesc. Este ceva în legătură cu Soffici, secretarul cardinalului Gonzaga. Dar tocmai spuneaţi că Gonzaga nu a reuşit să pună mâna pe obiect. Nu înţeleg.

Vocea lui Anicet:

— Nici nu este nevoie, profesore. Acum mult mai importantă este dovada că obiectul nu este un fals.

Murath:

— Desigur. Dar în ce-l priveşte pe Soffici, circulă zvonuri tulburătoare. Se spune că accidentul ar fi fost provocat.

Anicet:

— Se spune asta? Chiar de ar fi aşa, situaţia noastră de acum ar fi alta?

Niciun răspuns.

Din nou Anicet:

— Acum potriviţi bucata în locul din care lipseşte!

Zgomote apropiate, indefinibile.

După un minut ce păru că nu mai lua sfârşit, Anicet:

— Într-adevăr. Urmăriţi ţesătura!
Murath:
— Aveţi dreptate. Nu încape îndoială.
Anicet:
— Structura firelor giulgiului se continuă exact în bucata care lipsea. Aşa ceva nu se poate falsifica! înseamnă că Gonzaga ne-a adus originalul.
Murath:
— Atunci nu înţeleg de ce analizele efectuate de mine nu conduc la niciun rezultat.
Dulazek şi Gruna îşi rânjiră reciproc.
Anicet:
— Este ciudat, dar acum aveţi o nouă şansă.
Murath:
— Nu vreau să vă contrazic. Dacă urmele de sânge de pe partea ce lipsea pot fi analizate, atunci… nici nu cutez să mă gândesc la asta!
Când după, o pauză mai lungă tăcerea continua, Gruna zise neliniştit:
— Şi acum ce se întâmplă?
— Cei doi se strâng în braţe şi se sărută! zise sec Dulazek şi îşi duse mâna la gură, pentru a înăbuşi un râs zgomotos.
Din difuzor se auzi în sfârşit vocea lui Anicet:
— Cât va dura până când vom avea primele rezultate?
— Daţi-mi trei, patru zile. Voi păstra în acest timp preţiosul obiect în chilia mea.
Dulazek îi aruncă lui Gruna o privire semnificativă, de parcă i-ar fi spus: În noaptea aceasta avem tir la porumbei.

CAPITOLUL 51

Malberg o adusese pe Caterina de la aeroport cu taxiul şi cumpărase chifle proaspete, brânză, şuncă şi jeleu de gutui pentru micul dejun comun. Acum stăteau la bucătărie. Caterina se încruntă şi puse ceaşca pe farfurioară.

— Ştiu ce vrei să spui, i-o luă înainte Lukas. Cafeaua mea are gust de A şi F!

— De A şi F?

— Este o expresie germană, prescurtarea de la „wie Arsch und Friedrich”. Nimeni nu ştie cum a apărut expresia, dar toţi îi cunosc semnificaţia. Are gust de A şi F înseamnă că are un gust oribil.

— Nu am spus asta!

— Dar ai gândit-o! Şi îţi dau dreptate. Din păcate făcutul cafelei nu se numără printre abilităţile mele remarcabile.

În timp ce întindea gustosul jeleu de gutui pe o jumătate de chiflă, Caterina mustăci viclean:

— Aşadar, în ce priveşte preparatul cafelei eu stau bine.

— Şi în rest?

— Ei, în privinţa asta trebuie negociat.

Lukas îi luă mâna într-a sa. Caterina se îmbujoră. Ea crezu că Malberg va folosi neobişnuita situaţie intervenită între jeleul de gutui şi şuncă pentru a o cere în căsătorie. În privinţa aceasta bărbaţii germani nu prea aveau stil – dar nu a fost să fie.

— Spuneai că în reportajul despre Soffici ar exista un indiciu referitor la moartea lui Marlene, zise Malberg.

Caterina îl privi consternată. Dar în clipa următoare îşi birui dezamăgirea.

— Da, spuse ea şi scoase din geanta de voiaj un decupaj dintr-un ziar. Adăugă: Articolul este din *Messagero* de ieri.

Malberg parcurse în grabă textul întins pe patru coloane, care se referea la accidentul lui Soffici, şi în final punea întrebarea de ce secretarul lui Gonzaga se deplasa cu maşina de serviciu a cardinalului secretar de stat, care pe deasupra mai avea şi

numere de înmatriculare false. La fel de misterios i se părea ziarului faptul că Soffici murise tocmai pe drumul către Burg Layenfels, sediul unei frăţii cu atitudine ostilă Bisericii. Niciun cuvânt care să se refere la Marlene. Reportajul nu oferea nimic nou. Se uită dezamăgit la Caterina.

— Fotografia, spuse ea şi arătă către poza de sub articol, care înfăţişa poarta burgului Layenfels. Uită-te la semnul de deasupra intrării!

Malberg se încruntă. Pe o stemă aflată deasupra intrării recunoscu clar o cruce, sub a cărei bară orizontală se mai afla una oblică. Acest semn runic îl mai văzuse undeva… Oh, desigur!

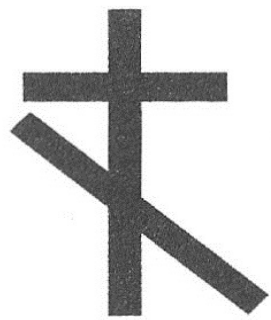

Se duse la biroul lui, deschise un sertar şi scoase un lanţ de aur cu zale fine, cu un medalion oval, pe care îl depusese acolo abia ieri. Era lanţul luat de el din locuinţa lui Marlene. Pe medalion se afla acelaşi semn care era şi pe stema din fotografia publicată de ziar.

Clătină nedumerit din cap. Şi asta ce însemna?

Caterina îi luă lui Lukas medalionul din mână:

— Este posibil ca noi să ne aflăm cu Gonzaga şi cu demnitarii din Curie pe o pistă cu totul falsă.

— Mă gândeam exact la acelaşi lucru, răspunse Malberg. În orice caz trebuie să existe o legătură între Curie şi frăţie.

— Şi o legătură cu moartea lui Marlene!

— Nu îndrăznesc să mă gândesc la aşa ceva.

Malberg îşi ascunse faţa în mâini.

Caterina îl privi.

— De fapt, de ce ai luat atunci lanţul cu tine? întrebă ea şi îl examină pe Lukas cu o privire fermă.

Răspunsul veni şovăitor:

— Nu ştiu. Zău că nu ştiu. În orice caz, nu l-am considerat ca o amintire de la Marlene, dacă la asta te referi. A fost poate pornire ciudată, un fel de al şaselea simţ, o voce interioară care îmi spunea că acest lănţişor putea deveni odată important. Sau a fost o pură întâmplare. Cum vrei să o iei!

Caterina puse lanţul cu misteriosul medalion în faţa ei. Amândoi se uitau la strălucitorul obiect fără să scoată un cuvânt.

Reapăruse suspiciunea între Caterina şi Lukas, suspiciune ce revenea de câte ori era vorba despre moartea lui Marlene.

Caterinei îi era greu să creadă că Lukas nu avusese un gând ascuns când luase cu el lanţul lui Marlene. Pe parcursul săptămânilor care se scurseseră, mereu îi sărise în ochi cât de mult ţinea Malberg la Marlene. Uneori, în comportamentul lui, părea obsedat de ea. Şi ei nu îi era deloc uşor să-l creadă că nu avusese nimic cu Marlene.

Şi Malberg simţea poziţia reţinută a Caterinei imediat ce venea vorba despre Marlene. Iniţial, când era încă implicată profesional în caz, ea nutrise o anumită simpatie pentru Marlene. Dar, de când se apropiase de Lukas, simpatia Caterinei se transformase în antipatie. Dacă totuşi o mai interesa clarificarea cazului, era doar pentru a-i face o plăcere lui Malberg şi pentru a pune odată punct poveştii.

Malberg mesteca tăcut cu linguriţa cafeaua şi urmărea cercurile rotitoare descrise de caimacul închis la culoare.

După un timp, el ridică privirea.

— Îmi este teamă.

Caterina îşi puse mâna peste a lui.

— Nu trebuie!

Ştia că remarca ei era nerealistă după evenimentele din ultimele zile.

— Îţi povesteam despre un apel al unui anonim, îşi reluă ideea

Malberg. De atunci nu îmi mai ies din cap aceste cuvinte: Gândiţi-vă la Soffici! Azi-noapte, când nu puteam să dorm, am înţeles brusc la ce s-ar fi putut referi necunoscutul. Am coborât în garaj şi m-am uitat mai îndeaproape la Jaguarul meu parcat acolo de mai bine de zece săptămâni.

— Pentru Dumnezeu, Lukas, acum îţi înţeleg teama! Este posibil ca Soffici să fi murit pentru că i s-a umblat la maşină. Sper că nu ai deschis portiera.

— Nu am deschis-o. Pentru că am avut cumva senzaţia că, cu maşina mea ceva nu era în regulă. Nu pot preciza ce anume, este doar o presimţire.

— Trebuie să suni imediat la poliţie!

— Acesta a fost şi primul *meu* gând.

— Şi de ce nu ai sunat?

Malberg dădu din cap.

— Te-ai gândit ce ar însemna asta? Cu siguranţă că ar trebui să răspund la un şir de întrebări incomode. Dacă am duşmani, dacă am o suspiciune cu privire la identitatea necunoscutului care a sunat. Cu alte cuvinte, cazul Marlene Ammer ajunge brusc de interes public. Asasinii ei, care până acum s-au simţit în siguranţă, pentru că toţi cei care ştiau ceva au fost mituiţi, ameninţaţi sau omorâţi, ar putea să se dea la fund sau m-ar lua drept ţel al unui nou atentat. Nici tu nu ai mai fi în siguranţă.

Caterina sări agitată în picioare şi strigă:

— Atunci ia cheile, coboară în garaj, deschide portiera şi porneşte motorul!

— Nu! strigă nu mai puţin agitat Lukas. Nu voi face asta.

— Aşadar, zise Caterina care îi întinsese receptorul telefonului lui Malberg, ce mai aştepţi?

CAPITOLUL 52

În aceeaşi seară Caterina reveni la Roma cu avionul. Se simţea uşurată. Experţi în explozibili ai poliţiei landului verificaseră Jaguarul lui Malberg şi nu constataseră nici existenţa unei bombe şi nici intervenţii efectuate asupra maşinii.

Lukas trebuise să se supună în final unui interogatoriu penibil. Din cercetările efectuate asupra apelantului necunoscut, rezultase că acesta sunase de la o cabină telefonică publică din Frankfurt Westend.

Caterina ajunse epuizată pe aeroportul Fiumicino. Dar oboseala îi dispăru într-o clipă: Ea văzu cum doi bărbaţi bine îmbrăcaţi, voinici, luaseră de braţ o femeie care se zbătea cu disperare şi o scoseseră cu forţa din clădirea aeroportului.

În învălmăşeala serii scena nu produsese vâlvă şi nici Caterina nu ar fi acordat atenţie întâmplării, dacă nu ar fi remarcat privirea imploratoare a femeii, care îi cerea parcă ajutorul când trecu pe lângă ea.

Era *signora* Fellini!

Caterina tresări tulburată. Poziţia unuia dintre răpitori lăsa să se vadă că sub haină acesta ţinea o armă îndreptată către femeie. La ieşire aştepta o Alfa Romeo cu geamuri fumurii. Răpitorii împinseră femeia pe locul din spate al maşinii. Aceasta demară în trombă şi dispăru în întuneric.

Nu trebuia să dispui de cine ştie ce imaginaţie ca să înţelegi că *signora* Fellini încercase să plece din Roma. Ea ştia că era urmărită pas cu pas. Dar probabil că nu bănuia cât de perfect funcţiona această supraveghere.

* * *

Când sosi la redacţie a doua zi dimineaţa, Caterina era somnoroasă şi morocănoasă. Oricum ea îşi privea acum slujba pe care mai demult o îndeplinise cu entuziasm doar ca pe un mijloc de a-şi câştiga traiul.

Secretara ei, o femeie de patruzeci de ani, divorţată, interesată mai ales de bărbaţii dispuşi la o relaţie, o întâmpină cu obişnuita

ţigară de dimineaţă între buze şi cu o comunicare laconică:

— Telefon de la şef. Rapid la şeful de redacţie.

Dimineaţa devreme acesta nu era un semn bun şi în niciun caz nu contribuia la îmbunătăţirea dispoziţiei Caterinei.

Bruno Bafile, redactor-şef la magazinul *Guardiano*, pândea din spatele uriaşului său birou, printre ciorne de titluri pentru următoarea ediţie.

O măsura prost dispus pe Caterina prin lentilele groase ale ochelarilor cu ramă de baga. Era modul personal de a-şi impune respectul.

După un timp Bafile trecu la chestiune:

— Dacă doriţi, puteţi reveni la vechiul dumneavoastră resort, mormăi el, privind documentele din faţa lui.

Caterina se aşteptase la orice, numai la asta nu. Aruncă şefului o privire sceptică, neştiind dacă era cazul să ia în serios cuvintele lui. Dar Bafile nu avu nicio reacţie.

— Vreţi să spuneţi că pot lucra iarăşi ca reporter de investigaţie? întrebă ea neîncrezătoare.

— Exact. Reporteri de investigaţie buni, şi mai ales *reportere* de investigaţie bune nu se găsesc prea des. Asta s-a dovedit în ultimele săptămâni şi pe la noi.

Pentru un bărbat ca Bruno Bafile aceste cuvinte se voiau un compliment, dacă nu chiar o laudă. Deoarece pentru redactorul-şef cuvântul apreciere nu exista. În schimb, se pricepea să dezvăluie slăbiciunile colaboratorilor lui în faţa tuturor într-un mod perfid.

Caterina nu îşi explica oferta lui Bafile. În definitiv, el o mutase fără nicio explicaţie de azi pe mâine într-un alt resort. Aşadar, de unde această schimbare de atitudine?

Uluiala Caterinei trezi iritarea lui Bruno Bafile. Fără niciun temei scotoci printre proiectele de titluri de pe birou şi cu oarecare ciudă în glas zise:

— Poate că nu m-am comportat tocmai corect. Dar, credeţi-mă, mă aflam sub o enormă presiune. Ca să fiu cinstit, nici acum nu ştiu exact ce s-a petrecut.

Bafile îşi scoase ochelarii şi începu să şteargă lentilele cu o batistă.

— Nici dumneavoastră nu credeţi asta! ripostă Caterina, ea însăşi considerându-se cam curajoasă.

— Ordin de sus de tot, adăugă Bafile, ştergând în continuare lentilele. A fost o ameninţare îndreptată spre mine – dacă *Guardiano* va continua să publice reportaje despre cazul Marlene Ammer. Ce mai puteam să fac? Ştiam că sunteţi o reporteră de investigaţie care nu cedează niciodată. Dumnezeule, este atât de greu de priceput?

— Da, dar ceea ce pricep şi mai puţin – de ce acum chestiunea nu mai reprezintă o ameninţare? Ce s-a schimbat?

Bafile îşi puse ochelarii pe nas şi deschise un sertar al biroului. Aproape în silă scoase o hârtie şi i-o dădu Caterinei.

— Asta este suficientă pentru a nu-mi mai pune nicio altă întrebare?

Uimită, primi hârtia, care reprezenta un contract nou, ca redactoare-şefă şi reporteră de investigaţii cu sarcini speciale şi cu o creştere salarială de cinci sute de euro.

— Şi care ar fi condiţiile? întrebă ea.

— Condiţii? Fără.

— Deci pot investiga necondiţionat cazul Marlene Ammer?

Bafile o privi pe Caterina de jos în sus:

— Făceţi ceea ce consideraţi că este corect. Clarificarea acestui caz oricum nu mai poate fi oprită, după ce a preluat-o deja un magazin german. Şi acum – la muncă!

— O.K., şefu'!

Caterina se întoarse. Atunci ochii îi căzură pe magazinul german *Stern*, de pe biroul şefului. Pe prima pagină scria mare:

MOARTEA UNUI
SECRETAR
DE CARDINAL

— Îl puteţi lua, zise Bruno Bafile, care sesizase privirea curioasă a Caterinei

— Mulţumesc, şefu'!

Caterina luă magazinul ilustrat şi ieşi din birou.

* * *

Pentru un început de zi de muncă normală era cam mult. Caterina percepea totul ca pe o modificare de la o clipă la alta a vieţii ei. Era de remarcat că avea din nou vechea ei slujbă, ba chiar era promovată şi primea mai mulţi bani şi, în plus, îi erau ridicate toate îngrădirile în realizarea reportajelor. Totuşi nu simţea nicio bucurie debordantă şi nicio satisfacţie. Suspiciunea şi o anumită nesiguranţă îi dominau sentimentele.

Înainte de toate o interesa articolul din revista germană, o publicaţie cunoscută la fel de bine pentru seriozitatea ei, cât şi pentru preferinţa pentru tratarea temelor fierbinţi.

Ca o a doua limbă, Caterina studiase la liceu germana, iar relaţia cu Lukas îi consolidase cunoştinţele de germană, aşa că nu-i fu greu să citească articolul.

După ce termină de citit, rămase pe gânduri. Reportajul nu permitea să se facă nicio legătură între moartea lui Soffici şi asasinarea lui Marlene Ammer. Numele ei nu era menţionat nici măcar o dată, ca să nu mai vorbim de circumstanţele misterioase legate de viaţa lui Marlene.

Cum de ajunsese Bruno Bafile să facă o legătură între cele două cazuri?

CAPITOLUL 53

Sala din Münchner Karolinemplatz a casei de licitaţii Hartung and Hartung era ocupată până la ultimul loc. Bibliotecari ai marilor biblioteci din Europa, negustori de carte şi anticari de peste ocean, şi bineînţeles colecţionari, înghesuiţi unii în alţii, sperând la o ocazie sau alta.

Conducătorului licitaţiei, un tip cu aspect îngrijit, cu păr rar şi cu ochelari cu rame de aur, îi revenea sarcina aproape imposibilă, ca în trei zile să liciteze 2 450 de poziţii cu cărţi, manuscrise şi autografe.

Malberg folosea ocazia pentru a achiziţiona marfă pentru anticariatul lui. Ca de obicei, se aşezase în ultimul rând de scaune, un tertip secret al cumpărătorilor profesionişti, spre a avea vedere asupra tuturor ofertanţilor şi a trage concluzii cu privire la comportamentul lor de cumpărător.

În acest fel a cumpărat un breviar cu şaptesprezece rânduri, din anul 1415, cu optsprezece mii de euro, în condiţiile în care licitaţia începuse la şaisprezece mii de euro. O afacere avantajoasă pentru un manuscris latin, cu borduri colorate şi cu iniţiale roşii-aurii, ce promitea să fie revândut la un preţ dublu.

Nu a avut însă succes la o carte despre plante, format folio, de Hieronymus Bosch, din anul 1577. Cartea legată în piele, cu numeroase gravuri de plante, trecea drept una dintre cele mai frumoase cărţi despre plante din secolul al XVI-lea şi provenea din mănăstirea Weingarten. Toţi posesorii ei de la tipărire şi până acum erau certificabili. Desigur că o asemenea carte avea preţul ei, dar Malberg nu era pregătit să plătească treizeci de mii de euro, dublul preţului de plecare, şi la douăzeci de mii de euro renunţă.

Luptele ofertanţilor se desfăşurau rapid. Când licitatorul, după abia două ore ajunsese la numărul de catalog 398, prin sală trecu un murmur.

Cartea de la mijlocul secolului al XIX-lea, lansată iscusit de licitator, umpluse de comentarii zile întregi paginile ziarelor şi

declanşase speculaţii asupra preţului cu care se va vinde, dar şi asupra conţinutului ei.

Cartea cu titlul în latină *Peccatum Octavum* – „Al optulea păcat” – era într-adevăr senzaţională. Pentru că, oficial, cartea nu exista, fiind interzisă de papa Pius al IX-lea. Din dispoziţia papei, toate bibliotecile au fost atunci controlate, şi exemplarele găsite au fost arse în prezenţa unor martori.

Autor al cărţii era un călugăr augustin şi cercetător al naturii, Gregor Mendel, acel Mendel care dăduse numele său unor legi, precursorul geneticii. Mendel era originar din Silezia austriacă, astăzi Cehia, şi acolo exemplarul zăcuse nebăgat de seamă într-un anticariat, între primele ediţii Karl May şi un exemplar în limba germană al aventurilor bravului soldat Şveik, la compartimentul „Limbi străine”. Un student la genetică cumpărase lucrarea cu douăzeci de euro, pentru că îi era cunoscut numele autorului. Făcând abstracţie de titlul în latină, cartea era scrisă într-o ciudată limbă de necitit, pe care el nu se pricepuse să o descifreze. Studentul, căutând ajutor, se adresase renumitei case de licitaţii şi fusese informat că era vorba despre o lucrare bibliofilă de excepţie, pe care ar putea obţine la o licitaţie o sumă formată din şase cifre.

— Încep cu preţul de strigare de cincizeci de mii de euro! Oferă cineva mai mult?

Licitatorul făcu o mutră semnificativă în timp ce privirea îi aluneca peste ofertanţii din sală. Un ziar apreciase valoarea cărţii al cărei conţinut era tot atât de învăluit în mister ca şi provenienţa ei la o sută de mii de euro.

— Cincizeci şi cinci, şaizeci, şaizeci şi cinci, şaptezeci, şaptezeci şi cinci, optzeci. Optzeci de mii prima strigare!

Linişte.

— Optzeci şi cinci de mii!

Licitatorul arătă către un domn îmbrăcat cu un costum gri la două rânduri aflat în primul şir de scaune.

— O sută de mii de euro! strigă din fundal un ofertant intermediar, aflat în contact telefonic cu ofertantul real.

— O sută de mii prima oară…

În acea clipă izbucni un duel al ofertanţilor care în patruzeci de

secunde ridică suma oferită la două sute treizeci de mii de euro.

— Două sute treizeci de mii domnul din ultimul rând. Prima oară, a doua oară… Dă cineva mai mult? A treia oară!

În sală se aplaudă, aşa cum se obişnuia când se ofertau sume deosebit de mari.

Malberg îl privi pe vecinul său. Pe figura acestuia nu se citea nimic şi privea drept înainte, de parcă toate acestea nu îl priveau pe el. Şi pe parcursul desfăşurării ulterioare a licitaţiei, când veni rândul unor incunabule valoroase, vecinul acesta rămase impasibil ca o statuie.

— Mă scuzaţi că mă adresez atât de direct, sunteţi colecţionar? i se adresă în şoaptă Malberg necunoscutului.

Necunoscutul întoarse capul spre el, ca o marionetă, şi îl privi cu nişte ochi profunzi. După care răspunse nu ostil, dar cu hotărâre:

— Cred că asta nu vă priveşte, domnul meu!

Deşi germana lui era perfectă, nu putea ascunde uşorul accent italian.

— Desigur, zise Malberg, şi consideră discuţia încheiată.

Dar bărbatul cel palid continuă:

— Ce vă face să credeţi că aş fi colecţionar?

— Ei… Malberg nu-şi găsea prea uşor cuvintele. Doar colecţionarii oferă o sumă atât de exorbitantă pe o carte cu o valoare discutabilă.

— Vreţi să spuneţi că această carte ar fi un fals?

— În niciun caz. Spre deosebire de piaţa operelor de artă, pe piaţa cărţii falsuri apar foarte rar. Ştiţi cum se zice: Camille Corot a pictat în timpul vieţii peste două mii de tablouri, dintre care trei mii se află numai în America. Nu, falsificarea cărţilor din perioada timpurie a tiparului necesită cheltuieli prea mari. Şi mai este şi uşor de stabilit vârsta pergamentului şi a hârtiei.

— Astfel privind lucrurile, lucrarea lui Mendel este o carte relativ recentă!

— Tocmai, valoarea ei se limitează la faptul că este un unicat, la povestea ei şi, bineînţeles, la conţinut.

Presupusul colecţionar începu brusc să se arate interesat de Malberg:

— Cunoaşteţi conţinutul cărţii?

— Da… adică nu. Ştiu doar despre ce este vorba în carte.

— Ah! Necunoscutul afişă un zâmbet superior, expresie mai puţin a bucuriei decât a cunoaşterii şi a superiorităţii, şi urmări mai departe licitaţia. Adăugă uşor ironic: Atunci ştiţi mai mult decât mine.

Malberg se simţi atins. Era evident că omul nu îl trata serios. Malberg se aplecă spre el şi şoptit îi aduse la cunoştinţă acestuia următoarele:

— Doar puţini bibliofili, nici măcar experţii, mai ştiu câte ceva despre această carte a lui Gregor Mendel. Probabil că face parte dintre cele mai importante cărţi scrise vreodată. Dar pentru că era considerată pierdută şi pe deasupra scrisă într-un limbaj codificat, a fost dată uitării. Aşa că nu este de mirare că această carte şi conţinutul ei au dat naştere unor speculaţii aventuriste. Dar desigur că dumneavoastră vă sunt cunoscute aceste lucruri de mult. Ziarele sunt pline de aşa ceva.

— Nu, nu! Bărbatul cel palid păru brusc impresionat. Se pare că ştiţi mult mai multe decât s-a scris în ziare. Mă întreb doar, de unde aveţi aceste cunoştinţe?

Era acum rândul lui Malberg să afişeze o anumită aroganţă şi, zâmbind superior, răspunse:

— Am studiat biblioteconomia şi lucrarea mea de diplomă se referea la lucrările pierdute ale literaturii universale. Aici se încadrează şi *Peccatum Octavum* a lui Gregor Mendel. Nu puteam bănui că într-o zi va apărea un exemplar al acestei lucrări.

Se făcuse ora prânzului şi discuţia purtată în şoaptă de cei doi din ultimul rând stârnea dezaprobare în sală.

— Vreţi să îmi faceţi plăcerea de a lua masa împreună?

Modul politicos de exprimare al necunoscutului nu îi scăpă lui Malberg.

— Cu plăcere, răspunse acesta, fără să bănuiască aventura ce avea să o trăiască.

* * *

Bistroul situat în apropiere emana răceala şi lipsa de gust a arhitecturii postmoderne, dar era cunoscut pentru excepţionala lui bucătărie mediteraneană.

Între paste şi dorada la grătar recomandate de chelnerul dezgheţat, necunoscutul reluă tema discuţiei lor:

— Credeţi că nu va fi uşor de tradus cartea aceasta scrisă într-o limbă ciudată?

— Cu siguranţă. Dar din câte îmi amintesc, Friedrich Franz, un călugăr din mănăstirea Sf. Toma din Brunn, a lăsat într-una din operele sale un indiciu despre enigmatica lucrare a lui Gregor Mendel. Care privea atât conţinutul, cât şi limbajul codificat. Evident că nici măcar fraţii săi din mănăstire nu cunoşteau rezultatul cercetărilor lui.

— Cunoaşteţi semnificaţia titlului cărţii?

Străinul zâmbi încrezut.

— Ca să fiu cinstit, nu.

— Atunci măcar cu ceva mă aflu înaintea dumneavoastră!

Numai cu greu se stăpâni Malberg să nu îi răspundă: Vai, ce m-am liniştit!

Necunoscutul se îndreptă ca un predicator şi, cu un gest teatral, zise:

— Teologia moralei cunoaşte şapte păcate de moarte. Acestea sunt mândria, avariţia, ignoranţa, invidia, necumpătarea, mânia şi lenea. După Matei, capitolul 12, Isus a spus: Oricare păcat şi hulire îi va fi iertată omului. Dar evanghelistul a mai menţionat un alt păcat, al optulea, păcatul săvârşit contra Sfântului Duh. Iar acesta, a spus Isus, nu va fi iertai nici în această lume şi nici în cea viitoare.

Malberg îl privi lung pe interlocutor.

— Sunteţi teolog, remarcă el în cele din urmă.

— Cum aţi ajuns la concluzia aceasta?

— Utilizaţi formulări folosite doar de teologi.

Necunoscutul ridică din umeri, fără a răspunde la întrebare.

Apoi continuă:

— Secole de-a rândul s-au întrebat teologii despre ce ar putea fi vorba în cazul acestui păcat contra Sfântului Duh. Eu sunt sigur că Gregor Mendel răspunde la această întrebare în carte.

— Din câte ştiu eu, spuse Malberg, Sfântul Duh din biblie este inaccesibil cunoaşterii. Ceea ce ar fi însemnat că Mendel a descoperit ceea ce ar fi fost mai bine să nu descopere. Asta

explică interzicerea cărţii sale de către papă. Un tip remarcabil acest Gregor Mendel, nu credeţi?

— Fireşte. Dar faptul că este remarcabil are un motiv mai profund. Ştiţi că Gregor Mendel nu a fost recunoscut în timpul vieţii ca descoperitor al legii fundamentale a eredităţii. Abia la ani de zile de la moartea lui, au fost redescoperite bazele biologiei evolutive moderne şi regulile eredităţii umane. Faptul că s-a simţit nerecunoscut, ar fi putut să fie motivaţia pentru care el a vrut să ţină doar pentru el cea mai mare descoperire a lui, făcând-o cunoscută numai unui cerc restrâns de iniţiaţi, sub forma unei cărţi.

Palidul necunoscut încetase demult să mai mănânce. În timp ce vorbea, îl măsura pe Malberg cu o privire, de parcă ar fi vrut să îi destăinuie ceva. În cele din urmă, zise pe un ton foarte serios:

— V-aţi încumeta să descifraţi textul cărţii, sau să îl traduceţi? Asupra onorariului ne vom înţelege cu siguranţă. Pentru un rezultat ireproşabil, pentru efortul de a sparge codul lingvistic, aş putea oferi o sută de mii de euro.

O sută de mii de euro! Mariberg încercă să rămână calm. El îşi făcuse lucrarea de diplomă cu ani buni în urmă, dar dacă îşi amintea bine, fratele Friedrich Franz menţionase în lucrarea lui un simplu truc de prestidigitator, pe care l-ar fi folosit Mendel: la scrierea în limba germană, el ar fi schimbat alfabetul latin cu cel grec, o criptografie care îşi va găsi aplicarea pentru prima dată în perioada renaşterii.

În timp ce se gândea la sistemul de codificare, îl auzi pe necunoscut spunând:

— Ar trebui să desfăşuraţi această activitate la Burg Layenfels, pe valea Rinului.

Lui Malberg i se activară toate sistemele de alarmă. Individul spusese Burg Layenfels? Burg Layenfels, unde *monsignor* Soffici decedase în mod misterios?

Toate simţurile lui Malberg parcă înebuniseră. Burg Layenfels – burgul cu enigmaticul semn deasupra porţii? Semnul aflat şi pe medalionul lui Marlene?

Auzea cum îi pulsa sângele şi privea fix faţa de masă strălucitor de albă. Ce însemnau toate acestea? Situaţia în care nimerise

neintenţionat nu putea fi o întâmplare.

— Trebuie să mă înţelegeţi, continuă străinul. Nu pot să dau din mână o carte atât de scumpă.

— Bineînţeles că nu, abia putu să rostească Malberg.

Habar nu avea cum ar trebui să se comporte în această nouă situaţie. Să o ia pur şi simplu la sănătoasa i se părea a fi cea mai proastă soluţie. Cel puţin el cunoştea locul de unde venise străinul. Problema era dacă şi străinul îl cunoştea pe *el*.

Improbabil, îşi spuse Malberg. În definitiv *el* i se adresase individului, şi nu invers. Iar la început străinul fusese foarte rezervat.

— Când aţi putea să începeţi? întrebă necunoscutul, fără a mai aştepta exprimarea acordului lui Malberg.

Părea brusc grăbit.

Malberg îşi scărpină bărbia, ca şi cum ar fi trecut în revistă, în gând, calendarul viitoarelor câteva săptămâni. În realitate, era mult prea deconcentrat pentru a găsi rapid un răspuns. Vru chiar să refuze, pentru că nu ştia ce îl aştepta. Pe de altă parte aceasta era ocazia de a rezolva, poate, cazul lui Marlene.

Simţi privirea pătrunzătoare a bărbatului îndreptată asupra lui şi nu îndrăzni să îi răspundă la fel. Pentru Malberg venirea chelnerului pentru a degaja masa fu ca o mântuire.

— N-aveţi încredere în mine, spuse necunoscutul, punând capăt liniştii intervenite. Nu v-o pot lua în nume de rău.

„În niciun caz”, vru să spună Malberg. Nu pentru că ar fi corespuns adevărului, ci mai mult din politeţe şi pentru a explica tăcerea lui perplexă. Dar nu ajunse să o facă, pentru că bărbatul cel palid puse pe masă şi deschise geanta diplomat pe care în timpul prânzului o ţinuse jos, între picioare.

Malberg privi cu ochii mari ce conţinea acesta: o jumătate de milion de euro, în câte douăzeci de bancnote de cinci sute, pachetul prevăzut cu banderole ale Deutsche Bank.

Necunoscutul scoase din geantă douăzeci de mii de euro şi îi împinse spre Malberg pe masă.

— Consideraţi-i un avans pentru munca ce o veţi presta.

— Dar nici nu mă cunoaşteţi, bâlbâi Malberg şi privi în jur. Jenat, şi urmând un impuls de moment, adăugă: Eu mă numesc

Andreas Walter.

— Anicet, îi răspunse interlocutorul, spuneţi-mi Anicet. Şi acum luaţi banii de pe masă.

Anicet? Unul dintre demonii cei mai vicleni? Ciudat nume, îi trecu prin cap lui Malberg. Dar nu lăsă să i se citească neliniştea pe chip.

— Aşadar, când pot conta pe dumneavoastră? îl zori cel care îşi spunea Anicet. Pot conta pe dumneavoastră, nu?

— Normal, răspunse Malberg, şi făcu dispăruţi banii în buzunarul hainei sale. Să zicem poimâine, dacă vă convine şi dumneavoastră.

— Daţi din cap?

Lui Anicet nu îi scăpase clătinatul din cap abia vizibil al lui Malberg.

— În urmă cu două ore nici nu ne cunoşteam, zise amuzat Malberg, iar acum îmi puneţi pe masă douăzeci de mii de euro şi speraţi că mă voi prezenta la dumneavoastră şi că voi presta un serviciu despre care nici măcar nu ştiu dacă îl pot presta.

Anicet ridică din umeri.

— Credeţi-mă, capacitatea mea de a desluşi oamenii nu m-a înşelat niciodată.

Malberg tresări. Acest răspuns putea fi luat şi ca o ameninţare. Dar se hotărâse pentru această cale. Nu mai putea să dea înapoi.

Trebuia să se gândească la lănţişorul cu enigmaticul medalion, care abia ieri oferise o nouă urmă, şi ridicase noi întrebări. Îl întrebă direct pe Anicet.

— Cu ce vă ocupaţi la Burg Layenfels? În ziare am citit…

— Numai minciuni, îl întrerupse Anicet. Sper că nu credeţi ce scriu ziarele. Doar îi cunoaşteţi pe aceşti scârţa-scârţa pe hârtie de la ziare! Frăţia Fideles Fidei Flagrantes se compune din savanţi, istorici şi teologi de mare valoare, ale căror cercetări nu şi-au găsit recunoaşterea publică. Fie că nişte capete pătrate nu le-au înţeles dimensiunile, fie că au fost defăimaţi de concurenţă. Dorinţa lor comună este de a pătrunde minunea existenţei omeneşti. Din aceasta face parte şi fenomenul credinţei. Înţelegeţi.

Malberg înţelegea doar în parte ce-i spunea Anicet. Fără

îndoială că misterioasa carte pe care acesta tocmai o achiziţionase cu bani grei, avea o anumită importanţă pentru cercetări. În clipa de faţă toate acestea îl interesau prea puţin. Îl preocupa mult mai mult legătura ca ar fi putut să existe între frăţie şi Marlene.

— Ah, ce mai voiam să vă întreb, zise el brusc, în frăţia dumneavoastră sunt şi femei?

Anicet se încruntă şi răspunse tot cu o întrebare:

— Sunteţi căsătorit?

— Nu, era o simplă întrebare.

— Femeile ar produce în frăţia noastră doar nelinişte, credeţi-mă. Făcu o pauză teatrală şi privi afară prin peretele din sticlă al localului. Adăugă: În caz de necesităţi sexuale, există la Koblenz sau la Köln dame binevoitoare. Consider că am răspuns astfel la întrebarea dumneavoastră.

— Da, sigur.

Faptul că Anicet îl înţelesese greşit era penibil.

— Deci am convenit?

Anicet îl străpunse parcă cu privirea.

Malberg înclinăţă din cap aprobator, deşi rezervat, şi zise:

— Sper că prin ce voi face, vă voi fi de folos.

— Sunteţi exact omul care îmi trebuie! Anicet încercă să zâmbească, ceea ce nu prea îi reuşi. A fost o întâmplare fericită întâlnirea noastră. Şi încă ceva: Discreţia este cea mai importantă poruncă a frăţiei noastre!

— Înţeleg.

— Când veţi ajunge la Burg Layenfels spuneţi parola Apocalipsa 20:7. Aceasta vă va deschide toate uşile.

Malberg simţi cum îi transpirau mâinile. De parcă l-ar fi constrâns cineva, spuse:

— Când se vor încheia cei o mie de ani, Satana va fi eliberată din temniţă.

Cuvintele sale îl uimiră pe Anicet:

— Mi se pare că prin dumneavoastră s-a pierdut un teolog. Nici măcar toţi teologii nu cunosc textul revelaţiei secrete.

Malberg ridică din umeri şi încercă să îşi minimalizeze cunoştinţele. Ce-ar fi trebuit să spună: „*Marchesa*, cea mai bună

prietenă a lui Marlene, a folosit această parolă cu puţin timp înainte de a fi asasinată în plină stradă?” Să îi explice misteriosului şi palidului bărbat din faţa lui că de atunci îşi bătea capul ca să afle ce ar fi putut să spună *marchesa* Falconieri cu acest indiciu?

Dar el răspunse:

— Pentru un bărbat ca mine, care se ocupă de cărţi vechi, apocalipsa face parte din cultura generală.

Răspunsul căzu la fix.

În orice caz Anicet dădu aprobator din cap şi după o scurtă chibzuire zise:

— Oameni ca dumneavoastră sunt ca făcuţi pentru frăţia noastră. Gândiţi-vă la asta.

Apoi îi făcu semn chelnerului şi îi ceru nota de plată.

În acelaşi moment sună telefonul mobil din buzunarul hainei lui Malberg.

— Scuzaţi-mă, spuse el, se ridică şi ieşi grăbit din local în stradă.

La telefon era Caterina. Malberg o întrerupse:

— Nu pot vorbi acum, scuză-mă. Te sun eu peste zece minute.

Când reveni în local, scaunul pe care stătuse Anicet era gol.

O clipă Malberg fu iritat. Dar numai o clipă.

CAPITOLUL 54

Era aproape ora 22.00. La televizor, pe Rai Uno, se difuza un spectacol cu fete lejer îmbrăcate şi cu un moderator cam nătăfleţ, cu început de chelie, când cineva sună insistent la uşă. Caterina privi ceasul. La ora aceasta?

— Da, vă rog? Cine e? întrebă ea prin uşa închisă.

— *Signora* Fellini, veni răspunsul. Trebuie să vorbim imediat!

— Dumneavoastră eraţi ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd aici, spuse Caterina în timp ce desfăcea lanţul de siguranţă şi deschidea uşa. Se îngrozi: Dumnezeule, ce aţi păţit?

Femeia, care cu doar puţin timp în urmă, purtase îmbrăcăminte scumpă şi poşetă cumpărată din Via Condotti, lăsa acum o impresie mizeră. Era clar că băuse din nou. Machiajul i se scursese pe faţă. Părul îi atârna în laţe. Respira cu greutate.

— Ieri, pe aeroport, bâigui ea, rostind cuvintele sacadat. M-aţi recunoscut?

— Da. Ce se întâmpla? Dar intraţi!

În camera de zi Caterina îi oferi neaşteptatei vizitatoare un scaun.

— Am avut impresia că unul dintre bărbaţi vă ameninţa cu arma. Oricum nu părea că i-aţi urma pe tipi de bunăvoie.

Cu o înfăţişare jalnică, luptând cu lacrimile, *signora* încuviinţă din cap:

— Am vrut să plec. Pur şi simplu să plec. Indiferent unde. Am crezut că voi putea să cumpăr un bilet last-minute, că voi putea să urc în primul avion şi să las totul în urmă. În agitaţia mea nu am observat că chiar pe drumul spre aeroport eram urmărită de doi bărbaţi. Exact când voiam să trec în zona pasagerilor, brusc m-au luat pe sus doi bărbaţi. Unul dintre ei mi-a spus încet: „Hei, hei, *signora,* nu vă mai place la noi? Nu puteţi pur şi simplu să o întindeţi. Ar fi contrar tuturor celor stabilite între noi. Ştiţi doar!” Celălalt mi-a vârât între coaste ţeava unui pistol. Acesta nu a rostit un cuvânt, dar îi simţeam clar atitudinea ameninţătoare. Aţi simţit vreodată ţeava unui pistol între coaste?

— Ferească Dumnezeu! Cred că mi-ar sta inima în loc.

— La începu şi eu am crezut aşa. Dar nu s-a oprit. Dimpotrivă, bătea ca nebună, îmi răsunau bătăile ei în urechi ca orga unei biserici.

— Îi ştiaţi pe tipi?

— Nu, oricum nu le cunoşteam numele. Dar nu aveam nici cea mai mică îndoială că acţionau din dispoziţia lui Gonzaga. Unul dintre ei se trădase când spusese că fuga mea contravenea celor stabilite între noi.

— Asta nu o mai înţeleg. Ce înseamnă „contrar tuturor celor stabilite între noi”?

Signora Fellini îşi dădu de o parte şuviţele de păr de pe faţă şi îşi îndreptă privirea către podea. După un timp zise:

— Îmi este frică, o frică teribilă!

— Da, înţeleg.

Caterina se ridică şi aduse o sticlă de Amaretto din frigider. Se gândi că *signora* simţea mai mult decât oricând nevoia de a se destăinui. Probabil că îi mai trebuia doar un mic imbold pentru a începe să vorbească.

Umplu ochi două pahare. Pe unul i-l întinse lui Fellini.

— *Salute!* spuse ea fără a o mai privi pe *signora*.

Signora luă paharul şi îl goli dintr-o suflare.

Caterina se mai apropie de ea.

— La ce se refereau indivizii când spuneau că ar fi contrar celor stabilite?

— Ei, da, este vorba despre acel blestemat de contract!

— Cu cardinalul secretar de stat Gonzaga?

Signora confirmă dând din cap şi fără a o privi pe Caterina.

— Un contract prin care dumneavoastră vă obligaţi să păstraţi tăcerea.

Femeia dădu din nou din cap afirmativ.

— Tăcerea asupra legăturii pe care Excelenţa Sa o avea cu Marlene Ammer.

Caterina o văzu pe *signora* cum strângea în mâini paharul gol. Mâinile îi tremurau, ca şi buzele.

— Deci acest lucru a cumpărat de la dumneavoastră Gonzaga?

Signora izbucni:

— De-ar fi fost doar asta! Dimensiunile poveştii depăşesc orice imaginaţie. Trebuie să ştiţi că în moartea lui Marlene Ammer este implicată aproape întreaga Curie!

Câteva clipe Caterina se întrebă dacă *signora* nu bătea câmpii sub influenţa alcoolului – în definitiv nu ştia cât băuse aceasta înainte de a veni la ea. Dar după ce *signora* începu să vorbească, Caterina înţelese imediat că aceasta nu exagera.

Agale, bâlbâindu-se din când în când, căutându-şi cuvintele, *signora* Fellini începu să povestească:

— Îmi închipui că, după cele aflate de dumneavoastră despre cardinalul Gonzaga, sunteţi de părere că el ar fi dispus asasinarea lui Marlene. Dar, părerea dumneavoastră este greşită!

Caterina o privi cu neîncredere. Pleoapele doamnei Fellini erau grele, ridicate abia pe jumătate.

— Nu a fost Gonzaga? Atunci cine a fost în spatele asasinatului?

— Gonzaga are în Curie un duşman de moarte, prefectul Sfântului Oficiu, cardinalul Bruno Moro…

— Vreţi să spuneţi că Moro… dar de ce tocmai Moro…?

Fellini încerca din răsputeri să se menţină trează. Totuşi limba i se încurca în gură când răspunse:

— Desigur că legătura vinovată a cardinalului secretar de stat al Vaticanului nu a rămas necunoscută. În anumite cercuri a fost subiectul zilei săptămâni de-a rândul. În cele din urmă s-a constituit un grup, condus de cardinalul Moro, care să decidă cum să fie tratată această problemă. În interiorul Vaticanului nu mai existase de secole un asemenea scandal. Iar dacă acesta devenea public, spunea Moro, putea dăuna Bisericii mai mult decât călugărul din Wittemberg. Aşa că totul trebuia să decurgă în cel mai mare secret.

— Dar de ce Moro nu şi-a orientat planurile împotriva duşmanului lui de moarte, Gonzaga?

Caterina se tot foia pe scaun.

— De fapt, prima intenţie a fost de a-l înlătura cumva pe Gonzaga. Dar Giovanni Sacchi, şeful arhivei secrete şi om de încredere al lui Moro, a sugerat că amintirea misterioasei morţi a lui Ioan Paul I este încă prea proaspătă şi o nouă discuţie publică ar încinge spiritele. Nu se dorea un scandal.

— Îmi închipui, dar dacă se află că Moro a dispus omorârea lui Marlene, scandalul va fi cel puţin la fel de mare!

— Acest lucru nu se va întâmpla.

— De ce nu?

— Pentru că nu a existat o dispoziţie de asasinat.

— Nu înţeleg.

— Veţi înţelege imediat. Pot să mai iau o înghiţitură?

Signora Fellini îi întinse Caterinei paharul ei gol. Se părea că Amaretto îi deschise pofta de a vorbi:

— *Monsignor* Sacchi a fost cel care a afirmat, la un moment dat, că pentru comportamentul scandalos al cardinalului secretar de stat ar exista doar o *singură* explicaţie: Femeia ar fi fost posedată de un demon şi l-ar fi vrăjit pe Gonzaga.

— Ah, ce simplu este! Nici nu m-aş fi gândit la asta, strigă Caterina pe un ton ironic. Pioşii boşorogi de la Vatican sunt încă de părere că femeia este la originea tuturor nenorocirilor de pe lume.

— În timp ce cardinalul secretar de stat se afla într-o deplasare oficială, continuă imperturbabilă Fellini, Moro i-a dat în scris dispoziţie exorcistului don Anselmo să o exorcizeze pe Marlene Ammer, la nevoie chiar folosind forţa.

— Dumnezeule! zise încet Caterina.

— Normal că Marlene s-a opus cu putere. I-am auzit cu urechile mele ţipetele. În definitiv eram administratoarea imobilului şi nu îmi scăpa nimic din ce se petrecea în Via Gora 23. Am văzut urcând trei bărbaţi. De aceea am tras cu urechea la uşă. Când am auzit formula sacră rostită de exorcist, am înţeles că diavolul trebuia să fie alungat din *signora*.

— Dumneavoastră credeţi într-o asemenea prostie?

Fellini dădu negativ din cap. Vorbea tot mai rar:

— Am bănuit că se petrecea ceva rău atunci când ţipetele doamnei Fellini au început să devină mai înăbuşite, ca şi cum i s-ar fi presat o pernă pe cap. Deodată s-a făcut linişte. După un timp, unul dintre bărbaţi a întredeschis uşa, m-a împins la o parte şi a luat-o la fugă pe scări de parcă dracul în persoană l-ar fi alergat. Din interiorul locuinţei am auzit cuvintele: „Don Anselmo! Don Anselmo! Priviţi!”

— Ce însemna asta?

— Şi eu m-am întrebat atunci acelaşi lucru. A durat câteva minute lungi până când am înţeles ce se petrecuse. „Este moartă!” a strigat însoţitorul exorcistului. „Noi am omorât-o!” – „Prostii, demonul a fost cel care i-a omorât trupul păcătos!”, a ripostat don Anselmo.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Continuaţi!

Signora Fellini se îndreptă şi trase aer în piept.

— Tânărul însoţitor al exorcistului a făcut o criză de isterie. Urla, se lamenta şi ameninţa că sare pe fereastră, şi a durat cel puţin zece minute până când s-a liniştit. Ceea ce s-a petrecut pe urmă nu pot decât să presupun, pentru că cei doi au vorbit doar în şoaptă.

Am auzit cum s-a dat drumul la apă în cada de baie. Pe urmă un zgomot ca atunci când cineva este târât. Restul se ştie.

Signora făcu o pauză.

— Şi pe urmă?

— Vă puteţi imagina ce s-a petrecut în mine. Eram cu nervii la pământ. Îmi închipuiam că exorcistul şi însoţitorul lui vor părăsi în orice moment locuinţa. Aşa că m-am întors la mine acasă.

— Şi apoi? Ce aţi făcut?

— Nimic. Asta în orice caz la început.

— Cum adică nimic? Trebuie să fi reacţionat cumva!

— Eram ca paralizată, incapabilă să gândesc. Şi mai era şi acel bărbat, care mă văzuse! Poate că dumneavoastră nu vă puteţi imagina, dar dacă trăiţi aşa ceva, raţiunea vă părăseşte. Abia seara am îndrăznit să urc şi am deschis uşa cu cheia mea de serviciu. Atunci am văzut-o pe *signora* în cadă, cu capul sub apă. Pe podea se afla halatul ei bleu. M-am întors şi am dispărut. Am lăsat uşa deschisă, pentru ca crima să fie descoperită cât mai devreme. Cel care a făcut îngrozitoarea descoperire a fost poştaşul.

Cele povestite o zdruncinaseră pe Caterina. Privea în podea, cu capul sprijinit în mâini. Îi era greu să înţeleagă cele auzite. Deci aceasta era explicaţia pentru care demnitarii din Curie fuseseră prezenţi la înmormântarea secretă a lui Marlene! Se simţeau vinovaţi de moartea ei. Şi asta explica şi de ce între Gonzaga şi

Moro se ajunsese la încăierare, la acel mormânt.

— În afară de Gonzaga, mai erau bărbaţi care îi făceau curte lui Marlene Ammer?

Signora se frecă la ochi şi căscă fără jenă.

— Adică dacă *signora* Ammer era frecventată de bărbaţi? Nu, asta nu s-ar putea spune. Nu o cunoşteam pe *signora* îndeaproape. Relaţiile ei de familie nu mă interesau. Rânji strâmb, după care continuă: Dar nu mi-a scăpat că din când în când îşi făcea apariţia un tip, nici prea tânăr şi nici prea arătos. Acesta venea doar rar şi discutau în limba germană.

— Acesta avea ceva particular, ceva care să atragă atenţia?

— Nu. Ceea ce sărea în ochi era chiar faptul că la el nimic nu atrăgea atenţia. Ca bărbat reprezenta obişnuitul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

După ce se mai gândi, Caterina întrebă direct:

— De unde ştia cardinalul Gonzaga că dumneavoastră aţi tras cu urechea?

Când răspunse, Fellini luptă din greu cu propria limbă:

— La început asta m-am întrebat şi eu. Dar apoi mi-am amintit de cel de-al treilea bărbat, cel care părăsise primul locuinţa lui Marlene. El i-ar fi putut povesti lui Gonzaga despre mine. În orice caz, a doua zi Gonzaga se afla în faţa uşii mele, explicându-mi că trebuia să îmi părăsesc locuinţa în aceeaşi zi.

— O pretenţie puţin cam exagerată.

— Aşa s-ar putea spune. Dar cardinalul secretar de stat nu suporta să fie contrazis. Aveam de ales: un mormânt în cimitir sau o locuinţă de vis în cea mai bună zonă, fără chirie, şi o rentă pe viaţă. Cu o condiţie: tăcerea mea.

Era trecut cu mult de miezul nopţii. Caterina era ruptă de oboseală. Ce să facă cu *signora* în locuinţa ei? Pe undeva îi părea rău de femeie. Era evident cu nervii la pământ. Dar cum putea să o ajute?

Caterina se ridică în picioare, se duse la fereastră şi privi pe Via Pascara, pe care nu era ţipenie. Nimic suspect, nicio siluetă întunecată, care să fi cutreierat pe afară.

— Cum de aţi reuşit să scăpaţi de supraveghetori? întrebă ea de la fereastră.

— Prin curtea din spate, am trecut peste tomberoanele de gunoi, am urcat pe acoperişul garajelor, apoi am trecut printr-o casă de pe o stradă paralelă. *Signora* Fellini îşi netezi hainele boţite şi adăugă: Cred că se vede pe mine.

Caterina supraveghe câteva minute strada. Avea senzaţia unei atmosfere ciudate, neliniştitoare. După tot ce se petrecuse până acum, trebuia să aibă în vedere că *signora* Fellini, fără să vrea, îi adusese pe cap oamenii lui Gonzaga. Îşi lipi fruntea de geamul rece. Ce să facă?

Malberg! Trebuia să vorbească cu Lukas. Avea nevoie de sfatul lui.

— Şi acum ce intenţionaţi să faceţi? întrebă Caterina, privind în noapte.

Neprimind niciun răspuns, se întoarse.

Uşa de la intrare era deschisă, *signora* Fellini dispăruse.

CAPITOLUL 55

În spatele biroului său, Achille Mesomedes strălucea cu toată faţa ca un strateg care obţinuse o mare victorie. Tânărul procuror îi oferi un scaun Caterinei şi trecu direct la subiect:

— V-am invitat, începu el de sus, cu un aer de superioritate, deoarece trebuie să fiţi prima care află. Mă pot baza pe discreţia dumneavoastră?

Mesomedes se purtase ceva cam secretos încă de la telefon, când o convocase la biroul lui de la procuratură.

— Nu aţi vrea totuşi să-mi spuneţi despre ce este vorba?

— Burchiello este mort. Infarct.

— Procurorul-şef Burchiello?

— L-a găsit secretara lui azi-dimineaţă stând la birou, cu ochii la cer. Lampa de birou încă mai ardea. Trebuie să se fi întâmplat ieri-seară, târziu.

— Este regretabil, *dottor* Mesomedes. Dar eu nu îl cunoşteam pe procurorul-şef Burchiello. M-aţi chemat la birou ca să îmi comunicaţi asta?

— Nu pentru asta, zâmbi cu superioritate Mesomedes. Veţi înţelege imediat. Pe biroul procurorului-şef decedat se afla acest dosar!

Caterina luă dosarul pe care era specificat „Strict secret” şi începu să îl răsfoiască, la încet curioasă şi încet. Dar când îşi dădu seama ce conţinut exploziv avea, schimbă ritmul. Ridică nesigură privirea spre Mesomedes, ca şi cum ar fi vrut să întrebe ceva.

Dar acesta i-o luă înainte:

— În acest dosar se află toate răspunsurile la întrebările care s-au pus cu privire la moartea lui Marlene Ammer.

— Dar nu este posibil!

— *Totuşi* este! Mesomedes îi luă dosarul din mâini. Este evident că Burchiello, vulpoi bătrân, îşi dăduse seama demult că tactica de secretizare practicată de Gonzaga va ceda şi a făcut cercetări pe cont propriu. Pur şi simplu existau prea multe persoane care

ştiau, a căror tăcere o cumpărase scump cardinalul secretar de stat. În dosar – Mesomedes răsfoi iute dosarul – aici, se află chiar o notă: „Primit 50 000 euro, Giordano Burchiello”. Procurorii nu sunt chiar atât de împărăteşte remuneraţi, încât 50 000 de euro să nu reprezinte o tentaţie.

— După cum se pare, conştiinţa îl tortura pe procurorul-şef şi îl tortura atât de tare, încât inima nu a mai suportat tortura.

— Aşa a fost. Burchiello îşi credea trupul capabil doar de a-l duce până la cea mai apropiată *trattoria.* Aşa ceva, în combinaţie cu povara psihică, se răzbună.

Caterina ezită, apoi întrebă:

— Ce m-ar interesa pe mine, este dacă din dosar rezultă cine a împuşcat-o pe *marchesa.*

— Fireşte. Asasinul nu este nominalizat, dar a făcut-o din ordinul lui Gonzaga.

— Cardinalul este într-adevăr diavolul înveşmântat în purpură. Chiar că Biserica nu a meritat un asemenea om.

— Adevărat!

— Atunci Gonzaga îl are pe conştiinţă şi pe individul cu faţa arsă? Dosarul dă răspuns şi acestei întrebări?

Mesomedes dădu circumspect din cap:

— Poate că asta vă va surprinde cel mai mult. Însuşi Gonzaga, diavolul în persoană, şi-a găsit naşul. Numele lui este *monsignor* Giancarlo Soffici.

— Secretarul cardinalului secretar de stat?

— Chiar el. O apariţie ştearsă, incoloră până la eşarfa purtată în jurul pântecului. Suferea din cauza tratamentului la care era supus de Gonzaga, şi hotărâse să se răzbune într-o zi pe şeful lui. Cunoştea manipulaţiile lui Gonzaga şi ştia că Excelenţa Sa călca peste cadavre. Aşa că s-a comportat identic.

— Acest searbăd secretar al cardinalului? zise Caterina clătinând din cap.

— Cei mai odioşi criminali se disting prin aspectul lor insignifiant. În profesia dumneavoastră trebuie să vă fi întâlnit deseori cu asta.

— Aveţi dreptate.

— În orice caz, Soffici a fost cel care a dispus uciderea lui Faţă-

arsă, pentru a intra în posesia unei bucăţi din giulgiul de la Torino. Faţă-Arsă îi oferise întâi obiectul lui Gonzaga. Din motive ce nu au fost clarificate, afacerea nu s-a finalizat. În loc de asta, brusc un anume Malberg şi-a manifestat interesul pentru bucata respectivă de material.

— Malberg?

— Da, Malberg. Unde se ascunde de fapt tipul?

Caterina ridică din umeri.

— Nu trebuie să îmi înşiraţi cai verzi pe pereţi. Legătura dumneavoastră cu acest anticar din München este documentată de mult. Sunteţi o bună reporteră de investigaţii, dar o actriţă slabă.

— Se află în Germania, răspunse Caterina pentru a ieşi din penibila situaţie.

Mesomedes continuă să vorbească:

— Probabil că Soffici cunoştea valoarea bucăţii respective de material şi voia să încheie el afacerea. Dintr-un motiv oarecare avea nevoie de bani, de mulţi bani. Ceea ce a reprezentat condamnarea la moarte a lui Faţă-Arsă. Dar Soffici mirosise o afacere şi mai importantă şi a înscenat răpirea cardinalului secretar de stat. De formă a organizat totul în aşa fel, încât să pară şi el răpit. De fapt, a plecat la drum cu maşina de serviciu a cardinalului către o obscură frăţie cu sediul pe Rin. Din motive necunoscute mie, frăţia i-a făcut o ofertă şi mai importantă. Dar pe Soffici îl urmărea ghinionul. Din dosar rezultă că în drum spre această frăţie a murit în urma unui accident.

— Şi dumneavoastră credeţi asta?

— Până acum nu s-a putut demonstra contrariul.

Caterina dădu gânditoare din cap.

— Deci cazul Marlene Ammer este clarificat, spuse ea în cele din urmă.

— Să zicem aşa: Din dosar cunoaştem detaliile morţii acesteia. A murit fără nicio îndoială în urma exorcizării.

Caterina confirmă. Asta ştia deja şi ea.

— Vaticanul a vrut cu orice preţ să evite dezvăluirea acestor chestiuni. Cu toate acestea, au mai rămas nelămurite multe probleme. Ele lasă să se înţeleagă că moartea lui Marlene Ammer

a declanşat o avalanşă, în spatele căreia se ascunde un secret pe care noi nici nu îl bănuim. Iată aici, de exemplu! Mesomedes scoase un fax provenind de la procuratura din Antwerpen, apoi spuse: Colegii belgieni cercetează o crimă a cărei victimă este un anume Ernest de Coninck. Omul avea faima de a fi cel mai priceput falsificator din lume. A fost găsit spânzurat în locuinţa lui din Antwerpen. Dar de la bun început au existat îndoieli în privinţa unei sinucideri.

— *Dottor* Mesomedes, doar nu vreţi să susţineţi că acest falsificator ar putea avea vreo legătură cu cazul nostru!

— Este greu de crezut. Dar probabil vă veţi schimba rapid părerea după ce vă voi povesti ce a descoperit procuratura din Antwerpen. Colegii noştri au studiat conturile falsificatorului şi au dat de două intrări, care în total însumează o jumătate de milion de dolari.

Caterina şuieră uşor printre dinţi.

— Şi acum, ia ghiciţi de la cine sunt aceste sume?

— Habar nu am.

— De la banca Vaticanului IOR, adică Istituto per le Opere Religiose! Colegii din Antwerpen ne-au cerut ajutorul. Dar din dosar rezultă că Burchiello nu a răspuns. Chiar şi numai acest lucru ridică suspiciuni.

În timp ce Mesomedes răsfoia fascinat dosarul, Caterina îl privea fără să scoată un cuvânt. Ca reporteră ştia prea bine că viaţa scrie cu adevărat poveşti tulburătoare. Dar aceasta era pe departe cea mai tulburătoare. Iar ea, Caterina, era în centrul ei.

CAPITOLUL 56

— Unde mergeţi? întrebă şoferul taxiului.

— La Burg Layenfels, răspunse Malberg şi aruncă geanta de voiaj pe locul din spate al maşinii, după care luă loc lângă şofer.

Şoferul îl măsură bănuitor. În cele din urmă, spuse în dialectul renan:

— Vă pot duce numai până la bifurcaţie, acolo trebuie să întorc. Ultima parte a drumului va trebui să o parcurgeţi pe jos.

— Dar de ce? întrebă indispus Malberg.

După călătoria cu trenul, pe care a trebuit să îl schimbe de două ori, oricum dispoziţia lui nu era dintre cele mai bune. Şi, în plus, prin piaţa din faţa gării Lorch sufla un vânt rece.

— Nu aţi mai fost la Burg Layenfels? se interesă şoferul.

— Nu. De ce?

Taximetristul pufni.

— Chestiunea nu mă priveşte, dar acolo nu veţi putea intra. Frăţia este complet izolată. Nu permit intrarea nimănui în burg. Nici a taxiurilor. Şi pentru că ultima parte a drumului este un defileu, nu există posibilitatea de a întoarce. Acum înţelegeţi de ce trebuie să vă las la bifurcaţie?

— Bine. Daţi-i totuşi drumul. Până unde mă puteţi duce.

— Cum doriţi, răspunse şoferul taxiului într-un acces de prietenie salutând milităreşte, cu mâna ridicată la tâmplă.

— Cunoaşteţi pe cineva din frăţie? întrebă Malberg, în timp ce şoferul îşi chinuia în pantă bătrânul diesel.

— Ferească Dumnezeu! Despre aceşti oameni nu se ştie nimic. Dar localnicii care i-au întâlnit pe unul sau pe altul spun că arată ca nişte oameni normali.

— Dar după părerea dumneavoastră, cum ar fi trebuit să arate?

— Ca nişte genii, cu cap mare… nici eu nu ştiu. Oamenii vorbesc multe.

— Aha, ce spun aceştia?

— Spun de exemplu că cei de acolo stau pe o imensă comoară din aur. Sau că cercetează lucruri interzise. Ori că omoară pe

oricine le intră în bătătură fără acordul lor.

— Şi dumneavoastră credeţi astea?

Taximetristul ridică din umeri.

— De când sunt ei aici, a vut loc un şir de morţi misterioase. Ultima a fost acum câteva zile, când un *monsignore* din Roma a ars în maşina lui. Dar, ca totdeauna, urmele se pierd.

Lui Malberg i-ar fi făcut plăcere să mai discute mult şi bine cu şoferul, dar acesta opri maşina pe drumul pietruit, coborî geamul portierei, scoase mâna şi arătă către desişul care mărginea de ambele părţi un drumeag îngust.

— Urmaţi drumul, acesta se sfârşeşte în poarta burgului. Nu vă puteţi rătăci. Mult noroc!

Vorbele taximetristului nu sunau tocmai încurajator.

Malberg coborî, îşi luă geanta de voiaj în care alături de cele absolut necesare mai înghesuise câteva cărţi utile şi îi întinse omului o bancnotă. Acesta dădu din cap, întoarse maşină şi plecă.

Se făcu brusc linişte, dar o linişte aproape sinistră. Vântul toamnei şuiera încet printre arbori. Mirosea a pământ jilav de pădure. Ultima ploaie trasase făgaşe adânci în drumeagul neconsolidat, ceea ce făcea mersul dificil.

În timp ce Malberg, prost dispus, păşea greoi, îl frământa îndoiala dacă nu ar fi fost mai bine s-o fi ascultat pe Caterina şi să-i fi restituit banii lui Anicet. Habar nu avea ce îl aştepta, dacă va reuşi să decodifice misterioasa carte a lui Gregor Mendel. Dacă ar fi fost vorba doar de carte, ar fi făcut cale întoarsă.

Dar mai era acel imbold ciudat, o bănuială neclară care îl anima. Nici el nu îşi putea explica de ce avea mai multă încredere într-un sentiment indefinibil decât în fapte. Căci tot ce aflase Caterina de la *signora* Fellini făcea lumină în cercetările lui. Totul dobândea sens.

Adâncit în gânduri, Malberg ajunse mai repede decât se aşteptase. După o cotitură prin desiş şi printre ramuri noduroase, în faţa lui se înălţă deodată burgul. Poarta înaltă, cu vârf ascuţit, cu grilajul din fier nu îi era necunoscută. O ştia din fotografia publicată de magazinul ilustrat.

În lumina difuză a zilei de toamnă vântoase, zadarnic căută cu

mâna dusă protector deasupra ochilor, tăbliţa cu crucea runică. Privirea lui străpungea literalmente zidul de deasupra porţii burgului. La început nu văzu nimic. Abia după ce privirea cercetă îndelung locul, semnul simbolic păru să crească treptat din bătrânul zid, pentru a dispărea din nou în următoarea clipă, ca o apariţie fantomatică.

Cu capul dat pe spate, Malberg urmări bizarul joc. Dură mult până când desluşi cauza enigmaticului fenomen: în timp ce norii grei se fugăreau pe cer, lumina era în permanentă schimbare. Apăreau umbre ce se topeau apoi în neant. Umbra era cea care făcea vizibil relieful săpat în piatră.

Înălţimea zidului burgului era de cincisprezece, poate douăzeci de metri. Poarta ce cădea ca o ghilotină cu dinţi ascuţiţi de fier părea botul fioros al unui monstru antropofag care pândea orice nou venit pentru a-l devora.

Malberg încremeni când în ferestruica turnului porţii, aflată în stânga intrării, zări faţa înroşită a unui paznic. Se părea că acesta îl urmărise tot timpul.

— Hei!

Malberg îi făcu paznicului semn că voia să îl contacteze. Chipul dispăru. După puţin timp reapăru în spatele porţii-ghilotină.

— Cine sunteţi? Ce vreţi? întrebă acesta scurt.

— Mă numesc – fu pe punctul de a spune Malberg, dar în ultimul moment îşi aminti că i se recomandase lui Anicet sub un nume fals – mă numesc Andreas Walter. Merg la Anicet.

— Spuneţi parola!

— Apocalipsa, 20:7.

Fără un cuvânt paznicul dispăru prin uşa îngustă a gheretei pazei. Poarta-ghilotină se ridică cu un zgomot ca un bubuit.

Laconicul paznic apăru din nou, întinse braţul şi arătă către curtea burgului:

— Sunteţi aşteptat.

Apoi dispăru.

Malberg se simţea ca un intrus. Se îndoia că va rămâne mult în acest burg posomorât, mucegăit, cu un iz neplăcut. Pe toate laturile curţii burgului în formă de trapez, se ridicau câte cinci, şase etaje. Iar când ridică privirea descoperi suspiciunea în

persoană: camere video, proiectoare, senzori de mişcare, sirene. Cele mai multe aflate într-o stare atât de jalnică, încât se ridica întrebarea dacă mai funcţionau.

— Sunteţi criptologul Andreas Walter? De parcă ar fi răsărit din pământ, lângă el apăru brusc un bărbat arătos, de vârstă medie, care îi întinse mâna: Eu mă numesc Ulf Gruna.

— Criptolog este o denumire greşită a profesiei mele, răspunse Malberg. Eu doar mă pricep cumva la cărţi vechi şi scrieri vechi.

— Atunci sunteţi exact omul căutat de noi. Eu sunt hematolog şi particip la proiectul „Apocalipsa”. Dacă doriţi, vă arăt chilia dumneavoastră.

„Chilie? Aduce al naibii a mănăstire, gândi Malberg, în care călugării duc o existenţă sărăcăcioasă, pe principiul *ora et labora* – roagă-te şi munceşte.”

— Hematolog aţi spus? reveni incert Malberg.

— Da. Vă miră?

— Ca să fiu cinstit, da!

În sinea lui Gruna rânji, ca şi cum s-ar fi bucurat că îi reuşise surpriza.

— Veniţi, spuse el şi îi arătă lui Malberg drumul, făcând şi un gest de invitare cu braţul. Mişcarea fu suficientă pentru ca de sub sacou să se vadă scurt un tricou. Dar nu tricoul stârni interesul lui Malberg, ci lanţul pe care Gruna îl purta deasupra acestuia, un lanţ cu un medalion oval, cu semnul crucii, identic cu cel pe care îl găsise în locuinţa lui Marlene.

Malberg simţi că îl apucă ameţeala. Trase tare aer în piept, dar nu avu puterea să îl împingă până în ultimele celule ale plămânilor. Trebuia să fie atent ca Gruna să nu observe panica în care intrase şi să pună întrebări incomode.

Pe o scară în spirală, îngustă, săpată în piatră, care celor nefamiliarizaţi cu ea le provoca ameţeli, cei doi bărbaţi urcară la al doilea etaj. Încă înainte de a ajunge sus, Gruna se opri privind în jos către Malberg, rămas în urma lui.

— Ştiu ce întrebare vă stă acum pe buze, spuse el în şoaptă. Vreţi să ştiţi ce se ascunde sub denumirea de proiectul „Apocalipsa”. Dar va trebui să vă dezamăgesc. Exact nu ştie nimeni. Şi nici eu. Noi suntem specialişti în domeniile noastre,

majoritatea chiar corifei de înaltă reputaţie, dar în fond suntem cu toţi doar bârfitori.

Malberg se încruntă şi aruncă o privire bănuitoare în sus. Acest Gruna era un individ greu de ghicit. De ce îi povestea toate acestea? Voia să îl intimideze? Ce naiba căuta un hematolog la Burg Layenfels?

Gruna remarcă mutra gânditoare a lui Malberg şi zise:

— Nu trebuie să vă miraţi că discutăm aici, dar această scară în spirală este unul dintre puţinele locuri aflate între zidurile acestea, unde nu sunt ascultate discuţiile. La Layenfels discuţiile particulare nu sunt dorite, mai exact spus sunt interzise.

— Sunt ascultate? De către cine?

— De Anicet. De fapt, cum a dat de dumneavoastră?

— Întâmplător. În timpul licitaţiei la care a achiziţionat cartea lui Mendel stătea alături de mine. Am intrat în vorbă, şi Anicet mi-a făcut o ofertă. El unde este?

— Ca mulţi dintre membrii frăţiei, Anicet este activ noaptea. Rareori îl veţi vedea la faţă ziua. De aceea m-a rugat să vă primesc şi să vă conduc la chilie. Veniţi!

Lui Malberg totul i se păru cam bizar. Atmosfera din burg era apăsătoare. Şi nu numai din cauza lipsei de culoare şi a dezolării emanate de zidurile vechi, ci mai era şi vidul şi tăcerea care înăbuşeau orice gând vesel.

— Acest Anicet este atât de misterios pe cât se dă? întrebă Malberg în timp ce îl urma pe Gruna de-a lungul culoarului, care după vreo cincizeci de paşi cotea la stânga.

Acesta se întoarse şi duse degetul arătător la buze.

Pe culoarul apăsător de îngust uşile se înşirau una după alta. Numerotarea uşilor era înlocuită de ciudate fiinţe fabuloase şi de reptile zugrăvite lângă uşi, pe perete. Trecuseră deja de treizeci de chilii, când Gruna se opri în dreptul unei uşi care alături avea pictată cu pricepere o salamandră şi o deschise.

Prima impresie a fost mai puţin dezamăgitoare decât se aşteptase Malberg. Chilia avea cam şase metri pe trei şi jumătate şi în ce privea mobilierul aducea mai mult cu o modestă cămăruţă de student decât cu o chilie spartană de preot, având dulapul şi patul rabatabil integrate în peretele acoperit cu lemn,

o canapea de două locuri, un fotoliu comod şi un birou din ţevi de oţel cromat. Exista chiar şi un telefon cu taste.

Gruna se duse la chiuveta aflată în dreapta intrării şi răsuci robinetul. Pe fondul făcut de zgomotul apei ce curgea, spuse în şoaptă:

— Asta este unica posibilitate de a te feri de interceptarea discuţiei!

Arătă către tavan. Nişte bumbi de mărimea unor cireşe nu lăsau nicio îndoială asupra funcţiei lor.

— De ce faceţi asta pentru mine? întrebă Malberg, surprins că el însuşi vorbise în şoaptă. Cred că nu mă cunoaşteţi deloc!

Obosit de drum, puse geanta de voiaj pe canapea.

Hematologul ridică mâinile:

— Vreau doar să vă feresc de vreo prostie. Pentru a exista în Burg Layenfels, ar trebui să vă comportaţi aşa cum credeţi că se aşteaptă de la dumneavoastră să vă comportaţi. Doar în acest fel veţi supravieţui aici fără probleme sufleteşti. Iar în ce priveşte motivul meu, acesta este că dumneavoastră ne puteţi fi nouă mai de folos decât putem noi să vă fim dumneavoastră. Înţelegeţi?

Malberg nu pricepea nimic şi spuse cam nedumerit:

— Nu aţi vrea să vă exprimaţi ceva mai clar?

— Nu este nicio grabă, răspunse Gruna cu un zâmbet şovăitor.

După care închise robinetul şi se retrase.

* * *

Când Anicet apăru în camera lui Malberg – care refuza până şi în gând termenul de chilie –, începuse să se întunece. Bărbatul cu umeri înguşti şi păr alb intră fără să bată la uşă.

Se salutară rece, direct, şi, când Anicet observă figura surprinsă a lui Malberg, zise:

— La Burg Layenfels nu există nicio încuietoare şi nicio cheie, în consecinţă nu există încăperi blocate. Cu siguranţă că aţi remarcat singur. Nu se obişnuieşte nici să se bată la uşă. Astfel de obiceiuri vechi sunt o pierdere de vreme.

În ce priveşte aşa-zisa pierdere de vreme, Malberg nu mai apucă să ia poziţie ori să dea un răspuns, căci Anicet îi ceru imediat să îl urmeze la arhiva situată în corpul de clărire din faţă.

— Trebuie să reţineţi bine drumul, zise Anicet în timp ce pentru

a nu ştiu câta oară urcau o scară, la capătul căreia schimbau direcţia de mers. Şi nu vă speriaţi de haosul aparent ce domneşte în arhiva noastră. De fapt în aceste încăperi este o dezordine creatoare. Fiecare membru al frăţiei depune cărţile şi documentele într-un loc anume, destinat lui. Doar cărţile de referinţă şi lexicoanele se află într-o încăpere specială, unde se află la dispoziţia tuturor.

Original sistem de arhivă, gândi Malberg. Dar între aceste ziduri totul era original.

Malberg renunţase de mult să mai memoreze complicatul drum până la arhivă, când la etajul şase ajunseră printr-o intrare arcuită într-o încăpere văruită în alb, de forma unui D mare latin. Accesul se făcea exact prin centrul părţii curbate, şi de la stâlpii verticali alte două bolte conduceau către o succesiune de camere ce dădeau dintr-una în alta.

Mirosea a praf şi se simţea indescriptibilul iz al cărţilor vechi. O scurtă privire aruncată în prima cameră a fost suficientă pentru a-şi da seama că majoritatea cărţilor era mai vechi decât burgul în structura lui actuală, şi de aceea erau şi foarte scumpe.

— Deci aceasta este camera dumneavoastră de lucru, spuse Anicet şi cu braţele larg deschise se roti în jurul propriei axe.

Unicele piese de mobiler erau o masă lungă şi îngustă, precum cele din sala de mese a mănăstirilor medievale, şi un scaun cu rezemătoare din lemn sculptat pentru braţe. Deoarece camera primea lumină doar printr-o fereastră îngustă, situată în partea stângă, ea era practic iluminată de nişte lămpi puternice cu neon nu tocmai adecvate, dar folositoare.

— Şi unde se află cartea lui Mendel? se interesă nerăbdător Malberg.

Anicet ridică din sprâncene şi dispăru în uşa arhivei din dreapta.

Se întoarse strângând în braţe ca pe un trofeu cartea ce avea un aspect insignifiant. O puse în cele din urmă cu evlavie pe masă.

Malberg se aşeză şi întoarse pagina-titlu. Ca anticar, trata fiecare carte veche pe care o lua în mână cu respect şi cu o anumită bucurie de descoperitor. Totuşi cartea aceasta era ceva cu totul special. În timpul scurt de care dispusese, el se pusese la

curent cu literatura corespunzătoare şi cu cele mai noi lucrări de criptologie.

Pe pagina titlu era scris:

GREGORIUS MENDEL
PECCATUM OCTAVUM

Dar acesta era şi unicul lucru inteligibil din toată cartea. Pagina imediat următoare, probabil un cuvânt-înainte, era deja o babilonie de nepătruns.

— Permiteţi-mi o întrebare, i se adresă Malberg lui Anicet. Dumneavoastră ce aşteptaţi de la descifrarea acestei enigmatice cărţi?

Anicet îşi făcu nervos de lucru la nasturii hainei sale, iar Malberg simţi o anumită satisfacţie, deşi nu asta intenţionase, de a-l fi scos din sărite pe acel bărbat arogant.

— Acest lucru îl veţi remarca în curând, răspunse Anicet în cele din urmă. Şi adăugă aproape în şoaptă: Vă rog, înţelegeţi-mă. Dacă reuşiţi să decriptaţi rezultatul cercetărilor lui Mendel, veţi afla oricum despre ce este vorba. Dar dacă veţi eşua, atunci acest lucru nu vă va împovăra nici pe dumneavoastră şi nici frăţia. Când doriţi să începeţi treaba?

— Chiar mâine-dimineaţă.

— Atunci mult noroc!

Şi Anicet dispăru înainte ca Malberg să fi apucat să îl întrebe cum se va întoarce la camera lui.

Îi rămăseseră în memorie ultimele trei culoare şi două scări. După care se rătăci, şi îşi dădu seama că nu mai trecuse prin locul unde se afla. După ce ajunse după un timp la locul de unde plecase, se decise să încerce să meargă în sens invers şi, acolo unde culoarul se bifurca, o luă către dreapta, în loc de a merge la stânga.

Îi tăie calea un gigant, care îl salută scurt cu o mişcare a capului, fără a-l privi. Părea pierdut în gânduri, şi Malberg nu îndrăzni să i se adreseze.

În cele din urmă reuşi să îşi regăsească camera purtând semnul salamandrei. Când deschise uşa, se sperie: Gruna era tolănit pe

canapeaua lui.

— Am uitat să menţionez, spuse acesta ca pe un lucru de la sine înţeles, că vă puteţi comanda masa la cameră, deoarece oricum discuţiile în timpul mesei sunt dezavuate. Formaţi simplu pe telefon numărul nouă, la care răspunde şeful bucătăriei, şi acesta vă va spune ce vă poate oferi.

— Mulţumesc, nu îmi este foame, răspunse Malberg

Ceea ce nu corespundea adevărului, dar era frânt de oboseală şi voia să se odihnească.

— Şi mai este ceva, continuă Gruna.

Cu mişcări ce dovedeau obişnuinţa, se duse la lavoar şi dădu drumul robinetului.

— Da?

— Burg Layenfels este sediul frăţiei Fideles Fidei Flagrantes…

— Ştiu!

— Dar probabil că despre scopul acestei frăţii ştiţi doar puţine lucruri. Tot ceea ce până acum s-a putut citi prin ziare este o simplă născocire. Şi pentru că frăţia şi-a făcut un principiu din a nu denunţa niciuna dintre aceste informaţii false, se vehiculează cele mai absurde poveşti. Niciuna dintre ele nu se apropie măcar de adevăr.

— Atunci explicaţi-mi dumneavoastră! răspunse Malberg ostil.

Nu avea idee ce voia de fapt acest Gruna.

Hematologul clătină din cap:

— Nu aici şi nu astăzi. Vreau doar să vă previn. Datorită cărţii lui Mendel, v-aţi implicat într-o chestiune diabolică şi periculoasă. V-aş sfătui ca dacă descifraţi textul, să păstraţi secretul pentru dumneavoastră.

De ce, vru să întrebe Malberg. Dar nu mai apucă. Gruna se ridică, răsuci robinetul şi părăsi camera lui Malberg fără a mai rosti o vorbă.

CAPITOLUL 57

Înainte de a se culca, pe la ora nouă seara, Malberg o sună pe Caterina. Folosi telefonul lui mobil, pentru că era sigur că telefonul fix din camera sa era ascultat. Şi pentru ca ceea ce spunea el să devină neinteligibil pentru o persoană nedorită, Malberg deschise robinetul cu apă.

— Totul este în regulă? se interesă Caterina pe un ton îngrijorat.

— Totul este în ordine, răspunse Malberg, şi adăugă: În măsura în care aici se poate vorbi de o ordine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii, pe aici totul este cam în funcţie de obiceiuri. Burg Layenfels este o chestiune intermediară între un hotel pentru manageri stresaţi şi o mănăstire pentru călugări asceţi.

— Păi atunci ai nimerit-o! îl luă Caterina peste picior. Şi ţi-ai făcut deja o idee despre ceea ce se petrece în spatele acelor ziduri vechi?

— Caterina, răspunse impacientat Malberg, sunt aici de doar câteva ore, şi îmi ceri să le ştiu deja pe toate! Un hematolog care m-a primit şi care se află aici de ani de zile zicea că de fapt nimeni nu prea ştie ce se petrece aici.

— Şi tu crezi asta?

— Ca să fiu cinstit, nici eu nu îmi pot imagina aşa ceva.

— Aici s-a mai făcut câte ceva, îl întrerupse Caterina. Astăzi am fost citată la procurorul Mesomedes.

— Iarăşi! Tipul este mort după tine.

— Să interpretez asta ca gelozie?

— Da, desigur. Ce altceva să fie?

— Hai să vorbim serios, Lukas. Mesomedes mi-a arătat un dosar secret referitor la cazul Marlene Ammer. În el apar toate cercetările despre care noi am crezut că nu au avut loc.

— Deci există. Şi el de unde are acest dosar?

— De la şeful lui, procurorul-şef Burchiello.

— Burchiello?

— Mesomedes i l-a luat din mână.
— Aşa, pur şi simplu?
— Ei, da. Burchiello era mort. Infarct. La birou. În faţa lui se afla dosarul strict secret. Lukas, trebuie să ne vedem neapărat!
— Şi cum vezi tu lucrul acesta? Aici sunt pe urmele unei chestiuni foarte importante. O chestiune în care Marlene este cumva implicată.
— Lukas, amândoi ştim în ce împrejurări s-a produs moartea lui Marlene! Nu îţi ajunge?
Vocea Caterinei exprima iritare.
— Nu. Eu cred că în urma cercetărilor făcute de mine, am dat de ceva ce întrece orice imaginaţie. Îţi aminteşti de Faţă-Arsă?
— Normal. Bărbatul care te-a ameninţat în faţa casei marchizei, şi al cărui cadavru a fost găsit într-o dimineaţă în Fontana di Trevi.
— Exact. Dar tu ai uitat ceva esenţial. Faţă-Arsă a fost şi cel care m-a chemat la catedrala Sf. Petru şi care mi-a oferit contra mulţi bani o bucăţică de mărimea unui timbru din giulgiul de la Torino. Pe acea bucăţică se afla o pată, ce putea fi de sânge.
— Sângele lui Isus din Nazareth…
— Şi în acest fel ajungem la hematologul Ulf Gruna, membru al frăţiei.
— Lukas, este o teorie speculativă!
— În niciun caz. Acest hematolog, singurul om cu care am putut să vorbesc până acum, purta un lănţişor…
— Lasă-mă pe mine să ghicesc, îl întrerupse Caterina. Era un lănţişor cu crucea runică.
— Tu ai spus-o!
— Asta este teribil.
— Ştiu, nici nu cutez să duc ideea mai departe.
— Şi cartea? Ce este cu cartea?
— Se află sus, în arhivă, la noul meu loc de muncă. Am avut-o în mâini. Am trăit o senzaţie remarcabilă, crede-mă. Sunt cam agitat.
— Crezi că vei reuşi?
— Te referi la faptul dacă voi putea descifra textul? Încă nu sunt sigur. Tocmai mă mai uitam încă o dată în cartea lui

Friedrich Franz, confrate de-al lui Mendel. El oferă indicii referitoare la tehnica de codificare folosită de Mendel şi face chiar referiri la motivele pentru care conţinutul ei este atât de exploziv.

— Lukas, promite-mi că vei fi atent.

Vocea Caterinei trăda îngrijorarea.

— Nu îţi face griji. Te voi ţine la curent. Te sărut!

Şi cu asta discuţia se încheie.

* * *

Malberg era obosit. Atât de obosit, încât se prăbuşi îmbrăcat în pat şi adormi în câteva secunde.

Habar nu avea cât timp dormise, dar se trezi brusc. Burgul care până acum era caracterizat de liniştea ce domnea între zidurile lui, căpătase deodată viaţă.

Din toate direcţiile îi ajungeau la urechi zgomote nedefinite, ciudate, care piereau, după care reveneau. De camera lui se apropiau paşi, care apoi se îndepărtau. Nici vorbă să mai poată dormi.

Nu va fi uşor, se gândi Malberg, să se obişnuiască cu acest ritm de lucru. Prin cap îi treceau mii de gânduri şi era chinuit de întrebarea: Ce se petrecea de fapt în acest ciudat burg?

Cam o oră se răsuci de pe o parte pe alta. Îşi privi ceasul: ora unsprezece jumătate. Se ridică în picioare. Se stropi pe faţă cu apă din lavoar. Apoi luă sub braţ cărţile aduse cu el şi se îndreptă către arhivă.

Plecase cu convingerea că va rătăci precum făcuse cu câteva ore înainte. De aceea clipi iritat când ajunse neaşteptat de rapid la intrarea în arhivă. Drumul până acolo fusese întunecos, dar holul şi locul lui de muncă erau iluminate din plin.

Malberg îşi puse cărţile pe masa cea mare. Se apropie nehotărât de fereastra camerei şi privi afară. Fereastra da în curtea burgului aflată în umbră. În spatele câtorva ferestre din corpul de clădiri aflat în partea opusă licăreau lumini. Ici şi acolo apărea câte o umbră ce se retrăgea fulgerător. În cele din urmă Malberg se aşeză la masa cea lată.

Avea în faţa sa cartea lui Mendel, un tezaur cu un conţinut de o valoare inestimabilă. Era suficient să găsească cheia, să o vâre în

broască şi să vizioneze tainicul conţinut.

După cum descrisese Franz, frate întru Domnul cu Mendel, Malberg luă o foaie de hârtie pe care notă alfabetul latin pe două rânduri aflate unul sub altul. Lăsă de o parte literele J şi Q, şi obţinu astfel douăzeci şi patru de litere. Tot atâtea litere avea şi alfabetul grec.

Începând cu *alpha* şi terminând cu *omega*, scrise deasupra lor literele alfabetului grec, deci *alpha* deasupra lui a, *beta* deasupra lui b, *gama* deasupra lui c şi aşa mai departe.

Primele două litere ale alfabetului latin corespund primelor două litere ale alfabetului grec. Dar în continuare ambele şiruri de litere au altă succesiune: în scrierea latină după b urmează c, în scrierea greacă după b urmează g. Alfabetul grec nu cunoaşte litera j, de aceea nici Mendel nu a inclus-o în alfabetul latin. Aceeaşi situaţie şi în cazul literei q. Şi pentru că în greacă nu există nici w, deasupra ei Mendel a trecut un f.

Astfel Malberg a obţinut următoarea schemă de codificare:

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	ϑ	ι	κ	λ	μ
a	b	c	d	e	f	g	h	i	k	l	m

ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω
n	o	p	r	s	t	u	v	w	x	y	z

Prima pagină a cărţii lui Mendel începe cu cuvintele:

Fenn die satrend iape yxllendes rind…

Deja această primă frază dovedea că pe Malberg îl aştepta o muncă de Sisif, căci trebuia să transcrie în sistemul indicat de Franz nu fiecare cuvânt, ci fiecare literă a acestuia.

O vreme îl înspăimântă ideea că fiecare rând al cărţii conţinea cincizeci de litere şi că fiecare pagină avea treizeci de rânduri. Adică o mie şase sute de litere pe pagină. Lucrarea lui Mendel

conţinea 240 de pagini. Deci aproape 400 000 de litere. Malberg îşi îngropă faţa în mâini.

Descurajat, chiar disperat, începu în cele din urmă să lucreze. Aşa cum se aşteptase, era o muncă migăloasă, dar mergea mai repede decât se temuse.

După nici cincisprezece minute sub fraza apocaliptică se înşirau cuvintele cu care începea cartea lui Mendel:

Şi către sfârşitul miilor de ani…

Trecerea celor o mie de ani? Textul îi părea cunoscut. Febril ca un posedat, Malberg înşirui celelalte litere conform sistemului de codificare.

După puţin timp în faţa lui se găsea întreaga frază decodificată:

Şi către sfârşitul miilor ani

Satana va fi dezlegat din închisoarea lui.

Malberg sări în picioare. Nu se înşelase. Era fraza din Apocalipsă, capitolul 20, versetul 7.

Pentru o clipă Malberg înlemni. Căuta cu disperare în minte o legătură între fraza de început a lui Mendel şi parola frăţiei. Deşi între vechile ziduri era foarte frig, transpira prin toţi porii.

Brusc auzi un zgomot ca acela făcut de o carte ce cădea din raft. Malberg era prea precocupat de cartea lui Mendel, pentru a acorda atenţie incidentului. Dar ca din neant îşi făcu apariţia o făptură, un bărbat cu păr rar, cărunt, şi cu o ţinută mândră. Sub braţul stâng ţinea un teanc de cărţi şi dosare. Trecu prin faţa lui Malberg fără a-l învrednici măcar cu o privire. Când ajunse în uşă, se întoarse şi i se adresă lui Malberg:

— Murath, spuse el sec, profesor Richard Murath. Cu siguranţă că aţi auzit de mine. Sunteţi criptologul cel nou?

Malberg se ridică şi răspunse:

— Andreas Walter. În ce priveşte calitatea de criptolog, nu m-aş desemna astfel. Eu doar m-am preocupat temeinic, în timp ce studiam biblioteconomia, de cartea dispărută a lui Gregor Mendel.

— Şi vă consideraţi suficient de calificat pentru a decripta babilonia din lucrarea lui? îl întrebă de sus Murath.

— Asta îmi rămâne de dovedit.

Profesorul îl măsură pe Malberg cu pleoapele pe jumătate

lăsate. În cele din urmă, zise:

— Dacă reuşiţi şi dacă Mendel nu ne-a dus de nas, puteţi deveni celebru. Ca susţinător al biologului celular Richard Murath.

— Ar fi o plăcere pentru mine, răspunse Malberg cu o ironie evidentă în glas.

Murath nu mai insistă.

— Nu mai trebuie să vă spun că toate dosarele negre şi manuscrisele ce poartă pe ele crucea roşie runică sunt tabu pentru dumneavoastră. După cum aţi remarcat, în Layenfels nu există nici încuietori şi nici chei, deci aici nu se află nicio comoară. Respectul faţă de celălalt implică discreţie absolută. Aştept din partea dumneavoastră o deosebită reţinere. Vă interzic categoric să aruncaţi chiar şi o simplă privire asupra rezultatelor cercetărilor mele. Ne-am înţeles!?

Aroganţa afişată de Murath îi repugna lui Malberg, şi acesta se bucură când profesorul dispăru fără a mai scoate o vorbă. Aplecat asupra cărţii lui Mendel, Malberg îşi reluă treaba. Dar nu putea scăpa de gândul că pe acest Murath îl mai văzuse cândva.

CAPITOLUL 58

În dimineaţa următoare Malberg fu trezit de tunete îndepărtate. În partea de vest a Rinului, deasupra pădurii Soonwald izbucnise o furtună puternică de toamnă.

Se culcase abia pe la ora patru dimineaţa, atât era de prins de misterioasa carte a lui Mendel. Pentru a se bucura de plăcerea unui mic dejun, Malberg formă la telefon numărul nouă şi îşi exprimă această dorinţă. După puţin timp, un adept al frăţiei intră în cameră şi îi aduse cele dorite. Totodată acesta mai şopti:

— Gruna şi doctorul Dulazek vă aşteaptă la ora zece sus, în donjon.

Ciudat mod de comunicare, se gândi Malberg. Dar acum ştia cum comunicau membrii frăţiei între ei, fără a exista pericolul de a le fi interceptate dicuţiile.

Privi ceasul. Mai dispunea de zece minute pentru micul dejun. Mestecă fără niciun chef două chifle cleioase cu miere şi marmeladă. Însă cafeaua se dovedi a fi excelentă. Apoi plecă.

Donjonul, un turn de formă pătrată, masiv, se înălţa cu încă trei niveluri deasupra celor şase ale burgului. Spre acoperişul lui plat, mărginit de creneluri, duceau doar nişte trepte înguste din lemn, ce urcau în spirală. De la parter şi până sus erau o sută treizeci de trepte, şi trebuia să dispui de o bună condiţie fizică pentru a ajunge pe acoperiş. Anicet nu fusese văzut până acum pe platforma turnului, şi din acest motiv Gruna alesese acest loc ca punct de întâlnire.

Cu toată constituţia lui de sportiv, Malberg respira greu când ajunse sus. Era aşteptat. Gruna îl prezentă pe doctorul Dulazek ca pe un prieten de încredere, ca citolog şi fost benedictin.

— Cu siguranţă că deja aţi băgat de seamă că frăţia are în rândurile ei nu numai oameni demni de încredere, începu pe ocolite Gruna.

Malberg era fascinat de priveliştea fantastică oferită de valea Rinului.

— Azi-noapte am făcut cunoştinţă cu profesorul Murath, zise el.

Cu voia dumneavoastră, un contemporan antipatic. Mi-a interzis să pun mâna pe documentele lui păstrate în arhivă. Se părea că îi era teamă că i-aş putea sfeterisi vreo idee.

— Că tot suntem la subiect, remarcă Gruna, nu prea greşiţi în această presupunere.

— Nu înţeleg exact la ce vă referiţi.

Deasupra burgului Layenfels se adunau nori grei şi negri. Erau atât de jos, încât lăsau impresia că ar putea fi atinşi. Tunetele tot mai puternice vesteau furtuna ce se apropia.

Gruna privi îngrijorat către vest. Apoi acesta spuse:

— V-am minţit atunci când am afirmat că nimeni nu ar cunoaşte bine ce se petrece aici. Câţiva, puţini, ştiu acest lucru foarte bine. Printre ei ne numărăm doctorul Dulazek şi cu mine.

În timp ce Dulazek supraveghea cu privirea scara, Ulf Gruna începu să povestească:

— Trebuie să ştiţi că în ce îl priveşte pe Anicet, acesta este Tecina, fostul cardinal al Curiei, care s-a considerat nedreptăţit la ultima alegere papală.

Malberg încuviinţă din cap.

— Dezamăgit, Tecina, care de atunci poartă numele de Anicet, a părăsit Curia şi prin mijloace dubioase a întemeiat această frăţie. Prin anunţuri publicate în marile publicaţii europene a căutat savanţi de frunte, corifei în domeniile lor de activitate, ale căror cercetări nu au primit recunoaşterea meritată. O idee deloc proastă în vremuri de şicane şi carierism. În acest fel, Anicet a adunat în scurt timp în jurul lui cam o sută de oameni de ştiinţă din cele mai diverse domenii de activitate.

— Printre care şi dumneavoastră doi!

— Corect. Ca toţi ceilalţi, la început nici noi n-am ştiut nimic despre intenţiile lui Anicet. Ar fi trebuit să ne dea de gândit în această privinţă inversarea numelui din Tecina în Anicet. Anicet este cel mai rău demon dintre toţi demonii. Simbolul lui este crucea cu o linie oblică, adică o cruce secţionată de o linie, ceea ce ar semnifica mult: nu există mântuire.

Malberg privi în jos, printre crenelurile turnului şi ameţi. Nici el nu îşi dădea seama dacă de vină era înălţimea donjonului ori explicaţiile lui Gruna. Panicat se agăţă de una dintre ţiglele care

acopereau crenelurile. Dar ţigla cedă şi alunecă jos. Malberg o urmări buimăcit cu privirea şi o văzu lovindu-se de terenul stâncos şi împrăştiindu-se în mii de cioburi.

Gruna observase ameţeala ce îl cuprinsese pe Malberg. Din spate puse mâna pe umărul acestuia şi îl trase înapoi.

— Suferiţi de rău de înălţime? îl întrebă îngrijorat.

— Până acum nu am ştiut asta, murmură Malberg. Dar permiteţi-mi o întrebare. După ce trase adânc aer în piept pentru a se mai linişti, continuă: Deci fiecare membru al frăţiei are un astfel de simbol-cruce?

— Aşa este. Anicet îi obligă pe toţi să poarte acest simbol, indiferent de modul în care o face fiecare.

Când văzură privirea întrebătoare a lui Malberg, cei doi reacţionară ca la o comandă. Dulazek scoase la iveală crucea de sub cămaşă, Gruna scotoci după ea prin buzunarele pantalonilor. Apoi Gruna continuă:

— Un om ca Murath a fost un noroc pentru Anicet. Profesorul de biologie moleculară era la fel de dezamăgit de viaţă ca şi ex-cardinalul. Tecina ratase tronul papal, Murath ratase premiul Nobel.

Comitetul suedez pentru acordarea premiului a nesocotit importanţa descoperirii lui. Ca urmare a unor indiscreţii, s-a aflat că acest for chiar s-a amuzat pe seama lui Murath. Dezamăgit, Murath s-a înstrăinat de activitatea ştiinţifică normală. La Anicet, în frăţie, a găsit urechea dispusă să îl asculte.

— Şi ce descoperire epocală a făcut Murath? întrebă Malberg mânat se un sentiment neplăcut.

— Asta vi-o va explica doctorul Dulazek, el se pricepe mai bine în materie, spuse Gruna.

Dulazek urmărise spusele lui Gruna aparent indiferent. Acum îl privi în faţă pe Malberg, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă acesta era pregătit să recepţioneze vorbele sale. În cele din urmă spuse rezervat, aproape cu evlavie:

— Murath a descoperit gena Domnului.

— Gena Domnului? Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg.

— Voi încerca să explic prin cuvinte simple: De milenii, de la începuturile istoriei umane, omul crede în zei, sau numai într-un

singur zeu. Indiferent că îl numeşte Zeus, Jupiter, Isus, Buddha sau Allah. Este oarecum uimitor. Pe la începutul anilor ’90 ai secolului XX, când biologia moleculară trăia prima ei epocă de glorie, oamenii de ştiinţă au formulat pentru prima oară teoria că o anumită genă umană ar putea determina credinţa. Dar a izola dintre cele treizeci de mii de gene ale omului tocmai pe aceea care-i face pe oameni în toată firea să cadă la pământ în faţa unei statui din lemn sau să-şi frece fruntea de covorul dintr-o moschee era similarul căutării proverbialului ac din carul cu fân. Nimeni nu ştie până acum cum de a reuşit Murath să găsească această genă. Adevărul este că totul indică faptul că Murath a izolat gena în chestiune din acidul dezoxiribonucleic.

— Interesant, remarcă Malberg.

Dar remarca lui nu suna tocmai convingător.

— Această genă, continuă Dulazek, este transmisă de la generaţie la generaţie, ca oricare altă informaţie genetică. Ea este răspunzătoare de faptul că omul se naşte deja ca fiinţă religioasă. Şi este bineînţeles răspunzătoare de faptul că pe parcursul a cinci mii de ani de istorie umană a construit cele mai frumoase piramide, temple, biserici şi moschei. Dar aceste chestiuni nu sunt unicele care fac atât de fascinantă descoperirea lui Murath…

Malberg clătină din nou din cap. Bănuia unde voia să ajungă Dulazek.

— Genele pot fi manipulate. Am citit despre un test făcut pe şoareci, care după ce le-au fost manipulate genele de către un neurobiolog, au devenit monogami, ceea ce este contrar naturii lor.

— În mod asemănător poate fi manipulată la om şi gena credinţei. Şi ştiţi ce înseamnă asta. Cercetările lui Murath ar putea conduce la anularea credinţei într-un zeu încă din faza embrionară.

— Dumnezeule! exclamă Malberg. Şi cât ar dura până când niciun om din lumea aceasta nu va mai crede în Dumnezeu?

Dulazek ridică din umeri.

— Câteva generaţii. După care templele, bisericile şi moscheele vor deveni doar muzee ale vremurilor în care gena credinţei era

necunoscută.

— Nu mi-ar plăcea să fiu în pielea lui Murath, spuse Malberg şi se încruntă. Nici măcar diavolul nu şi-ar fi putut imagina un plan mai perfid.

— De ce credeţi că s-a retras la Burg Layenfels? Nu puţini l-ar vedea mai curând mort decât viu. Murath a colindat întreg pământul. A făcut parte din acea specie numită în cercurile ştiinţifice „domnii Callgiris”, savanţi care călătoresc de la un congres la altul, şi sunt trataţi ca starurile pop. Dar acest lucru a încetat. Murath îşi trăieşte la Layenfels propria viaţă, care se deosebeşte clar de cea a celorlalţi membrii ai frăţiei.

Treptat Malberg începea să înţeleagă anumite conexiuni. Era evident că Murath avea duşmanii lui şi în burg.

— Oricum există o dificultate în realizarea celor spuse, rupse tăcerea Gruna. Pentru a manipula gena credinţei, profesorul Murath are nevoie de un acid dezoxiribonucleic care nu conţine această genă. Aceasta este partea cea mai grea a sarcinii lui. Pentru că, dacă presupunem că ipoteza lui este corectă, conform legilor lui Mendel fiecare om posedă în sine gena credinţei. Rămâne doar giulgiul de la Torino cu resturile de sânge ale lui Isus din Nazareth. Gruna râse, apoi continuă: Dumneavoastră ce credeţi, de ce Vaticanul a făcut totul pentru a schimba originalul din domul din Torino cu un fals? Cu ajutorul mijloacelor actuale se poate stabili cu certitudine grupa de sânge a Domnului nostru Isus. Dumneavoastră cunoaşteţi vreun zeu cu grupa de sânge 0 sau AB? Noi avem aici giulgiul original. Iar Isus nu putea avea gena credinţei în acidul lui dezoxiribonucleic, căci nu ar mai fi fost un Dumnezeu, ci un om cât se poate de obişnuit.

La ultimele cuvinte rostite de Gruna, un fulger descrise un uriaş zigzag de foc pe cer, urmat de o bubuitură imensă, care zgudui fundaţiile burgului Layenfels. S-ar fi putut crede că vechile ziduri se vor prăbuşi în orice moment. Mirosea a fum uscat şi a pucioasă trimisă parcă de diavol printr-o crăpătură a pământului.

Deci acesta era secretul burgului Layenfels! Malberg îşi pierduse firea. Ceea ce-i spuseseră pe scurt Gruna şi Dulazek conţinea suficient explozibil pentru a schimba faţa lumii, suficient carburant pentru o eră nouă.

Incapabil să închege un alt gând, Malberg murmură:

— Şi de ce îmi povestiţi mie toate acestea? Pentru dumneavoastră eu sunt un străin, nici măcar nu sunt membru al frăţiei dumneavoastră!

— Tocmai de aceea! îl asigură Gruna. După cum aţi remarcat deja, la Layenfels aproape fiecare este duşmanul fiecăruia. Dar dacă există cineva urât de toţi, acela este profesorul Murath.

— Dorim să fim corecţi, continuă ideea doctorul Dulazek. Până acum noi am reuşit să sabotăm rezultatele cercetărilor lui Murath printr-un truc simplu. Am falsificat toate probele cu ajutorul sângelui de porumbel. Murath nu se va bucura nici de noua probă. În această noapte va descoperi că şi ultima lui încercare va fi un eşec. Am avut noi grijă de asta. Dulazek rânji, apoi adăugă: Bătrânul va căpia! Dar poate că mai devreme ori mai târziu Murath ne va prinde cu ocaua mică. Se va întâmpla cel mai târziu când dumneavoastră veţi descifra cartea lui Mendel, iar profesorul îşi va găsi confirmată ipoteza. Acest succes i-l vom permite oricui, numai lui Murath nu! De aceea ne-am gândit că poate dumneavoastră…

Nu continuă ideea. Un fulger gălbui spintecă din nou cerul, urmat de un tunet puternic.

Cei trei bărbaţi se grăbiră către scară. O pală puternică de vânt smulse uşa grea din mâna lui Gruna. Aceasta îl lovi cu putere pe Malberg în tâmpla dreaptă, şi acesta se prăbuşi zăpăcit.

La adăpostul casei scării îşi reveni în câteva clipe. Pe ţigle răpăiau stropi mari de ploaie. Malberg stătea în capul scării. Privea zăpăcit feţele îngrijorate ale lui Gruna şi Dulazek, aplecaţi asupra lui.

— Mă auziţi? strigă Gruna de câteva ori, de parcă Malberg ar fi fost dus de tot.

— Da, răspunse Malberg încet.

Mai dură ceva până când îşi dădu seama că nu visase tot ceea ce îşi amintea încet-încet.

CAPITOLUL 59

Toată ziua plouă, fulgeră şi tună. Furtuna se potoli abia odată cu înserarea. Atunci Malberg se îndreptă către arhiva de la etajul al şaselea.

Îşi petrecuse întreaga zi rânduind cele nou aflate de la Gruna şi Dulazek în contextul întâmplărilor din ultimele săptămâni, înţelese de ce minusculul petic de pânză din giulgiul de la Torino oferit lui de către Faţă-Arsă, avea un preţ atât de mare. Acum mai ştia de ce Anicet a fost dispus să plătească o sumă nebunească pentru cartea lui Mendel dispărută atâta vreme. Mendel, părintele teoriei eredităţii, se ocupase cu mult timp înainte de Murath de acest subiect. Oricum, fusese o ciudată întâmplare faptul că Anicet, ca şi Mendel, folosise aceeaşi frază din Apocalipsa lui Ioan, capitolul 20, versetul 7. Însă conţinutul ei a fost preluat în mod misterios de amândoi:

Şi către sfârşitul miilor de ani,
Satana va fi dezlegat din închisoarea lui.

Călugărul augustin Gregor Mendel *intuise* că devoţiunea în Dumnezeu trebuie să fi fost implantată omului, deci într-o zi va exista posibilitatea ştergerii acestui fenomen din memoria lui.

Dar Anicet, după ce aflase de rezultatele cercetărilor lui Murath, *ştiuse* că această teorie era deja realitate şi făcuse din ea parola şi moto-ul frăţiei lui. Într-adevăr, cu ajutorul rezultatelor cercetărilor lui Murath, Satana ar putea fi eliberată. Teribilă răzbunare, îndreptată mai ales împotriva Bisericii Romane, cu care Anicet avea de încheiat o socoteală.

Ceea ce Malberg nu îşi putea explica era crucea frăţiei găsită de el în locuinţa lui Marlene. Problema era cum de ajunsese lanţul cu simbolul frăţiei în apartamentul ei. Să îl fi pierdut cineva la ea? Puţin probabil ca lanţul să fi aparţinut ei, căci frăţia nu accepta femei în rândurile ei. Va dezlega el vreodată acest ultim mister legat de Marlene?

Marlene!

Aplecat asupra lucrării lui Mendel, care reflecta atât de puternic

lumina neonului din arhivă încât îl dureau ochii, lui Malberg nu îi ieşea din cap această întrebare. Îl ademenise Anicet într-o capcană? Dacă era aşa, ce urmărea prin aceasta? Nu, nu avea niciun sens, şi el respinse această idee.

Malberg ridică privirea. Deodată o văzu în faţa lui pe Marlene echipată într-un mod ieşit din comun.

Aceasta purta o uniformă de camuflaj maro-verzuie. Nasturii de sus ai hainei erau deschişi, lăsând să se vadă partea superioară a sânilor. Îşi legase părul negru şi lung într-un coc. Nu era machiată, dar acest lucru nu îi reducea cu nimic farmecul.

Îi văzu apoi mâinile, în care ţinea un revolver de calibru mare. La nici şase metri de el, ea ridica arma şi îi ţintea pieptul.

Malberg nu se putu abţine să nu râdă uşor. Un râs mai curând disperat. Fără îndoială că stresul acumulat în ultimele zile îi deteriorase capacităţile de percepţie. Mai avusese astfel de halucinaţii. La oamenii creativi şi dotaţi cu fantezie, astfel de fenomene nu erau o raritate.

Pentru a reveni la realitate, Malberg se frecă la ochi. Dar himera nu voia să dispară.

— Marlene? rosti Malberg cu jumătate de voce.

— Ridică-te! îi porunci femeia cu o voce catifelată, adâncă.

Era vocea ei, fără nicio îndoială. Malberg o privea neîncrezător.

— Marlene? Dar tu eşti…

— Moartă? Doar vezi că trăiesc! Ea râse batjocoritor şi gesticulă cu revolverul spunând: Ridică-ţi odată fundul şi stai în picioare!

Malberg vru să spună ceva. Dar vocea nu îl ajută. Mut şi palid ca un mort se supuse ridicându-se în picioare şi ridicând încet şi mâinile.

Marlene, sau femeia care se da drept Marlene, trecu în spatele lui şi îi vârî ţeava revolverului în spinare. O senzaţie ciudată, gândi Malberg. Nu complet necunoscută lui. Era evident că în noua lui viaţă cineva îi tot vâra o armă între coaste. Ironia ca autoapărare. Dar în realitate îi era groaznic de frică.

— Şi acum mişcă! îi ceru femeia, împingându-l în acelaşi timp pe Malberg cu arma către uşă.

— La dreapta, mergi înainte, apoi din nou la dreapta! îl dirijă ea din holul arhivei până în coridorul lung ce ducea la donjon.

Malberg se opri în faţa scării care ducea către platforma turnului. Nu îndrăznea să se întoarcă.

— Eşti într-adevăr Marlene? întrebă el ezitant.

— Nu prostuţa pe care o cunoşti tu din vremea şcolii. Nu cea care în privinţa băieţilor trebuia întotdeauna să se mulţumească cu ce mai rămânea.

— Dar nu este posibil! exclamă Malberg în timp ce Marlene îl împingea în coridorul cel lung. Doar te-am văzut cu propriii mei ochi moartă, în cadă! În apă! Sunt eu nebun?

Vocea i se frânse.

— Este posibil, ripostă Marlene cu un sarcasm de care el nu ar fi crezut-o în stare niciodată. Că doar toţi bărbaţii sunt cumva nebuni.

În faţa uşii ce dădea în donjon, Malberg se mai opri o dată şi întoarse capul întrebător către ea.

— Dă-i drumul, sus! se răsti Marlene şi îşi sublinie vorbele împingând mai tare ţeava armei în spinarea lui Malberg.

Malberg scoase un strigăt. Mai puţin din cauza durerii, şi mai mult în speranţa că va atrage atenţia asupra lui. În zadar.

Atunci auzi un clinchet uşor. Oricât de puţin se pricepea la arme, ştia cum suna dezasigurarea unei arme. Abia mai îndrăznea să respire.

— Ce vrei să faci?

— Sus! repetă Marlene şi făcu un gest cu capul spre scara abruptă a donjonului.

Cu frica în oase, Malberg punea şovăitor un picior în faţa celuilalt şi se mai opri o clipă gândindu-se dacă ar reuşi să se întoarcă şi să o doboare pe Marlene. Dar având în vedere situaţia încordată, acest gest nu părea a fi recomandabil. Privise în ochii ei scăpărând de furie şi îşi dăduse seama că aceasta ar trage cu sânge rece.

— Ce ţi-am făcut eu? întrebă el, urcând scara abruptă. Te-am respectat, şi chiar te-am iubit. Nu ştii asta?

— Gura! Minţi. Dacă ar fi fost aşa, te-ai fi purtat altfel. Nu eşti altfel decât ceilalţi bărbaţi. Toată viaţa am suferit pentru faptul că bărbaţii o prefereau mereu pe sora mea Liane. În timp ce Liane, ca stewardesă umbla cu nenumăraţi bărbaţi, eu m-am

dedicat studiului biologiei. Biologiei! Ceea ce nu reprezenta cea mai bună posibilitate de a cunoaşte bărbaţi drăguţi!

— Dar eu nu am cunoscut-o pe sora ta! Habar n-aveam că ai o soră!

— Iarăşi minţi, ai încercat chiar să o suni!

— Da. Dar abia după ce întâmplător am aflat de existenţa ei. Speram ca de la ea să aflu mai multe despre viaţa ta.

— Ce te privea asta *pe tine?*

— Marlene, eu credeam că eşti moartă, asasinată! Înţelesesem că mă îndrăgostisem de tine fără scăpare. Şi am acţionat pe toate căile pentru a descoperi ce ţi s-a întâmplat cu adevărat.

— Tocmai asta nu ar fi trebuit să faci!

— De ce nu?

Malberg se opri.

— Pentru că ai declanşat o avalanşă. Te-ai crezut deştept nevoie mare când te-ai strecurat aici ca criptolog. Abia când Richard mi-a spus că lucrarea ta de diplomă trata opere dispărute ale literaturii universale, mi-am dat seama.

— Richard?

— Richard Murath. L-am cunoscut în timpul studiilor mele de biologie la Berlin.

— Microbiologul profesor Murath?

— Exact. Nu l-ai recunoscut? El a vorbit cu tine la telefon. Şi acum mergi în continuare!

Malberg se gândi la vocea gravă, ca de gheaţă, care îl ameninţase.

Ajunseră în cele din urmă pe platforma donjonului. Abia cu câteva ore înainte aflase de la Gruna şi Dulazek ce se petrecea la Burg Layenfels. Se lăsa înserarea. Răsuflând din greu, Malberg urcă pe unul dintre creneluri. Evita să privească în adâncul ameninţător ce se căsca în faţa lui. Pe frunte avea broboane de sudoare rece.

Cu revolverul îndreptat către el, Marlene luă poziţie de cealaltă parte a crenelului. Şi la ea era vizibilă acum o anumită tensiune. Malberg remarcă faptul că revolverul din mâna ei tremura. Ceea ce făcea situaţia şi mai periculoasă.

— Spune odată ce înseamnă asta! zise Malberg. Ce vrei de la

mine?

Încerca să pară sigur de sine, dar vocea lui suna jalnic.

— Am să îţi spun, răspunse calm Marlene. Tu ştii prea multe. Dar ascultă-mă. Se uita la el cu o privire de nebună. Murath nu era un bărbat atractiv. După un divorţ se alesese cu un munte de datorii. Dar era inteligent şi îmi făcea curte. Primul bărbat care mă adora. Între timp nu se poate să nu fi aflat că Murath a făcut o descoperire importantă.

— Ştiu, gena credinţei.

— Ştiam că tu ai aflat acest lucru. Ca să scape de datorii, Murath a oferit rezultatele cercetărilor sale Curiei romane, la un preţ de zece milioane de euro. Respectivii s-au arătat foarte interesaţi, dar nu au vrut să plătească suma, iar Murath nu era de acord să negocieze cu ei. A lăsat la Vatican cartea sa de vizită, cu menţiunea că la Roma va mai putea fi găsit încă o săptămână, la adresa mea. În ziua următoare, un bărbat chel, într-un costum gri la două rânduri, învăluit de un iz de parfum, s-a prezentat la uşă, pentru a mai discuta o dată cu Murath. M-a văzut, şi – după cum explica mai târziu – s-a terminat cu liniştea lui. Un cardinal, ba mai mult, cardinalul secretar de stat se îndrăgostise de mine!

Malberg clătina perplex capul. Avea în faţa ochilor imaginea lui Marlene ca o gorgonă, un monstru cu cap de şarpe, care nu îl ajuta defel să priceapă aceste lucruri. Întrebă aproape în şoaptă:

— Şi s-a perfectat târgul?

— Nu. Gonzaga, care acţiona pe cont propriu şi care cunoştea caracterul exploziv al documentelor, dispunea de o sumă limitată.

Crezând că Marlene se liniştise, Malberg făcu un pas către ea.

Ea ridică arma şi strigă:

— Înapoi! Niciun pas în plus!

Cu toată lumina anemică a înserării, expresia hotărâtă de pe chipul ei se distingea clar. Şi ceea ce vedea el trăda faptul că ea vorbea serios.

Înghesuit între două creneluri, fiecare de mărimea unui om, pe Malberg îl cuprinse ameţeala. Simţea cum îi pulsa sângele în urechi. Îşi înfipsese ambele mâini în zidăria crenelului, conştient că în spatele lui se afla un hău de treizeci de metri. Era şocat. Nu

mai era în stare să gândească clar. Cum putea să iasă din această situaţie? Îi era teamă. Teamă cum nu îi mai fusese niciodată în viaţă. Nu mai îndrăznea să îi pună şi alte întrebări lui Marlene. Deşi întrebările veneau ca o avalanşă. Ea putea să apese în orice clipă pe trăgaci. Femeia era dementă de-a binelea!

O auzea doar cu o ureche pe Marlene:

— La vremea aceea Liane era din nou în vizită la mine. Când zbura la Roma şi nu avea ceva mai bun de făcut, trecea pe la mine. Nu am putut evita ca ea să nu afle despre povestea cu cardinalul Gonzaga. Voia să îl cunoască neapărat. Eu nu aveam nimic împotrivă. Dar nici nu bănuiam că pusese ochii pe Gonzaga. A-şi face de lucru cu un cardinal reprezenta ceva deosebit de excitant pentru o gâsculiţă ca ea. Într-o zi s-a întors dintr-o excursie din munţii Albano cu un iz în haine, ce nu îmi era necunoscut. Excursiile s-au repetat. Atunci am discutat cu ea. Liane nici măcar nu a încercat să conteste ceva. Ea putea să aibă orice bărbat – mi-a răspuns cu indiferenţă. M-am gândit să mă răzbun. Hei, mă urmăreşti?

Marlene remarcase absenţa cu care o asculta Malberg şi gesticula necontrolat cu revolverul.

— Sigur că da. Numai că nu este plăcut să mă holbez în ţeava unei arme!

Marlene trecu peste această remarcă şi continuă să vorbească:

— În timp ce Liane se afla din nou în munţii Albano – vocea lui Marlene luă un ton deosebit de ironic – am primit un telefon ciudat. Un anume don Anselmo încerca să-mi dea de înţeles că în natura mea eu aş fi un om bun. Dar în nişte circumstanţe potrivnice un demon rău m-ar fi luat în posesie. În realitate, acest diavol l-ar avea în vedere pe cardinalul secretar de stat Gonzaga. Tocmai voiam să îi închid telefonul spunându-i să se ducă el dracului, când mi-a venit o idee. Hei, tu auzi ce îţi spun?

— Da, răspunse repede Malberg.

— Am înţeles imediat că aveam de-a face cu un exorcist. L-am făcut să creadă că sunt de acord cu el. Am convenit cu el o întâlnire şi am făcut în aşa fel ca acasă să fie atunci Liane, nu eu. Am vrut să îi dau o lecţie. Nu aveam cum să bănuiesc că se va ajunge la moarte. Am fost surprinsă când Murath, la care mă

aflam între timp, mi-a spus că aş fi moartă. Este o senzaţie ciudată să afli că eşti mort. Pe căi ocolite, Murath a aflat că femeia care fusese supusă exorcizării împotriva voinţei ei murise. Toţi credeau că eu aş fi acea femeie. Mai întâi s-a încercat să se prezinte decesul ca fiind cauzat de un accident. Acest lucru a şi reuşit datorită unor contacte la nivel înalt în mediul guvernamental. Moarta din cadă a fost înmormântată în anonimat.

Sub impresia celor zugrăvite de Marlene, deşi în această situaţie nu avea nicio importanţă, Malberg zise:

— Dar noi am discutat la telefon! Asta trebuie să fi fost înainte de moartea surorii tale.

Marlene zise diabolic:

— La telefonul mobil totul este posibil. La acea vreme mă aflam deja aici, în Burg Layenfels. Am vrut să te învăţ minte, dar mai înainte de toate am vrut să mă descotorosesc de tine. Cine te crezi tu? Crezi că nu am observat sclipirile din ochii tăi atunci când ne-am revăzut pentru prima oară după o lungă perioadă de timp? Crezi că nu ştiam ce ţi-ai propus tu pentru vizita ta la Roma? Dar eu nu uitasem cum mă luai în râs când împărţeam amândoi aceeaşi bancă la şcoală. Admit că aveam părul ondulat artificial, că sânii mei nu erau cum ar fi fost de aşteptat la o fată de şaptesprezece ani, că trebuia să port mai mult decât alţii un aparat dentar şi că pentru nişte haine mai ca lumea nu aveam bani. Dar trebuia să îmi spui toate astea direct în faţă? Te-am urât de atunci şi nici acum nu am încetat să te urăsc.

— Asta nu ştiam, se bâlbâi Malberg. Dar în orice caz nu îmi amintesc de aşa ceva. Crede-mă, spun adevărul! Dar dacă a fost aşa, îmi pare rău.

— Da, brusc acum îţi pare rău, pentru că ţi-e frică de nu mai poţi!

— Da, îmi este frică. Vrei să mă omori?

— Eu să te omor pe tine? Nu! Marlene îşi ieşi din fire şi adăugă: Tu te vei sinucide! Trei paşi înapoi, şi totul este gata.

Într-un acces de curaj Malberg izbucni:

— Eşti nebună de-a binelea! Nu, nu ai să mă obligi să sar de aici. Trage, hai trage!

Malberg simţea sângele fierbându-i în vene. Cu ochii larg deschişi urmărea cum Marlene se retrase trei, patru paşi. Era la nici doisprezece paşi de el, despărţiţi de două creneluri. Distanţă suficientă pentru ca ea să nu se murdărească atunci când va trage.

— Pentru ultima oară, trei paşi înapoi! şuieră Marlene.

— Nu vei trage! Iar eu nu mă voi arunca de aici!

În ultimele raze de lumină ale serii, Malberg observă că între ochiul lui, ţeava revolverului şi ochiul lui Marlene era o linie dreaptă.

Atunci simţi o lovitură puternică, însoţită de un şuierat. În starea confuză în care se afla, crezu că nu mai auzise focul armei. Şi, ciudat, nu simţea nimic. Aştepta efectul dureros.

Dar o văzu pe Marlene zvârlind arma şi clătinându-se. Se răsuci, ameninţând să se prăvale peste creneluri. Imobilizat de groază şi în imposibilitate de a înţelege ce se petrecea de fapt, Malberg remarcă săgeata care ieşea din spinarea ei. O văzu cum cădea cu capul înainte. După câteva secunde auzi o bufnitură surdă.

Marlene?

Din curtea burgului se ridicară strigăte violente. Malberg se duse mecanic la crenelurile printre care dispăruse Marlene. Se sprijini cu teamă de ele şi privi în jos.

Nouă etaje sub el era întins corpul zdrobit al lui Marlene.

Pe treptele ce urcau în donjon se auzeau paşi. Din întuneric îşi făcu apariţia Gruna. Avea cu el un arc. Un instrument de precizie, ca acelea ce pot fi văzute la concursurile sportive.

— Dumneavoastră? întrebă mirat Malberg.

Gruna confirmă cu un gest al capului.

— V-am urmărit de dincolo. La început am crezut că este vorba despre o dispută nevinovată. Dar prin luneta arcului meu am văzut că femeia vă ameninţa cu un revolver. Atunci mi-am datseama că se petrecea ceva serios.

— Nu ar fi trebuit s-o faceţi, murmură Malberg mai mult pentru el. Nu, nu ar fi trebuit s-o faceţi.

— Aţi fi preferat ca *dumneavoastră* să vă fi aflat acum la baza turnului?

Malberg se clătină.

— Marlene, spuse el pierdut, Marlene.

— Unica femeie printre o sută de bărbaţi. Nu putea sfârşi bine. Dar Murath i-a smuls aprobarea lui Anicet. Profesorul a condiţionat rămânerea lui în Burg Layenfels, deci şi continuarea cercetărilor lui, de aprobarea rămânerii lui Marlene. Trăia cu ea.

În timp ce Malberg urmărea explicaţia lui Gruna, adulmeca în jur.

Acest lucru fu observat şi de Gruna:

— Incendiu! strigă el şi privi speriat în jos. Foc, arde burgul! urlă ca scos din minţi.

Malberg se duse şchiopătând până la creneluri. Din spatele mai multor ferestre ieşeau limbi de foc. Mai întâi din corpul de clădire aflat în faţa donjonului. Apoi şi din alte părţi ale construcţiei trapezoidale.

Malberg urmărea ca în transă înfiorătorul spectacol, fără a se gândi câtuşi de puţin la cauza incendiului. Nici Gruna nu putu câteva clipe să se desprindă din fascinaţia acestui spectacol nocturn.

Dar brusc, ca trezit dintr-un vis, murmură:

— Trebuie să plecăm de aici! Cât mai repede posibil.

Gruna îl apucă de mijloc pe Malberg, care încă mai privea ca paralizat în jos, şi îl trase către scară.

Ajunşi la etajul şase, unde fură întâmpinaţi de nori grei de fum negru, Malberg vru să o ia de-a lungul coridorului care ducea la arhivă.

— Sunteţi smintit? urlă Gruna, tuşind mai să-şi dea sufletul.

În cele din urmă îl trase pe Malberg de mânecă înapoi la scară.

— Dar cartea lui Mendel! strigă şi Malberg, tuşind. Cartea este unică!

— Dar unică este şi viaţa ta, idiotule!

Muştruluiala îl readuse la realitate pe Malberg.

Coborau cât puteau de repede scara abruptă. În dreptul ieşirii în curtea burgului se adunaseră o mulţime de bărbaţi care gesticulau, tuşeau şi strigau. Şi aici era fum şi o duhoare pestilenţială.

Când ieşiră de la parter în aer liber, Malberg nu urmă calea directă către poarta burgului, cum făceau toţi ceilalţi. O luă spre

stânga, unde la mai puţin de zece metri de locul prin care ieşise, o formă umană îmbrăcată în uniformă de camuflaj zăcea pe pavaj.

Din cap, sau mai bine zis din ceea ce mai rămăsese din el, o baltă de sânge se răspândea pe piatra cubică. Săgeata pe care Malberg o văzuse ieşind din spinarea lui Marlene îi străpunsese corpul din cauza şocului căderii şi acum îşi arăta vârful prin coşul pieptului.

Fumul şi focul se înteţeau. Ultimele geamuri ale ferestrelor se spărgeau, şi Malberg se întoarse spre poarta burgului. Apoi se mai uită o dată către donjon. Acolo, sus, văzu o făclie ce se mişca şi o siluetă cuprinsă de flăcări, cu o canistră în mâini: Murath.

Profesorul turna un lichid din canistră în mai multe locuri, pe care îl aprindea de la hainele sale în flăcări. După ce goli canistra, o aruncă şi, dansând ca un diavol şi râzând dement, strigă:

— Şi către sfârşitul miilor de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea lui!

Nu mai încăpea nicio îndoială că înebunise după eşuarea ultimului său experiment.

Urletele lui înfiorătoare se pierdeau sub zgomotele incendiului. Malberg se întoarse şi alergă după ceilalţi bărbaţi.

Membrii frăţiei Fideles Fidei Flagrantes se înghesuiau în defileul îngust. Fiecare voia să îl depăşească pe cel din faţa lui. Cerul se coloră în roşu-sângeriu şi arunca o lumină respingătoare, gălbui-roşcată asupra chipurilor înspăimântate.

În depărtare se auzeau sirene, al căror sunet se strângea treptat din toate părţile într-un cor de groază, care făcea urechile să ţiuie.

Când Malberg, înconjurat de oameni care urlau şi se loveau unul de altul, ajunse la bifurcaţia drumului, mulţimea se dispersă. Cei mai puţini, printre care şi Malberg, aleseră drumul care ducea spre Lorch, în vale. Parcă vânaţi de furii, fraţii rătăciră întreaga noapte prin păduri.

CAPITOLUL 60

În Burg Layenfels flăcările făcură prăpăd până în seara zilei următoare. Din pricina poziţiei izolate a burgului, toate încercările de a stinge incendiul au rămas fără succes. Aroganta construcţie a ars până la temelii.

Flăcările au distrus originalul giulgiului lui Isus din Nazareth. Ca şi preţioasa carte a lui Gregor Mendel, redată doar pentru scurt timp cunoaşterii umane, în cele din urmă păstrându-şi secretul pentru ea. Dar, mai înainte de toate, a fost distrus diabolicul plan al celor doi posedaţi de ideea de a schimba lumea şi de a-i răpi acesteia tocmai ceea ce le oferă multor oameni echilibrul vieţii.

* * *

Malberg petrecuse restul nopţii în hotelul Krone din Assmannshausen. Era prea răscolit. Prea agitat pentru a vorbi cu Caterina.

Abia dimineaţa, pe la ora şapte, după ce stătuse îndelung sub duş, ca şi cum ar fi dorit să se cureţe de groaznicele trăiri ale nopţii ce trecuse, formă numărul telefonului acesteia.

Caterina răspunse somnoroasă.

— Eram îngrijorată, spuse ea, am încercat de mai multe ori să dau de tine. Ce s-a întâmplat?

— Marlene a murit, răspunse încet Malberg.

— Ştiu, Lukas, ştiu.

— Nu ştii nimic, spuse el, privind cerul limpede al dimineţii, şi nici nu va fi simplu să îţi explic acest lucru.

Apoi strânse cu gingăşie receptorul telefonului, ca şi cum ar fi fost mâna ei.

{1} Catalog Roman de ritualuri. Prima ediţie după original. (n.tr.)